

# Yêu Nhau Yêu Cả Đường Đi

## Contents

|                                                                    |          |
|--------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Yêu Nhau Yêu Cả Đường Đi</b>                                    | <b>2</b> |
| 1. Chương 1-1: Mở Đầu                                              | 2        |
| 2. Chương 1-2: Ốt Nào Mà Ốt Chẳng Cay                              | 5        |
| 3. Chương 2: Vôi Nào Mà Vôi Chẳng Nồng                             | 9        |
| 4. Chương 3: Một Điều Nhịn, Chín Điều Lành                         | 13       |
| 5. Chương 4: Nắng Mưa Là Chuyện Của Trời                           | 15       |
| 6. Chương 5: Ghét Của Nào, Trời Trao Của Đó                        | 19       |
| 7. Chương 6: Lạt Mềm Buộc Chặt                                     | 23       |
| 8. Chương 7-1: Bắc Thang Lên Hối Ông Trời (1)                      | 26       |
| 9. Chương 7-2: Ai Cũng Hiểu, Chỉ Một Người Không Hiểu              | 30       |
| 10. Chương 8: Giận Thì Giận Mà Thương Thì Thương                   | 34       |
| 11. Chương 9: Lửa Gầm Rơm Lâu Ngày Cũng Bền                        | 38       |
| 12. Chương 10-1: Người Đâu Gặp Gỡ Làm Chi                          | 41       |
| 13. Chương 10-2: Thương Em Không Biết Để Đâu                       | 45       |
| 14. Chương 10-3: Trên Trời Có Đám Mây Xanh                         | 50       |
| 15. Chương 11: Rượu Gọn Phải Có Bạn Hiền                           | 54       |
| 16. Chương 12: Yêu Nhau Buổi Sáng, Buổi Chiều Xa Nhau              | 57       |
| 17. Chương 13: Chớ Thấy Sóng Cả Mà Ngã Tay Chèo                    | 62       |
| 18. Chương 14: Nhân Đây Mặn Mối Hối Đào                            | 66       |
| 19. Chương 15: Yêu Nhau Chữ Vì Là Vì *                             | 69       |
| 20. Chương 16: Anh Em Như Thề Tay Chân                             | 75       |
| 21. Chương 17: Đồng Vợ Đồng Chồng                                  | 78       |
| 22. Chương 18:                                                     | 82       |
| 23. Chương 19-1: [ngoại Truyện 1] Yêu Nhau Mấy Núi Cũng Leo        | 88       |
| 24. Chương 19-2: [ngoại Truyện 1] Yêu Nhau Mấy Núi Cũng Leo (2)    | 92       |
| 25. Chương 19-3: [ngoại Truyện 1] Yêu Nhau Mấy Núi Cũng Leo (3)    | 96       |
| 26. Chương 19-4: Chuyện Ngồi Lê Đồi Mách                           | 99       |
| 27. Chương 19-5: Chuyện Trong Nhà Ngoài Phố                        | 104      |
| 28. Chương 20: Ngoại Truyện 2: Trúc Xinh Trúc Mọc Đầu Đình         | 107      |
| 29. Chương 21-1: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa     | 112      |
| 30. Chương 21-2: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa (1) | 116      |
| 31. Chương 21-3: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa (3) | 120      |
| 32. Chương 21-4: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa (4) | 124      |
| 33. Chương 22: Ngoại Truyện 4: Biết Người Biết Ta                  | 130      |
| 34. Chương 23-1: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (1)     | 134      |
| 35. Chương 23-2: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (2)     | 138      |
| 36. Chương 23-3: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (3)     | 142      |
| 37. Chương 23-4: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (4)     | 146      |

# Yêu Nhau Yêu Cả Đường Đi

---

## Giới thiệu

Thể loại: Fic Hàn bối cảnh Hàn, Fic Trung bối cảnh Trung, Fic Việt bối cảnh Việt  
Lời tác giả: Truyện do chính tác giả V

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nhau-yeu-ca-duong-di>*

## 1. Chương 1-1: Mở Đầu

Yunho nhẹ nhàng ngã lưng xuống giường, cảm thấy hạnh phúc tràn trề vì cuối cùng cũng được nghỉ ngơi sau một ngày làm việc mệt mỏi. Anh nhìn đồng hồ, 12 giờ ba mươi hai phút. Tháo cặp kính và đặt nó lên chiếc bàn ngủ bên cạnh, Yunho với nhẹ tay tắt đèn.

Giây phút này mà đưa nào làm phiền thì chết với anh!

Người ta đã phải bận rộn làm trưởng phòng gương mẫu ở công ty cả ngày rồi.

Ngày mai mới là thứ 7, chủ nhật sao mà xa vời thế.

Giờ là lúc anh được thư giãn...

Thật sự thư giãn...

“Đùng! Bang! Em muốn sống bên anh trọn đời~ Oh yeah! Rock and roll! Đùng đùng! Em là tia nắng trong anh~”

Yunho lăn từ trên giường té xuống dưới đất, hai mắt mở thao láo. Cái giọng hát kinh khủng vọng lại làm anh muốn lủng mần nhĩ. Changmin – em trai của Yunho – chạy như bay từ phòng ngủ của mình sang chỗ anh, khuôn mặt không giấu nổi sự hốt hoảng. Cả nhà anh từ lớn đến bé đều bị tiếng động kinh thiên động địa kia làm cho hoảng hồn. Giấc ngủ chưa trọn vẹn đã bị phá nát!

Khốn khiếp thật!

“Bing boong! Bing boong! Bing boong!”

Yunho ấn như điên vào chuông cửa, tưởng tượng ra đó là mặt của thằng cha hàng xóm không biết điều. Trong đầu anh vẫn phùng phùng lửa giận, phải làm một trận ra trò với cái thằng điên này mới được!

“Đến đây! Ấn nhiều như thế làm gì!” Một giọng nói bực bội vang lên khi Yunho nhấn đến lần thứ  $n + 1$ . Nó làm anh nung nấu thêm ý định bình người đằng sau cánh cửa gỗ này mấy cái.

“Cái gì!” Yunho mở miệng tính sẽ đập cho bên kia một trận tất đài rồi bỏ về đi ngủ. Nhưng khi mồm kịp há ra thì cũng bị chặn đứng lại, á khẩu nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt.

Hiện ra sau cánh cửa không phải một thằng cha bụng phệ, người đầy lông lá như anh đã nghĩ. Đó là một cú sock về thị giác, đánh thẳng vào trung ương thần kinh của Yunho và đập cho tan nát mấy hình mẫu mà trước giờ anh vẫn cho là tiêu chuẩn của cái đẹp. Người con trai trước mặt anh cỡ hăm mốt, hăm hai tuổi. Khuôn mặt sở hữu những góc cạnh mềm mại, làn da trắng làm bật lên đôi môi hồng nho nhỏ đầy đặn. Yunho phải nói rằng đó là một trong những đôi môi gợi cảm nhất mà anh từng gặp, và tội lỗi hơn, đây là người đàn ông đầu tiên trong danh sách đó.

Yunho khẽ đánh mắt lên, không muốn ậm ừ ở phần cấu tạo nguy hiểm đó. Ánh nhìn chạm phải những tia hần học của người đối diện. Tiếp đó là một đại dương mắt nâu bao la trùm lên toàn bộ thị giác. Đôi mắt rất to và ngập tràn trong một màn nước mỏng. Mái tóc đen bóng ôm lấy khuôn mặt. Trong hoàn hảo như một con búp bê.

Người đó ở trần, để lộ làn da trắng nõn với những đường cơ thanh và dẻo dai, phía dưới là chiếc quần cạp trễ ôm sát lấy đôi chân, dây nịch thào hờ hững. Yunho không hiểu sao mình lại phải đỏ mặt, nhất là khi nhìn vào vòng eo và đôi chân thon thả của cậu ta.

“Anh muốn cái gì?” Từ đôi môi xinh đẹp phát ra những tiếng cộc cằn, pha chút lè nhè của bia rượu.

“Cậu làm ơn giảm volume xuống được không! Nhà chúng tôi cần ngủ!” Như bưng tỉnh khỏi cơn mê, anh cũng đáp lại bằng một điệu bộ khó chịu không kém.

“Nếu tôi nói ‘không’ thì sao?” Người đó khinh khỉnh đáp, mặt ngếch lên thách thức. Yunho thở dài thật khê trong suy nghĩ, nhìn vậy mà vẫn thấy đẹp.

“Tôi sẽ đi báo với tổ dân phố, làm việc với cậu!”

“Anh mới chuyển đến phải không? Hèn chi~ Nếu tổ dân phố đẹp được, thì tôi đã chả yên ổn sống ở đây đến 10 năm rồi!” Đôi môi anh đào mỉm cười, khuôn mặt xinh đẹp ấy trong mấy chốc không còn xinh đẹp trong mắt Yunho nữa, đồ yêu tinh quỷ quyệt này!

“Đây là quyền công dân, tôi có thể kiện cậu tội gây mất trật tự và ảnh hưởng đến đời sống của người khác đấy!”

“À, anh đẹp trai, có giỏi thì anh kiện tôi đi~ Trong thời gian chờ tới lượt tôi đứng trên vành móng ngựa, dàn loa nhà tôi đã giật sập nhà anh rồi~” Yêu tinh tóc đen cười giả lả, nhìn Yunho đây chăm biếm. Khốn khiếp, tạo hóa này thật không công bằng, ai lại cho cái thứ xấu xa thế này một khuôn mặt đẹp như thế chứ!

“Không nói nhiều, một là cậu tắt, hai là tôi sẽ đứng đây không đi đâu hết!”

“À ha, tùy anh thôi! Chúc vui vẻ!” Nói rồi con người quá quắt đó dập cửa một cái ‘Rầm’ trước mặt Yunho.

Đêm đó Yunho ôm cục tức và những tiếng nhạc động âm âm vào giấc ngủ, anh gặp ác mộng suốt cả đêm. Yunho mơ thấy anh bị một con yêu tinh đứng sau lưng, xô cho té xuống một cái ao, nó đưa tay cho anh nắm rồi đột ngột thả ra, nhảy ùm xuống dưới nước, thoải mái bơi ra đằng xa, bỏ anh giấy đập trong vô vọng.

Changmin hét lên khi thấy anh vào buổi sáng hôm sau, xem xú là bật ra khỏi ghế ngồi.

“Mới có một đêm, anh thành gấu trúc rồi sao?” Thằng bé neho mắt hỏi, đẩy phần ăn sáng về phía anh.

“Đừng nói nữa, đêm qua anh mà chẳng ngủ được giấc nào ra hồn!” Yunho mệt mỏi nói, bản thân cũng muốn hét lên khi nhìn thấy mình trong gương với hai quầng thâm hoành tráng dưới mắt “Cái thằng... cái thằng ... cái đồ yêu tinh khốn nạn đó!”

“Ý anh là anh Jaejoong?” Changmin thản nhiên tiếp lời, miệng vẫn nhai liên tục phần ăn cỡ đại của mình.

“Em biết cái thằng đó?”

“Học chung đại học với em mà, sinh viên năm cuối!” Changmin đứng dậy khi đã ăn xong [bằng một tốc độ kinh hoàng], với lấy chiếc balo ở bên cạnh “Rất nổi bật, là Nam Vương đấy, đẹp anh nhỉ?”

“Đẹp, đẹp cái con khỉ mốc! Anh phải bóp chết cái thằng đó, để nó sống, hại người thêm!” Yunho cầm chiếc nĩa vào miếng sườn một cách đầy hận thù.

“Anh tính làm gì nào?”

“Lần này không tính! Anh mà không phải là người nhỏ mọn, nhưng đêm nay mà tình trạng này lặp lại, anh quyết tử với nó!” Yunho gấp miếng sườn, nhai ròn rột, người hùng hực sát khí.

“Tùy anh thôi! Ba mẹ đi du lịch ra Thái Lan rồi, kể bên ồn ào quá nên hai người không thích ở nhà, chắc tháng sau sẽ về. Ngày mai em thi thực tập 3 tuần ở Tây Nguyên, anh ráng tự lo nhé!” Changmin ngồi ở thêm cửa, vừa mang giày vừa nói vọng vào.

Yunho thở dài thườn thượt, địch thì đông mà quân ta kéo đi hết, thật là khác nào một mình chống quân Nguyên chứ.

---o0o---

Yunho ngạc nhiên khi ngôi nhà nổi loạn bên cạnh giờ này kín bưng. Cửa lớn nhỏ đều đóng chặt phủ rèm, im ắng như đêm qua chưa có chuyện gì xảy ra. Nếu tối qua cũng chịu yên phận giùm một chút thì đã đóng góp vào việc bảo vệ hòa bình trái đất rồi phải không?!

Trời âm u, thời tiết Sài Gòn đang thăm lặng tuyên bố với anh rằng, sắp mưa! Yunho thở dài, liếc nhìn đồng hồ rồi vội vã quay vào nhà lấy áo mưa. Có lẽ đó cũng là một trong những điều ngẫu nhiên đầu tiên, dẫn đường cho chuyện tình yêu sau này của anh.

Thằng em quý hóa của Yunho có cái tật là thích lảng lạng mà làm, đến cái áo mưa mà cũng không biết nó cất giấu ở phương nào rồi. Anh rửa thầm sự xui xẻo của mình, nhìn lại đồng hồ, còn đúng 10 phút, chẳng còn thời gian đâu mà tìm với kiếm. Yunho đành phó mặc số phận cho ông trời định đoạt vậy.

“À! Anh chắc hẳn là hàng xóm mới của chúng tôi rồi!”

Một giọng nam trầm ấm lan tỏa giữa không gian khi Yunho bước ra ngoài và khóa cửa nhà, ngân cao như đang hát, phong thái vừa êm ái vừa chậm rãi. Yunho thầm nghĩ người vừa nói ắt hẳn phải là người vô cùng thanh tú.

“Anh Changmin phải không?” Chất giọng mềm mại lại vang lên, Yunho quay lại, sẵn tiện nở luôn một nụ cười.

Quả đúng như Yunho đoán, vô cùng thanh tú. Khuôn mặt tròn nhưng vẫn giữ được sự hài hòa với đôi mắt một mí to và chiếc mũi nhỏ. Mái tóc màu hạt dẻ ôm lấy khuôn mặt vừa khít, dài đến cổ. Anh khẽ cảm thán trong lòng ‘rất dễ thương’, tự nhiên lại liên tưởng đến yêu tinh có mái tóc đen ngày hôm qua.

Thật vớ vẩn! Một tên lỗ mãng và một người phép tắc như thế, giống nhau chỗ nào chứ?!

“À không, Changmin là em trai tôi, nó vừa đi học rồi! Tôi là Yunho!”

“À, tôi xin lỗi. Bạn công việc quá nên gia đình anh dọn đến tôi cũng không qua chào hỏi được!”

“Không! Đáng ra tôi phải qua chào hỏi hàng xóm trước mới đúng. Hôm nay tôi định đi làm về sẽ đi quanh đây để tự giới thiệu với mọi người!”

“Mọi người ở đây đều rất thân thiện, anh yên tâm!”

Yunho bỗng dừng nghĩ đến cái cái đập cửa hoành tráng mà mình được nhận đêm qua, quả nhiên là thân thiện, thân thiện đến muốn vỡ mạch máu chết luôn “Tôi tên Kim Junsu, anh gọi Junsu là được rồi, nhà ở ngay cạnh anh đấy!”

Yunho giật nảy mình, nhìn chăm chăm vào Junsu – người vừa đang mỉm cười với anh, vừa bước lên bậc đá dẫn vào ngôi nhà náo loạn ngày hôm qua. Chắc chắn là thế giới này đảo điên rồi, hoặc là mắt anh có vấn đề. Cái cậu Junsu đó thật sự là người một nhà với tên nhóc yêu tinh quá quắt đêm qua sao?

“Khoan!” Chàng trai tóc nâu dừng lại khi đã đứng trước cửa, tra chìa khóa vào ổ “Xin lỗi nhưng ...đêm qua anh tôi có làm phiền gì anh không?”

Có! Dĩ nhiên là có! Anh cậu phá nát giấc ngủ của tôi, ám hại tôi trong giấc mơ, lợi dụng sắc đẹp để mê hoặc người khác – cái này thì không có liên quan gì nhưng anh mặc kệ - Vậy cậu hỏi xem có làm phiền không?

Anh thật sự muốn gào lên như thế nhưng những điều Junsu nói tiếp theo đã thay đổi quyết định đó.

Junsu thay đổi thái độ khi thấy nét mặt như vừa mất ngủ của anh [và thật sự là như vậy đấy]. “Anh Jaejoong đêm qua làm phiền anh thật sao?” Môi khẽ bặm lại, răng thì hình như đang nghiến vào nhau. Giọng nói trở nên cao hơn, và theo một nghĩa khác, đáng sợ hơn.

“Có một chút nhưng tôi nghĩ là không sao!” Yunho không hiểu sao mình lại đỡ lời cho thằng nhóc xấc láo đó, nhưng anh cứ có cảm giác nếu nói thật ra thì chắc chắn cái cậu Junsu này sẽ làm một điều gì đó rất khủng khiếp với anh của mình.

“Nếu như anh tôi có làm gì không phải, xin anh hãy bỏ qua cho và đừng ngại nói cho tôi biết. Anh Jaejoong nhà tôi nhiều lúc tính tình như trẻ con, nói mãi mà vẫn không nghe!”

Giọng điệu của Junsu giờ như bậc phụ huynh đang khiển trách con, cảm giác như người này mới là anh, còn người trong ngôi nhà kia là đứa em trai ngỗ ngược. Tuy chỉ mới gặp mặt lần đầu tiên nhưng Yunho chắc chắn, anh em nhà họ Kim này trái ngược nhau như mặt trăng và mặt trời.

“Không có gì đâu, cậu đừng lo!” Yunho mỉm cười hiền lành. Sáng nay đã nói là lần này xem như không tính, anh không việc gì phải kể lể với Junsu cả. “Chúc cậu buổi sáng tốt lành!”

“Có gì anh phải nói với tôi nhé! Jaejoong nhà chúng tôi thật sự là rất tùy tiện. Hôm qua làm phiền anh, tôi thật sự xin lỗi~” Nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn khúm núm, Yunho bỗng nhiên nghĩ thật ra vấn đề cũng không có gì lớn, bỏ qua được thì cứ bỏ qua. Cậu Junsu này có đôi nét gọi anh về Changmin, cũng không nữ trách.

“Không sao! Thật sự là không có gì! Ồi chúa ơi, trễ giờ rồi! Tôi phải đi gấp, tạm biệt!”

Yunho phát hoảng khi nhìn đồng hồ, gật đầu chào Junsu một cái rồi phóng như bay khỏi thêm nhà. Chiếc xe AB vẫn đang dừng ngoài đây.

Anh rồ ga, không quên quay lại nhìn Junsu, gật đầu lần cuối, rồi mái tóc vàng khuất sau cánh cửa, đột nhiên nghĩ ‘Người này ắt hẳn sẽ rất hợp với Yoochun!’

## 2. Chương 1-2: Ớt Nào Mà Ớt Chẳng Cay

Ngày hôm nay chắc chắn là cái ngày sao quả tạ nó hạ chiếu rồi. Yunho đem mạng mình ra mà cược đấy.

Đi làm thì bị trễ mười lăm phút, tưởng rằng số kiếp có thể thoát thân được, ai ngờ ông sếp lớn suốt ngày lo vồn qua vồn lại với mấy cô thư kí trẻ đẹp đột nhiên trở nên gương mẫu đến khốn nạn, đi kiểm tra khắp các phòng. Yunho ngay lập tức bị lôi ra làm ví dụ cho sự thiếu nguyên tắc, hứng một trận mắng té tát của sếp trước mặt tất cả nhân viên dưới quyền.

Mất ngủ cả đêm hôm qua làm anh gục gặc suốt cả buổi ở trong phòng làm việc, không phải vì lòng tự trọng và tinh thần trách nhiệm cao ngất ngưỡng, Yunho đã lăn luôn ra bàn rồi.

Nói xa nói gần, không bằng nói toẹt rằng, tất cả đều do cái thằng nhóc tóc đen-mắt to-môi hồng-da trắng lảo xược hôm qua báo hại anh. Sáng không quậy, trưa không quậy, đêm khuya an lành lại đem loa đem trống ra mà tra tấn xóm giềng. Tội ác để đâu cho hết!

Yunho xoa xoa hai thái dương, thở dài thườn thượt. Đã nói là không tính rồi. Đêm nay cứ về nhà ăn cơm, tắm rửa, ngủ một giấc lấy sức đã. Mặc kệ cái thứ cáo thành tinh đó.

[Reng] [Reng]

Yunho nhắc máy, giọng chán nản hẳn khi nhìn thấy số điện thoại nhấp nháy trên màn hình. “Cái gì nữa đây?” Không gọi đến là đất nước thái bình, mà hể đã gọi đến rồi thì chỉ có đại họa ập xuống.

“A~ Yunho, xem mày kia. Tao còn chưa nói gì cơ mà!” Một giọng nam khàn và trầm vang lên ở đâu đây bên kia. Âm điệu phê phỡn và vô cùng nhàn hạ, Dù nhận được sự cự tuyệt khó chịu từ phía của Yunho nhưng dường như y không quan tâm, vẫn hờn hờ ra mặt. “Tao gọi để báo mày tin tốt!”

“Trời ơi~ tha cho tao đi. Tin tốt của mày toàn hại chết người, Yoochun à!” Yunho lấy tay đỡ lấy ót mình. Hệ thần kinh như một guồng máy căng ra, hoạt động hết công suất “Tao chuẩn bị tâm lý xong rồi! Mày nói xem, đánh nhau?”

“Đụng xe?”

“Khoan, đừng nói tao mày làm con gái nhà người ta có bầu nha? ”

“Cái thằng! Mày làm nhầm cái gì vậy!” Yoochun gào vào điện thoại, cắt đứt màn độc thoại của Yunho “Cái đó là tin tốt của mày hả?”

“Lần nào mày báo tin tốt cho tao, cũng y như rằng tao phải cùng mày đi lãnh tội! Hôm nay có chết tao cũng không quan tâm!”

“Mày trở nên chết nhất như vậy từ bao giờ vậy! Tao nói lần này chắc một trăm phần trăm là tin tốt!”

“Một trăm phần trăm? Ồi~Vậy là lần này tiêu chắc rồi!”

“Nghe tao nói cái đã!!!”

“ ... ”

“Tốt! Nghe nè, ngày mai chủ nhật. Mày đẹp hết kế hoạch đi, ở nhà lựa bộ vest nào đẹp đẹp, ủi cho phẳng phui, đánh giày cho thật mượt, vuốt tóc cho bóng lưỡng, cạo râu rửa mặt, tân trang hết từ A đến Z. Buổi chiều đi dự khai trương quán cà phê của tao!”

“ ... ”

---o0o---

Quả nhiên nhắc Tào Tháo là Táo Tháo đến. Sáng nay mới nghĩ tới thằng bạn thân trời đánh thì y như rằng nó thù lù xuất hiện. Yoochun ơi là Yoochun, quả không tốn bao công sức tao lạy lục, van xin mày, cuối cùng cũng chịu thành người rồi. Bác gái với bác trai chắc đang khóc nức vì hạnh phúc ở nhà.

Yoochun là cái thằng ưa lêu lổng, suốt ngày thích phá làng phá xóm. Ngày còn nhỏ thì còn có anh là chiến hữu sát cánh bên cạnh, nhưng đến lúc lên đại học, rồi ra trường, thằng bạn này vẫn không chịu yên phận. Yunho nhiều lúc thắc mắc sao nó không chịu ở một chỗ, tập trung cho sự nghiệp tương lai. Anh chàng chỉ lắc đầu.

Thế giới này đầy những khả năng. Yoochun cho rằng cứ đứng yên một chỗ trên trái đất đang xoay chuyển không ngừng này thì thật là nông cạn. Làm con người thì phải biết chạy đua với tự nhiên, tìm ra được những lý tưởng cho mình. Vì vậy mà công việc nào Yoochun cũng chỉ làm có 3,4 tháng rồi nghỉ, với lý do là không hợp với năng lực bản thân.

Yunho tuy lòng hân hoan nhưng vẫn băn khoăn không biết cái quán cà phê của thằng bạn sẽ trụ được bao lâu với cái tính cách thất thường của nó. Hôm nay đi ăn khai trương, có khi ngày mai đã thấy nó ầm ầm đòi dẹp tiệm rồi.

Tâm trạng vốn đang trong dòng suy tưởng, Yunho không biết mình đã về tới nhà. Đèn dóm tối thui. Giờ mới nhớ ra, trong ba tuần tới mình sẽ ở nhà có một mình, trong phút chốc không kiếm được một tiếng thở dài.

Ngôi nhà bên cạnh đã có chút khí sắc hơn. Cửa sổ lớn và nhỏ đều đã được mở ra. Những ánh đèn nổi lên giữa màu sắc nhá nhem của trời chiều. Sáng thì ngủ, tối chiều tối thì sống dậy ám người ta, đúng là đồ yêu tinh mà!

Suy nghĩ của Yunho đứt đoạn một lần nữa khi nhìn thấy bóng người nhỏ nhắn với mái tóc nâu xuất hiện ở phía cửa nhà bên cạnh. Junsu đang thong thả đóng cửa rồi đi xuống những bậc thềm, băng theo con đường đá lát qua mảnh sân nhỏ trước nhà. Cậu bé đeo tai nghe, vừa đi vừa khẽ ngân nga hát theo, cảm giác vui tươi trong sáng như một chú chim non. Chiếc quần kaki túi hộp và áo sơ mi màu xanh dương nhạt, trẻ trung và đơn giản, hòa hợp trọn vẹn với khuôn mặt thanh tú.

Anh em nhà hàng xóm xem ra toàn trai anh tài cả. Ai cũng mang những đường nét mềm mại nhưng cuốn hút mãnh liệt. Có khi nào ở đây riết, anh với thằng Changmin không có bồ nổi luôn không?

“Này!” Một tiếng gọi cộc lốc.

Yunho bắt đầu cảm thấy làn sóng phản uất trong mình trào lên dữ dội. Anh biết cái tiếng này, anh biết cái tiếng này!

“Anh ‘Yunho’ bồ trai, có cần tôi gào lên cho bán kính chung quanh đây 100 mét nghe thấy luôn không?” Cậu nói được nhấn ngay trọng âm ở tên anh, quả nhiên là tăng thêm phần nhức nhối.

Yunho nghe lông mày và môi mình bị kéo xéch lên một bên, cơ mặt chắc đang co giật dữ lắm. Cái thứ yêu tinh hại người hại bạn này, mới đi làm về, mệt muốn sắp thẳng tiên gặp Phật tổ tới nơi. Sáng bị sếp chửi, trưa làm việc không tập trung, chiều thì thằng bạn dọa cho xém đứng tim, giờ thêm con cáo hành tinh này báo hại. Bộ thiên hạ hết người làm việc ác rồi hay sao [chắc chắn là không rồi – như yêu tinh tóc đen chết tiệt đang đứng trước mặt anh đây] mà thay nhau đi trừng trị người chính nhân quân tử như anh?!

“Cậu muốn cái gì?!” Anh quay sang, khuôn mặt đanh lại, cổ gồng nện ra vẻ nghiêm túc chuẩn mực.

“Ôi~ Anh ấy vừa cất tiếng kia~ Kê hèn có nghe lầm không?” Yêu tinh cười khúc khích, mái tóc đen thỉnh thoảng lại rủ xuống theo độ rung của cơ thể, nhìn vô cùng ma mị mê hoặc lòng người. “Hân hạnh, hân hạnh quá!”

“Cậu thôi đi!” Yunho nghiêm giọng nạt, cảm thấy mình thật ngỡ ngàng khi cứ lo quan sát một thằng-con-trai-vô-phép-tắc như thế. Dù sao anh cũng lớn hơn – dù chỉ là 2 tuổi, nhưng vẫn là lớn hơn, ai dám chối cãi nào. Không thể để lớp nhỏ làm bừa, leo lên đầu lên cổ được. “Gọi tôi có gì không?”

“Ầy! Anh đáng ghét còn hơn tối hôm qua đấy~” Giọng Jaejoong chuyển qua châm biếm, kèm theo là cái nhếch mép đầy khiêu khích. Đôi mắt to ánh lên sự giận dữ mà nãy giờ cố che giấu. “Junsu nhà tôi đúng là có mắt như mù, sáng sớm ra dựng đầu tôi dậy, đi thuyết minh về anh như bụt tái sinh, phật tổ giáng thế, quan thái âm bồ tát bất xuất hiện. Một mực bắt tôi nhìn gương anh mà sống, trở thành người anh chuẩn mực của gia đình, mẫu người lý tưởng của xã hội!” Ra thế, Junsu quả nhiên là có ảnh hưởng vô cùng đáng sợ đến anh trai mình.

“Cậu xấu, nhưng không phải ai cũng như cậu đâu!” Yunho điềm tĩnh trả lời, cảm thấy mình dần lấy lại được cái khí thế mà hồi hôm qua vừa bị Jaejoong đem ra chà đạp không thương tiếc. “Cậu Junsu tử tế chào tôi thì tôi chào lại. Không như những ai sập cửa nhà họ vào mặt tôi, tôi không việc gì phải tử tế cả!”

“Giọng điệu càng nói càng khó ưa, ông lớn à~” Jaejoong khoanh tay, chân gõ nhịp lên bậc thềm, đôi nhãn cầu pha lê đột nhiên dãn ra, hai mép nhếch lên tạo thành một nụ cười tươi rói. “Dù sao thì cũng cảm ơn vì sự tử tế của anh ngày hôm nay. Tôi đi trước đây. Tạm biệt!”

Nói xong, yêu tinh xoay người, duyên dáng đi vào nhà, rồi đập cửa một cái ‘Rầm’.

Mới chuyển tới đây 3 ngày, bị đập cửa 2 lần vào mặt. Số kiếp đúng là ruồi bâu kiến đậu, ngu si sao mà lại chuyển đến ở cái nơi này. An nhàn đâu chưa kịp thấy, chỉ thấy ngày tháng tới là chuỗi dài của những khó chịu triền miên đây.

---o0o---

“Lần này là tiệm cà phê sao?” Changmin bình thản nói qua điện thoại, Dân sinh viên vừa chuẩn bị vào lều ngủ.

“Xem ra khả thi đấy chứ, ít ra lần này nó cũng không bỏ giữa chừng được!”

“Anh hai à, lần này anh Yoochun làm chủ, không có nghĩa là anh ấy không thể bỏ! Em không nghĩ là anh ấy có hứng thú với việc kinh doanh lâu dài và tại chỗ như vậy. Chẳng phải ảnh toàn nhắm tới mấy cái vĩ mô sao?”

“Lần này sẽ khác!” Yunho lặp lại lời mà thằng bạn thân đã nói với anh trước khi cúp máy. Hình như Yoochun mở ra cái tiệm này là còn vì một lý do khác. Thằng trời đánh, mai mà không ọe ra cho anh biết nó đang mờ ám cái gì, anh thề sẽ không ủng hộ cái tiệm của nó lấy một giọt cà phê nào! “Chuyến đi của em thế nào, vui chứ?” Yunho đổi chủ đề.

“Có lẽ trưa hoặc sáng mai sẽ đến nơi. Cái lưng em sắp gãy vì ngồi xe rồi!” Changmin cằn nhằn. Phải nhét cái xác to tướng của nó vào cái chỗ ngồi bé tí hìn trên xe du lịch thì đúng là một điều độc ác. Yunho tự nhiên cảm thấy thương cho đứa em mình.

“Biết vậy rồi thì lúc đầu đừng đi tour này. Đi chuyến nào gần hơn, có phải đỡ không?”

“Chuyến này là gần nhất rồi đấy anh hai. Bài thu hoạch cuối khóa mà! Em cũng muốn xem xem trên này có mấy món gì ngon!”

“Chú mày vì ăn mà chết à!” Yunho nạt, cuối cùng cũng vì cái miếng ăn. Uống công tội nghiệp.

“Có thực mới vực được đạo. Bộ anh hai không biết sao!” Changmin lè nhè, giọng điệu tỏ vẻ không hài lòng.

“Hay thật! Tao không hiểu sao Thanh Thanh có thể yên ổn với mày mà sống qua hết thời niên thiếu thế!” Yunho cằn nhằn, nghĩ tới cô bạn thanh mai trúc mã mười mấy năm của Changmin và cũng rất có thể - là em dâu tương lai của anh. “Suốt ngày chỉ nghĩ tới cái gì ăn ngon thôi!”

“Anh hai thì suốt ngày tìm đủ thứ cách để càn nhằn thẳng em này!” Giọng Changmin xì ra ở đầu dây bên cạnh, cực kỳ bất mãn. “Thảo nào đến tận bây giờ vẫn chưa có nổi một cô bạn gái!”

“Ồ... Thằng nhóc này\_\_”

“Em cúp đây! Anh hai ngủ ngon!”

“Này! Changmin! Dám cúp hả? Có giỏi thì đừng có cúp máy!”

[Tút] [Tút]

Cái thằng trời đánh!

Yunho thở dài khi vào tới trong nhà bếp. Bắt ấm nước rồi nhanh tay tháo gói mì ăn liền. Anh vẫn chưa quen với ngôi nhà mới lắm. Cảm thấy âm khí nhiều hơn là dương, không gian lạnh lẽo. Nếu đòi đi theo cha mẹ du lịch thì sẽ rất xấu hổ, mà bản thân thì đã quá lớn xác để đi thực tập cùng học sinh năm nhất rồi, cuối cùng thì chỉ còn nước ở nhà chịu trận.

Nhiều lúc thấy con nít nhà người ta chơi đùa, thích vô cùng, trong lòng cũng muốn có một gia đình nhỏ như vậy. Một cô vợ hiền lành, những đứa con dễ thương, một ngôi nhà nhỏ ấm áp. Mỗi lần đi làm về, vợ anh sẽ chạy ra nhẹ nhàng nói “Anh về rồi!” còn những đứa con sẽ sà vào lòng anh. Cả nhà sẽ ăn tối quay quần bên nhau, rồi cùng chơi đùa, xem tivi. Anh dạy con học bài, buổi tối thì đọc truyện cổ tích cho chúng nghe, hôn chúc ngủ ngon. Hình ảnh dù chỉ là tưởng tượng thôi nhưng cũng làm dậy lên trong lòng Yunho biết bao nhiêu là mong ước. Đâu cần phải làm những điều gì thật vĩ nhân, cuộc đời đạt đến được cái ngưỡng đó đã là tuyệt đỉnh thiên đường rồi.

Dĩ nhiên, điều này là vô cùng thầm kín. Yoochun mà nghe được [hoặc biết được, hoặc đánh hơi được, hoặc tiên đoán được... bất cứ thứ gì], thế nào ngày mai nó cũng thành một câu chuyện cười của toàn thành phố. Đến lúc đó phải trốn đi biệt xứ chứ chẳng còn cái lỗ nào mà chui.

Trong lúc Yunho đang ngồi bó gối trong nhà bếp húp mì gói sùn sục thì bên ngoài bắt đầu vọng vào đa dạng các loại tiếng ồn.

Tiếng xe máy, tiếng người cười nói, tiếng ly tách, tiếng những lon bia được khui, tiếng động cơ hoạt động.

Yunho nhú mày, đồng hồ điểm con số 6 giờ bốn mươi lăm.

Khoan đã!

Chiếc ghế kêu cạch một tiếng chua chát khi Yunho đứng phắt dậy và bổ nhào ra phía cửa sổ. Trời đánh thánh đấm cái trí thông minh của anh đi, chắc chắn không thể nào là như vậy được!

Dưới bầu trời hoàng hôn đang thẫm qua màu mặn, mặt trời đã khuất ở xa những đám mây, ánh sáng yếu ớt truyền cho anh thấy sự náo nhiệt của ngôi nhà bên cạnh. Như được hồi sinh từ cái vế chết yểu ban sáng, căn hộ đó bỗng trở nên rực rỡ và sinh động đến khó ưa con mắt.

Thằng oắt con tóc đen [cũng khó ưa] đang đứng trên bậc thềm của ngôi nhà khó ưa đó và đang nhìn anh bằng một cặp mắt cũng khó ưa không kém. Nụ cười khẩy hiện hữu trên đôi môi hồng đầy đặn gợi cảm, nó như đang chiếu sáng niềm tin chiến thắng mãnh liệt nào đó, tát bôm bốp vô khuôn mặt đẹp trai của anh.

Đám người tấp nập ủa vào nhà họ Kim không kể trai gái, lứa tuổi. Người này khoác vai người kia, cười nói loạn xạ, thuốc lá đốt phì phèo, bia từng thùng đang được giao tới. Khung cảnh hoàn toàn phù hợp cho cụm từ ‘Party Weekend’.

Yunho nghe guồng máy suy nghĩ trong mình đang lên công suất hết cỡ, còn căng hơn cả những lúc nghĩ cách cứu vớt cho những tội lỗi tày đình của thằng bạn thân hại người hại bạn – Park Yoochun nữa. Theo cái kiểu cách mà thứ yêu tinh kia tỏ ra, anh đem cái mạng của mình ra cược, đêm nay sẽ là một đêm tung bừng khỏi ngủ đây.

---o0o---

Yunho xoay qua trái.

Yunho xoay qua phải.

Rồi Yunho cuộn tròn người trên giường quanh cái mền của mình rồi làm một cú tiếp đất ngoạn mục bằng lưng xuống mặt sàn nhà lạnh ngắt.

Nếu như bây giờ anh đau quá mà ngất đi thì có phải hay quá không, nhưng khổ nỗi cái cơ thể lại khỏe khoắn quá mức cần thiết vào lúc này. Mắt Yunho mở thao láo nhìn lên trần nhà, toàn thân uể oải vô sức.

Âm thanh từ bên ngoài cửa sổ đã được đóng kín vẫn không ngừng hành hạ anh, sàn nhà khê rung, chiếc đồng hồ trên đầu tủ cạnh giường anh kêu lên cạch cạch, chuyển động từ từ theo chế độ rung của mặt bàn.

Bây giờ thì anh biết thế nào là “Thức đêm mới biết đêm dài!”. Yunho trừng mắt nhìn lên đồng hồ, cây kim ngắn chỉ số 2 và cây kim dài đang hân hoan ở con số 8. Đã gần sáng rồi mà anh còn chưa chợp mắt lấy một phút, trong đầu toàn giọng của một thằng cha bị đau họng nào đó đang rống như diên ở ngôi nhà bên cạnh.

Yunho diên mắt! Yunho chắc chắn là sẽ diên mắt!

Anh đi về phía cửa sổ, mở tung rèm cửa, dùng hết sức bình sinh rống lên một tiếng: “Cuối cùng mấy người có chịu giảm Volumn không?!!!”

Ngay khi anh vừa dứt lời, tiếng hát karaoke trong căn nhà bên cạnh đột nhiên im bặt. Ít phút sau, cánh cửa nhà bật mở, Kim Jaejoong hùng dũng bước ra cùng chiếc ghita điện trên tay, chìa về phía anh, gây một tiếng thật kêu.

Giờ thì Yunho diên thật rồi!

### 3. Chương 2: Vội Nào Mà Vội Chẳng Nồng

Yunho dùng dùng bước xuống lầu. Máu nóng trong người bốc lên phùng phùng. Chắc chắn là sẽ có án mạng, chắc chắn đêm nay sẽ có án mạng!

Anh nhắm ngay phía cửa, làm một tiếng ‘Bang’ hoành tráng. Mắt quắc lên nhìn vào còn người xấu xa đang tỏ ra muôn vàn ngây thơ kia.

Dáng điệu Jaejoong nhìn vô cùng khiêu khích. Quần jean ôm sát, rách te tua. Áo len tay dài đến nửa lòng bàn tay, cổ tim khoét rộng. Phần tóc mái được kẹp ngược lên bằng kẹp tăm. Yêu tinh tóc đen đang đứng trên mây cật cổ, cười hắc hắc khi nhìn bộ dạng bù xù của anh. Đám bạn của cậu đứng lố nhố ở khắp sân, những người ở trong nhà thì chồm ra cửa sổ hoặc chạy ra phía cửa lớn để hóng chuyện.

Yunho nghe được tiếng dây thần kinh chịu đựng của mình đứt ‘phụt phụt’ không thương tiếc. Cậu lớn nhà họ Kim đang vừa đàn vừa hát, khuôn mặt vui như hội. Một thằng con trai với mái tóc màu đỏ lốm chớm và khuôn mặt đầy mặt bước đến, đẩy cái máy cật cổ với Jaejoong ở trên, thẳng tiến về phía anh.

“Mai là chủ nhật cơ mà~ Anh làm tôi thấy khó xử đấy!” Với một nụ cười sáng chói, yêu tinh bắt đầu cuộc trò chuyện đầy ‘cởi mở’.

“Đã biết mai là chủ nhật, cậu không thể để yên cho người khác nghỉ ngơi hả?” Yunho gằn giọng, với một khuôn mặt xinh đẹp như ấy, sao lại suy nghĩ và làm những chuyện bức mình đến thế cơ chứ!

“Để xem nào~” Jaejoong nhảy xuống, bước về phía Yunho. Theo phản xạ, anh lùi lại, hành động đó làm Kim yêu tinh càng đắc thắng, đi vòng vòng quanh anh, ánh mắt nhìn khắp Yunho một lượt rồi chắc lưỡi đánh giá “Pijama ủi thẳng, tóc tai gọn gàng, dép lê chính tể!”

Để phụ họa cho mỗi lời nói, Jaejoong đưa ngón tay vuốt dọc vai áo rồi tóc của Yunho. Thỉnh thoảng lại rộ lên tiếng cười khúc khích của đám bạn ở sau lưng. Anh nóng nẩy hất tay cậu ra, cảm thấy vừa bức vừa thẹn.

“Muốn cái gì?”

“Bình tĩnh nào ‘Ngài tôi-luôn-luôn-ngắn-nấp-luôn-luôn-hoàn-hảo’!” Jaejoong bật cười, giơ hai tay lên đầy vô tội, rồi bước đến gần anh nghiêng đầu nhìn. “Chỉ là tôi không ngờ cả khi ngủ, anh cũng chính tể dữ vậy~”

“Đó là việc của tôi, còn việc của cậu là làm ơn đừng có làm phiền hàng xóm nữa!”

“Đừng nói tôi là buổi tối nào anh cũng pajama dài sát đất thế này nhé?” Tên nhóc này cơ bản là không chịu nghe lời người khác nói mà!

“Việc tôi mặc gì không hề liên quan đến cậu!” Yunho bước lùi một bước, không phải vì anh sợ thứ yêu tinh này, chỉ là một mùi thơm thoang thoảng nào đó đang xộc vào mũi. Hình như là Vanilla

~“Bộ đồ nhìn lỗi mốt chết đi được!” Yunho nghe có thứ gì đó phang vào lòng tự tôn của mình.

“Chẳng lẽ tôi phải như cậu, biểu diễn thời trang trên giường ngủ sao?” Thẹn quá hóa giận, anh nạt ngang.

“Sai!”

Nói rồi Jaejoong bước tới một bước, nhướn người [giờ thì anh biết cái mùi hương lạ này giờ là từ mái tóc đen của Jaejoong], kê sát môi vào tai anh thì thầm: “Tôi không bao giờ mặc đồ khi ngủ cả~”

“...”

Trong một phần giây ánh sáng, máu trong mọi cơ quan gần như dồn ngược hết lên mặt Yunho. Mồm há ra, mắt trợn ngược. Cái thằng nhóc này, bộ đứt dây thần kinh xấu hổ rồi hả?

“Anh muốn thử không? Cũng thú vị lắm đấy! Haha~”

“Cậu...”

Cuộc chiến chưa diễn ra. Jung Yunho đã thua rồi!

Trong khi anh đang loay hoay cố tìm cách chống chế, đám bạn của Jaejoong bắt đầu xầm xì to nhỏ, tiếng ồn rộ lên ngày càng lớn, thỉnh thoảng còn chen cả tiếng huýt sáo đầy châm chọc. Thật là chết tiệt, bộ chưa bao giờ thấy người khác cãi nhau sao? Đi bớt ra chỗ khác cho người ta nhờ đi!

Jaejoong cười cười, vẫn đang đứng rất gần Yunho, bước thêm một bước chắc là sẽ ngã vào lòng anh luôn. Mùi Vanilla lẫn trong không khí cứ làm loạn cả óc người khác.

“Tóm lại là bây giờ, cậu giảm âm thanh xuống giùm tôi được không? Tôi\_”

“Tôi?”

“Tôi...”

“Tôi?”

“Cậu đừng có ngắt lời tôi!”

“Anh nói đi~”

“Tôi... tôi...tôi...~”

“Ay ya! Thôi đi Jaejoong, anh chàng ấy chán còn hơn mấy con cá cảnh trong nhà cậu ấy!” Một thanh niên tóc nhuộm vàng chồm đứng ở góc sân hét lên, sau đó cùng với lũ bạn phá ra cười vô cùng nhảm nhí. “Hứng thú với anh ta chuyện gì được cơ chứ?”

“Im đi!” Jaejoong quát 1 tiếng lạnh tanh. Đôi mắt vẫn nhìn Yunho thách thức.

“Mai tôi cần đến dự tiệc ở chỗ một người bạn, cậu có thể làm ơn được không?” Yunho cảm thấy càng ngày càng bức bối thái độ của lũ nhiều chuyện đứng xung quanh. Anh nói bằng giọng bình tĩnh, thậm chí có chút thỏa hiệp trong khi ở đầu kia, Kim Jaejoong đang càng ngày càng lấn tới.

“Tôi trước giờ không bao giờ bị chi phối vì chuyện của người khác cả!” Cậu mỉm cười, nghiêng người sang một bên, hai tay khoanh lại. “Tôi chỉ chú tâm vào chuyện của mình thôi!”

“Cậu!” Yêu tinh! Đúng là đồ yêu tinh mà!

“Làm gì tôi nào?”

“Tôi...” Jung Yunho ơi là Jung Yunho. Ta là phe ‘ánh sáng’ cơ mà, sao lại thua trước yêu tinh tóc đen cơ chứ? Chống đỡ đi!

“Tôi sẽ báo với tổ dân phố!”

Tuyệt chiêu cuối cùng, và cũng là duy nhất của Yunho.

“...”

“Tôi sẽ đi báo tổ dân phố, ngay bây giờ a!”

“Quả nhiên là anh chán ngắt!” Yêu tinh tự nhiên sáng giọng, khuôn mặt khó chịu như vừa bị làm hỏng cuộc vui, xoay người ngững nguẩy bỏ đi thẳng.

Cái thái độ đó là sao?

“Quả nhiên là không gặp mấy tháng, mà vẫn như mọi khi!” Yoochun nói, đặt tách cà phê đen ít đường xuống bàn. “Chán ngắt!”

“Thằng quỷ, mà đang ở nhà tao đấy! Ăn nói với chủ nhà như thế đấy hả?”

“Chủ nhà nào mà lại bắt khách đi pha cà phê cho chứ?” Yoochun dùng dằng, kéo ghế ngồi xuống. “Một chút khách sáo cũng không có à!”

“Có mà không biết khách sáo ấy!” Yunho sáng giọng, phát vào vai anh chàng trước mặt một cái. “Lúc nào cũng ngủ tới trưa rồi trưa trệt, tự nhiên hôm nay sao lại dậy sớm qua ám tao! Chọn ngày thật ấy!”

“Cái thằng...! Chẳng phải lúc nào mà cũng dậy sớm lắm sao? Lúc mà dọn nhà tao còn bị kẹt với ông bà già ở Mỹ, về có kịp đâu, sắp sửa còn phải cùng nhân viên trong tiệm về quê thu mua trái cây, ráng tranh thủ hôm nay qua xem nhà mà thế nào~ Quan tâm cho, còn dám lớn tiếng hả?”

“Sao? Bị gô qua bên 2 tháng, xem ra cũng khai sáng trí óc mà dữ, chịu yên phận làm ăn rồi à?”

“Yên cái con mắt!” Yoochun xì mũi, cầm miếng bánh mì nướng cắn xuống một cái rột, sắc mặt tối sầm lại.

“Là âm mưu của ông bà già tao! Hai người đó không bao giờ chịu ngừng tìm cách biến tao thành khúc gỗ biết đi, con rối đồ chơi của xã hội!”

Nói rồi Yoochun quay sang nhìn hết một lượt từ trên xuống dưới Yunho, thở dài kết câu. “Giống mà ấy!”

“Nè! Tao đang ngồi đây đấy nhé!”

“Lần nào cũng vậy, mà chỉ làm theo một khuôn mẫu cho sẵn thôi!” Yoochun lắc đầu, ngả người vào lưng ghế. Phần tóc mái để lòa xòa che mắt một bên mắt. “Cuộc đời chẳng tuột như thế, bộ không thấy chán à?”

Yunho lơ đãng khuấy ly cà phê của mình, nhìn thẳng bạn thân phết thứ kem nhuyển mùi vanilla thơm phứt lên miếng bánh mì, trong lòng nhớ đến cái mùi thoang thoảng trong không khí cùng mái tóc đen như rong biển.

“Tao với mà đã nói về vấn đề này nhiều rồi mà? Cãi nhau mãi, mà không thấy chán sao?” Anh nói.

“Nói đến thế rồi mà chẳng thấy mà suy suyển được một mi li mét nào! Mà có bao giờ thật sự nghiêm túc nghĩ đến những gì tao nói chưa?”

“Mày nói nhiều như thế, ai biết phải suy nghĩ cái gì?” Yunho đập lại. Trên một phương diện nào đó, anh biết mình rất cứng đầu, bởi vậy mà nhiều lúc, anh biến cuộc trò chuyện của mình với thằng bạn nổi khổ thành một thảm họa. Đứa nào cũng tranh nhau nói, nhưng chẳng đứa nào chịu nghe. “Chẳng phải mọi chuyện đang rất ổn sao?”

“Việc mà muốn và việc mà cần là rất khác nhau!” Yoochun đứng dậy, bước lại vào bếp, tự pha cho mình một ly trà sữa. “Giống như tao quyết định làm chủ tiệm cà phê vậy. Tao chẳng hề muốn, nhưng có lẽ đây là thứ tao cần!”

“Có lẽ?”

“Chờ đi rồi mà sẽ biết!”

“Sâu xa thế!” Yunho cầm tách cà phê, đưa lên môi. “Bộ mà tương tự ai à?”

“Có thể cho là như vậy!”

“Phụt!!!” Cà phê văng đầy lên bàn.

“Thằng quỷ, cà phê tao đem qua pha là loại ngon nhất của quán đó!” Yoochun hét lên.

“Mày... mày... tương tự thiệt hả?” Yunho lấp bắp, mắt mở to không tin được. Yoochun và tương tự sao? Nghe cứ như Sài gòn có tuyết rơi ấy! Chẳng phải trước giờ đều thích ‘đánh nhanh diệt gọn’ sao? Từ lúc nào lại trở thành con người từ tốn, biết chờ đợi vậy?

“Ồ! Người ta ghét tao lắm! Chỉ còn thiếu nước lấy cây lau nhà đập vô mặt tao thôi! Mà nếu tao không đỡ, chắc cũng bị đập thiệt rồi!” Yoochun kéo ghế ngồi lại xuống bàn, tay cầm muống khuấy ly trà trong tay. Nét mặt rầu rĩ.

“Mày làm tao sợ rồi đấy!” Yunho đặt miếng bánh mì đang ăn dở xuống, sắc mặt nghiêm trọng. “Nói tao nghe xem, lúc qua Mỹ, bác trai bác gái có cho mày vào bệnh viện tẩy não không?”

“Tẩy não mày thì có!” Yoochun lấy cái muống gõ lên đầu Yunho, bực dọc trả lời. “Đang rầu muốn chết đây! Gặp ai người ta cũng ngọt ngào. Mới thấy tao thì ngay lập tức thủ thế, miệng một là ‘Sở Khanh’, hai cũng ‘Sở Khanh’!”

“Tao thấy đúng quá mà, có gì sai đâu?”

“Mày tin tao đốt nhà mày không?” Yoochun gào lên, thụi vào vai Yunho một phát. Hai người đánh qua đánh lại như mấy đứa con nít lớp 5. Miệng mồm la hét om sòm.

Giờ đã xong cả hai ngồi lại xuống ghế, thở hổn hển, theo thói quen giờ ngón cái lên trước mặt nhau rồi chúc ngược xuống dưới đất. Sau đó đồng thanh phá lên cười.

“Thoát cái tao với mày lớn to đầu cả rồi, vật nhau xiu mà đã mệt!” Yoochun nói không ra hơi. Im lặng một lát rồi tiếp “Quanh đi quẩn lại tao cũng muốn có gia đình cho riêng mình!”

“Chắc cái cô Thúy Vân kia phải kinh khủng lắm mới biến đổi được suy nghĩ của một người như mày nhỉ?” Yunho nhú mày, chỉnh lại áo quần của mình. Yoochun vốn tôn thờ chủ nghĩa độc thân, yêu thì yêu nhưng không muốn cưới, cho rằng đó là sự ràng buộc bản thân. Giờ đây một phát lại quay ngoắt 180 độ. Hỏi sao không tò mò.

“Thúy Vân cái gì? Dù mày có đem Nguyễn Du ra làm phép so sánh thì bên tao ít nhất cũng được Thúy Kiều chứ?!”

“Không! Mày thì Thúy Vân, chứ Thúy Kiều là của tao!”

“Chết đi!”

---o0o---

“Làm khó mày?” Yoochun hét ầm lên khi đã bước ra gần đến cửa nhà.

“Không phải là làm khó~” Yunho thở dài, giơ tay ra hiệu cho anh chàng công tử bảnh tợn trước mặt be bé cái mồm lại. “Mà là dẫn vật tao!”

“Dẫn vật mày?” Lần này Yoochun hét còn to hơn, khuôn mặt phủ đầy sự ngạc nhiên.

“Đem qua yêu tinh nhà đó hành lỗ tai tao đủ rồi, đừng có hét lên nữa!” Anh khẽ gất, đưa tay vuốt mặt, hai đêm liền thiếu ngủ, bây giờ rõ tác hại rồi đây.

“Bộ mày tính nhượng mãi thế thật sao?” Yoochun kêu lên “Mới chuyển đến có 3 ngày mà đã bị quây tung bừa như thế. Nếu mong muốn ở đây lâu thì mày nên tu thành Đường Tăng luôn đi, không sẽ phát điên đấy!”

“Đã nói là đang rầu rồi mà, thứ yêu tinh đó lợi hại lắm! Mày không biết đâu!”

Yoochun im lặng, đôi lông mày rậm khẽ chau lại, môi hơi chu ra, suy tư trong giây lát rồi búng tay một cái tách. Quay sang vỗ vai Yunho ‘Bộp bộp’.

“Mày có biết người Việt Nam mình giỏi nhất là nằm vùng, trường kì đánh giặc không? Với súng ngắm thôi mà bắn rơi được cả máy bay thì yêu tinh tóc đen của mày cũng là chuyện nằm trong lòng bàn tay, bóp một phát là chết!

#### 4. Chương 3: Một Điều Nhịn, Chín Điều Lành

“Mình làm vậy thiệt hả?” Yunho ái ngại hỏi, đưa tay gãi gãi đầu.

“Chẳng lẽ tao giống với mày a!” Yoochun sáng giọng, nhìn cái thái độ e dè của thằng bạn. Đường đường là đấng nam nhi chí chí, đừng chuyện là lại y như thiếu nữ đang yêu thế kia. Đã là đàn ông là phải biết ăn miếng trả miếng (?), nó chơi mình 1, mình chơi nó gấp 10, 100 lần chứ!

“Tao thấy thể con nít quá...”

“Mày muốn con nít một lần mà khỏe về sau, hay là người lớn để rồi khổ suốt đời?”

“Tao vẫn thấy nó...”

“Đẹp! Đàn ông con trai làng nhằng cái gì!” Yoochun tọng một đồng đồ vào người Yunho, rồi thông thả bước lên lầu. “Cứ theo y như những gì tao nói!”

“Nhưng tao cũng đã rửa xe hôm trước...”

“Nói nữa tao cho mày thành thái giám đấy!” Yoochun nói vọng từ trên lầu xuống. “Đi rửa xe lẹ lên!”

Thế là không cần biết lý do lý trấu gì, Yunho kệ nệ xô nước, nùi giẻ, bọt biển, vòi phun nước ra sân nhà ... rửa xe. Dĩ nhiên là mọi chuyện không đơn giản chỉ là rửa một cái xe, Yoochun nó đâu có để yên cho thiên hạ thái bình được, phải thêm dầu vô lửa, đâm bì thóc, chọc bì gạo nó mới vừa ý mà!

Yunho thở dài, vặn chặt lại vòi nước với ống dẫn rồi từ từ xả nước. Từ trên lầu, Yoochun phóng như bay xuống dưới, hùng hổ bước ra sân sau, đặt lên chiếc bàn gỗ nhỏ ngoài sân một cái máy hát, rồi cứ thế vặn hết âm ly để cả cái xóm này nó nghe được tuyển tập những bài nhạc sến của mẹ Yunho.

“Bộ mày hết đĩa nhạc rồi sao mà chọn cái nhạc này!” Yunho nhăn mặt. Kết bạn với Yoochun quả nhiên họa nhiều hơn phúc. “Ít nhất cũng dừng lại ở mức nhạc trữ tình thôi chứ!”

“Tôn trọng văn hóa Việt Nam đi!” Chàng công tử chặc lưỡi. “Mà hình như tao nhầm đĩa. Cái này chỉ tổ ru nó ngủ!”

Yoochun cầm lên một búp đựng đĩa, lật lật lựa lựa rồi ‘À’ lên, nhanh chóng đổi cái đĩa trong máy hát.

“Cái này thì tao đổ mà ngủ!”

“Cái gì?”

“Ú Yeah!!! Tình yêu là dối lừa!!! Em là cô gái dối trá!!! Áaaa!!! Gru, wá á!!!”

“Park Yoochun!!! Mày tính giết người hả?” Yunho gào lên, lấy hai tay bịt tai lại. “Cái nhạc gì thế này!!!”

“Cái nhạc không để cho thằng đó ngủ, hiểu chưa???” Yoochun nắm cổ áo anh lôi lại gần, hét vào tai. “Theo tao mới điều tra thì cái thằng đó được dịp hổng hách như vậy là do quanh khu này chủ yếu chưa có người mua, hoặc có thì thường xuyên du lịch hay vắng nhà, không thì cũng già yếu lú lẫn lãng tai rồi. Chả có ai kiện cáo nó! Dĩ nhiên, như vậy nghĩa là cũng chả ai kiện cáo mình. Cứ làm tới đi!!!”

“Nhưng sao tao cứ thấy giống mình đang hại mình hơn!!!” Yunho gào lên, tiếng nhạc ùng ùng làm hai người đối thoại như đang hét vào mặt nhau. Mới nói với nó nửa tiếng trước, nó điều tra cái gì mà nhanh thế cơ chứ? “Ồn quá, tao chịu còn không nổi!!!”

“Mày ngu hả, mày rửa xe một bên, còn cái cục ồn ào này thì đẩy sao cho sát mép sân ấy, càng gần cái nhà con yêu tinh càng tốt. Dập cho nó khỏi ngủ luôn. Mày ở đây rửa xe, tao lên lầu nhà mày “sửa” phòng. Hiểu chưa???”

“Chưa!!!” Thật ra thì Yunho không muốn hiểu chút nào.

“Loại phàm phu tục tử như mày quả nhiên là chỉ có số bị yêu tinh đè đầu thôi!!!” Yoochun gắt, quay lưng bỏ vô nhà.

---o0o---

Thật là muối mặt không để đâu cho hết. Bản thân là con người gương mẫu từ trước đến giờ, lần đầu tiên Yunho biết thế nào là phá vỡ nguyên tắc.

Tiếng nhạc, tiếng nước chảy, tiếng máy khoan, tiếng người đối thoại... Cùng một lúc mà anh với Yoochun tạo ra biết bao nhiêu là ồn ào. Người trong cuộc là anh mà còn muốn chịu không nổi, nói gì đến yêu tinh tóc đen ‘sáng đi ngủ, tối đi quậy’ nhà họ Kim.

Jung Yunho ơi là Jung Yunho, đã nói mày bao nhiêu lần rồi. Park Yoochun là cái thằng chuyên làm chuyện lành ít dữ nhiều, đã biết hay bị nó lôi đi thì đừng có bép xép nhiều chuyện làm gì, giờ thì bà môn tả đạo cái gì cũng có. Tự nhiên thấy mình dễ tiện đi mấy bậc.

Đang trong đà thâm thãm, Yunho chợt giật mình vì một tiếng ‘Bang’ hoành tráng.

Kim Jaejoong xuất hiện rồi!

Anh nuốt nước bọt một cái ực, nhìn đắm đắm vào nét mặt khó chịu của cậu cả Kim.

Mái tóc của Jaejong rối tung lên, khác hẳn với mấy lần trước, được chải chuốt cẩn thận, mềm mại rũ xuống che lấy khuôn mặt xinh đẹp. Chiếc áo sơ mi trắng tinh xộc xệch, cài nút có nút không, để lộ làn da trắng ở phía trong, phía dưới là quần kaki màu đen dài đến mắt cá.

“Này!!! Bộ hết trò chơi rồi hả???” Yêu tinh bắn phát pháo đầu tiên, lớn tiếng nói vọng qua khoảng sân nhà anh, khuôn mặt tối sầm lại.

“Rửa xe chứ chơi cái gì!!!” Yunho trả lời theo kịch bản mà Yoochun đã soạn sẵn. Đã phi lao thì phải theo lao thôi, nhất là khi cái lao đó do Yoochun gọt.

“Anh được lắm!!!” Kim yêu tinh gần giọng, anh thề có thể nghe được tiếng răng nghiền ken két. “Anh chơi tôi chứ gì!!!”

“Tôi chỉ cho cậu biết những gì tôi đã cảm nhận đêm qua thôi!!!” Yunho hét qua sân nhà Jaejoong, Đối thoại kiểu này thật là nhứt đầu mà, anh đi lại tắt máy nhạc, chờ đợi phản ứng của yêu tinh.

“Biết... biết cái đầu anh!!! Rõ ràng anh nhỏ mọn chấp nhặt, làm chuyện bỉ ổi!!!”

“Này!!! Cậu ngang ngược vừa vừa thôi nhé! Tôi là rửa xe, sửa nhà, âm nhạc thư giãn đẳng hoàng! Không phải tiệc tùng vào giờ giấc người ta đi ngủ như ai kia đâu!”

“Xác! Nói toẹt ra là ai kia muốn phá đám tôi đi!” Jaejoong hất mặt, hăm bước xuống bậc thềm nhà, bước xuống sân nhà mình, băng băng hướng sân nhà anh.

“Vừa phải thôi nha, đây chưa nói mà ai kia nghĩ mình có quyền gì chứ!” Yunho cũng tức khí, quăng miếng bọt biển xuống sân, hùng hổ bước về phía cọc rào ngăn cách sân của hai nhà.

“Đây cứ nói thì ai kia muốn gì hả? Làm gì nào?”

“Đêm qua ai kia quậy phá không cho ai ngủ hả?”

“Có ai ép ai kia không ngủ đâu, tự động chạy xuống gây sự với người khác mà còn nói sao!”

“Mình sai mà còn nói người khác là sao?!”

“Sai cái con mắt! Ở đây chỉ có một người hay đi càn nhản thôi, cả cái phường này chẳng ai nói cả!”

“Ai kia đừng nghĩ tôi không dám nói tổ dân phố nha!”

“Làm như mình còn bài khác ấy, ai kia có giỏi thì nói đi!”

“Ai kia vừa phải thôi đấy!”

“Không vừa phải thì ai kia làm gì nhau!”

Ăn miếng trả miếng, hai bên không ai nhin ai, càng chửi càng hăng. Chẳng mấy chốc chỉ còn cách nhau bằng cọc rào, nhích một chút là mặt chạm mặt. Yunho quên cả ngại ngùng hay việc mình đã là người lớn, quyết ăn thua đủ với thứ yêu tinh không phân phải trái này.

Yoochun chạy từ trên lầu xuống, chủ ý đầu tiên là thỏa mãn nhiều chuyện, nhưng xem ra mọi chuyện đang dần vượt quá kiểm soát. Phải xuống để ngăn Yunho lại trước khi cả hai đánh nhau.

“Yunho, mày bình tĩnh... “ Anh chàng họ Park tự nhiên ngăn bật khi chạy đến nửa sân, im lặng nhìn chăm chăm vào người con trai tóc đen.

“... Jae... Jaejoong?”

Yunho lẫn Jaejoong cùng quay lại. Người hàng xóm lắm chiêu của anh cũng đột nhiên nín thinh, nhìn trần trời vào Yoochun rồi mắt nở to ra.

“Yoochun ở bar Rạng Đông?”

Anh hết quay sang trái rồi quay sang phải, mặt mũi méo xệch. Cuộc trùng phùng éo le gì thế này!

Đông cứng một hồi, sắc mặt Yoochun đột nhiên biến đổi ngũ sắc. Mặt mũi bàng hoàng, miệng mồm há hốc, quay sang chỉ vào anh.

“Cái người... người mà cậu nói đây hả?”

Jaejoong xem như đã hồn lìa khỏi xác. Mặt mũi trắng bệch. Nói không nên lời. Yunho thì càng không hiểu gì, đập vào tay thẳng bạn một phát vì tội ngớ ngẩn.

“Anh hai? Anh Yunho? Hai người làm gì ngoài này vậy?”

Lần này thì cả ba người cũng quay qua. Phía trên vỉa hè, Junsu đang đứng ngơ ngác. Xuất hiện đúng lúc thật! Yunho lúng túng không biết nói gì, Jaejoong mặt mũi chuyển qua tái mét, Yoochun thì hết biết phải diễn tả ra sao, giống dạng như vừa khóc vừa cười.

“Jun\_”

“Sở Khanh!!!” Junsu đột nhiên hét lên, cắt ngang tiếng gọi yếu ớt từ anh trai mình, tay chỉ thẳng mặt Yoochun.

“Cái gì!?” Jaejoong trợn mắt quay sang nhìn chàng công tử. “Cậu là chủ tiệm cà phê Mất Mèo sao?”

“Anh hai quen anh ta sao?” Junsu nhăn mặt, kéo Jaejoong về phía mình. “Anh tránh xa hạng Sở Khanh ấy ra!”

“Cậu là anh trai của Junsu sao?” Yoochun ngỡ ngàng.

“A!!!” Yunho đập tay một cái bốp, chỉ về phía Junsu hét lên. “Cậu là cái cô Thúy Vân đó!”

“... ”

## 5. Chương 4: Nắng Mưa Là Chuyện Của Trời

Có thể nói đời người khó ai đoán được chữ “ngờ”. Ví dụ như mới ngày hôm trước thôi, nhà họ Kim còn là vị hàng xóm khó ở của anh, tới hôm nay bỗng dưng trở thành gia-đình-thông-gia-tương-lai-của-nhà-họ-Park. Và trên một nghĩa sâu xa nào đó, sẽ có một tầm ảnh hưởng không nhỏ đến anh [dù bây giờ đã vốn không hề nhỏ rồi!]

Quả là một sự hỗn loạn đầy xuất sắc. Đến độ người trong cuộc như anh chẳng biết nên khóc hay nên cười. Cuối cùng là chỉ có thể là thộn mặt ra nhìn cái mớ bong bong không lời giải đáp, trong lòng héo quắc như ruộng lúa bị hạn hán chín thối.

“Vậy rốt cuộc là sao đấy?” Yunho hỏi, nhip nhịp tay trên mặt bàn gỗ.

“Thì là như vậy đó!”

“Nói vậy mà cũng nói được hả?!”

“Chứ mày muốn tao phải nói quái? ‘Yunho à, xong rồi, nhờ ơn mày mà tao đã đắc tội với gia đình chồng tương lai!’”

“Ôn cái búa đẽo!” Yunho nạt, xong nghĩ một hồi lại tiến sát Yoochun thì thầm “Mày... mày nghiêm túc à hả?”

Yoochun nhủ mày mĩa mai cái vẻ lén lút của anh, trả lời thản nhiên. “Chưa bao giờ nghiêm túc hơn đâu!”

“Nhưng Thúy Vân của mày là... là... đàn ông mà?!”

“Chứ Thúy Kiều của mày đàn gì?”

“Gi! Tao với yêu tinh đó\_\_”

“Vậy là mày tự nhận Kim Jaejoong là Thúy Kiều của mày nha!” Yoochun tỉnh bơ cắt ngang, cắt nốt mấy cái ly mình vừa lau xong. Quay lưng đi vào bếp, nơi Kim Junsu đang chờ lấy cà phê bưng lên cho khách.

Trước giờ có thể nói là Yunho có mắt không trông, đánh giá nhầm cái năng khiếu yêu đương của Yoochun. Cứ nghĩ rằng đó là tài năng thiên phú, cũng là đại họa nhân gian. Nào đâu Park Yoochun thì cũng như bao người khác. Số kiếp không thoát khỏi một chữ “tình”. Một bên cố sức đuổi, một bên cố sức chạy.

Nói đến đây thì không thể không nói đến cái bên đang ra sức ‘chạy’. Junsu như có giăng sóng điện từ dò sẵn khắp quán, từ lúc Yunho bước vô tới giờ, cậu luôn tìm cách đứng xa ông chủ Park của mình 10 mét. Chỉ cần Yoochun mon men lại gần thì ngay lập tức còi chuông báo động vô hình sẽ rú lên. Cậu chủ nhỏ nhà họ Kim quay phắt lại, thủ một thế võ mà Yunho cho rằng chỉ cần thằng bạn mình manh động một chút là ăn cơm bệnh viện ngay.

Nhưng cũng phải công nhận Yoochun là cái dạng công tử mặt dày không biết xấu hổ nhất mà anh từng gặp. Dẫu rằng Junsu có bao nhiêu lần rống lên rằng:

“Tôi đã nói là chỉ có YooHwan vô đây thôi, anh tránh xa cái bếp/và tôi ra!”

Thì rốt cuộc câu trả lời vẫn cứ là:

“Quán đang thiếu người, tôi không thể đổ hết trách nhiệm cho đứa em trai dễ thương và một nhân viên gương mẫu như cậu được nên cậu thấy đấy, là một ông chủ tốt thì tôi nhất thiết phải lăn xả vào phụ thôi!”

Hoặc:

Junsu có thâm thiết [và đầy hận thù] rằng:

“Tôi đang làm việc, anh đừng có lại gần quấy rối được không!!”

Thì Yoochun vẫn nặn ra nụ cười thản nhiên như không mà nói:

“Do quán quá nhỏ, mà dân số thế giới thì quá đông, việc tôi phải đứng gần cậu là do tình thế bắt buộc chứ không phải ham muốn của bản thân! Đáng ra cậu nên nghĩ như thế!”

Nhìn sao cũng thấy giống như quấy rối chứ không phải là theo đuổi. Thật xấu hổ không để đâu cho hết.

Hiện tại, chuyện tình cảm không đầu không đuôi của Yoochun chỉ là một trong vô vàn những rắc rối, khi mà không biết từ đâu, bỗng dưng cả đám người bọn anh mọc ra một đồng dây mơ rễ má.

Anh là thằng bạn thân chí cốt của Yoochun. Yoochun có một mối quan hệ gì đó đã qua với Jaejoong. Jaejoong là anh trai của Junsu. Và Junsu thì đang làm việc tại quán cà phê Mất Mèo do Yoochun làm ông chủ. Và giờ thì ông chủ Park đòi yêu nhân viên Kim. Và anh của nhân viên Kim thì đòi giết sập nhà bạn thân của ông chủ Park do sáng sớm đã đi quấy rối giấc ngủ của người khác. Và bạn thân của ông chủ Park tạm thời không hiểu đầu cua tai nheo gì hết.

Yunho nhìn thấy yêu tinh tóc đen dường như có chút gì đó e dè Yoochun, như thể mắc nợ người ta vậy, hoặc Yoochun đang nắm giữ một chuyện gì đó rất hệ trọng mà cậu sợ sẽ bị bại lộ. Đáng ra là nên vui vì cuối cùng cũng nắm thóp được cái đồ xinh đẹp xấu xa đó, nhưng trong lòng Yunho thì ngược lại, tự nhiên thấy nôn nao.

“Junsu nó cứng đầu thật!” Giọng nói mượt mà của cậu cả nhà họ Kim vang lên bên cạnh. Kèm theo đó là cái gạt đầu từ phía Yoochun.

“Ý tôi là nếu như nó không thích thì phải làm thật triệt để, không để những thứ chương mắt có dịp lẩn quẩn quanh mình!” Jaejoong nhìn về phía Yoochun. “Đã nói bao nhiêu lần rồi!”

“Nè, nói vậy có quá đáng không?” Yunho quay sang nói, trong lòng có chút bực tức. Thằng bạn anh đúng là hơi có hành vi biến thái, nhưng đâu phải đến hạng ruồi muỗi vo ve để bị nói thế!

“Anh nói thì hay lắm! Lỡ như đó là em trai anh thì sao!” Bên Jaejoong cũng không vừa, lườm Yunho một cái sắc lẹm, bộ dạng như con mèo đang xù lông.

“Cậu!” Yunho tức thì có tức, nhưng lời cứ nghẹn lại. Muốn cương thì làm sao anh cương lại cái thứ yêu tinh xảo quyệt này. Với lại, sự tức giận của cậu không phải là vô lý.

Dù sao thì Junsu cũng là em của Jaejoong cơ mà. Lại còn là em trai nữa.

Thử nghĩ ai lại chịu để một thằng con trai khác làm phiền em mình chứ. Nếu đổi lại là anh thì quả đúng giờ này Yoochun đã về châu ông vải rồi.

“Nói hay lắm!” Yoochun nở nụ cười hám tài, tay vỗ bôm bóp phụ họa. Bước từ bếp ra quầy bar, không quên lượn tiếc nhìn đáng Junsu khuất sau phía cửa ra sân sau. “Thế cậu thì sao nào? Tôi còn chưa nói cậu dám có ý đồ bất chính với...um...um”

Yunho cố căng tai lên nghe tới những từ cuối, nhưng Kim đại thiếu gia đã nhanh tay bịt chặt miệng của Yoochun. Miệng nở nụ cười ngọt ngào bình thản với anh, nhưng gân xanh nổi khắp mặt.

“Ông chủ à, sao anh không ra nói chuyện với khách nhỉ?” Yêu tinh tiếp tục cười. Quái lạ, anh nghe có âm khí

~“Jaejoong à~” Yoochun nhú mày nói, chỉnh lại bộ dạng sau khi bị Jaejoong làm lộn xộn cả lên. “Cậu làm sao thì làm, cậu không để yên cho tôi, thì tôi cũng sẽ không để yên cho chuyện cậu đâu!”

Khuôn mặt Jaejoong sau khi nghe xong câu nói đầy hàm ý đó, bỗng dưng biến đổi. Có chút suy nghĩ, chút khó chịu. Còn anh nữa, tự nhiên thấy bực bội, Yoochun đang làm quái gì vậy?

“Bên tôi thì tôi có thừa tự tin, còn chuyện của cậu. Người đó trở như bê tông pha cốt thép, tâm tư cũng chẳng chút suy nghĩ...” Yoochun cứ thế mà đều đều giọng nói, tay cầm bình cà phê khẽ lắc nhẹ. “Cậu thật sự không muốn bị ghét đâu nhỉ?”

“Anh đang dọa tôi sao?” Lần này thì anh thấy cái nhú mày từ phía Jaejoong. Có vẻ như thật sự nổi giận rồi. “Chuyện của tôi cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện anh và em trai tôi cả. Tôi cấm anh đặt một ngón tay vào người nó đấy!”

“Giờ cậu nổi giận với tôi sao?” Yoochun lạnh lùng. “Dù cậu làm gì thì cũng chẳng cần được tôi. Mà tốt nhất đừng để lộ chuyện mình ra, không nếu có ăn đòn, tôi cũng không cần cho cậu được!”

Nói rồi Yoochun bước khỏi quầy, mắt kín đáo liếc nhìn Yunho một cái đầy ẩn ý. Anh từ đầu đến cuối không hiểu cái gì. Chỉ thấy bực bội không thể tả. Nhìn qua bên cạnh, Jaejoong đang ngồi bấm môi, mặt đỏ lên. Cái thằng này, mày làm khó người ta đến vậy mới vừa lòng à?

Yunho tính nói cái gì đó mà không biết chính xác là nói cái gì. Thế là đành im lặng.

Sau lúc đó tóc đen cũng không nói gì nữa, cũng chẳng thèm liếc nhìn anh. Liên tục gọi YooHwan đem rượu ra [Yoochun nó dám trừ cả rượu trong tiệm cà phê cơ đấy!]. Uống hết ly này đến ly khác.

Tửu lượng của Jaejoong có thể gọi là khá, nếu không nói là rất khá. Đến ly thứ mười lăm thì anh đã ngừng đếm. Nhưng cho đến khi mặt cậu ta đỏ lựng lên, thì anh biết chắc là đã xin quắc cần câu rồi. Yunho muốn cản nhưng nghĩ lại mình cũng chẳng thân thiết gì với người ta, nếu không nói là hai bên thù địch.

“Junsu đâu rồi?” Jaejoong nhìn quanh ngà ngà hỏi, má ửng lên vì hơi rượu. Áo khoác cũng được cởi ra vắt sang ghế bên cạnh.

“Đi lấy cà phê ở đại lý lớn rồi!” Chỉ chờ có thế, Yunho vội vàng đáp. Nếu thằng bé ở đây có thể nói nó lo cho anh mình rồi. “Cậu ổn chứ?”

“Tứ lượng tôi tốt gấp hai ba lần anh tưởng tượng đấy!” Jaejoong cười với anh, rồi đứng bật dậy. Hình như là chưa có xin. Quả nhiên lợi hại hơn anh tưởng.

“VẬY CẬU\_”

[RẦM]

Jaejoong xụi luôn trên quây.

“... xin rồi~”

---o0o---

“Mày cứ về bằng taxi đi, chiếc AB để sáng mai tao chạy qua cho!” Yoochun đáp khi ấn điện thoại, gọi một chiếc taxi bốn chỗ tới địa chỉ quán Mất Mèo.

“Hay mày đưa cậu ta về đi!” Yunho e ngại hỏi, khẽ xốc Jaejoong đứng thẳng dậy. Cậu ta ú ớ cái gì đó rồi gục lên người anh, chẳng biết trời đất gì. Cả người đầy mùi rượu.

“Tao còn trông quán nữa!” Yoochun nói rồi quay lại nhìn cảnh tượng trước mặt, ra chiều vô cùng thú vị. “Còn nữa, Junsu về mà thấy tao đụng đến Jaejoong, dù một ngón tay thôi, chắc chắn là mai tao chuyển hộ khẩu vô Chợ Rẫy sống luôn!”

“Rồi! Tao biết rồi!” Anh thở dài thườn thượt. Số trời đã định là bị yêu quái ám mà. “Anh em gì mà\_”

“Không giống nhau chút nào, phải không?” Yoochun cười cười, châm một điếu thuốc.

Yunho gật đầu, vẫn còn đang tập trung đỡ lấy cơ thể Jaejoong. Hơi kì một chút nhưng người cậu ta hình như là... mềm mai hơn anh tưởng.

“Tao thì thấy giống nhau. Giống lắm ấy!” Yoochun bật cười rất sáng khoái.

“Ý tao không phải là khuôn mặt đâu!”

“Ý tao cũng có phải là khuôn mặt đâu!” Nói đến đây Yoochun lại cười, rít một hơi thuốc. “Bởi vậy mới nói là giống nhau. Rất giống nhau!”

Yunho nhìn chăm chăm bạn. Thật muốn lấy dùi bỏ vào đầu cái thằng này. Lâu lâu lại làm ra vẻ ta đây sâu xa. Sao không đi thẳng luôn vào vấn đề đi, bắt anh vòng vòng mãi mới hiểu được hàm ý của nó. Chẳng biết nên nhìn tính cách này là tốt hay xấu nữa.

“Làm sao mà mày quen Jaejoong được vậy?” Yunho buột miệng hỏi khi ra đến cửa. Bản thân hỏi xong cũng tự động giật mình.

“Cậu ta là khách quen của cái Bar hồi đó tao làm. Cái Rạng Đông ở Nam Kỳ Khởi Nghĩa ấy!”

“VẬY À!”

“VẬY À CÁI CON KHỈ MỐC! MÀY YẾU XIU LÀ SAO?” Yoochun bực mình phát vào vai Yunho một phát. “Chờ mãi mới chịu hỏi!”

“MÀY CHỜ TAO HỎI?”

“Cái thứ như mày...” Thằng bạn anh lắc đầu, chán ngán. “Thảo nào đến giờ chả có nổi một cô người yêu!”

“NÈ! ĐỦ RỒI NHA!” Yunho cáu lên, tính vùng dậy thì thấy cơ thể Jaejoong trượt dài, gần đổ xuống đất, nhanh tay chụp lại kéo vào người. Không hiểu nổi, trong mùi bia rượu nồng nặc đó, anh vẫn nghe được cái mùi thoang thoảng của Vanilla.

“Ồi, cầu chúa phù hộ cho đôi trẻ~” Yoochun cảm thán câu cuối, ánh mắt hám tài liếc nhìn cảnh tượng ôm ấp nơi công cộng cực kỳ đặc sắc kia.

Cuộc đời làm người hai mươi mấy năm lần đầu tiên Yunho thấy xấu hổ như bây giờ, cũng chẳng biết mình xấu hổ cái chuyện gì. Bị ánh mắt Yoochun soi thấu mấy điều không được bình thường trong đầu, hay là cái thể người ôm người nứ đầy bất cập như bây giờ. Gì cũng được, chỉ biết là giờ anh đỏ hết cả mặt.

Taxi vừa đến, chỉ chờ có đó, nhân vật nam chính đầy đáng thương của chúng ta mở cửa rồi cùng con người say xỉn trên vai chui tọt vào, phóng đi không kịp để lại một câu.

Yoochun trước cảnh tượng đó không nói gì, chỉ nhìn theo đến khi xe đi khuất rồi bình thản quăng điều thuốc xuống đất, dùng chân dập tắt. Quay người đi vào trong tiệm. Miệng lẩm nhẩm một thứ gì đó như là:

“Để xem mấy ngày thì Thúy Kiều thắng trận trở về!”

## 6. Chương 5: Ghét Của Nào, Trời Trao Của Đó

Có thể nói số kiếp Yunho là cái số con rệp. Cái người càng không muốn bị dính vào thì cứ liên tục đụng trúng. Mà đã trúng rồi thì chẳng có gì tốt đẹp tất.

Không nói đâu cho xa. Hôm qua phải gọi là cái hôm kinh hoàng nhất của cuộc đời hai mươi mấy năm làm người của Yunho.

Thứ nhất: Giữ một Kim Jaejoong say xỉn bên người quả nhiên là bắt đầu của một đoạn trường ca những ngày ải.

Cậu ta phải nói là quậy tung lên. Trên đường từ quán Mất Mèo về cứ khoác vai anh hát hò âm ỹ, bắt anh phải song ca cho bằng được. Không đời nào một thằng đàn ông gương mẫu như anh lại làm cái chuyện mất mặt đó ở nơi thanh thiên bạch nhật được nên chỉ ậm ừ rồi dùng hết sức bình sinh mà lòi cái thân xác ăn chơi sa đọa đó về.

Chưa kể, cậu ta cứ gào toáng lên rằng, sao anh không đưa cậu về nhà của cậu mà lại vào cái “cục” hình vuông – thứ yêu tinh đó gọi nhà anh chính xác là như thế đấy, ‘cục hình vuông’! – bên anh cơ chứ. Thật là oan Thị Kính mà! Nếu dám trách thì đáng trách nhất là thứ yêu tinh nhà cậu mới đúng!

Ai là người uống rượu? Ai là người say xỉn?

Yunho vừa nghĩ vừa dùng sức trút giận lên bàn phím điện thoại. Đúng là làm ơn mắc oán, không đâu chuốc khổ vào thân mình!

“Về tới nhà rồi à?” Vừa nhắc máy, Yoochun đã vui vẻ nói ở đầu dây bên kia.

“Jaejoong nói để chìa khóa trong áo khoác và hay hơn là để nó luôn ở quán mày rồi!” Yunho cũng ‘hân hoan’ không kém thông báo. Thả Jaejoong nằm xuống chiếc ghế sofa ở phòng khách.

“Ồ~” Yoochun bật ra đúng câu cảm thán đó rồi nín bật, không nói thêm được câu nào.

“Tiên sư mày chứ ồ, cái đầu óc đầy sáng kiến của mày đâu?” Yunho chờ được một lát thì gất lên, chợt nhớ ra cậu em của Jaejoong. “Mày nhắn Junsu chạy về đưa tao chìa khóa được không?”

“Sao lại là Junsu của tao?”

Yunho nhú mồm trước chữ ‘của tao’ mà thằng bạn không biết xấu hổ thêm vào. Yoochun, lần sau gặp tao chắc chắn phải phong tặng mày một dòng ‘đệ nhất số sàng’ vào mặt! “Vì cậu ta là em của Jaejoong, không thì chạy về thay người ta đi!”

“Nửa tiếng nữa nhân viên Kim yêu dấu sẽ về tới quán, ráng chờ xịu đi!” Nói rồi còn lăm bằm thêm “Lúc đó cũng vừa hết giờ tăng ca của cậu ta rồi, thế nào cũng đòi về ngay, có thêm nể mặt thằng chủ này chút nào đâu~”

“Bác trai bác gái mà biết được tình trạng yêu đương hiện tại của mày chắc chỉ có nước khóc thét!” Yunho thở dài kết lại rồi cúp máy.

Cuộc đối thoại trên kết thúc cũng là lúc anh nhìn lại tình cảnh của mình. Thôi được rồi, chờ thì chờ. Dù sao người hàng xóm đáng quý của anh cũng đã ngủ mất tiêu rồi, chắc không thể gây thêm bất cứ phiền phức nào được đâu.

Dĩ nhiên, đó chỉ là Yunho nghĩ mà thôi, sự thật luôn luôn éo le hơn nhiều.

Việc là sau khi chắc chắn Jaejoong đã ngủ say, anh tìm cái khăn lạnh đắp cho cậu ta rồi vào bếp pha một ly nước chanh giải rượu. Đã được bạn bè gửi gắm, lại còn là láng giềng ăn ở lâu dài. Tính thua tính thiệt gì thì cũng nên tử tế với người ta.

Bản tính Yunho vốn không phải là người khoái chấp nhặt, cũng như thích chuyện bé như con kiến xé cho to như con voi. Không hiểu sao cuối cùng lại bị kéo vào cái màn xâu xé vô cùng con nít với tên nhóc tiểu yêu tinh này. Chưa kể lại dễ dàng để cho Yoochun thao túng làm mấy trò xằng bậy. Chẳng hiểu nổi cái đầu óc của anh dạo này bị trục trặc gì, nghĩ lại mấy chuyện mình đã làm, thấy xấu hổ kinh khủng.

Nói cho cùng Kim Jaejoong nhìn sao cũng không giống người xấu, có chút ngỗ ngược, ngang ngạnh nhưng xem ra lại rất coi trọng gia đình. Nhìn cái cách cậu ta giữ rịt Junsu khỏi Park Yoochun là hiểu. Có thể nhân cơ hội này, làm ổn thỏa mọi chuyện hiểu lầm, rồi nhận cậu ta làm thằng em nuôi cũng được.

Yunho tự nghĩ rồi tự gạt đầu với bản thân, quả nhiên là cảm giác này đây, cảm giác muốn xem cậu ấy như một thằng em trai.

Chắc chắn là vậy đấy!

Đồng hồ chỉ sang con số 4 giờ chiều. Vậy là 50 phút rồi, anh hơi sốt ruột vì chưa thấy Junsu. Đường từ quán Mắt Mèo về nhà anh lâu nhất là tầm 15 phút, tính sao thì cũng quá giờ rồi. Hay là Yoochun đã quên nhả lại? Yunho nghĩ, khẽ lắc đầu, cho thêm một chút đường vào ly, vài lát chanh tươi, khuấy đều rồi đi vào phòng khách.

Trong lòng đương mơn man suy tính gọi thêm một cuộc nữa cho Yoochun thì chân đạp phải một vật. Yunho khá chắc là căn nhà này được anh lau dọn vô cùng cẩn thận, không thể có đồ vứt bừa bãi được. Anh cuối xuống và thật chính xác làm sao, ‘chướng ngại vật’ đó hoàn toàn không thuộc về gia đình nhà họ Jung.

Đó là quần jean của Jaejoong!

Khuôn mặt Yunho trong vòng 1 giây có tới n sắc thái biến đổi. Sự việc càng trở nên khủng khiếp hơn khi anh nhìn lên một chút và phát hiện ra chiếc áo sơ mi của Jaejoong cũng đang yên vị ở gần đó. Ôi, thật sự không dám nghĩ nữa!

Đứng chôn chân ở đằng sau sofa, mặt mày Yunho đỏ lựng. Đang không biết nên tiến hay lui thì đã thấy mái tóc đen của Jaejoong nhô ra ở sau chiếc ghế. Và rồi một vật thể bay không xác định phóng thẳng vào mặt anh. Yunho hét lên, nắm cái thứ ấy lôi ra khỏi đầu mình.

Cái quái gì...

.

...là áo ba lỗ của Jaejoong.

“Um... Nhức đầu quá đi~” Giọng của Jaejoong vang lên, cậu lấy tay giữ lấy miếng khăn lạnh trên trán, quay qua sau lưng nhìn. “Anh làm gì ở nhà tôi vậy?” Jaejoong lạnh tanh lên tiếng, nét mặt không cảm xúc.

“Nhà... nhà cậu hồi nào!” Yunho đỏ mặt tía tai nói. “Nhìn cho kỹ đi, đây là nhà của tôi!”

Jaejoong nheo mắt nhìn anh đầy nghi ngờ rồi quay đầu quan sát khắp lượt. Khác với vẻ mặt méo xệch vô cùng khó coi của Yunho, khuôn mặt của tóc đen vẫn rất bình thản.

“Sao tôi lại ở nhà anh?”

“Vì cậu say xin chứ sao!” Yunho hít thở, trấn tĩnh tinh thần. Cảm thấy không thể thua tên oắt con này được. Đây là nhà anh, anh làm chủ. Dẫu sao sau này cậu ta cũng sẽ là em trai nuôi của anh (?) phải biết lựa cách uốn nắn từ từ.

“Thế à?” Jaejoong quay sang nhìn anh, đôi mắt đen thật to. “Junsu đâu? Sao nó không đưa tôi về? Mà sao lại đưa tôi về nhà anh!”

Bị hỏi một loạt như vậy, Yunho từ người tốt bỗng dưng có cảm giác như mình đang bị nghi ngờ thành kẻ xấu, bực bội trả lời. “Junsu lúc đó phải đi lấy cà phê. Áo khoác, chìa khóa cậu để lại Mèo hết rồi, tôi đưa cậu vô đây tạm, chờ em trai cậu về!”

“Rõ ràng là Park Yoochun dồn việc ức hiếp nó!” Jaejoong quay lưng lại, ngồi dựa vào ghế, giọng điệu kể tội.

“Bộ cậu chỉ biết nghĩ xấu cho người ta thôi sao” Nói 1 câu cũng là anh em với nhau hơn mười năm, Yunho không thể làm lơ để bạn mình bị yêu tinh vui dập được. “Yoochun thích Junsu, sao lại tìm cách đàn áp cậu ta cơ chứ?”

“Vì Junsu ghét anh ta chứ sao!” Tiểu yên tinh vẫn không chịu thua, lắc lắc mái tóc đen của mình. “Anh ta làm thế chủ yếu để em tôi chú ý đến anh ta thôi!”

“Bộ cậu không cảm thấy dùng cách như vậy để gây chú ý với một người là rất trẻ con à! Đã từng tuổi này, ai lại còn làm như thế!” Yunho nói, xoay xoay ly nước chanh trên tay. Anh bước tới nhặt chiếc áo ba lỗ trắng, rồi đi chậm chậm về phía trước ghế sofa.

“Làm như vậy chỉ khiến cho người ta ghét mình thôi! Hôm nay khai trương, tiệm cà phê thật sự rất bận mà!”

Yunho nói rồi đưa cái áo cho Jaejoong. Giờ nhìn thấy toàn cảnh, thật đúng là khó nói nên lời. Trên người cậu nhóc chỉ còn độc chiếc quần đùi mỏng dài bằng một gang tay, phần còn lại đều là da thịt rất ‘tươi mát’, trắng đến nhức con mắt. Tình huống làm anh đột nhiên nhớ tới cái câu mà yêu tinh tóc đen nói là cậu ta không thích mặc gì khi ngủ. Ra là thật. Xem một chút nữa là anh thành nhân chứng sống rồi.

Chả biết nên vui hay nên buồn nữa.

Jaejoong nhận cái áo từ tay anh, ngoan ngoãn mặc vào, không trả treo gì nữa. Khuôn mặt tự nhiên sa sầm lại.

Thấy dáng vẻ mèo con im thít của cậu ta đột nhiên làm Yunho rùng mình, suy nghĩ xem mình có lỡ mồm nói câu nào quá đáng không. Nhưng hình như là không có.

Mấy hôm qua hề đụng mặt nhau là toàn lời qua tiếng lại, giờ bỗng nhiên không ai nói gì, không khí tự nhiên trở nên gượng gạo. Yunho tới ngồi ở chiếc ghế đơn chung bộ với sofa được đặt gần đó, thỉnh thoảng lén liếc mắt nhìn về phía Jaejoong. Cậu thì nhìn đâu đó ở dưới sàn nhà, nét mặt ra chiều suy nghĩ. Anh tính nói cậu sao lại không mặc nốt quần áo vào đi, nhưng tự nhiên nói vậy lại thấy như mình có tâm đồ xấu xa, dòm ngó người ta này giờ nên mới có tật giật mình.

Đến lúc Yunho quyết định từ bỏ, để mọi việc cứ ra sao thì ra. Jaejoong bất ngờ lên tiếng.

“Sao anh không uống đi!”

Ánh mắt của tiểu yêu tinh nhìn về phía ly nước chanh vẫn đang nằm trong hai tay của Yunho. Lúc này anh mới sực nhớ ra là cái ly này giờ ở đây làm gì, lúng túng đưa về phía Jaejoong.

“Của cậu đấy! Uống cái này giải rượu!” Yunho gãi gãi mặt, cảm thấy mặt của mình giờ chắc phải ngu lắm, vì thấy Jaejoong hình như rất buồn cười.

“Của tôi?” Yêu tinh tóc đen mỉm cười, trên mặt thoáng qua nét giảo hoạt thường ngày. “Lúc này chẳng phải anh nói sẽ bị ghét sao?”

Nghe tới đây thì Yunho chắc chắn một trăm lẻ một phần trăm là mặt anh bây giờ phải rất ngu. Bộ anh có nói gì đến việc ghét bỏ Jaejoong sao? Không hề, không ghét, chỉ là thấy rắc rối đến không chịu nổi thôi. Thật ra thì cái đó cũng chẳng khác nào là nói ghét người ta, nhưng đúng là Yunho không có ghét mà. Chỉ là cảm thấy không biết định nghĩa sao cho đúng cái từ ấy thôi.

“Nếu là anh, anh có ghét không?” Jaejoong tay cầm ly nước lắc lắc, chưa vội uống. Đôi mắt nhìn anh chờ đợi.

“Nếu cái gì mới được...” Yunho bối rối nói, tiếp tục gãi gãi.

“Nếu anh là Junsu, anh có ghét Yoochun không?”

“Có chứ, ai lại không bức mình được~” Yunho vốn cù lần trong mấy vụ này, vừa nghĩ ra là nói luôn, đến khi thấy nét mặt lặng thinh của Jaejoong mới biết mình lại lỡ lời rồi.

“Sẽ bị ghét luôn!” Tóc đen nói câu đó rất nhỏ, nhưng anh vẫn nghe thấy. Cậu đặt ly nước xuống bàn, vẫn chưa uống. Khuôn mặt tuy không biểu hiện gì, nhưng đôi mắt lại tràn ngập vẻ thất vọng.

Trong phút chốc, Yunho tự nhiên thấy mình sai rồi. Lúc nãy rõ ràng là đã ăn nói bậy bạ, không suy nghĩ kĩ. Thế là quyết định sửa lại.

“Thật ra cũng không hẳn, cái đó còn tùy. Nếu là thật lòng thì chắc chắn người ta sẽ hiểu!”

Con người anh trước giờ sách kinh doanh, chiến lược, đối ngoại... gì cũng đã đọc, nhưng đặc biệt không đụng đến một chữ tiểu thuyết diễm tình hay văn học lãng mạn nào. Phải nói trắng ra là chả biết tình tứ cái quái gì, Ngày hôm nay nói được mấy câu như trên là đã khá lắm rồi. Không dám đòi hỏi gì hơn.

Về phía Jaejoong, dường như đã tạm hài lòng với câu bào chữa vụng về của Yunho, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn. Lại cầm ly nước chanh lên, dùng muỗng khuấy khuấy.

“Anh nhớ lời mình nói nhé!” Jaejoong đầy nhẹ nhàng cũng như duyên dáng nói ra cái câu với đầy hàm ý đe dọa như thế. Tay nâng ly nước lên, nhìn ngắm cái thứ nước màu xanh xanh bên trong.

“Tôi...”

“Eo! Chua quá!!!” Yêu tinh tóc đen bỗng kêu lên đầy thảm thiết, quay mặt đi ho sặc sụa.

“Là chanh tươi nguyên chất mà, tôi đã cho nửa muỗng đường rồi!” Yunho chớp chớp mắt, nhìn tiểu yêu tinh khổ sở với ngụm nước vừa uống.

“Anh trai, chỉ có nửa muỗng đường, bộ anh muốn bức chết tôi hả?” Jaejoong mặt nhăn mày nhí, trở lại vẻ đánh đá mọi ngày.

“Chanh tươi giã rượu, chẳng phải cậu nhức đầu sao?”

“Đúng là giã rượu, giã muốn lột lưỡi luôn!”

“Miếng chanh trong đó, cậu nhai thì sẽ còn tác dụng tốt hơn nữa!” Anh thần nhiên thêm vào. Ra là yêu tinh này cũng có thể bị làm khó cơ đấy.

Jaejoong nghe tới phải nhai nguyên miếng chanh đó thì quay sang nhìn anh, mắt nở tròn xoe. Nói cho cùng Yunho cũng chỉ là người hàng xóm của yêu tinh thôi, anh không nghĩ rằng cậu sẽ làm theo. Dẫu những gì Yunho nói đều là sự thật.

Nhưng ở đời, chuyện tương lai giống như một điểm mù, không ai biết được nó sẽ ra làm sao, và như thế nào. Bởi vậy Yunho mới không bao giờ tin vào những thứ bói toán mê tín dị đoan. Yếu tố quan trọng nhất để quyết định mọi việc không gì khác chính là bản thân mình.

Đúng thế, và trước con mắt của Yunho. Jaejoong cầm lát chanh lên, lột bỏ phần vỏ rồi bỏ cả lát vào miệng, bắt đầu nhai.

Cái này với việc nhét cả trái ớt vào miệng không khác là bao, nhóc con tóc đen bị chua đến muốn rớt cả nước mắt nhưng vẫn cố gắng nhai. Chờ một lúc, rồi quay sang Yunho từ từ nói.

“Hình như là có tác dụng thật~”

“Nếu nghĩ tôi lừa cậu, sao còn thử?”

“Thử rồi thì mới biết ra anh cũng không hẳn là người xấu!” Jaejoong quay sang chỗ khác, nhưng Yunho biết là cậu đang cười.

Tự nhiên thấy, thật ra hai người thế này ... cũng không tệ.

Không tệ chút nào.

Giây phút vừa kéo dài được 5s thì ... chuông cửa vang lên.

Junsu về tới rồi.

## 7. Chương 6: Lạt Mềm Buộc Chặt

Trên đời này, chuyện nhân duyên chả khác nào thời tiết, nắng mưa thất thường. Có khi nghĩ rằng ta với người ấy ắt hẳn là dành cho nhau rồi nhưng thật ra không phải như vậy. Có khi nghĩ mình và người đó đến chết cũng không thể nào, kết thúc lại là đại đoàn viên, hạnh phúc mãi mãi. Buồn cười là thế, nên chuyện tình yêu chẳng bao giờ suôn sẻ như người ta thường mơ ước.

Nhiều lúc Yunho nghĩ lại, thấy rằng chuyện duyên số nói ra đúng là không bao giờ đoán trước được. Bởi vì hiện tại anh đang rất hạnh phúc, nhớ đến những ngày tháng đã qua, chỉ thấy buồn cười cho cái cách xử sự vô cùng trẻ con của mình với Jaejoong.

Nhưng nếu như không như vậy, liệu có cùng ai kia đến răng long đầu bạc?

Dẫu sao thì đó cũng là chuyện của tương lai, hãy tiếp tục hiện tại đã.

“Ra anh hai đã kịp làm quen với hàng xóm rồi à?” Changmin vui vẻ lên tiếng ở đầu dây điện thoại. Giọng có khàn đi đôi chút so với hai hôm trước.

“Ừa, có thể cho là như vậy~” Yunho trả lời qua loa, chả biết lí giải cái ‘làm quen’ này như thế nào. Nếu nói chỉ là xã giao thì cũng không phải, mà thân thiết thì cũng không đúng.

“Quán cà phê của anh Yoochun đẹp chứ?” Em anh vẫn tiếp tục hồ hởi, xem ra buổi đi ngoại khóa ở cái miền xa xôi như thế cũng chẳng nề hà gì được nó. “Mắt thẩm mỹ của anh ấy rất tốt. Chắc chắn là hơn anh rồi!”

“Này! Thằng anh của em là trưởng phòng của một công ty đang hoàng đấy nhé!”

“Cái đó thì liên quan gì đến mắt thẩm mỹ cơ chứ?” Changmin xì mũi, thái độ rõ ràng là không hề xem trọng tí xúu nào cái gọi là ‘trưởng phòng’ của Yunho. “Đã vậy còn là trưởng phòng khu Kế Toán, người khô khan không chịu được!”

“Cái đó gọi là sự nghiêm chỉnh của người trưởng thành!” Yunho lý giải, lông mày nhú lại. Sao ai cũng thích nói anh câu đó thế! “Chú mày đừng có mà bày đặt học theo Yoochun đấy!”

“Theo anh Yoochun thì có gì sai? Theo anh mới là lãng phí tuổi trẻ ấy!” Anh thề là có thể tưởng tượng ra cái nhú mày của thằng em.

“Nè! Anh lo cho một Park Yoochun là đủ lắm rồi, không cần thêm chú mày phụ họa đâu!” Yunho gất.

“Rồi rồi, em làm em là vui nhất! Dẫu sao trở thành anh hay Yoochun cũng đâu bằng thành một thiên tài như em!”

Yunho thở dài một cái. Anh thật sự không thể quen biết những người bình thường được sao? “Chuyến đi của em sao rồi?” Yunho đổi chủ đề.

“Em vừa đến sáng nay! Nóng khiếp được ấy!” Chỉ chờ có thế, Changmin ngay lập tức ca cẩm một tràng về cái lịch trình của mình. “Em không thể tin được là lên tới đây rồi, trường muốn tiết kiệm chi phí mà tự túc toàn bộ thức ăn bằng thực phẩm mang theo! Tức là nếu muốn ăn các món ở đây, tụi em phải tự bỏ tiền ra!”

“Lại chuyện ăn uống sao?” Thêm một cái thở dài.

“Rất quan trọng đấy anh hai! Trong một chuyến đi như vậy, chế độ dinh dưỡng rất quan trọng mà! Thanh Thanh suốt ngày cứ cự lại chuyện đồ ăn với em, thật bức chết!”

“Ồ, thật ơn chúa, cuối cùng cũng có người tỉnh táo rồi!” Yunho cảm thán vô cùng lộ liễu. “Chỉ mới đi có hai ba ngày, em không cảm thấy mình than phiền nhiều quá sao?”

“Em mà than nhiều? Anh không thấy Thanh Thanh thôi. Toàn là em phải công, hết say xe, rồi say nắng, đến nơi nằm im re một chỗ, chả đi đâu được!”

“Con bé bệnh sao?” Thể chất của Thanh Thanh chẳng phải thường rất tốt sao?

“Vâng, thường thì đi xe không sao. Tự nhiên hôm nay ... chắc! Tóm lại là hành em với cái lỗ tai cả buổi!” Changmin chắc lưỡi.

“Người ta là con gái ấy! Mà đối xử đáng hoàng chút đi!” Anh thường cảm thấy rất bất bình trước thái độ thờ ơ của Changmin đối với các cô gái. Cũng may đó là Thanh Thanh, nếu không, để làm em anh chú ý còn khó hơn lên trời. Cứ như vậy thì đến bao giờ chúng bây mới làm đám cưới đây?!

“Hay thật! Anh hai mới là người phải đáng hoàng ấy! Em nghe đồn anh đang tia em Kiều nào ở nhà phải không?” Giọng đầu dây bên kia lộ rõ vẻ ranh mãnh.

Yunho xém xiu là làm rớt luôn cái ống nghe điện thoại xuống đất. Cái... cái... gì?

“Ai nói em?” Ráng kiểm lại cái cảm giác như bị bắt quả tang ăn vụng, anh nghiêm giọng hỏi.

“Anh Yoochun!” À ha, còn ai trồng khoai đất này!

“Nghe tầm bậy tầm bạ thì giỏi lắm!!” Anh sảng giọng ngay khi Changmin vừa dứt câu. “Học hành thì không lo!! Suốt ngày hóng chuyện người lớn là sao?! Trể rồi, đi ngủ sớm đi!!”

Nói rồi cúp máy cái rụp. Trong khi đó, ở vùng Tây Nguyên đầy nắng gió, Changmin đưa cái điện thoại lên dòm, rồi đưa tay lên xem đồng hồ. 5 giờ bốn mươi phút chiều!

---o0o---

Yunho đang ngồi ở nhà bếp. Tay nói lỏng cà vạt, mắt dõi theo cảnh tượng ngoài cửa sổ.

Ngôi nhà bên cạnh đã bắt đầu lên đèn. Không phụ sự mong đợi của anh, cánh cửa màu trắng bật mở.

Nhưng trong 1 giây tiếp theo, Yunho tự nhiên thấy mình đang thất vọng. Là Junsu.

Cậu bé đeo ba lô, vui vẻ ra khỏi nhà. Tới đây mới nhớ, thật nhiều lúc anh không hiểu nổi cái lịch làm việc vô cùng biến thái ở quán Mất Mèo. Hôm qua do thắc mắc không biết rốt cuộc Junsu là làm theo giờ nào của quán mà đều ra khỏi nhà từ tầm chiều, đến sáng mai mới trở về, anh đã hỏi Yoochun. Anh chàng chỉ đáp cụt ngắn.

“Ca đêm!”

Ca đêm rốt cuộc là cái ca gì cơ chứ? Nói sao cũng chẳng phải biến thái lắm sao?

Yunho tính rằng sẽ hỏi kỹ hơn thằng bạn, vì với lịch đi lịch về như vậy, Junsu hoàn toàn không kiểm soát được anh trai mình. Và không hiểu sao, hậu quả của việc đó gần như toàn trút lên đầu anh. Đúng rồi, phải làm rõ thôi!

Nhưng mà thật ra thì bao giờ cái nhân vật hư hỏng kia mới xuất hiện đây.

Không phải là anh chờ đợi gì thứ yêu tinh tóc đen đó đâu, chỉ là... thì chỉ là...

Thì chỉ là như vậy đó! Tức là bị cậu ta làm phiền mấy bữa nay, tự nhiên hôm nay không có lại thấy thiếu thiếu.

Jung Yunho ơi là Jung Yunho, ngay cả trong suy nghĩ mà mày cũng ngớ ngẩn được. Tại sao lại phải tự biện bạch với bản thân cơ chứ. Thích ngồi chờ thì chờ thôi. Có ai quan tâm kiểm soát mày đâu!

Đúng vậy, làm gì có ai\_\_

[Bính bong]

Yunho xém xiu là bật luôn khỏi ghế.

Thật không biết là nên vui hay nên buồn. Yunho biết cái câu này anh đã lập đi lập lại cả chục lần trong mấy ngày qua rồi, nhưng quả thật là chỉ muốn đập đầu tự sát.

Chỉ vừa ít phút trước thôi, Kim Junsu vừa rất tự nhiên bấm chuông nhà anh rồi cười một nụ cười tươi rói khi Yunho vừa mở cửa. Vốn dĩ một mình cậu út nhà họ Kim không làm anh bất ngờ thế được, cái quan trọng là sau lưng cậu,

Kim Jaejoong cuối cùng cũng đã xuất hiện!

Yunho tự nhiên thấy áp suất trong không khí bỗng dưng tăng lên mức báo động đỏ, làm tim anh đập mà như không đập, tóm lại là vô cùng khổ sở. Tiểu yêu tinh không thèm nhìn đến anh một cái, tâm hồn thả đầu đó trên mây, đôi mắt lơ đãng trôi trên bầu trời.

“Thật ngại quá, hôm qua đã làm phiền anh một lần rồi!” Junsu bắt đầu câu chuyện bằng một cách vô cùng khách sáo, làm Yunho bỗng nhiên thấy ngại khi mình đứng đực ra ở cửa như vậy.

“Không sao mà! Hàng xóm với nhau cả. Cậu với ... Jaejoong vô nhà đi!”

“À không, ... tôi phải đi làm ngay, ở Mất Mèo ấy mà! Không ông chủ Park lại trừ lương tội trẻ nãi ấy chứ!” Giọng của Junsu khi vừa nhắc đến thằng bạn anh tự nhiên trở nên vô cùng chanh chua, nghe rõ ràng là đang mỉa mai mà.

“Yoochun nghiêm dữ vậy sao?” Yunho cười trừ.

“Chỉ với mình tôi thôi!” Junsu giờ lại chuyển sang lạnh tanh. Yoochun ơi, tao không biết đâu, là mày tự gieo gió gặt bão ấy nhá.

“Nhanh nhanh lên, không anh về đấy!” Jaejoong đột nhiên khó chịu lên tiếng, chỉ mới đứng có một chút thôi mà đã mặt nhăn mày nhíu rồi. Con người thật chẳng dễ thương chút nào.

Junsu vừa nghe câu cần nhằn đó ngay lập tức quay sang nhíu mày nhìn anh mình, giọng nâng lên một tông. “Anh hai từ từ xem nào! Em đã nói gì đâu, mình vừa đứng đây có ba bốn phút chứ mấy!”

Thế là Jaejoong nín thinh. Quả nhiên là lợi hại, áp chế yêu tinh tóc đen chỉ với một câu duy nhất. Yunho hôm nay đã được mở rộng tầm mắt rồi.

“Có chuyện gì sao?” Anh nhả nhận hỏi, xem ra nhà họ Kim đang có chuyện muốn nhờ vả rồi.

“Nói ra thì thật ngại quá, chỉ là không biết ngày thứ tư khi đi làm, anh có thể cho anh Jaejoong quá giang được không? Đại học của anh ấy cách đó ba dãy nhà~”

“À, em trai tôi cũng học ở đó. Bộ xe nhà bên bị hư sao?” Yunho thuận miệng hỏi. Nét mặt Jaejoong khi nghe nhắc đến cụm từ “xe” thì bỗng dưng nhăn lại.

“Cái này thì ... thật ra. Tôi phải đi làm tới sáng mai mới về, sau đó thì cùng bạn bè chuẩn bị luận văn cuối khóa, đến chiều lại qua Mất Mèo. Cả ngày không về được nên mới qua sớm nhờ anh Yunho~” Junsu ngắc ngứ, rõ ràng cũng không thoải mái khi nhắc đến vấn đề xe cộ. “Yoochun nói tôi là có thể qua nhờ quá giang...”

Yoochun, lại là mày. Tại sao nơi nào cũng có chiến tích của mày để lại vậy?

“À, dĩ nhiên là được rồi. Chuyện nhỏ mà, thứ tư cậu ấy phải đi lúc mấy giờ!” Yunho cười hòa nhã, ra là thế, xem ra cũng không có gì lớn lao lắm. Trong lòng tự nhiên quên mất một vấn đề vô cùng quan trọng...

“Anh phải đi với anh ta thật sao?”

Đó là anh phải chở Kim Jaejoong! Không phải người bình thường, mà là Kim Jaejoong! Kim Jaejoong đó!

“Anh hai!” Junsu lại quay đầu lại, nâng cao một tông giọng, vẫn ráng hết sức mềm mỏng nói. “Em vừa lỡ nhờ anh Yunho rồi!”

“Anh tự đi cũng được, xe ôm hay taxi đâu mà chả có!” Jaejoong đứng khoanh tay, mặt rất bất mãn. Bộ phải đi với anh là tổn thất to lớn đến thế sao?

“Anh dám hứa với em là anh sẽ đi không?” Junsu nghiêm mặt. Cái vẻ người lớn chả hợp với khuôn mặt ngây thơ tí nào.

“Em không tin anh?” Jaejoong quay đi, rõ ràng là đang giận dỗi.

“Vậy thì làm em tin đi?” Junsu nói, thấy vẻ giận hờn vu vơ của anh trai mình thì bắt đầu xuống nước. “Đã học được bốn năm rồi, chỉ còn mấy ngày nữa, anh hai ráng đi. Đi nộp cái luận văn cuối khóa thôi mà~ Em biết anh đâu thích cái mùi xe taxi, cũng đâu thích đi với người lạ\_\_”

“Thế cái anh Yunho này lại không lạ à?” Jaejoong lạnh tanh nói.

Cái-anh-Yunho-này vẫn còn đang đứng đây đấy nhé! Cái dáng điệu ngày hôm qua đâu mất tiêu rồi, giờ lại quay qua xiên xỏ anh đủ thứ hướng thế!

“Anh hai!~” Junsu chịu không nổi, phải hét lên. “Càng ngày anh càng vô lý rồi đấy! Thôi được, vậy để em nhờ người khác chở anh đi! Vậy là được rồi chứ gì!” Nói là làm, Junsu móc điện thoại trong túi quần ra, mở nắp bấm liên tục.

Thấy em trai bắt đầu nổi giận, tiểu yêu tinh ngay lập tức dẹp qua một bên cái trò kén cá chọn canh, xua tay nói “Thôi! Mai anh sẽ đi với Yunho. Đúng 7 giờ 30 sẽ có mặt ở trường báo cáo cho em, được chưa?”

“Được thôi!” Chỉ chờ có thế, Junsu ngay lập tức mỉm cười, trả lời như đã chờ sẵn rồi. Đóng điện thoại cách một cái, vui vẻ chào anh rồi cùng Jaejoong ra về.

Từ đầu đến cuối Yunho giống như khán giả trong rạp hát, chỉ biết mở to hai mắt đứng nhìn. Đến khi dáng Junsu đã khuất phía cuối đường thì anh mới hoàn hồn.

Jaejoong đã đứng ở trước cửa nhà mình rồi, nhưng chưa vội vào.

Yunho không chút e dè nhìn chằm chằm vào cái cơ thể thanh mảnh ấy, đoán xem cậu ta còn tính gì trò gì nữa.

Trái ngược với sự mong chờ của anh, tóc đen cơ bản là không có suy tính gì cả. Cậu ta chỉ đơn giản là đứng đó, đôi mắt đen nhìn thẳng về phía anh. Yunho nghe tim mình đập bình bịch không theo bất cứ cái nhịp nào, nín thở chờ xem cái gì sẽ diễn ra tiếp theo.

Và rốt cuộc là chẳng có gì cả.

À không, nếu nói thì cũng là có. Jaejoong mỉm cười với anh một cái.

Nếu nói là một nụ cười thôi thì quả thật là bình thường, nhưng không hiểu sao nó lại trở nên vô cùng bất bình thường trong con mắt của Yunho – người lúc này còn bị yêu tinh tóc đen cho ra rìa.

Tại sao lại như vậy? Yunho thật sự cũng biết tại sao. Nhưng trong tích tắc có thể nói, một Jaejoong ngỗ ngược mấy hôm nay bỗng dưng không còn nữa. Dịu dàng đến gần gũi.

Tiếp theo 5 phút sau đó, Yunho không nhớ là cái gì đã xảy ra, chỉ biết đến khi giật mình tỉnh lại thì Jaejoong đã vào nhà từ lâu rồi.

Hồng rồi, Jung Yunho. Lần này là hồng thật rồi!

## 8. Chương 7-1: Bắc Thang Lên Hối Ông Trời (1)

Trên đời này, quả nhiên thật lắm chuyện để ta không vừa ý. Trời nắng thì than rằng sẽ đen da, trời mưa thì than sẽ dơ mất cái quần mới. Trời không mưa không nắng thì lại thấy nhàm chán, không biết phải làm gì. Không phải là ông trời muốn làm trái ý mình, mà do người ta chẳng bao giờ cảm thấy thỏa mãn được bản thân cả.

Yunho cũng là con người. Mà đã là con người thì ai cũng có một cái nguyện vọng riêng. Anh xin thề, rằng cái nguyện vọng riêng ấy nó chỉ nhỏ xíu xiu thôi, nhưng không hiểu sao bề trên cứ nhất quyết đẩy anh vào đường cùng.

Chẳng hạn như anh đã thầm mong rằng, thứ tư sẽ là một ngày thật đẹp trời, gió thổi lồng lộng, lô cốt trên đường chính đã được dọn bớt và anh yên ổn đưa cả xe lẫn người đến được cổng trường đại học X.

Nó không hề quá đáng! Không quá đáng một chút nào. Vậy mà tại sao? Tại sao???

“Để tôi lái!”

Jaejoong bình thản nói, không chờ Yunho lên tiếng trả lời đã nhanh chân leo xuống xe. Anh ngại ngần nhìn người quá giang, rồi nhìn lại tình cảnh của mình.

Thi công lộ cốt không những không tiến triển mà hiện tại còn đang đình trệ, đường đi giờ giới hạn trong cái vĩa hè nhỏ xíu.

Hệ quả dĩ nhiên sẽ xảy ra là ách tắc giao thông trầm trọng.

Và để góp thêm không khí cho buổi sáng ngày hôm nay, trên trời biết bao là mây đen ùn ùn kéo đến, kèm theo là những tiếng gầm gừ và vài giọt mưa li ti bắt đầu rơi. Thời tiết Sài Gòn thật biết chọn ngày mà.

Tính ra phải đi qua khúc đường như thế này anh thỉnh thoảng cũng gặp, dù tệ thế nào thì cũng giải quyết được thôi. Nhưng vấn đề ở chỗ là đến khi qua được chắc cũng đã trễ luôn giờ rồi. Yunho tự nhiên thấy ngại kinh khủng, đã nhận chở người ta đi học, lại còn để xảy ra có sự này. Dù là không phải lỗi ở anh, nhưng vẫn thấy có chút ray rứt.

Mà đó là chuyện của ít phút trước rồi, hiện tại Jaejoong đã vô cùng tự tin cũng như thản nhiên đẩy anh xuống phía sau, leo lên cầm lái, lên ga không chút nhân nhượng. Yunho một phần không biết phải xử lý tình huống như thế nào, một phần lại nghĩ có khi yêu tinh tóc đen lại giải quyết được vấn đề. Thế là quyết định nhắm mắt đưa tay, không ngờ rằng sau đó hậu quả là không kể xiết.

“Tôi cho anh hai sự lựa chọn!” Jaejoong đột nhiên lên tiếng, giọng vẫn đều đều.

“Một, là tìm bất cứ cách nào đó để giữ lấy cái mạng mình. Hai là bám cho chắc vào!”

...

Yunho nghe có cái gì đó vừa phang vô đầu anh.

Bám? Bám vào đâu mới được chứ?

Tia suy nghĩ đó vừa lướt qua đầu Yunho thì ngay lập tức cơ thể bị giật ngược ra đằng sau, Jaejoong rồ ga vọt thẳng lên khoảng trống nhỏ trước mặt rồi bất ngờ quẹo gấp qua một con hẻm nhỏ xíu kể bên.

Tại sao? Tại sao lại như vậy? Sao anh không cứ ngồi lì ở chỗ mình đi, tại sao lại đi tin tưởng giao mạng sống cho tiểu yêu tinh này cơ chứ? Đó là yêu tinh cơ mà, là con yêu tinh nguy hiểm nhất trong tất cả các loại yêu tinh.

Là loại yêu tinh có khuôn mặt xinh đẹp, nước da trắng hồng, tóc đen và đôi mắt thật to. Là loại yêu tinh mà đại đại yêu tinh thủy tổ trên thế gian này nghe thấy thì cũng phải úp mặt vào tường!

Vậy thì tại sao? Tại sao cơ chứ??? Jung Yunho, tại sao??? Vừa nói mày hồng, thì mày lại hồng thật sao? Thế này thì hồng, theo đúng nghĩa đen ấy!!!

Yunho trong đầu không còn cái gì khác ngoài suy nghĩ những điều trên, không hề để ý là tay mình đã ôm cứng ngực eo của Jaejoong, cả người cũng sát rất với người ta. Tóc đen quẹo một cái, là anh thót tim một lần, tay lại vô thức siết chặt hơn. Mà Jaejoong lại là một tay lái vô cùng thiện nghệ, chạy như thể đường chỉ là của một mình mình, phóng lên phóng xuống, quẹo trái quẹo phải chả nể nang ai. Tính ra có đến n lần hai tay Yunho siết chặt cái eo ấy, như vậy chẳng phải là một sự xâm phạm cơ thể vô cùng to lớn sao?

Ấy thế mà Jaejoong chẳng chút mảy may, ra sức quẹo hết ngõ này đến ngõ khác, tốc độ chả khác nào đang đi ăn cướp. Mở miệng ra nhắc nhở, làm lung lay tinh thần tập trung của cậu ta thì chắc chắn con trăng này cũng không qua khỏi. Anh đành nín nhịn, mặt chuyển ngũ sắc, cuối cùng dừng lại ở màu xanh. Chỉ biết tay ra sức ôm, mạng ra sức giữ.

[Két]

Một trong những cú thắng gấp vĩ đại của lịch sử vừa được lập nên. Yunho muốn chúm nhũi về phía trước, cả người đổ về phía Jaejoong. Một lúc sau hoàn hồn thì nhận ra mình đã ở trước cổng trường đại học rồi.

“Anh buông ra được rồi đấy!” Giọng Jaejoong nghe thật nhẹ nhàng, nhưng đánh vào phần nhạy cảm nhất trong người Yunho.

Mặt anh đỏ rần rần, hai tay rút lại nhanh như lúc nó được đặt lên. Nãy giờ do quá hoảng loạn mà không hề để ý cái thứ thon nhỏ, mềm mềm mình ôm là cái gì. Anh vừa... vừa ôm cứng ngắt lấy Kim Jaejoong trong suốt quãng đường đi từ nhà đến trường đại học sao?

Càng nghĩ mặt càng đỏ, càng nghĩ càng thấy ngượng. Chẳng lẽ chơi với Yoochun nhiều quá, cả tính biến thái của nó cũng đã nhiễm nốt luôn rồi?

“Hôm nay mấy giờ anh tan ca?” Mặc kệ cái khuôn mặt đang ngày càng khó biểu đạt của Yunho, yêu tinh tóc đen hỏi.

“Hử?” Anh ngẩng lên, bất ngờ vì câu hỏi chẳng ăn nhập với hiện tại cả. “À... ừm... Năm giờ!”

“Tôi đi nhờ anh về, được không?”

“Hử?”

“Bộ anh chỉ biết có một từ thôi hả?” Jaejoong quay lưng tính bỏ đi. “Không được thì thôi!”

“Khoan~ Tôi còn chưa nói gì mà! Vậy năm giờ mười lăm tôi gặp cậu ở chỗ này luôn nhé!” Yunho quỳnh lên, nhanh miệng nói.

“Vậy đi!” Jaejoong gọn lỏn rồi tiếp tục cất bước.

“Khoan nữa~”

“Anh lẳng nhăng thật đấy!” Yêu tinh quay đầu lại, nhíu mày. Thật là tự nhiên nhớ cái lúc cậu ta mới uống say xong, tỉnh lại tâm tính dịu đi hẳn. Lại còn nụ cười ngày hôm trước nữa.

“Với một điều kiện!” Yunho e hèm. “Tôi lái!”

Tóc đen nhìn như muốn bật ra cười vậy, mặt đột nhiên ửng lên vì phải cố nhịn. Tự nhiên thấy có chút đáng yêu.

“Không thích tôi lái thật sao?” Jaejoong mỉm cười duyên dáng, giọng nghe nửa đang giấu cợt, nửa lại đang thật tình.

“Tôi...”

“Không thích thật à?” Jaejoong vẫn khúc khích, đôi mắt to nheo lại thành hình trăng khuyết. Quả thật là nhìn rất đáng yêu. Nghĩ đến đây Yunho muốn lấy tay đánh vào đầu mình mấy phát.

“Tôi...”

Yunho chưa kịp ậm ờ gì thêm thì cậu cả Kim đã quay lưng đi mất. Nét mặt lúc trước khi quay đi còn rất giảo hoạt, y như con cáo nhỏ. Mà cáo là động vật có răng. Cho dù là cáo nhỏ, thì nó vẫn cắn được như thường. Và anh đã bị cắn cho mụ mị đầu óc luôn rồi.

---o0o---

“Ồ~ Ly kỳ đến thế sao?” Yoochun vô cùng phấn khích ở đầu dây bên kia. “Rồi sao nữa?”

“Tao không phải đang kể chuyện cổ tích cho mày nghe đâu mà ‘rồi sao nữa!’” Yunho nạt ngang.

“Không, chỉ là không ngờ một thằng lớn to đầu như mày mà còn bị yêu tinh tóc đen hại cho xanh mặt!” Yoochun cười ha ha vô cùng không nể mặt.

“Mày muốn thử không?” Yunho nghiêng răng, anh biết tổng thằng bồ tèo của mình có cái lá gan bé xíu, chỉ được cái mồm chọc anh là giỏi.

“Ha ha~ Coi nào, tao nói đúng mà! Vậy sao? Có chút gì rồi phải không?” Yoochun nhấn nhá đầy dụng ý ở cuối câu.

“Chút gì?” Lòng mày Yunho nhăn lại. Không hiểu.

“Ý tao là, mày có chút gì không?”

“Chút gì là cái chút gì!” Yunho nạt tiếp “Còn sống là may lắm rồi!”

“Thật sự là mấy ngày nay không có chút gì?” Yoochun như muốn nhảy dựng lên.

“Cái thằng này! ‘Không có chút gì’ là chút gì mới được?” Yunho tiếp tục nạt, chỉ kể chuyện được Jaejoong đưa lên đường đua tử thần sáng nay thôi mà Yoochun lại lòi lả chuyện khó hiểu ra.

“Mày!” Yoochun thở dài. “Tao hỏi thật, mày được ba mẹ mày sinh ra, hay gõ đá lấy ngoài đường về đeo ra hình người vậy?”

“Đeo cái đầu mày ấy!” Yunho cứ thế mà nạt. “Chứ cuối cùng mày muốn ‘chút gì’ của cái gì?”

“Mọi thứ!” Yoochun nạt lại. “Mày đúng là hết thuốc chữa! Tao không vào, là không được rồi!”

“Nè! Khoan\_\_”

[Tút] [Tút]

Yunho còn chưa kịp nói hết câu “Mày làm ơn đừng vào!”

Sau giờ nghỉ trưa, Yunho tiếp tục lại với công việc của mình. Thường anh rất rõ ràng giữa công và tư, không bao giờ gộp chung hai cái để xét bao giờ. Vậy mà lần đầu tiên, Yunho vi phạm nguyên tắc của mình.

Đúng ba giờ, điện thoại di động của Yunho reo lên, trên màn hình là một số lạ hoắc. Anh nhấc máy, vừa lật đồng hồ sách vừa nhẹ nhàng ‘alô’

Đầu dây bên kia là một giọng nam thanh, âm điệu điềm tĩnh nhưng rõ ràng là đang hoảng loạn.

“Giúp với!”

---o0o---

Yunho phóng như điên tới trước cổng trường đại học. Có thể nói nếu sáng nay tóc đen mười phần, anh cũng đã đạt được chín phần so với cậu ta rồi.

Tâm trí anh giờ này đang loạn hết cả lên, vừa thấy bóng Jaejoong từ xa, sự lo lắng trong Yunho càng dâng cao. Anh lao xe lên cả vỉa hè, thắng lại rồi dừng xe xuống, quên cả rút chìa khóa ra. Chân nhanh chạy về phía tóc đen.

Người hàng xóm của anh đang kẹt ở bức tường, nói đúng hơn là đang bị ép về bởi ba thằng con trai khác. Mặt tiểu yêu tinh đầy khó chịu, nhưng lại không hề tỏ ra chút sợ hãi, đôi mắt lì lợm nhìn thẳng vào mấy gã trước mặt.

“Tôi nói cậu làm cho rõ vụ cái xe của tôi\_\_”

“Nè! Làm cái gì vậy!!” Yunho chạy đến chắn trước mặt Jaejoong, lớn tiếng nói, hất tay của thằng nhóc mặc áo đen đầu lĩnh ra khỏi tay của cậu.

“Anh ở đâu ra vậy?” Áo đen nhăn mặt nói, hai người áo trắng và xám đứng bên cạnh cũng quay sang nhìn nhau rồi chuyển qua dò xét anh. Rõ ràng là không ai ngờ được sự xuất hiện bất ngờ này.

“Tôi mới phải hỏi các cậu từ đâu ra đấy!” Yunho nghiêm giọng, mắt khế liếc về phía sau lưng. Jaejoong không nói gì cả, mặt mũi sa sầm. “Cậu ta là em trai tôi!”

“Nói láo!! Cậu ta chỉ có một đứa em trai thôi!” Đứa con trai áo xám lên tiếng.

“Chuyện gia đình của người ta cậu biết hết à!!” Yunho giữ nguyên vẻ mặt hình sự của mình. Anh cũng là một trưởng phòng hần hoi, vốn những người trẻ tuổi này không phải đối thủ của anh. Nói về khí thế, Yunho biết là mình có thừa. “Và cẩn thận cách ăn nói một chút, tôi lớn tuổi hơn cậu đấy!”

“Vậy thì anh về mà dạy lại em trai mình đi!” Áo đen lên tiếng, rõ ràng là vừa bị khí thế từ anh áp chế.

Trong phút chốc, sự phòng ngự của Yunho giảm xuống phân nửa. Sao tự nhiên lại chuyển sang mắng vốn gia đình rồi? Chờ đã, thật sự là yêu tinh tóc đen đang bị bắt nạt chứ? Chẳng phải cậu ta vốn chẳng sợ trời, chẳng sợ đất sao? “Bộ em tôi làm gì các cậu sao?”

“Hèn chi anh còn bênh vực cho cậu ta! Em anh làm biết bao nhiêu việc tốt cơ mà!”

“Đó là mấy người tự làm tự chịu!! Oán trách gì ai cơ chứ!!” Jaejoong nghiêng răng lên tiếng, nét mặt phải nói là vô cùng tức giận. “Đàn ông thì làm sao cho đáng là đàn ông đi!!”

“Mày nói cái gì?!” Người áo trắng lớn tiếng, bước tới giơ tay muốn đánh Jaejoong.

Trên đời này Yunho ghét nhất là người đàn ông sử dụng tay chân mình chỉ để hả cơn giận, hay chứng tỏ cái quyền của giống đực. Vì vậy, anh thường đập cho te tua những đứa gây sự to mồm, tay chân phát triển hơn cái đầu. Chưa kể là đứa gây sự đó muốn đánh vào khuôn mặt xinh đẹp của Kim Jaejoong.

“Aaa~!” Áo trắng la lên không ngừng. Yunho đang siết lấy cánh tay của cậu ta, bẻ ngược ra đằng sau.

“Tôi tới đây nói chuyện nghiêm túc!! Còn muốn đánh nhau, thì các cậu nên suy nghĩ kĩ vì tôi từng học vài môn võ đấy. Và đa số đều là đai đen!” Yunho nghiêm giọng. Đôi lông mày rậm nhíu lại.

“Buông thằng Lâm ra!!” Người áo đen lớn tiếng, mặt xanh lại. “Nói chuyện là được chứ gì!!!”

Yunho thả tay. Anh chàng tên Lâm ngay lập tức chạy về sau lưng hai người bạn của mình, một tay ôm lấy cái tay vừa bị bẻ.

“Mày kêu cả anh hai đến đây thì cũng đàn ông lắm đấy!” Áo xám nói, khuôn mặt tuy chưa hết bàng hoàng nhưng vẫn cố gắng vớt vát tình thế.

“Mấy người ba đánh một, vậy cũng đàn ông quá còn gì!” Jaejoong cười khẩy, nét mặt giờ lạnh tanh.

“Mày đổ sơn lên xe của thằng Nghĩa!!!” Lâm hét lên, ánh mắt lên nhìn Yunho đầy căm hận. “Cả mấy tháng nay mày không lên trường chủ yếu là để trốn chữ gì!”

“Vậy đấy! Giờ tính sao với cái xe của tôi đây?” Người áo đen tên Nghĩa lớn tiếng.

“Đổ sơn lên xe?” Yunho tròn mắt quay sang nhìn Jaejoong. “Cậu đổ sơn lên xe của người ta?”

“Chứ còn gì nữa! Bộ anh nghĩ rằng Kim Jaejoong của đại học X khoa Y chịu để cho người ta ăn hiếp mình sao? Cậu ta không ăn hiếp lại người ta là hay lắm rồi!!” Lâm ầm ục nói, rõ ràng là vẫn còn e ầm cánh tay.

Vậy ra là cậu ta chọc giận người ta trước sao? “Jaejoong, cậu có làm như vậy không?” Yunho nhìn vào tiểu yêu tinh hỏi.

Jaejoong cũng nhìn anh, đôi mắt đen chăm chú muốn nói một cái gì đó. Nhưng Yunho lại bỏ lỡ điều đó. Anh rút cuộc lại hỏi tiếp. “Cậu có làm thật sao?”

“Anh không tin tôi sao?” Jaejoong lạnh tanh nói. Rõ ràng là bị thất vọng.

Yunho không nói được gì, chỉ biết đứng chết trân nhìn vào Jaejoong. Người thanh niên áo xám chen vào thêm một câu. “Tin hay không thì sao, sự thật là cậu ta đã làm hư cái xe của bạn tôi!”

Vậy thì rút cuộc là do đâu? Lỗi của Jaejoong? Anh thật sự không biết phải làm gì nữa. Đúng lúc đó thì giọng nói lạnh lùng của Jaejoong lại vang lên.

“Vậy thì sao nào?!”

## 9. Chương 7-2: Ai Cũng Hiểu, Chỉ Một Người Không Hiểu

Yunho xin trân trọng rút lại tất cả những suy nghĩ về Kim Jaejoong trong suốt mấy ngày qua. Nghĩ lại, thật ra anh chả biết gì về cậu ta cả!

Khi bạn nhìn thấy mọi chuyện có vẻ rất ổn, rất tốt đẹp thì cũng chính là lúc những thứ ngoài ý muốn xuất hiện.

Chắc chắn câu đó là nói đến tình cảnh hiện tại đây.

Yunho chăm chú tập trung vào con đường phía trước, giả vờ như mình không quan tâm bất cứ thứ gì khác ngoài việc lái xe cả. Jaejoong ngồi ở đằng sau cũng im hơi lặng tiếng, không nói không rằng.

Sau khi cự cãi với mấy cậu sinh viên xong, cuối cùng lại lòi ra rằng là cậu hai Jaejoong đây đổ sơn lên xe của người ta, chưa kể đó còn là một chiếc tay ga rất mắc tiền. Nghĩ lại còn thấy xám hồn với thái độ coi trời bằng vung của yêu tinh tóc đen. Khuôn mặt cậu ta dường như chẳng có chút biến sắc nào khi thừa nhận việc đó. Thậm chí còn có phần đứng đưng, bất cần.

Yunho phải nói là đến hết cách. Nếu anh không can đảm một đánh với ba, Kim Jaejoong cũng không nể mặt, xắn tay áo lên chơi luôn mấy tên con trai đó. Quả nhiên là lì lợm. Một con cáo nhỏ, lấy đầu ra chỗ nhét cái lá gan to hơn cả con bò như thế!

Vậy mà nét mặt của tóc đen khi nhìn thấy anh khuyên giải ba tên nhóc kia lại vô cùng bất mãn, như thể anh đã không giúp cậu ta mà còn tiếp tay cho giặc. Thật là, giúp cậu Kim đây mới là không nói lý lẽ, tiếp tay làm bừa ấy!

Sau màn nói qua nói lại, cuối cùng Nghĩa – thủ lĩnh mặc áo đen trong ba người – cũng chịu với anh rằng một sẽ tính tiếp vụ này, giờ hai bên cần thời gian dàn xếp đã. Jaejoong cay cú kinh khủng với cái quyết định đó, trước khi leo lên xe anh về còn lườm cho một cái sắc lẹm.

Nói thật, cậu cả Kim đúng là được chiều riết rồi đâm hư, tính tình ngang bướng quá thể, người ta nói cái gì mặc kệ, chỉ cần cậu ta cho nó là đúng, thì nó ắt hẳn là đúng. Còn nếu là sai rồi, thì thái độ cậu ta sẽ như thế này đây. Lạnh đến muốn đóng băng cả khu vực có bán kính mười mét.

Yunho không hiểu sao mình tự nhiên lại thành người hứng chịu sự băng giá này, trong khi rõ ràng bản thân vừa làm người tốt, giải thoát cho cậu ta khỏi vòng vây của giặc. Tiểu yêu tinh không những không biết ơn anh mà còn khó chịu, tỏ ra thất vọng ê chề. Đúng là thế này không được, thế kia cũng không được, chẳng biết làm sao để chiều ý cậu ta nữa!

“Anh muốn đi tới Biên Hòa luôn hả?” Jaejoong lạnh lùng cắt đứt cái dòng suy nghĩ lan man của Yunho, anh giật mình nhận ra mình đã chạy lố qua khu nhà của cả hai luôn rồi.

Anh đưa tay gãi gãi mặt, ngại ngần quay đầu xe lại. Sao cứ hễ đứng trước thằng nhóc tiểu yêu này là anh lại thấy như đầu óc mình mù mờ đi mấy bậc. Khờ dần dần, ngu dần dần. Bao nhiêu phong độ trong một phút chốc bị tháo bỏ, chỉ chừa lại mấy cái khuyết điểm nằm sẵn sẵn ở bề mặt, tự nhiên cho Jaejoong đâm chém. Mà tóc đen không phải là dạng một dao kết liễu người khác được, cậu ta phải chém bên này một phát, chém bên kia một phát, vừa thực hiện hành vi dã man ấy vừa mỉm cười đắc ý thì mới hả dạ.

Theo một nghĩa nào đó, chính xác là việc cậu ta đang làm đây.

“Anh đừng nói chuyện này với Junsu!” Jaejoong gọn lỏn khi xuống xe, tay tháo nhanh mũ bảo hiểm ra khỏi đầu.

“Nhưng mấy anh chàng đó sẽ còn tính tiếp với cậu!” Yunho nhỏ nhẹ, cảm thấy yêu tinh cứ ngang tàng như thế này thì không biết bao giờ mới giải quyết được vấn đề.

“Không phải lỗi của tôi! Họ nhận cái gì xứng với họ thôi!” Jaejoong lạnh lùng.

“Giờ mà cậu còn nói như vậy được sao? Chiếc xe đó là\_\_”

“Nếu anh ta quý cái xe như thế thì đừng có lái đi học làm gì, để ở nhà trưng trong lồng kính đi!”

“Jaejoong, việc này nghiêm túc đấy! Nếu họ nói lên nhà trường, thậm chí tệ hơn là\_\_”

“Cảnh sát?” Jaejoong nhướn mày, miệng nhếch lên thành một nụ cười ngạo nghễ. “Thứ đó dám sao!”

“Nghiêm trọng lắm đấy, chuyện không đơn giản đâu!! Họ có thể nói cậu xâm phạm tài sản cá nhân\_\_”

“Tội của họ còn lớn hơn ấy chứ!”

“Cậu thật sự là quá quắt mà!” Yunho buông một câu cảm thán, cảm thấy bực mình. Thái độ của Kim Jaejoong quả nhiên là không thể cải tạo được. Cậu ta cơ bản là quá tự cao, không coi ai ra gì, lại càng không chịu nghe người khác nói.

“Thế sao!” Đôi mắt Jaejoong tối đi, khuôn mặt cũng đang dần mất đi sự bình tĩnh, cậu ta nghiêng răng rồi buông một câu. “Thế thì liên quan gì đến anh?”

Thế thì liên quan gì đến anh?

Liên quan gì đến anh?

Liên quan gì?

Yunho dường như cảm thấy cả người bị đóng băng vì câu nói đó, trong đầu vọng đi vọng lại không ngừng mấy chữ mà Jaejoong vừa nói. Quả nhiên là không liên quan gì đến anh, đây là việc của nhà người ta, anh là ai mà khi không tự tiện làm người tốt, rồi ngang nhiên xen vào cơ chứ?

Nghĩ là thế, nhưng kết quả là Yunho lại bị những lời đó làm tổn thương. Không thể nào hiểu nổi, rõ ràng là đúng y như lời yêu tinh tóc đen nói, nhưng cảm thấy như mình vừa bị cậu ta làm cho buồn ghê gớm lắm. Thấy trong người trào lên một cơn giận, lại thấy như không muốn màng đến nữa.

Là quan tâm thôi mà, sao lại nói một câu như thế?

Ra là không muốn anh quan tâm thật sao?

Yunho càng nghĩ càng tiu nghỉu. Xem ra mình vừa tự nằm mộng mấy ngày qua, phút chốc tỉnh giấc, thế là ngỡ ngàng.

“Đúng vậy, hoàn toàn không liên quan đến tôi. Là tôi ăn không ngồi rồi, rảnh rỗi đi lo bò trắng răng. Xin lỗi cậu, xem như tôi không biết gì hết. Vậy đã được chưa, cậu Jaejoong?”

Yunho dùng thái độ nghiêm túc cũng như bình tĩnh nhất để nói câu đó. Dù rằng ai nghe vào cũng thấy anh đang nổi giận.

Kim Jaejoong nghe xong cũng giật mình, cắn cắn môi. Nếu nói theo phép so sánh, bộ dạng cậu ta bây giờ chẳng khác nào mèo con xù lông cào bậy bạ rồi bị chủ mắng. Vấn đề là tiểu yêu tinh vẫn không thấy được cái sai của mình, cậu ta cũng nổi giận, phán lại một câu.

“Khi không sao tôi lại phải bị anh tác động chứ? Anh suy nghĩ sao về tôi, thì đó là chuyện của anh. Muốn thay đổi cũng không được!”

Câu này rõ ràng là không hề liên quan gì đến hoàn cảnh hiện tại của họ, Yunho một phần bị bất ngờ vì câu nói đó. Nhưng bất ngờ hơn phải kể đến câu sau, khi Jaejoong vừa nói vừa quay lưng bỏ đi, nét mặt đó của cậu ta, lần đầu tiên anh được nhìn thấy. Có thể nói là đau lòng hơn lúc bị cậu ta gây tổn thương gấp vài trăm lần.

“Cuối cùng thì anh cũng như mấy người đó thôi. Nhìn được chiếc xe nhưng lại chẳng hiểu gì về nó cả. Cho dù có bị người khác phá cho hư đi nữa, cũng không bao giờ nghiêm túc nhìn nhận lại những gì mình đã làm!”

---o0o---

Lâu lắm rồi Yunho mới rơi vào cái trạng thái như hiện nay. Ngẩn ngẩn ngơ ngơ, bên ngoài bình thường nhưng bên trong thì hoàn toàn bất thường. Sau trận cãi vã không đầu không đuôi với Jaejoong, cảm thấy vừa bức mình vừa khó chịu. Thế là dùng dùng dắt xe vào nhà.

Người nổi giận chẳng phải là anh sao? Sáng chở cậu ta đi học nên trễ giờ, chiều phải cứu cậu ta nên về sớm, không luận công ban thưởng thì thôi, còn giận hờn vu vơ cái gì nữa?

Càng nghĩ càng tức, thế là trút hết lên đồ đạc xung quanh mình. Yunho vào nhà tắm rửa, thay quần áo bình thường rồi lên phòng mình đóng cửa làm việc.

Không gian yên tĩnh, tinh thần của Yunho được thoải mái tập trung vào công việc. Có khi về sớm, làm việc tại gia lại hay, vừa thư giãn vừa tự do.

Nhưng trái với những điều anh nghĩ, lướt qua trong đầu Yunho nhiều nhất không phải là những con số mà là khuôn mặt lúc quay lưng bỏ đi của Jaejoong. Thậm chí anh còn tưởng như mình nghe được giọng nói mềm mại đó hỏi một câu:

“Anh không tin tôi sao?”

Ngày hôm sau, Yunho thức dậy từ sáng sớm. Tiểu yêu tinh nhà bên đã thôi quậy phá từ sau hôm say xỉn rồi. Kết quả là hòa bình được lập lại.

Nói một cách khác là nhà ai người nấy sống.

Nôm na thì hôm nay Yunho được nghỉ. Tất cả các nhân viên của công ty sẽ đi nghỉ mát ở suối nước nóng Bình Châu năm ngày. Anh bị các đồng nghiệp cấp dưới lần trên chèo kéo rất dữ, nhưng cuối cùng không đi là không đi. Lý do một phần là vì Yunho cảm thấy bản thân không hợp với tiệc tùng. Thứ hai là nhà của anh sẽ không ai trông coi. Và thứ ba, Yoochun nói rằng anh hãy ở nhà phụ chàng công tử một vài việc.

Thật ra còn có một lý do nho nhỏ nữa, đó chính là một hôm khi tình cờ đi ngang qua nơi ăn uống của các nhân viên trong giờ nghỉ giải lao, anh nghe thấy các đồng nghiệp nữ kháo nhau rằng phải nhân chuyến đi chơi này kiếm cho mình một đám tốt. Chuyện ngồi lê đôi mách của các nàng thì anh không vốn hề có hứng thú nhưng quan trọng là tên anh được lặp lại ít nhất hai câu một lần. Thế là Yunho nhanh chóng đánh bài chuồn.

Không phải là anh không muốn có bạn gái, rồi cưới vợ sinh con, mà chỉ là con người Yunho nguyên tắc thì nguyên tắc, nhưng cái gì cần tự nhiên thì phải để nó tự nhiên. Có những điều không thể ép buộc được. Đặc biệt là chuyện tình cảm.

Hôm nay thức dậy, nhận ra là mình không phải đi làm, Yunho không những không vui, ngược lại còn thấy bồn chồn. Chuyện hôm qua nghĩ lại thật nhức đầu. Nếu như anh đi làm thì đã đỡ được hơn nửa ngày ở nhà, nguy cơ đụng mặt với Jaejoong rồi.

Yunho làm vệ sinh cá nhân xong, thay ra bộ pyjama rồi xuống phố chạy bộ. Ngôi nhà kế bên vẫn còn đóng chặt cửa. Anh thở dài. Yunho ơi, đừng có quan tâm nữa!

Lúc anh quay về thì thấy rằng Junsu đang đứng tra chìa khóa, chuẩn bị mở cửa nhà. Liếc nhìn đồng hồ, 7 giờ 30. Junsu nghe tiếng bước chân quay lại, thấy anh liền mỉm cười gật đầu chào, Yunho cũng cười, gật đầu lại. Xem ra Jaejoong vẫn chưa nói gì với em trai mình.

“Cảm ơn anh hôm qua đã chở anh Jaejoong về!” Junsu nói khi anh đứng trước cửa rào nhà mình.

“À, tiện đường thôi!” Yunho lúng túng, Tự nhiên nghĩ đến việc tẩy đình hôm qua của Jaejoong. Nếu thật sự cậu em mà biết được. Tánh mạng của yêu tinh tóc đen xem như khó giữ.

“Hôm nay thật ra anh Jaejoong cũng phải lên trường, may là có người chở rồi, không là lại làm phiền anh!”

Yunho mở tròn mắt vì câu nói đó. “Ai cơ?” Anh buột miệng.

“Bạn của anh ấy, chắc anh không biết đâu!” Junsu cười, không để ý thấy thái độ của Yunho.

Đến đây thì anh không biết nói sao, ậm ừ cho qua chuyện. Junsu đổi đề tài, hỏi một câu như trời giáng.

“Hôm qua khi tôi hỏi tại sao lại muốn đi với bạn, anh Jaejoong nói là không muốn làm phiền anh nữa. Tôi biết là hơi kỳ, nhưng hôm qua anh Jaejoong có làm điều gì bậy bạ không ạ?”

Làm em của Jaejoong thật khổ, cứ nhìn Junsu thì sẽ hiểu. Dù là việc gì đi chăng nữa, hễ dính đến anh mình là Junsu phải hỏi xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra hay không. Không phải xảy ra với anh mình mà là xảy ra với người ta! Xem ra từ trước đến nay, một tay của yêu tinh cũng gây ra không ít sóng gió.

“Không, không. Cậu ấy cũng bình thường thôi!” Yunho nói [dối], cười sau đó chào Junsu, đi lẹ vào nhà. Nếu nấn ná có khi miệng anh lại nói ra những điều không nên nói.

Dấu sao thì hiện tại cũng không có gì thay đổi, trừ việc...

Đúng thật là Kim Jaejoong tránh mặt anh rồi.

Chiều, Yunho lấy ống nước ra tưới cây thì Jaejoong cùng ‘người bạn’ của mình về tới. Sáng nay, sau khi Yunho về nhà được tầm nửa tiếng thì một chiếc SH đến đậu trước cửa nhà họ Kim. Lái nó là một thằng con trai cao cỡ anh, khuôn mặt rất ưa nhìn, áo khoác da bò, đeo kính mắt đen. Tóc nhuộm một màu nâu nhẹ thời thượng. Nhìn vào là biết, Yunho với anh ta là người của hai thế giới. Sau đó, Jaejoong từ trong nhà bước ra, áo ba lỗ trắng với quần jean rách, nhanh nhẹn leo lên xe anh ta rồi phóng đi mất.

Màn trình diễn ấn tượng đó buổi sáng đã được xem, đến chiều, Yunho lại tiếp tục được rửa con mắt.

Cách xa 100 mét mà anh vẫn có thể nghe được tiếng động cơ vù vù trong gió. Chiếc SH màu xanh lá chuối mẫu mới nhất của năm 2009 thắng một phát thật nhẹ nhàng trước cửa ngôi nhà kế bên. Người con trai ngồi phía trước nét mặt vô cùng tự hào, tắt máy, tháo kính, vui vẻ nhìn người con trai ngồi đằng sau leo xuống.

Chưa bao giờ anh lại nghĩ nhiều đến lời của Yoochun nói như bây giờ. Sống một cuộc sống bằng phẳng quả nhiên rất nhàm chán, nhưng ít ra thì cũng còn dễ chịu. Còn bây giờ, đúng là nhiều màu sắc hơn thật, nhưng không tài nào bạn biết được, khi nào nó sẽ là màu hồng, khi nào sẽ là màu đen.

Yunho bảo đảm bây giờ là màu đen, vì Jaejoong không những không thèm đếm xỉa đến anh như thường khi mà còn tỏ ra vô cùng thân thiết với một tên con trai lạ hoắc. Không nhờ anh mà lại đi với một tên con trai như vậy, là dụng ý muốn gì đây?

Bản thân anh tức, cũng không hiểu sao mình tức. Tiểu yêu tinh sau màn cười nói tạm biệt xong, cuối cùng cũng chịu bước vào nhà. Đến phút chót vẫn không chịu liếc nhìn anh lấy một cái.

Quăng luôn vòi tưới nước, Yunho bỏ vào nhà.

## 10. Chương 8: Giận Thì Giận Mà Thương Thì Thương

“Xe sao?”

Yoochun quay sang hỏi Yunho, một tay lau bàn, một tay đang pha cà phê. Anh ngồi ngáy ra nhìn ly cà phê đen của mình trên quầy, rồi nhìn thái độ điềm tĩnh của thằng bạn, không tránh được thở dài một cái.

“Bên nhà Junsu làm gì có xe!” Yoochun nói thêm.

“Không có sao?” Yunho ngẩng lên, ngạc nhiên nhìn thằng bạn.

“Hồi đó thì có, nhưng giờ thì không!”

“Cha mẹ của Junsu và Jaejoong định cư làm ăn ở Mỹ, chỉ hàng tháng gửi tiền về thôi. Hai người bọn họ từ năm mười lăm tuổi đã quen sống dựa vào nhau rồi!”

“Từ năm ngoái đến giờ kinh tế bên đó khủng hoảng. Cha mẹ họ gặp khó khăn nên Junsu với Jaejoong cầm hết cả xe để gửi tiền qua phụ. Tóm lại thì giờ cũng đã đỡ hơn rồi, Junsu làm thêm ở tiệm tao là để kiếm tiền chuộc xe đấy~”

“Mày mới chuyển qua, không biết là đúng rồi!” Yoochun cười cười nhìn nét mặt dăm chiêu của anh.

“Thật ra lúc đầu Junsu tính cầm đồng nhạc cụ của mình đó, nhưng Jaejoong không cho nên lấy xe của mình đi cầm trước. Rồi Junsu cũng cầm xe mình luôn. Lúc đó Junsu còn vừa vào đại học nữa, Jaejoong làm đủ thứ để kiếm tiền đấy. Nên giờ Junsu bắt anh ở nhà, để cho anh học hành, khỏi phải chạy vạy mệt thân nữa! Giờ cứ để Junsu lo vụ kiếm tiền!”

“Mày lấy đâu ra mà nhiều tin tức thế?” Yunho nheo nheo mắt, nhìn bạn tỏ ý nghi ngờ.

“Tao đã nói hồi trước Jaejoong hay đến bar tao làm mả. Rượu vào thì lời ra, chuyện gì mà chả kể~” Nói đến đây Yoochun liếc nhìn anh đầy ý nhị. “Junsu cũng nói tao nghe nữa!”

“Nhưng tao đâu hỏi vụ xe đó, tao hỏi vụ Jaejoong làm hư xe người ta cơ!” Yunho rầu rầu nói.

“Cái gì?!” Yoochun giật mình, đổ cả cà phê ra mặt quầy. “Junsu sẽ cán nát cậu ta ra đấy!”

“Tao biết, Jaejoong còn nhất quyết không chịu nhận lỗi!”

Yoochun im lặng nhìn chằm chằm vào anh, sau đó nhún mày nghĩ ngợi, cuối cùng hỏi một câu. “Có phải chủ nhân của chiếc xe đó tên Nghĩa không?”

---o0o---

Yunho tra chìa khóa, mở cửa nhà.

Anh phân vân không biết phải như thế nào, nên vào nhà hay đánh liều qua nhấn chuông nhà bên cạnh.

Nói trắng ra là Yunho hoàn toàn không ngờ nhà họ Kim cũng xảy ra lùm sùm gió như vậy. Khu hộ anh ở tuy không cao cấp đến như khu quận bảy, nhưng cũng nói là tương đối khang trang. Để mua được một căn hộ như thế này, gia đình cũng phải vào dạng khá giả.

Cha mẹ của anh đã lấy tiền tích góp từ trước đến nay cộng với tiền bán nhà cũ để quyết tâm dọn đến khu này sống. Hiện tại Yunho đang cố gắng làm việc để trả nốt khoản nợ ngân hàng trong vòng một năm tới. Đó cũng chính là lý do vì sao có nằm mơ anh cũng không ngờ gia đình Jaejoong lại có lúc rơi vào tình huống bế tắc đến như vậy.

Hèn chi từ khi dọn đến đây, anh luôn thấy Junsu đi bộ, không thì cũng là xe buýt. Cả hai đều không muốn nói đến vấn đề đi lại.

Nhưng như vậy thì liên quan gì đến vụ đổ sơn lên xe nhà người ta cơ chứ? Yêu tinh tóc đen nghịch như thế khác nào tự tuyên án tử cho mình?

Theo như lời Yoochun nói thì hình như là có xích mích từ trước, tụi ba thằng choai choai kia cũng chẳng phải vừa. Chắc chắn là đã chọc vào Jaejoong mà không biết là mình chọc phải ổ kiến lửa, cuối cùng là bị đốt cho te tua. Nếu sự thật là như vậy, chẳng khác nào nói ‘Yunho à, anh đã thắng chưa? Anh chưa biết rõ đầu đuôi gì mà đã đi tìm người ngoài, nghi ngờ cho Jaejoong. Giờ người ta giận là đáng đời nhà anh rồi. Không còn gì chối cãi nữa!’

Như vậy thì từ người tốt, Yunho trở thành người xấu thật. Anh nào có nghĩ xa đến như vậy! Tiểu yêu tinh lại không một lời giải thích, từ đầu đến cuối cũng chẳng chút phân trần, đến khi hạ màn thì vui vẻ phán anh tội chết, vậy chẳng phải là oan cho anh lắm sao?!

Yunho nghĩ rồi lại thở dài, thở dài rồi lại nghĩ. Có khi bây giờ đã bị người ta ghét lắm rồi. Ngày hôm qua bước xuống xe còn không thèm nhìn mình lấy một cái. Nếu nói bây giờ tự nhiên xuất hiện trước cửa nhà người ta, khác nào “nơi chốn bình yên anh không ở, hang hùm động cọp cứ xông vô”. Tuy Jaejoong không phải là cọp, nhưng cậu ta tức lên rồi thì có mười Yunho cũng không ứng phó nổi. Thật là chẳng biết phải làm như thế nào nữa.

Anh nắm chặt chiếc áo khoác trong tay mình, không biết tính sao với nó. Yoochun [cố ý] nhờ anh đem áo về trả lại cho Jaejoong, cái mà cậu ta để quên hôm uống say khướt.

Hay cứ đem qua đưa đại nhỉ?

Yunho nghĩ là nghĩ thế thôi, ai ngờ thiên thời địa lợi lại nhằm ngay lúc đó mà nhân hòa. Cánh cửa nhà họ Kim bật mở, Jaejoong xuất hiện, cậu ta bước ra ngoài rồi đóng cửa, khóa chốt, đi xuống những bậc tam cấp, hướng thẳng ra đường.

Tất cả nơ-ron thần kinh trong đầu Yunho hoạt động hết công suất, đến độ trước khi anh ý thức được gì thì đã thấy mình lao đi, chạy theo mái tóc đen. Jaejoong vẫn không quay lại, cứ thế đi thẳng, làm lơ mọi vật xung quanh. Đã thế thì Yunho cũng không phí sức gọi, theo đà tiến tới, chụp lấy tay của tiểu yêu tinh.

Trước và cả sau khi sự việc trên xảy ra, anh không hề thấy chút xấu hổ. Thay vì lúng túng như thường khi, lại thấy vô cùng tỉnh táo, như thể mình đã chuẩn bị cho điều này lâu lắm rồi.

Jaejoong thì trái ngược, cậu ta bị bất ngờ. Cả người khựng lại không bước tiếp được, quay sang thấy anh cũng đang nhìn cậu ta chằm chằm, thế là lại nhanh chóng nhìn đi hướng khác. Yunho đến nước này rồi thì cái gì không nói được cũng phải nói, nếu không thì mọi chuyện chẳng được giải quyết đã đành, còn gán thêm tội quấy rối người khác. Hít một hơi chuẩn bị thì...

Jaejoong lại đột nhiên bước tiếp!

Cậu ta không hất tay anh ra, nhưng cũng không đáp lại sự xuất hiện của anh. Đơn giản là cứ thế mà đi tiếp. Yunho bất ngờ thì có bất ngờ nhưng ngay lập tức lấy lại bình tĩnh, càng giữ chặt tay của tiểu yêu tinh hơn, chân bước đi cùng với cậu.

Jaejoong đi một bước, Yunho đi một bước. Tay nắm tay, nhất quyết là không buông ra.

Cậu ta càng tỏ ý lơ anh, anh càng phải làm cho cậu ta biết là mình đang có mặt.

Yunho không vừa một, Jaejoong không vừa mười. Cậu ta rẽ qua một ngõ quẹo, đi được một lúc rồi lại quẹo trái, tiếp lại quẹo trái. Khu này được bố trí theo đường bàn cờ. Hai người chẳng khác nào đang đi vòng vòng cả.

Đi được đến vòng thứ ba thì Yunho chịu hết nổi, đến khúc quanh, anh đi lên phía trước, chặn tiểu yêu tinh lại, tay vẫn chưa chịu thả ra.

“Vì sao cậu lại đỗ sơn lên xe của người ta?” Yunho hỏi.

Jaejoong nhìn anh, im lặng. Cuối cùng thì bước qua bên phải một bước, dậm đi tiếp. Yunho để yên như thế. Đến khi Jaejoong bước đến bước thứ ba thì phải nhíu mày quay lại. Tay anh vẫn đang nắm chặt tay cậu. Cánh tay cả hai dang ra, tạo thành cảnh tượng níu kéo kỳ cục.

“Mấy thằng đó chọc gì cậu trước à?” Yunho hỏi lại. Giọng nhỏ nhẹ và điềm tĩnh.

“Anh hỏi làm gì?” Đôi môi hồng phát ra mấy tiếng ngang ngạnh, xem ra vẫn còn để tâm những lời anh nói hôm trước.

“Chúng nó chọc gì cậu?”

“Không liên quan đến anh!”

“Đã lỡ có liên quan rồi!” Yunho kiên quyết nói, mắt nhìn thẳng vào chàng trai trước mặt.

“...”

“Chúng chọc gì cậu?”

“Anh tin tôi sao?”

Jaejoong nói ra câu này, mắt không nhìn vào anh, nét mặt bất cần, nhưng che dấu phía sau là một thứ cảm xúc gì đó rất mỏng manh, như thể chỉ cần Yunho chạm nhẹ, tất cả sẽ vỡ tan. Anh bị biểu cảm của yêu tinh làm cho chết đứng, lồng ngực tự nhiên nhói nhói như bị con gươm đâm. Thế là không suy nghĩ, buột miệng nói ngay một câu.

“Tôi tin cậu!”

Nói là buột miệng, nhưng ngữ khí của Yunho lại vô cùng chắc chắn. Có vẻ như đó thật sự là điều anh muốn nói chứ không đơn giản chỉ là được thể phớt lờ.

Xem ra hiệu quả của ba chữ trên còn hơn mấy trăm câu xin lỗi, đôi mắt của Jaejoong đột nhiên sáng lên, khuôn mặt dần ra. Chỉ chờ có thế, Yunho từ từ bước lại gần, chậm chậm hạ cánh tay mình cùng cậu ta xuống.

“Có một cô gái thích tôi!” Jaejoong nói khi anh đã đứng trước mặt cậu.

Yunho mắt tròn mắt dẹt.

“Hử?”

“Một trong mấy người kia lại thích cô gái đó?”

“Ý cậu là...?”

“Họ cảnh cáo tôi!” Jaejoong lạnh tanh “Khá là nhiều trò, nhưng tóm lại là rất phiền phức!”

Yunho có nên quay lại và làm rõ chuyện này với mấy tên nhóc đó không nhỉ? Rõ ràng là bản thân gây sự trước cơ mà! Vậy mà dám hùng hổ chặn đường Jaejoong sao? Thật là quá đáng!

“Đã hiểu!” Anh hạ câu kết. Nghĩ đến chuyện Jaejoong không có xe đến trường còn cậu Nghĩa đó thì có cả một con chiến mã. Ất hẳn đã lấy nó để dẫn dắt tiểu yêu tinh rồi.

“Tôi đã nói tôi vốn trước giờ chỉ để tâm đến chuyện của mình, không bao giờ quan tâm đến chuyện của người khác cơ mà!” Jaejoong nói thêm, nhìn qua anh đầy giả hoạt.

Yunho vì thế mà đỏ mặt, cúi mặt thấp giọng hỏi “Thế giờ mình làm sao?”

“Làm sao gì?”

“Chiếc xe đó...?”

“Có gan thách nhưng lại không có gan chịu~ Thật ngứa con mắt!” Jaejoong nhú mày, cau bần nói.

“Tôi dùng sơn đỏ lên, không phải dùng axit! Nếu anh ta có não một chút thì đã ra tiệm, mua chút xăng về tẩy đi rồi! Ăn vạ như thế rõ ràng là muốn chọc tức người khác!”

Con cáo nhỏ này đúng là... nếu muốn cắn thì vẫn có thể cắn chết người như thường.

Yunho bỗng nhiên thấy như cục đá trong lòng mình được dỡ bỏ. Ráng cầm lòng để không phải mỉm cười nhún nhử trước mặt tóc đen.

Ra là như thế, Kim Jaejoong không phải là ngang tàng khó bảo. Chỉ là ương bướng một chút. Cậu ta cũng không phải không hiểu thị phi, chỉ là trả thù chính đáng thôi. Tóm lại là không quá quái chút nào, thậm chí còn rất đáng yêu. Việc này Yunho chỉ nghĩ trong đầu, cũng chẳng ai biết nên không sao, không cần phải câu nệ làm gì.

Thấy đáng yêu thì là đáng yêu thôi.

Đáng yêu...

“Junsu??”

Yunho giật bắn cả mình, chân thụt lùi cả mấy bước. Nhìn quanh quất, thấy Jaejoong đang vui vẻ nhìn về phía bên kia con đường. Hình dáng thanh tú của Junsu lộ dần ra, cậu vận chiếc áo thun màu vàng rất dễ thương, đang tiến thẳng về phía này.

Lúc đó anh mới nhận ra tay mình vẫn đang nắm lấy tay Jaejoong, theo quán tính tự động buông ra. Còn kịp, nếu không thì tiếp theo sẽ đến lượt xe anh được sơn miễn phí.

Tiểu yêu tinh không thêm để ý thái độ lén lút của anh, vẫy tay gọi em trai mình. “Sao nói là để anh ra đón mà?”

“Ông chủ Park ở đó, em về sớm được chừng nào, hay chừng đó!”

“À, thế thì tốt!” Yunho nhún mày nhìn Jaejoong. Bạn anh cũng rất tốt cơ mà, mà tốt thì nó cũng có ... rất nhiều nghĩa.

“Anh Yunho làm gì ở đây vậy?” Junsu hỏi khi thấy anh.

“À... anh. Yoochun nhờ anh đưa áo khoác Jaejoong để quên mấy bữa trước!” Yunho cuối cùng cũng nhớ ra lý do thật sự mà mình ở đây.

“Em tới Mắt Mèo mỗi ngày mà, sao Yoochun không đưa em đem về luôn nhỉ?” Junsu thắc mắc.

Xém xiu là anh sắc ngay cả khi không uống nước.

“Làm sao biết được Yoochun muốn gì~” Cậu chen vào, cười liếc anh một cái.

Tự nhiên Yunho thấy nhột, máu dồn lên hai má. Thế này chẳng phải rất giống...

“Chúng ta đi về nào Junsu!” Jaejoong nói rồi nắm tay em trai mình kéo đi.

Sự việc trên xảy ra rất nhanh, Yunho chỉ biết lèo đèo theo sau hai bóng người đi đằng trước mình. Đến khi về tới trước cửa rồi, nhìn qua thấy Jaejoong lẫn Junsu đều đã vào nhà. Anh vẫn chưa hết ngơ ngẩn.

Nhìn xuống bàn tay, Yunho mỉm cười một mình.

Jaejoong từ đầu đến cuối không hề nói anh buông tay ra.

## 11. Chương 9: Lửa Gần Rơm Lâu Ngày Cũng Bén

Người ta thường nói “Không có lửa làm sao có khói”. Tức là một chuyện gì xảy ra, cũng phải có nguyên nhân của nó.

Chẳng hạn như ngày hôm trước, một thằng lười biếng như Yoochun lại sáng sớm qua gõ cửa nhà anh thăm hỏi, hay như việc nó kì kèo anh ở lại dùng đi suối nước nóng với cả công ty.

Thậm chí cả việc tìm cơ để cho anh làm lành với Kim Jaejoong.

Tất cả đều có lý do của nó.

Dĩ nhiên, nó đã ‘bỏ trí’, anh sẽ phải vào phần ‘góp sức’.

Thế là ngày hôm nay, tức là ngày thứ bảy tươi đẹp. Yunho lại phải bật dậy vào sáng sớm, lồm cồm mò mẫm đóng gói túi hành lý, chuẩn bị xuất phát về miền quê xa xôi.

Theo như ý Yoochun nói [hay biện minh] thì đây là một chuyến đi chơi về nơi sông nước đầy thú vị với những cảnh quang thiên nhiên và không khí trong lành. Ngoài ra còn được trở về với ‘con người thật’ của bản thân, hòa mình với linh khí của trời đất.

Còn theo như ý của Yunho, thì đây là một vụ bóc lột sức lao động trá hình, lừa đảo bất hợp pháp nhằm mưu lợi bản thân. Cốt lõi cũng là muốn được sức người nhưng không góp sức của, vì ham muốn tiết kiệm cá nhân mà đàn áp bạn bè.

Tuy rằng bất mãn là thế, đi thì Yunho vẫn phải đi. Nói ra thì cũng chỉ là về quê làm khuôn vác miễn phí ba ngày cho Yoochun, đối với hơn hai chục năm làm bạn bè tri kỷ với nó, cũng chẳng phải là vấn đề gì to tát. Nhưng dĩ nhiên việc cần nhằn thì vẫn phải cần nhằn. Đáng ra anh tính tận dụng vài ngày nghỉ hiếm hoi của mình để tổng kết sổ sách công ty, cuối cùng thì phải về vườn cây thực hành hái lượm và đưa thân cho muối chích. Lý do đơn giản cũng vì ông chủ Park muốn tiết kiệm ‘nguồn vốn mà bản thân đang có’ đồng thời làm luôn một chuyến ‘dã ngoại’ nho nhỏ của quán Mất Mèo. Thế là quyết định không thuê thêm người, lôi kéo anh đi làm chân phụ việc.

Quán Mất Mèo đang tính làm một số hoạt động nho nhỏ trong khuôn khổ sân nhà. Ý tưởng cũng lấy từ ‘Quán cà phê hoàng tử số 1’ trong phim Hàn quốc cả. Yoochun xem chừng rất tâm đắc với hành động sao chép không biết xấu hổ này. Quyết định về quê của mẹ mình – tỉnh Z – cách Hồ Chí Minh chừng bốn tiếng đi đường, ra vườn tược chọn lọc trái cây, xem hàng và vận chuyển một đồng về. Sau quá trình suy tính, thấy táo lúc nào cũng là tốt nhất. Dù ăn sáng, ăn trưa, ăn chiều gì cũng tốt. Mỗi ngày một quả vô cùng tốt cho sức khỏe, tặng kèm cho gian hàng bán cà phê nhanh trước tiệm là vô cùng tiện lợi và thiết thực.

Yunho không có ý kiến gì với chiến lược kinh doanh của Yoochun, nhưng vô cùng bất mãn trước việc nó không thèm báo trước anh một tiếng mà chỉ lấp liếm qua loa, rồi dùng một cái bắt anh dở hành lý, lon ton theo nó.

Tại sao trong những việc quan trọng, anh luôn là người biết sau cùng cơ chứ?

Chuẩn bị xong đồng quần áo, anh nhìn cái ba lô gọn gàng của mình, mỉm cười đầy mãn nguyện. Hôm qua, Yunho đã chạy ra cửa hàng tiện dụng mua hết mấy thứ cần thiết. Tính anh lúc nào cũng ngăn nắp, thứ tự. Nhiều lúc khiến chính bố mẹ anh phát cáu vì Yunho cái gì cũng rập khuôn theo phép tắc. Chẳng bao giờ đột phá gì mới lạ, cũng chẳng muốn lâu lâu bóc đồng một chút. Cuộc sống đều đều.

Đồng hồ trên tay anh điểm đúng con số bảy. Yunho liếc sơ mình qua gương, áo thun quần sọt. Gật đầu rồi xách ba lô thông dong ra khỏi nhà.

Xe ô tô của Yoochun vừa tới, anh chàng thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, vẫy tay với anh.

Yunho nhanh chóng khóa cửa hàng rào rồi đi về phía bạn. Nhưng ngay lúc đó, cửa nhà bên cạnh bật mở, Junsu bước ra trong bộ mặt bất mãn, tay xách túi hành lý, hằm hằm nhìn về phía Yoochun.

Tất cả nhân viên trong tiệm đều phải đi, vì sẽ được thưởng thêm. Thế là vị sự nghiệp chuộc xe, Junsu dù ghét mấy cũng phải đi chuyến này. Trong giây phút ngắn ngủi đó, tự nhiên Yunho ước chi mình được thấy mái tóc đen của Jaejoong xuất hiện phía sau Junsu. Nếu yêu tình ấy đi, chắc sẽ ...

Yunho khẽ lắc đầu, mình chỉ đi có ba ngày thôi mà, Jaejoong ở nhà thì có sao. Tuy rằng cậu ta ngang bướng, lảm nhảm, chanh chua, đáo đả... nhưng cũng là người lớn rồi, có thể tự lo được. Chẳng phải mới hôm qua còn không muốn đụng mặt sao, chỉ mới nắm tay nắm chân một chút mà đã có mấy cái suy nghĩ vớ vẩn rồi. Người không biết sẽ nghĩ anh nhớ cậu ta mất.

Nhưng nếu thật sự tiểu yêu tinh đi thì sẽ... trọn vẹn hơn nhỉ.

Tiếng huýt sáo của Yoochun làm anh chú ý, ngược lên. Cánh cửa vừa đóng lại sau lưng Junsu lại bật ra, lần này thì vô cùng bạo lực, Kim Jaejoong mặt mũi hầm hầm xuất hiện, tay xách một chiếc túi to màu đen, mắt lườm Yoochun bèn ngót.

Cầu được ước thấy.

Yunho chết đứng như Từ Hải.

“Anh hai, anh đem đủ đồ rồi chứ?” Junsu quay sang hỏi người bên cạnh mình lần cuối rồi hải lòng trước cái gật đầu của Jaejoong. “Thật ra thì anh không đi cũng không sao mà~”

“Không được, để em đi anh không yên tâm!” Jaejoong nói với em trai, vẫn giữ thái độ bức bối. Nếu ánh mắt có thể giết người, hẳn Yoochun đã chết vài ngàn lần rồi.

“Dù sao thì để anh ở nhà một mình em cũng lo lắng. Tốt nhất cứ vậy cho rồi!” Junsu phớt lờ câu nói của Jaejoong, buông giọng than vãn một câu y hệt anh mình.

Tự nhiên Yunho lại cảm thấy anh em nhà Jaejoong giống nhau, ít nhất là cho đến bây giờ.

Yoochun đang ngồi cầm tay lái, cạnh bên là Yoohwan. Ghế sau là Yunho và một bao bị đầy những bánh mì và nước suối. Ghế cuối cùng là Jaejoong và Junsu.

Suốt chuyến hành trình không ai nói với ai lời nào, Junsu đeo máy nghe nhạc, Jaejoong đeo đồ bịt mắt ngủ ghê ngủ. Yoohwan chơi game trên điện thoại. Yoochun tập trung lái xe. Có một mình Yunho là chả biết nên làm gì, thế là quyết định giống yêu tinh tóc đen, kéo ghế ngã ra sau, đánh một giấc.

Sự việc diễn ra êm đềm như vậy không phải là do không có gì xảy ra, mà chỉ là tất cả đang dưỡng sức để đối phó với những biến động phía trước mà thôi. Ba ngày ở nơi tách biệt với công việc và thành phố ồn ào, bận rộn. Chuyện gì mà không thể xảy ra cơ chứ.

Yunho tuy nhắm mắt nhưng trong lòng lại suy nghĩ đủ chuyện, nhiều nhất là về tóc đen. Chỉ mới gặp nhau có một tuần thôi mà anh lại thấy như lâu lắm rồi. Mỗi ngày va chạm một ít, cuối cùng lại trở nên thân thiết. Giờ đây ngồi chung một chiếc xe với người ta, đột nhiên lại có chút hồi hộp.

Yoochun bật radio của xe lên. Đài đang phát một bài nhạc vô cùng trữ tình. Giai điệu du dương mềm mại. Nó làm Yunho bỗng nhiên trông đợi lạ kỳ vào ba ngày nghỉ sắp tới.

Một chiều thênh thang về nơi con sóng tràn

~Nơi đây bình yên một màu xanh rất trong lành

~~~~o0o~~~

Xe đến nơi tầm giữa trưa. Cả người Yunho ê ẩm khi tỉnh dậy, anh hẳn đã ngủ rất lâu. Lúc mở mắt ra thì đã thấy xung quanh vô cùng ồn ào. Khi bắt đầu nhận thức mình mất được, Yunho nhận ra Junsu đã lên ghế trên ngồi cùng Yoochun tự bao giờ. Cậu luôn miệng lớn tiếng với bạn anh, rằng chuyện gì đó như là tại sao ông chủ Park đã tranh lái xe mà còn để lạc. Và nếu như không phải tại Junsu đã từng về nơi này chơi với cha mẹ mấy lần thì có thể cả bọn đã kết thúc ở nơi khi ho có gáy nào đó, chả bao giờ đến nơi được.

Yunho thở dài, vừa quay đầu sang thì thấy Jaejoong đang ngồi chình ình bên cạnh mình, xém xiu đập đầu vào kính cửa sổ phía sau. Để ý thì ra là toàn bộ ghế sau đã bị chiếm dụng bởi chiều dài cơ thể Yoohwan, người đang ngủ say như chết.

Anh chớp mắt, nhìn chăm chăm vào Jaejoong. Cậu ta xem như không hề để ý tới anh, thản nhiên ngồi ăn bánh mì. Cái miệng nhỏ nhai nhai. Tối giờ Yunho mới nhận ra, môi của Jaejoong không phải màu hồng,

mà là màu đỏ hồng. Thật ra thì nó cũng không khác nhau là mấy, nhưng cũng là một chi tiết rất đáng để chú ý. Miệng của cậu ta nhỏ như thế, thật chẳng hợp với khuôn mặt cạnh tí nào\_\_

Từ từ đã

~Có phải Yunho có vấn đề rồi hay không? Ngồi đây và suy nghĩ về cái môi của một đứa con trai khác?! Ai đời lại làm thế bao giờ!!

Lắc đầu, anh giả vờ ngó lơ ra ngoài cửa kính xe. Yoochun đang quẹo vào một con đường đất gập ghềnh, khoảng chừng một trăm mét nữa là tới nơi. May cho anh, không phải ngồi đây đối mặt với Jaejoong, thật xấu hổ nhưng Yunho chịu, anh không tài nào ứng xử cho ra hồn được trước tính tình xoay xoành xoạch của yêu tinh.

“Yunho, mày có nhớ ông bác họ Thẩm hồi nhỏ hay qua nhà tao chơi không?”

Yoochun đột nhiên lên tiếng khi xe đang chạy chậm dần, bỏ ngang cuộc đấu khẩu với Junsu.

“Nhớ, anh em vào sinh ra tử với ba mày thì phải?” Yunho nhướn người lên ghế trên, nhìn bạn hỏi thêm “Thì sao? Bộ hôm nay là qua nhà cái bác đó hả? Sao bác ấy không cùng bố mày làm ăn, về vùng quê sống làm gì?”

“Nghỉ hưu, về miền này sống cho an nhàn~ Lúc đi tao quên nói mày sẽ có chút bất ngờ!”

“Chuyện gì?”

“Đó kìa!”

Yunho nhìn theo hướng cái hất đầu của Yoochun, cố gắng hiểu xem đó-kìa là chuyện gì hay vật gì.

Và cuối cùng thì vượt ngoài dự kiến của Yunho, đó-kìa không phải là một vật, cũng chẳng phải là sự kiện.

Nó là một thằng nhóc...

Không, không phải!!

Nó là một Changmin nhóc!!!

“YOOCHUN!!!” Xe tới nơi cùng với tiếng hét thất thanh của Yunho.

Sau khi nghỉ trưa xong, tất cả kéo nhau ra ngoài hiên ngồi. Yunho vẫn còn chưa khỏi bàng hoàng, cứ hay nhìn chăm chăm vào con trai của bác Thẩm.

Trên đời này thật lắm chuyện bất ngờ, có những chuyện ngỡ không bao giờ xảy ra được thì cũng đã xảy ra hết rồi. Yoochun thật là cái thằng lắm mưu nhiều mẹo, kết quả là từ buổi sáng đến giờ, Yunho đi hết từ bất ngờ này, đến bất ngờ khác.

Xương Minh là con trai riêng của bác Thẩm với vợ trước, đã chết cách đây tám năm. Không biết trùng hợp hay do ý trời, khuôn mặt của Minh giống Changmin đến kì lạ - nếu chưa tính tuổi tác cách biệt, nếu lấy hình Changmin năm chín tuổi để so sánh, nói hai đứa anh em sinh đôi cũng không quá - thậm chí cả thân hình dong dỏng và nét mặt khi nhìn thấy người lạ.

Đặc biệt hơn là cái tên cũng trùng với Changmin\*. Nếu nói kì tích, đây ắt hẳn đã là một ví dụ vô cùng điển hình rồi.

Bác Thẩm gái cũng có một đứa con gái riêng tên là Thu Vân, cũng bằng tuổi với Xương Minh. Nghe Yoochun giới thiệu tới đây, Yunho ngay lập tức nghĩ đến Thanh Thanh. Nếu như đúng như những gì đã định sẵn, phần còn lại của câu chuyện không cần kể cũng biết.

“Thằng Minh với bé Vân nhà này đi đâu cũng có nhau. Thân thiết lắm!” Bác Thẩm gái nói khi đem lên đĩa trái cây đã gọt sẵn. Yunho chắc phải đi gọi điện cho Changmin mất, tất cả diễn ra cứ như phim ma vậy.

“Bác biết không, em trai của Yunho với bé Minh nhìn giống nhau lắm!” Yoochun thêm vào, với tay lấy một miếng táo bỏ vào miệng. “Thậm chí cả tên cũng giống!”

“Ồ, vậy sao?!” Bác gái quay sang phía anh, nở nụ cười hiền lành. “Mai một con với em cùng tới thăm luôn nhé! Nhà càng đông càng vui ấy mà~”

Với người thành phố thì đây hẳn là một câu khách sáo, nhưng khi nhìn thấy nét mặt chất phác của Bác Thắm khi nói câu đó, Yunho thốt nhiên gật đầu, cảm thấy mình nên thật sự dẫn Changmin lại chơi.

Nghĩ đến đây, anh đảo mắt tìm xem thằng bé Minh vừa chạy đi đâu rồi. Nhận ra là cả Thu Vân và Jaejoong cũng biến mất. Yunho quay sang, thấy hai anh em nhà Yoochun với hai bác Thắm cũng đang nói chuyện, Junsu thì vừa ra vũng sau nhà ngủ, thế là anh quyết định đứng dậy, xin phép đi dạo vòng quanh.

Nhà bác Thắm được xây giống với đa số các hộ dân ở đây. Ngôi nhà được xây nhỏ vừa ở, nhưng khu vườn xung quanh với sân thì lại rất rộng rãi, thoáng đãng. Vườn cây thu hoạch nhà bác cách đây chừng mười lăm phút đi xe, nên ở trong vườn nhà, hai bác chỉ trồng các loại rau củ ăn hàng ngày, cây cảnh của bác Thắm trai và vài loại cây bóng râm.

Yunho có thể nghe thấy mùi hoa sữa nồng nặc trong không khí. Cái cây này là vậy, hoa của nó thơm nức mũi, chỉ cần một cây thôi cũng đủ để khắp cả con đường ngửi được, nhưng với vài người thì mùi này dễ gây nhức đầu, chóng mặt. Anh là một trong số đó. Ba anh từng nói ngày xưa ở Hà Nội, nhà nào cũng có một cây như vậy ở trước cửa. Nghĩ mà rùng cả mình.

Cái mùi của hoa sữa làm anh nhớ tới hương thơm của một người. Dĩ nhiên, mùi thơm của Jaejoong không gây chóng mặt, nó chỉ thoang thoảng, nhưng ngọt ngào chẳng kém gì mùi hương hoa sữa. Thậm chí tưởng như anh có thể ném nó ngay đầu lưỡi.

Cảm thấy như vậy ở một người con trai khác, rốt cuộc là Yunho không bình thường hay bất thường đây?

“Thu Vân! Làm gì vậy?” Giọng con nít vang lên sau lưng làm anh giật mình quay lại. Thậm chí cả giọng nói của Minh cũng giống với Changmin hồi bé, trên đời này đúng là lắm chuyện không ngờ.

Minh nhăn mặt nhìn về phía sau lưng anh rồi sải những bước dài, đi liền một mạch bỏ lơ Yunho. Khi nhìn theo, anh phát hiện ra thứ gì khiến thằng bé khó chịu. Trong miền ánh sáng đang bắt đầu dịu dần, Jaejoong đang bế Thu Vân trên tay, quay người ngược hướng với anh, nhìn về phía mặt trời. Dưới màu vàng nhạt của nắng và màu xanh của lá, hình ảnh hai người như mờ đi, lung linh huyền ảo.

Minh đi tới bên cạnh Jaejoong, nói rằng muốn Thu Vân xuống đi chơi với mình, và rồi Jaejoong quay sang nhìn thằng bé, người hơi cúi xuống, để tay Thu Vân nắm lấy tay của Minh.

Hình ảnh ấy vừa như xa lạ, vừa như thân quen giống như Yunho đã từng thấy qua ở đâu đó rồi.

Giống như gia đình với người anh yêu thương và những đứa trẻ. Một ngày cuối tuần đầy nắng và yên tĩnh. Một buổi chiều đi dạo trong vườn cây. Một quãng thời gian hạnh phúc không đếm hết của đời người.

“Thu Vân mình ra bắt chuồn chuồn đi, chùng bay đầy ngoài vườn sau rồi kìa!” Minh nắm tay Thu Vân, kéo chạy vụt qua anh, không quên quay lại liếc nhìn Jaejoong bằng một ánh mắt thách thức. Chắc thằng bé nghĩ tiểu yêu tinh tới đây giành bạn với mình.

Cuối cùng thì cũng chỉ còn anh với Jaejoong. Mùi hoa sữa vẫn nồng nặc nhưng Yunho không còn để ý nữa. Con gió thổi tới chỉ mang đến cho anh một mùi thơm dịu ngọt như vanilla.

Giây phút Jaejoong quay lại nhìn anh, ánh sáng sau lưng cậu ta như làm bùng lên tất cả mọi cảnh vật xung quanh, khiến đôi mắt anh không nhìn thấy rõ được. Tích tắc Yunho ngỡ như hình ảnh tương lai vừa vụt qua trước mặt mình, với một người mỉm cười, bế những đứa trẻ.

Anh nhận ra rằng kể từ giây phút đó, trái tim của mình đã ngừng lại nhịp đập bình thường của nó và bắt đầu đập cho một khởi đầu mới.

## 12. Chương 10-1: Người Đâu Gặp Gỡ Làm Chi

Nhiều lúc Yunho thường cố nhớ về mối tình đầu của mình. Thật ra thì cũng không có gì đáng nói, vì anh và người con gái đó chưa tiến tới đâu cả. Lúc đầu cũng là liếc nhìn vu vơ, rồi bạn bè ghép đôi chọc ghẹo, cuối cùng thì thành đôi thành cặp.

Nếu hỏi chuyện tình yêu lúc đó có lãng mạn không, thì Yunho dám chắc một câu là nó còn nhạt hơn nước ốc. Và vì nó chẳng có sóng gió, cũng chẳng có chút tiến triển nào, nên cuối cùng đành phải dừng lại. Năm đó anh cũng mới vô lớp mười một, cái gan còn nhỏ hơn con kiến. Làm cái gì cũng sợ, cuối cùng mấy điều muốn làm, những điều muốn nói đều không làm được, nói được. Chỉ đến lúc chia tay, hai người níu kéo, vô tình lại thành một nụ hôn bất ngờ, nhưng kết thúc thì vẫn đường ai nấy đi.

Anh không nói gì với gia đình mình vì dù sao chuyện cũng dở không chịu được. Yoochun chỉ liếc qua nửa con mắt đã biết được kết cục bi thảm của cuộc tình này, nên cũng chẳng ngạc nhiên khi thấy chỉ mới dầm ba bữa mà đã tan đàn xẻ chợ.

Sau đó thì Yunho lao đầu vào thi cử và công việc, rốt cuộc chẳng yêu đương, hẹn hò ai nữa. Nhiều người cũng có ý với anh, liếc mắt đưa tình đủ kiểu nhưng không hiểu sao Yunho lại không có chút rung động. Chẳng biết có phải là do mối tình con nít ngày xưa ảnh hưởng đến tận bây giờ hay không, hay là do chờ mãi mà người thích hợp vẫn chưa chịu xuất hiện.

Đó chỉ là tính tới tận tuần trước thôi, sau đó thì đã có một bước ngoặt ngoạn mục. Yunho từ một người-hoàn-toàn-có-thể-kiểm-soát-được-cuộc-đời-mình trở thành người-hoàn-toàn-bị-người-ta-kiểm-soát.

Bị Yoochun xoay vòng.

Bị Changmin đoán trúng tim đen.

Bị Junsu giao trứng cho ác.

Bị Jaejoong giầy vò hết tâm hồn đến thể xác, rồi từ thể xác trở ngược lại tâm hồn.

Nếu nói anh ngốc thì cũng không đúng. Vì Yunho thừa sức bứt mình ra khỏi đồng lầy nhằng này, quan trọng chỉ là...

Liệu anh có muốn bứt hay không?

Tối hôm đó, sau khi ăn uống tụ tập nói chuyện, mọi người kéo về phòng. Jaejoong ở cùng với Junsu. Còn anh, Yoochun và Yoohwan một phòng. Nói là như thế, nhưng hai phòng cách nhau chỉ có bức tường mỏng nhách, bên này nói gì bên kia tập trung một chút cũng có thể nghe thấy hết. Thế là hai chiến tuyến không hẹn mà cùng vừa nói vừa căng tai lắng nghe nhau.

“Ra vào cuộc của mày đây đó hả?” Yunho vô cùng bất bình nói với Yoochun, nhớ lại cuộc gọi mấy bữa trước.

“Sao. Tuyệt vời quá hả?”

“Bộ mày bị bại não hả? Đây là khuôn mặt của sự hài lòng vui mừng hay sao?”

Tiếng Junsu cười phá lên ở bên kia phòng. Xem ra rất tán đồng với vẻ trước của anh.

“Mày bị bại não thì có! Có đứa ngu nào mà tới tận bây giờ vẫn còn chưa có bạn gái đang hoàng cho một lần không?”

“Này, có đấy nhá!”

“Cái đấy mà gọi là hẹn hò sao? Mày đừng tính vào chỉ tổ thêm phần yếu kém~”

“Nhiều lúc tao thật sự nghi ngờ không biết mày với Changmin có huyết thống gì không, lũ chúng mày phản trắc quá!”

“Nếu vậy thì tiến tới đại đi!” Yoochun ngồi xuống cạnh Yunho, đôi mắt nhìn vào anh không chút kiêng dè. “Mày còn chờ gì nữa chứ?”

Đột nhiên không khí trong căn phòng trở nên căng thẳng, thậm chí nó còn lan ra cả phòng bên cạnh, khiến cho xung quanh như bị bao trùm bởi im lặng. Câu nói của thằng bạn anh rõ ràng là nhắm tới rất nhiều thứ, nếu có một đàn nhạn bay qua, chắc cũng bị bắn rụng hết bởi một lời của nó.

Yunho vừa như biết rõ câu trả lời, vừa như chẳng hiểu Yoochun đang nói đến cái gì. Cuối cùng là không nói nên lời, ngồi im chịu trận.

Đến khi không còn chịu nổi nữa. Jaejoong ở bên kia bức tường lạnh lùng phán “Anh buồn ngủ rồi, mình đi ngủ thôi Junsu!”

Thế là hạ màn cho tất cả.

Kết thúc lúc nào cũng chẳng sao như thế đấy.

Đêm hôm đó, Yunho bị thức giấc nửa đêm, nằm trần trọc một hồi không ngủ lại được, trong lòng bỗng nhiên lại nghĩ đến yêu tinh tóc đen. Chẳng sao nhưng hình ảnh ngày hôm qua dường như đã in rất đậm trong tâm trí của anh rồi, như một bức tranh cũ kỹ bỗng chốc được tìm thấy và phủ lên một lớp sơn mới. Sáng sủa hơn, hoàn hảo hơn, chân thật hơn.

Liệu đó chỉ là tưởng tượng của riêng anh hay là tương lai diệu vợi không đoán trước được?

Ngồi suy tư một hồi lại thấy trống rỗng, thế là Yunho đứng dậy ra ngoài hiên ngồi. Vừa mở cửa thì đã thấy Jaejoong ở đó trước rồi, xem ra là tìm gan gò cũng rơi rụng hết.

Miền quê vào đêm khuya tối om, đèn điện nằm tận ngoài đường cái trong khi ngôi nhà thì lọt thỏm giữa một cái sân rộng. Ánh sáng duy nhất có thể nói đến chính là mặt trăng. Ở thành phố không bao giờ được nhìn thấy mặt trăng sáng như thế này, vì những cột đèn cao áp đã lấn hết. Hôm nay bỗng được đắm mình trong ánh sáng trắng xanh huyền diệu đó, cảm thấy thật thư thái.

Không gian yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng các loại côn trùng kêu trong đêm. Thời gian như đang lững thững bước đi, rất chậm. Tóc đen ngồi bệt trên sàn, quay lưng lại với anh, ánh sáng xanh phủ lên cơ thể.

Trong giây phút hiếm hoi đó, Jaejoong nhìn vô cùng cô đơn, cơ thể mảnh khảnh ấy thật nhỏ bé trong bầu trời đêm, trong vũ trụ vô tận này. Bỗng nhiên anh thấy lòng không yên, muốn bước tới, ôm lấy cậu ta.

Yunho bị suy nghĩ đó làm cho giật mình, lắc đầu cố xua đi mấy điều vẩn vơ, rồi lại đứng đực ra. Khi anh đang lưỡng lự không biết nên làm gì tiếp thì một chú đom đóm nhỏ xuất hiện, giải nguy cho sự im lặng đầy gượng gạo này. Jaejoong nhìn đắm đắm theo cái đốm sáng ấy, chờ nó sà xuống gần chỗ mình rồi nhanh như cắt chụp úp tay mình xuống. Thế là sinh linh bé nhỏ tội nghiệp bị giam cầm bởi bàn tay của yêu tinh tóc đen và mặt sàn gỗ.

Hành vi thú vị đó vừa kết thúc cũng là lúc Jaejoong nhìn thấy cái bóng của anh đổ dài trên mặt sàn, thẳng thốt quay lại. Lần này Yunho không bị bất ngờ như thường khi nữa, ngược lại còn gây bất ngờ cho tiểu yêu tinh. Cậu ta chỉ còn biết mở to đôi mắt nhìn anh trân trối.

Yunho cười cười, chân tự động bước về phía cậu, ngồi xuống bên cạnh.

Hai người cứ thế im lặng, không nói gì. Bàn tay của Jaejoong vẫn đang yên vị trên mặt sàn, giữ lấy chú đom đóm. Nếu Yoochun mà biết được tình thế này có thể xảy ra hẳn đã không đi ngủ sớm như vậy.

“Cậu có cần tôi giúp không?” Cuối cùng không nhịn được, Yunho lên tiếng trước.

“Giúp gì?” Yêu tinh chớp chớp mắt, nhìn anh khó hiểu.

“Giữ con đom đóm!”

“Tại sao lại phải cần anh giúp cơ chứ?!” Giọng điệu ngang tàng đây rồi.

“Giơ tay lên!” Yunho nói rồi giơ bàn tay mình lên. Jaejoong nhú mồm, rồi cũng làm theo. “Tay tôi to hơn cậu, ngón tay cũng dài hơn cậu, tôi giữ con đom đóm thì sẽ dễ sống cho nó hơn chứ sao!”

“Lý luận gì vậy!” Tóc đen nhăn nhó, đôi mắt vẫn liếc chùng bàn tay thon dài của anh. “Nếu vậy thì chạy đi lấy cái bình đựng còn hay hơn, cần gì anh cơ chứ!”

“Vậy cậu phải giữ nó bằng tay làm gì?” Yunho gãi gãi mặt, cảm thấy mình lại thất thế rồi.

“Để may mắn, chút nữa tôi sẽ thả nó đi, nhưng bây giờ thì chưa được!”

Thật ra thì việc này đâu đơn giản chỉ là giữ gìn con đom đóm. Anh chớp mắt, cố gắng tìm từ ngữ để diễn tả ý của mình.

“Vậy cậu tính ngồi đây tới bao giờ?”

Jaejoong nheo mắt nhìn Yunho, ý hỏi ‘liên-quan-gì-tới-anh’ nhưng cuối cùng thì chỉ thở dài một cái, đáp ngắn gọn. “Chút nữa!”

“Vậy tôi cũng ngồi chờ thử vậy!”

“ ... ”

“ ... ”

“Anh đang muốn gây sự với tôi đó hả?”

“Không phải!” Yunho lại gãi mặt. “Tôi không ngủ được nên ra đây ngồi thôi. Không phải ý\_”

“Vậy thì ngồi yên đó đấy!” Jaejoong ra lệnh, quay mặt đi hướng khác. Lờ Changmin quả không sai, đúng là Hoa vương, lúc nào cũng đeo rõ cái băng quyền-lực-cái-đẹp trên người.

Anh dấu sao cũng chỉ là phó thường dân thấp cổ bé họng, chẳng nên bon chen trái lời làm gì, thế là ngồi im re không dám nhúc nhích cục cựa.

Giờ chắc cũng đã hơn nửa đêm rồi, không khí lành lạnh. Yunho vừa giả vờ nhìn về phía trước thỉnh thoảng liếc chừng tiểu yêu tinh. Ở mỗi góc độ khác nhau, khuôn mặt cậu ta lại đẹp theo một kiểu riêng biệt. Làn da trắng nổi lên trong màn đêm, mái tóc đen thì ẩn đi trong bóng tối.

Ngồi cạnh nhau như thế này, nhìn vào thì không có gì nhưng thật ra lại kinh động linh hồn. Mọi chuyện đều phải thật nhẹ nhàng nếu không sẽ đánh mất sự liên kết mỏng manh đang âm thầm hình thành giữa hai người.

Yunho lại nghe thấy mùi hoa sữa quấy nhiễu trong không khí, nhưng lần này đã dịu hơn hồi sáng. Chắc là do Jaejoong đang ở đây. Anh tự nhiên nhớ đến bài hát mà radio phát trên xe. Ca từ thật dịu dàng và mênh mang. So với tình cảnh bây giờ lại thấy vô cùng thích hợp.

Hai người đàn ông ngồi im lặng bên nhau ngắm nhìn cảnh khuya, chẳng phải kì lạ lắm sao?

Anh quay sang bên cạnh một lần nữa, phát hiện ra là này giờ chỉ có một mình mình ngắm cảnh đêm thôi. Yêu tinh tóc đen đã ngủ mất tiêu, cơ thể hơi nghiêng nghiêng về phía anh, mái tóc đen lòa xòa rủ xuống che kín mắt.

Nhịp tim của Yunho tự nhiên tăng mạnh, mắt không sao di chuyển được, chỉ biết chăm chú nhìn ngắm. Cảm giác thấy mọi vật như đang đứng yên, ngoài tiếng thở đều đều của Jaejoong và tiếng trái tim anh động bình bình trong lồng ngực ra thì không còn nghe thấy gì nữa.

Làm gì đi Yunho!

Mày làm gì đi chứ! Mày cứ ngồi im thế này thì sẽ chết chắc đó!

Thế là anh hết ngồi gần lại phía Jaejoong, rồi lại nhích ra. Đầu quay tới quay lui. Tình huống này đúng là đứng ngồi không yên. Muốn nhưng lại không dám, mà dám rồi thì không biết bao nhiêu thứ không muốn sẽ kéo đến.

Trong lòng thật ra hiểu rõ nhất điều mình muốn là gì, nhưng đầu đó vẫn có một giọng nói nhỏ xíu nhắc đi nhắc lại rằng “Jaejoong là đàn ông! Jaejoong là đàn ông!”

Tính cách của Yunho vẫn thế. Cái gì cũng nên có nguyên tắc của nó. Lúc này có thể là ngồi đây cùng nhau nhưng không ai đoán trước được tương lai. Anh biết tính đến hai chữ ‘tương lai’ bây giờ là chả có căn cứ gì hết. Nhưng nếu thật sự có, thì cùng với con người tóc đen bên cạnh cũng sẽ mật mở lắm.

Điều mà Yunho ước mơ đã có rồi, không nên để bản thân bị cuốn theo những cảm giác lẫn lộn không thật này.

Nói là thế nhưng vũ trụ này biến hóa khôn lường, có mấy ai chống chọi được.

Mọi chuyện không theo ý anh ở chỗ là cơ thể của Jaejoong bỗng nhiên đổ xuống. Yunho theo quán tính nghiêng người đỡ lấy cậu. Cuối cùng thì cái việc cố không làm này giờ, cũng đã làm rồi. Bây giờ người ta

nhìn vào, sẽ nói là tay anh quàng qua người Jaejoong, còn cậu ta kê đầu lên vai anh ngủ chứ không ai nghĩ là cậu ta tự ngã vào lòng anh hết. Đúng là tình ngay lý gian.

Nếu bây giờ không bỏ tay ra, thì sau này sẽ nguy lắm đây.

“Nếu vậy thì tiến tới đại đi!”

“Mày còn chờ gì nữa chứ, Yunho?”

Yunho thở dài, nhìn lên bầu trời cảm thán không thành tiếng, tự trách thầm mình có thằng bạn trời đánh. Xong cúi xuống nhìn khuôn mặt trắng trắng hồng hồng của ai kia.

Dẫu sao thì cũng chết!

Thế là anh mặc kệ, giở tay cậu ta ra để chú đom đóm trong đó bay đi rồi nhanh nhẹn luôn những ngón tay mình vào trong. Cứ tính tới hiện tại trước đã.

### 13. Chương 10-2: Thương Em Không Biết Để Đâu

Sáng ngày hôm sau thức dậy, Yunho đã thấy mình nằm ngay ngắn trên giường. Thế là ngồi dục mắt ra giữa phòng nghĩ xem làm cách nào mà mình mò vô đây được. Bản thân chắc chắn hôm qua đã vai kề ai, mặt sát mặt, tay nắm tay với ai. Tại sao cuối cùng lại như chưa có chuyện gì xảy ra? Dẫu là giấc mơ thì cũng làm ơn có chút dự báo trước để người ta không bị hụt hẫng chứ!

Bên cạnh anh Yoohwan lẫn Yoochun đều đã dậy.

Chờ một chút!

Yoochun đã dậy rồi sao? Yoochun trước giờ là chúa lười. Mặt trời chưa lên đụng đỉnh thì chưa chịu thức dậy. Nói như vậy thì rốt cuộc Yunho đã ngủ đến mấy giờ rồi?!

Yunho nhanh chóng đứng dậy tìm ba lô để lấy quần áo thay, mắt vẫn không thôi liếc quanh xem điện thoại của mình giờ đang ở chốn nào. Đã ăn nhờ ở đậu nhà người ta thì chớ, vậy mà còn ngủ không biết trời trăng mây đất gì đến tận trưa. Mất mặt quá đi mất!

Bình thường đã quen với sự gọn gàng, anh dường như quên mất một điều là không phải đâu cũng như nhà mình. Do vội vàng vừa mặc áo vừa mặc quần, Yunho vấp vào hành lí của Yoochun trượt té một cú thật hoành tráng, mông chạm đất một cái rất không nể nang, khối nói cũng biết tiêu cái bàn tọa. Vừa đứng dậy lại vấp ống quần ngã đập đầu gối vào cạnh giường.

Ngã qua ngã lại một hồi, hình tượng buổi sáng của Jung Yunho xem như cũng mất hết rồi, thảm thương không diễn tả nổi. Đã vậy anh còn đè lên ba lô quần áo của mình, làm đồ đạc trong đó đổ ra tứ tung. Hết yêu tinh tóc đen rồi đến cái ba lô chết tiệt. Tại sao ai cũng đồng loạt chống đối anh hết vậy?

“Mới sáng sớm anh làm gì mà ầm ĩ thế?”

Tiếng Jaejoong vọng từ ngoài cửa vào làm Yunho đang nhặt đồ dưới đất xém xịu là ngã thêm cú nữa. Anh tự nhiên thấy xấu hổ vì bộ dạng hiện tại thật chả ra dáng gì cả. Đành e hèm rồi từ từ đứng dậy, phui phui đầu gối.

“Chú ra ăn cơm đi ạ!” Một giọng con nít trong trẻo lễ phép vang lên ngay sau đó. Yunho ngạc nhiên ngược lên nhìn. Thu Vân đang đứng bên cạnh Jaejoong, tay nắm chặt vạt áo cậu, hai mắt tròn xính xắn như búp bê.

“À... ừm... Chú xếp lại quần áo rồi sẽ ra ngay...~” Anh gãi đầu, nhỏ nhẹ nói với cô bé.

Jaejoong nhìn anh một cái thật nhanh rồi cúi xuống cười với Thu Vân, hai tay bồng cô bé lên.

“Mọi người đang chờ đấy, để lát nữa dọn, ra ăn trước đã!” Giọng của tiểu yêu tinh không lên xuống. thậm chí còn trống không. Vậy mà lại làm cho Yunho hồi hộp.

Anh lại tiếp tục gãi đầu “Nhưng bữa bọn thế này...~”

“...”

“...”

“Haizz... Vậy thì mau lên!” Nói rồi Jaejoong thả Thu Vân xuống, xắn tay áo nhanh nhẹn cuối xuống thu dọn đồ cùng anh.

Dù ngoài miệng rất lạnh lùng nhưng không khí tóc đen tạo ra lại vô cùng dịu dàng. Yunho bị sự yên bình thâm lặng đó làm cho lơ mơ đầu óc, tay chân dọn dẹp trong vô thức.

Nếu hôm qua anh được nước hôn mấy cái vào mặt, không biết hôm nay có còn ngoan hiền thế này không? Suy nghĩ biến thái thật, nhưng Yunho vô cùng không biết xấu hổ, thấy rằng mình muốn thử chết đi được.

Quả là ngạc nhiên. Không, phải gọi là đỉnh điểm của sự bất ngờ.

Kim Jaejoong hóa ra lại là một người đàn ông vô cùng đảm đang. Không những giỏi chăm con nít mà còn bếp núc cực kỳ siêu. Yunho cuối cùng chỉ là ‘Ếch ngồi đáy giếng’ tới hôm nay thấy đồng đồ ăn bày trước mặt mình chỉ có thể há mồm nhìn trân trối.

Tiểu yêu tinh đúng là tiểu yêu tinh, luôn làm những điều không ai ngờ đến. Loài người rồi sẽ phải tồn tại như thế nào đây?

“Ồ hô, giờ mới biết cậu dữ dội thế đấy!” Yoochun cười nhe răng nói, miệng vẫn đang nhai nhồm nhoàm. “Um~ Ngon, ngon~ Đây mới gọi là Thủy Kiều tài sắc vẹn toàn!”

Quả nhiên Park Yoochun cái gì cũng biết, chỉ không biết điều thôi. Phần thưởng cho việc đó là Jaejoong lặng lẽ chồm lên sắp xếp mấy đĩa thịt ra khỏi tầm gấp đũa của anh chàng.

“Bác còn bị bất ngờ ấy, Jaejoong sau này chắc chắn sẽ là một người chồng tốt!”

Bỏ qua khuôn mặt bất mãn của bạn anh, vừa nghe xong câu khen ngợi của bác Thẩm gái, Jaejoong liền cười tươi rói, quay sang nói chuyện vui vẻ. Yunho bên này vẫn chưa hết bất ngờ, nhanh chóng cầm đũa gấp thử miếng thịt bỏ vào miệng. Sau một hồi nhai nuốt cảm nhận đành ngậm ngùi thừa nhận rằng: ngon, ngon muốn khóc luôn!

“Anh hai nấu toàn mấy món sở trường nhỉ?” Junsu chen vào, cuối cùng cũng đã ngẩng mặt ra khỏi bát cơm. Nếu nói về độ tàn phá, Junsu xem cũng không kém gì Changmin trong việc ăn uống.

“Người ta muốn được biết là đảm đang mà~” Yoochun bóng gió, không thèm để ý cái nhìn tóe lửa từ phía Jaejoong.

Yunho không hiểu sao đầu óc bỗng trống rỗng, ù lì ra nhìn một bàn ê a là đồ ăn thức uống. Trong đầu tưởng tượng ra cảnh một con cá không cưỡng lại miếng mồi ngon mà cắn trúng lưỡi câu của người đi câu, cuối cùng chết thảm trên chảo mỡ. Thật là nhảm nhí, nhưng anh thấy mình sắp sửa chẳng khác gì con cá ấy.

“Chút mấy đũa ra vườn với bác trai luôn à?” Bác Thẩm gái nói, mạnh tay xới cho Yunho một chén đầy ụ cơm.

“Chúng cháu ra tắm sông phát cho biết với người ta, rồi mới thay đồ đi với bác trai ạ!” Yoochun hồ hởi.

Anh nhú mày nhăn mặt, quay sang nhìn thẳng bạn. Việc tắm sông tắm suối từ lúc nào lại xuất hiện trong lịch trình của chuyến đi vậy? Trưa trừ trưa trật dắt nhau đi tắm sông, bộ muốn cả đám lẫn ra bệnh à?

“Chiều đi hoặc sáng ấy! Ai lại đi giờ này!” Yunho khó chịu đáp, mắt lén liếc nhìn Jaejoong lúc này đang dễ cá cho Thu Vân và Minh.

“Chiều có việc của chiều, sáng có việc của sáng. Rảnh được lúc nào thì phải tranh thủ chứ!”

Tranh thủ cái đầu mày, từ lúc đến đây mày đã làm cái gì đâu mà bận rộn! Anh muốn gắt lên nhưng lại đang ở nhà người ta, thế là thôi. Việc tắm sông tắm suối vốn chả có gì xấu xa hết, nhưng đó là khi chưa dính dáng đến Park Yoochun. Thằng bạn anh đã nói là nhúng tay vào thì không đời nào mọi chuyện được dễ yên ổn cả.

Junsu lẫn Yoohwa đều không ý kiến gì. Yoochun được thể khoái chí, gấp lấy gấp để thức ăn cho vào chén của hai người. Jaejoong vẫn không quan tâm, căn bản là đang bận bịu với việc trông trẻ. Thu Vân đeo yêu tinh tóc đen như thể cậu mới là ba của mình.

Minh rất khó chịu. Thằng bé ngồi bên cạnh Thu Vân giận dữ, không thèm ăn đồ do Jaejoong gấp. Yunho thấy cảnh ấy tự nhiên lại không kiềm lòng được, nghĩ tới Changmin. Nếu thật sự thằng bé giống em trai anh hẳn cách này sẽ có hiệu quả với nó.

“Minh, món này rất ngon đó, em không muốn ăn sao?”

“Em không thích ăn cay!” À ha, Changmin hồi nhỏ cũng thế.

“Thế ăn thịt kho nhé?” Yunho cười, chồm lên trước để gấp thức ăn vào chén của cậu nhóc.

“Em không thích!” Em thích! Changmin rất thích món này cơ mà.

“Tại sao?”

“...” Yunho nhìn theo tầm mắt cậu bé, Jaejoong đang lấy khăn lau tay cho Thu Vân. Có thể hiểu được nguyên nhân của sự tự ái này.

“Anh nghe đồn em trai của anh là một người rất sành ăn và em thì cực kì giống nó ấy! Nếu được, hôm nào em lên thành phố, anh dẫn em đi ăn một bữa hoành tráng được không?”

Bé Minh quay sang nhìn anh chằm chằm, thăm dò xem là có phải anh chỉ đang dụ khị mình hay không. Dĩ nhiên, khuôn mặt Yunho thể hiện một trăm phần trăm sự trung thực thiên thần. Thằng bé suy nghĩ một hồi thể là nhanh chóng cầm đũa, bắt đầu ăn.

“Anh hứa rồi đấy nhé!”

“Và anh không bao giờ thất hứa!” Anh cười nhìn Minh vừa nhai vừa nhắc nhở lần cuối.

Sau bữa ăn trưa đó, Minh chuyển sang quần lầy anh. Hóa ra tính cách thằng bé cũng chả khác Changmin là mấy, Yunho thì rất thích con nít, thế là hai anh em nghịch giỡn cả buổi. Anh còn lấy điện thoại gọi báo tin cho em trai và tiện thể trêu ghẹo. Trái ngược lại với sự mong đợi của anh, Changmin cho rằng việc này thật đáng sợ và anh không cần tỏ ra hứng thú như vậy.

Buổi trưa đúng hai giờ, Yoochun vui vẻ dắt cả bọn ra nhánh sông nhỏ ở gần nhà bác Thẩm. Yunho để ý Jaejoong hôm nay ăn mặc rất giản dị, áo phông màu vàng nhạt và quần short tối gối. Tự nhiên lại thấy dễ thương.

Tiểu yêu tinh có một đôi vai khá rộng, nhưng ngoài bộ phận đó ra thì tất cả các phần còn lại đều tương đối mảnh khảnh. Cấu tạo cơ thể trở trêu thật. Suốt quãng đường anh đều âm thầm đi thật gần cậu. Minh ngồi trên vai Yunho, tíu tít về đủ thứ dọc đường đi. Bé Thu Vân được Jaejoong cõng trên lưng cũng vui vẻ không kém. Hai đứa nhóc ngồi kể mãi từ chuyện này sang chuyện khác.

Yoochun cố tình đi thật nhanh bỏ nhóm anh và tóc đen tụt lại phía sau. Junsu vô tình bị cuốn theo cuộc tranh luận của nhà họ Park về bảng phân công việc làm ở Mắt Mèo khi chuyển đi kết thúc, hoàn toàn không để ý đến việc anh trai mình và anh hàng xóm đang có những cử chỉ rất mờ ám.

Lần này thì Yunho không có gì phàn nàn hết. Dẫu sao những việc mà bạn anh đã muốn làm thì có phép tiên mới ngăn được, vì vậy về cơ bản, Yunho vùng vẫy vô ích.

Dĩ nhiên, thuận theo ý trời là một chuyện. Thuận theo trái tim mình còn là chuyện lớn lao hơn.

Không gian thế này chẳng phải quá thích hợp hay sao? Trẻ con còn biết cởi mở như thế, người lớn đây còn lo sợ cái gì?

Yunho hít một hơi, quay sang nhìn Jaejoong, mở đầu câu chuyện “Đêm qua...”

“Sao?”

“Cám ơn cậu đã đưa tôi vào phòng!”

“Sao anh nghĩ đó là tôi?” Jaejoong hờ hững, mắt nhìn đâu đó phía trước, tránh ánh nhìn của anh.

“Tôi cho là vậy.” Yunho gãi gãi mặt.

“...”

“...”

“Anh có vẻ thích áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác nhỉ?”

“Không, không phải như vậy...~” Yunho lúng túng, không hiểu rốt cuộc mình lại nói sai cái gì. “Sao lần nào nói chuyện với tôi được vài câu là cậu lại nổi giận vậy? Bộ tôi có gì khiến cậu khó chịu sao?” Anh thật thà, bắt anh đoán thì quả thật giết anh đi cho rồi, thế là đành nói huych toẹt ra vậy.

Jaejoong nghe tới đây thì không đáp nữa, cắm cúi đi. Yunho thấy thế thì cũng đành im lặng. Tại sao lúc nào mọi chuyện cũng kết thúc như vậy? Chẳng bao giờ hai người có được một cuộc đối thoại ra hồn.

Nào phải xa lạ gì, nhưng cũng không thân thiết chi. Mỗi quan hệ mờ ảo như vậy thật dễ khiến người ta phát điên. Hơn hết, tự dưng Yunho thấy buồn.

Dòng sông hiện ra trước mắt bọn Yunho yên ả và duyên dáng trong ánh mặt trời. Hôm nay thời tiết tương đối dễ chịu, vẫn còn cái oi nồng nhưng đã dịu hơn những ngày trước rất nhiều. Thu Vân và Minh tụt xuống lưng của anh với Jaejoong, chạy về phía trước.

Trước con mắt ngỡ ngàng của những người lớn, hai đứa nhóc bỏ dép nhảy ùm xuống làn nước, sau đó thì mất hút.

“Ôi trời ơi!!” Yunho và Jaejoong hét lên, là hai người có phản ứng đầu tiên.

Không chần chừ, anh cởi áo lao thẳng xuống dòng sông. Jaejoong cũng nhảy xuống, mặt mũi tái đi.

“Minh! Thu Vân!! Hai đứa đâu rồi?” Cậu gọi lớn, giọng vỡ ra.

Yunho lặn hụp không ngừng, hoảng loạn tìm kiếm hai thân hình nhỏ nhắn trong dòng nước. Hai người lớn cứ thế mà loay hoay trong vô vọng, đến khi Yoochun lên tiếng.

“Hai người đóng phim gì vậy?” Nói rồi chỉ về phía gần mép sông nơi Thu Vân và Minh đang đứng tròn mắt nhìn bảo mẫu của chúng lo lắng đến phát khóc. “Nước ở đây mà có thể chết đuối được sao?”

Hay thật, Yunho nhìn lại mới phát ra mực nước chỉ cỡ ngang hông mình. Chưa kể ở đằng kia Thu Vân và Minh đang bơi như hai con rái cá, thử hỏi làm sao mà chìm được? Tự nhiên thấy mình với Jaejoong dở hơi gì đâu, từng tuổi này rồi mà còn dễ xấu hổ như vậy.

“Không nói em tưởng hai người là ba mẹ tụi nhỏ ấy!” Junsu phì cười, đưa tay kéo anh trai lên bờ.

“Haha, cũng hợp đấy chứ. Sau này sẽ là những người cha tốt!” Yoohwan cười tươi rói. Yoochun thì ngược lại, không như thường lệ là lăn ra cười, chỉ dài mặt không tin được.

Jaejoong ướt nhem từ đầu đến chân, từ chối tắm tiếp, lặng lẽ lên bờ ngồi phơi mình trên một tảng đá lớn. Yunho dưới này bị lũ con nít lẫn người lớn tiếp tay hành hạ, uống không biết bao nhiêu ngụm nước xuất xứ từ thiên nhiên.

Một hồi nhìn lên thấy ánh mắt của yêu tinh tóc đen đang chăm chú quan sát họ đùa giỡn. Yunho nhớ đến hình ảnh cô đơn một mình của cậu vào đêm hôm qua, bỗng dưng muốn ngay lập tức đến bên tóc đen.

Nghĩ là làm, anh lấy cớ là hơi mệt, nhanh chóng đi lên bờ. Jaejoong thấy anh tiến lại gần phía mình có hơi bất ngờ nhưng sau đó lại ngay lập tức nhìn đi hướng khác, vờ chăm chú xem người ta vui chơi dưới sông.

“Sao cậu không xuống chơi chung?” Yunho hỏi khi đã ngồi xuống bên cạnh cậu. Thỉnh thoảng được ở một mình với Jaejoong kể cũng thích. Hình như yêu tinh tóc đen những lúc như vậy sẽ thật lòng hơn.

“Không thích!” Jaejoong đáp ngắn gọn.

“Đã đến đây rồi mới nói không thích sao?”

“Đến đây rồi mới thấy không thích!”

“Vậy...”

“ ... ”

“ ... ”

“Sao không nói nữa?”

“Tôi... không biết nói gì hết!” Yunho lúng túng, thế là lại thật thà. “Cảm giác nói ra cái gì cũng khiến cậu bức bối!”

“Không phải.” Jaejoong bỗng nhiên nhẹ giọng, quay sang nhìn anh. “Chỉ là...”

Một khoảng lặng.

“Cậu không thích nói chuyện với tôi hả?” Yunho ướm lời, sự thật thà được ngay lúc này mà tràn lan lênh láng. “Tính tôi hơi cù lần nên chắc làm cậu khó chịu...”

“Ai nói anh vậy?” Jaejoong gắt lên. “Tôi đâu có nói thế! Tôi cũng không thấy thế bao giờ!”

“Đấy! Lại khó chịu rồi!”

“ ... ”

“ ... ”

Im lặng nối tiếp im lặng và...

“Aaaa!!! Tức chết đi được!!!”

Jaejoong đột nhiên rống lên. Yunho một chút nữa là té luôn khỏi mồm đá. Anh quỳnh quít ngồi dậy, lại gần tiểu yêu tinh. Tóc đen quay sang nhìn anh chăm chăm, mặt đỏ phừng lên. Tay chụp lấy cổ áo Yunho làm một tràng.

“Đúng là anh khiến tôi tức chết đi được!! Gặp anh thôi là đã thấy tức rồi!!! Mà không gặp anh thì càng tức hơn nên rốt cục sống chết cũng phải gặp anh cho bằng được!!! Anh nghĩ là vì cái quái gì hả???”

“Ai nói tôi ghét anh?? Ai nói tôi chê anh cù lần?? Đừng có tự động lấy hết mấy cái xấu của thiên hạ dồn về mình chứ!! Tại sao mấy cái anh cần hiểu, anh không chịu hiểu. Mấy điều không ai cần anh quan tâm, anh lại để ý làm gì???”

“Tôi không làm mình làm mẩy, anh cũng chẳng bao giờ đếm xỉa đến một người như tôi phải không?? Nếu tôi không khó ưa, liệu anh có còn biết tôi là ai?? Nếu tôi đáng ghét như vậy, thì còn đến gần tôi làm gì? Một người tốt việc tốt như anh, đáng ra không nên liên quan đến tôi??”

“Giờ anh nói tôi ghét anh?? Là tại tôi sao?!”

“Tôi khó chịu anh?? Tôi nói thế bao giờ?? Nếu anh không thích thì cứ tránh xa tôi ra đi, không khéo lại làm anh khó xử!!!”

Jaejoong nói xong thì mắt đỏ ửng cả lên. Cậu ngược nhìn lên trời, mở mắt thật to. Yunho biết nếu chớp một cái thì nước mắt sẽ trào ra ngay.

Lần đầu tiên anh thấy mình đau lòng đến như vậy. Bản thân ngây thơ nhưng thật ra làm cho người khác không ít tổn thương. Lại một khoảng không gian yên lặng kéo dài.

Liệu một tích tắc trôi qua có thể dài như một thế kỷ không? Vì Yunho cảm thấy thời gian xung quanh mình đang ngưng đọng, sẽ mãi mãi không trôi nữa, sẽ chỉ dừng ở giây phút này.

Jaejoong ngồi co người lại, người ướt hừng hực những cơn gió lớn đang từng đợt thổi qua. Trời chiều rồi. Nắng bắt đầu nhạt dần. Càng làm cho khung cảnh thêm buồn thảm. Yunho biết hình ảnh này rồi sẽ khắc trong tâm trí anh đến suốt đời.

Anh khẽ tiến lại gần Jaejoong, dùng hai tay xoay mặt cậu lại, vén phần tóc mái đang lòa xòa trước trán.

“Cậu lạnh phải không?” Yunho dịu dàng hỏi, mắt nhìn vào đôi đồng tử đang mở to vì ngạc nhiên của Jaejoong.

“Tôi\_”

“Mặc áo của tôi đi!” Nói rồi anh tụt xuống tầng đá, nhặt chiếc sơ mi trắng lúc này đã cởi bỏ vì cuộc giải cứu hụt, leo lên đưa cho Jaejoong.

Anh nhìn Jaejoong cởi chiếc áo thun ướt, từ từ mặc áo của anh vào. Khuôn mặt không hề chút biến sắc, chỉ chăm chú nhìn. Trong lòng hình như vừa có gì đó thông suốt.

“May mà cậu không ghét tôi!” Anh nói, vẫn nhìn cậu.

“Vì tôi thì thích cậu lắm!”

“Rất thích!”

## 14. Chương 10-3: Trên Trời Có Đám Mây Xanh

Sương sa ăn vào buổi trưa là tuyệt nhất nhưng ăn vào buổi chiều thì cũng không sao. Dẫu rằng Yunho không thích đồ ngọt.

Jaejoong thì ngược lại, hình như rất thích ăn ngọt, ly của cậu đầy ụ nước dừa, lúc này còn thấy cho rất nhiều đường. Lúc trưa ăn những món do tiểu yêu tinh nấu, thấy có những món rất cay, tưởng rằng cậu ta thích ăn cay. Hóa ra lại thích ăn ngọt.

Hoặc có thể là cả hai.

Sở thích trái ngược vậy, con người của Jaejoong thật khó đoán. Sao không đơn giản thích thì nói thích, ghét thì nói ghét. Đã thích rồi mà lại cứ làm như thể mình không thích, đã không ghét mà cứ phải tỏ ra như mình ghét lắm.

Vì cậu ta như vậy nên mãi Yunho chẳng nhận ra tình cảm của mình.

Cho tới tận bây giờ.

“A

Bác gái đúng là đảm đang số một! Làm gì cũng ngon!!!” Yoochun lời xởi sau khi đã không biết xấu hổ ăn hết phần bánh lọt trong nồi.

“Nếu thích sau này các cháu tới, bác lại làm thêm!” Bác gái cười tí mắt, tay đánh yêu vào vai Yoochun.

“Haha, vợ cháu sau này mà giỏi giang được bằng một phần mười bác Thẩm là cháu đã tốt số lắm rồi!” Bạn anh đúng là có cái lưỡi không xương, vừa nịnh đầm vừa liếc mắt nhìn Junsu đắm đuối. Em trai nhà họ Kim cũng không vừa, lườm lại bằng một cái cũng khinh bỉ không kém.

Jaejoong đang ngồi ngoan ngoãn ăn ở một góc bàn. Thu Vân và Minh sau một hồi chạy giỡn ngoài bờ sông cũng đã thấm mệt, về nằm trên phản trước hiên ngủ. Anh nhìn phần sương sa trong ly của mình, khe khẽ thở dài. Yunho không được hảo ngọt lắm, việc ăn hết được phần của mình xem ra đã hay lắm rồi. Không muốn nấn ná thêm, thế là lấy cốc ra ngoài ngồi.

Anh leo lên phản, nhìn hai đứa nhóc say ngủ, lòng chợt thấy yên bình. Yunho kê đầu chúng lại ngay ngắn trên hai cái gối cồi nhỏ, tay vén những sợi tóc mai ở trán lên. Gió thổi từ ngoài vườn vào mát rượi. Cảm giác này thật dễ chịu, như thể mình đang ở một nơi tận cùng của thế giới mà tận hưởng hết hạnh phúc của cuộc đời. Có họ hàng bạn bè, có những đứa trẻ, có một người...

[Cạch]

Yunho quay lại, Jaejoong vừa lên ngồi cùng họ. Cậu đã thay quần áo sạch, nhưng vẫn mặc chiếc áo sơ mi trắng của anh. Từ sau lúc ở trên tầng đá về tới giờ, tiểu yêu tinh tóc đen vẫn chưa nói gì. Đúng là tương lai khó lường, cũng có ngày Yunho anh đây làm cho thiên hạ đệ nhất ngang tàng phải im lặng.

Thật ra trong lòng anh cũng chẳng khá hơn ai. Lúc nói thì rất bình tĩnh, thậm chí còn vô cùng tự tin. Đến khi mấy lời rất-không-được-bình-thường đó trôi khỏi mồm rồi, mới bắt đầu suy nghĩ bấn loạn.

Ngộ nhờ Kim Jaejoong cho rằng anh biến thái bệnh hoạn thì sao?

Ai đời một thằng con trai lại đi nói với một thằng con trai khác những câu trần trề tình cảm như vậy!

Lúc này đây ngồi cạnh Jaejoong, tâm can Yunho càng rối như tơ vò, thậm chí cầu mong rằng từ đôi môi hồng đáng yêu kia sẽ không phát ra mấy câu cự tuyệt tàn nhẫn. Anh thật sự đã hết cách với bản thân rồi. Thậm chí dấu biết rằng cậu là đàn ông, rằng anh cũng là đàn ông, rằng gia đình hai bên rồi sẽ tìm cách phá tan nát mối quan hệ này... Yunho vẫn không có cách nào ngăn tình cảm trong mình lớn lên được.

Có khi ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy Jaejoong, anh đã để mọi giới hạn trên thế giới này bị đập đổ rồi.

Yunho thở hắt ra, quay sang nhìn cậu, phát hiện ra Jaejoong cũng đang nhìn mình chăm chăm. Anh tự nhiên thấy ngại, cúi mặt nhìn xuống dưới phần. Tóc đen vẫn không hề quan tâm đến điều đó, đôi mắt cứ nhìn về phía anh không chớp. Mặt Yunho cũng vì thế mà không ngừng nóng lên.

“Lúc này anh nói vậy là ý gì vậy?” Sau một hồi nhìn chán chê rồi Jaejoong cất tiếng hỏi. Giọng nói đều đều không bộc lộ cảm xúc.

“Ý gì là sao?” Yunho nhũu mày, tỏ vẻ phật ý. Sao lại hỏi anh cái câu vô tình như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng hay sao?

“Sao lại nói thích tôi?”

“Là tại vì tôi thích cậu!” Anh khỗ sở.

“Tôi là đàn ông cơ mà!”

Yunho quay sang nhìn cậu từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, bình tĩnh đáp. “Tôi biết!”

“Anh thích đàn ông hả?”

“...” Ước chi giờ có vật thể ngoài hành tinh nào đó đâm xuống trái đất, giết chết anh cho rồi. Yunho thật không muốn làm người nữa.

“Không phải sao?”

“Tôi-thích-cậu!” Anh rành mạch, bỏ qua phần đàn-ông. Lấy tay che đi khuôn mặt giờ đã đỏ bừng bừng.

“Nhưng tôi không thích anh!” Jaejoong nói tiếp, mắt nhìn đi hướng khác.

Tim Yunho hẫng một nhịp. trong phút chốc mặt đất dưới chân như vỡ ra và một hố đen không đáy đang nuốt lấy cơ thể anh. Yunho mở to mắt mình, chớp chớp, nín thở nhìn cậu thật nhanh rồi quay đi chỗ khác.

“Hai năm không thể chỉ có thích thôi được!”

Hình như Yunho vừa được hồi sinh - còn nhanh hơn chơi điện tử Mario nữa - quay sang nhìn tiểu yêu tinh, không nói nên lời. Khuôn mặt bị bất ngờ làm cho ngêch ra.

“Anh chỉ thích thôi thì vẫn chưa được!” Jaejoong mỉm cười thích thú. Yunho nghĩ mình sẽ bị cử chỉ đó làm cho phát điên mất, không kiềm được nắm tay người đẹp kéo lại gần.

“Vậy sao mới được?”

“Bộ anh bị khờ hả? Chuyện vậy mà cũng hỏi sao?”

“Anh... tại vì... em toàn khiến anh bị như thế~~”

“Tôi làm gì anh hồi nào!” Jaejoong cong cớn nhưng mặt thì đang ửng lên vì sự thay đổi ngôi xưng của Yunho. Hai người đang ngồi rất sát với nhau, cơ thể cậu hơi nghiêng về phía anh.

“Thế...” Yunho nói, từ từ cúi xuống. Khoảng cách giữa hai khuôn mặt dần bị thu hẹp

Anh nghe trống ngực mình động bình bình khi càng ngày càng đến gần đôi môi của Jaejoong. Tình cảnh như thế này, không gian như thế này, chưa kể người trước mặt lại là một tiểu yêu tinh tóc đen xinh đẹp. Nếu Yunho không tiến, thiên hạ này sẽ nổi giận mất.

Thế là từ từ nhắm mắt, chỉ còn một chút nữa...

Chút nữa thôi...

Chút\_

“Nè! Hai người ngoài kia, có đi không đó! Mọi người ra xe hết rồi kìa!!!”

...

Yoochun, tao thề từ nay mày không còn là bạn tao nữa!

---o0o---

“Cháu tính lấy về trước mấy ký?” Bác Thẩm trai vừa đi trước dẫn đường vừa bàn chuyện với Yoochun.

Cả bọn đang ở vườn trái cây. Đoàn người rồng rắn theo sự chỉ dẫn của chủ vườn, đi xuyên qua các hàng cây đủ loại. Yunho để ý thấy mặt đất bị bao phủ bởi xác lá, tàn cây và những trái rụng. Không gian xung quanh rất vắng lặng, chỉ có tiếng chim hót đâu đó trong các tán lá và ánh nắng chiều chênh chếch chói mắt.

Junsu hình như rất hứng thú với việc tham quan này, cứ chạy hết từ gốc cây này, qua gốc cây khác, giơ tay hái đủ thứ trái xuống bỏ vào miệng cắn thử. Jaejoong nhìn thấy cảnh ấy chỉ có thể khuyên em trai mình chậm lại, còn việc ngăn cản dường như vô ích. Xem ra còn rất nhiều mặt ở con người Junsu mà anh không biết. Bất ngờ nhất chính là Yoochun, bạn anh tỏ ra vô cùng bình thản. Thậm chí khi anh kéo tay lại chỉ trở, cũng đơn giản cười trừ một cái. Lúc ấy Yunho mới phát hiện, ánh mắt Yoochun dành cho Junsu dịu dàng biết bao. Cái nhìn bao dung tràn đầy tình cảm. Như thế đã biết rõ hết mọi điều và chấp nhận vô điều kiện. Trong phút chốc, nó làm Yunho thấy chạnh lòng.

Anh biết Yoochun cũng giống anh, là một thằng đàn ông sinh lý bình thường. Nhưng vì lý do gì mà lại yêu thương một đứa con trai khác không ngần ngại như thế, Yunho đến giờ vẫn không dám hỏi. Sự mạnh mẽ táo bạo ở Yoochun chỉ khiến anh thêm phần hổ thẹn và suy nghĩ thôi. Giống như bây giờ chẳng hạn.

Dẫu sao lần này cũng chỉ là khuôn thuê vác mướn, Yunho không cần phải quá năng nổ, bon chen lên trước nghe ngóng chuyện làm ăn của người khác làm gì. Thế là đi thật chậm để mình tụt lại phía sau với Jaejoong. Yoochun đi lên phía trước chọn táo cùng anh trai, Junsu thì đang nghiên cứu một cái cây nào đó ở rất xa.

Bước chân ai cũng vội vã, nhưng anh và cậu thì ngược lại, rất chậm rãi, như thể hai người đang đi dạo vậy. Không ai nói với ai câu nào, im lặng tận hưởng không gian cùng nhau. Đến khi khoảng cách bị bỏ lại khá xa rồi, Junsu mới giật mình nhớ ra là mình còn có một ông anh trai. Ngay lập tức phục hồi dáng vẻ người lớn thường khi, quay lại tìm kiếm tiểu yêu tinh.

Yunho nhắc thấy bóng Junsu từ đằng xa tiến lại gần, trong lòng tự nhiên thấy hụt hẫng. Thậm chí còn chưa có được mấy giây riêng tư đã nhanh chóng bị phá đám, cứ thế này không khéo, mấy người yêu nhau sẽ phát điên mất. Anh quay sang nhìn Jaejoong, đôi mắt tha thiết truyền ý nghĩ.

Tóc đen nghe tiếng em gọi, miệng đang nôn nao tính trả lời, tự nhiên bị cái nhìn nồng nàn quá mức của Yunho làm cho dao động, trong phút chốc quyết định làm thinh.

“Jaejoong đi trước cơ mà? Cậu thử tìm trên đó xem sao, để tôi kiểm tra dưới này!”

Yunho bình thản nói [dối] rồi nắm tay Jaejoong kéo sang một bên, cứ thế bước thẳng. Hai người đi giữa một vườn cây ăn trái bát ngát nghe tiếng tim đập bình bịch.

“Khi ra về anh sẽ xin lỗi Junsu vì chuyện này!” Anh nói, tâm tính người tốt bắt đầu trở dậy dần vặt.

“Ra đây làm gì mới được?” Jaejoong hỏi, đưa mắt nhìn quanh. Rõ ràng là đang giả nai mà.

“Thì đi dạo đó!” Yunho cũng ngây thơ không kém.

“Chúng ta sẽ lạc đấy!”

“Ừm, thế thì tốt!”

“...”

Anh không biết gì về địa hình ở đây, càng không chút khái niệm về việc vườn cây này rộng hẹp như thế nào, trong lòng chỉ có đúng một ý nghĩ là phải dắt Jaejoong đi. Yunho nhớ lại lần đầu tiên mình gặp cậu, khi khuôn mặt Jaejoong lộ ra đằng sau cánh cửa, mọi chuyện đã thay đổi rồi. Tại sao phải gây nhau, tại sao phải bất hòa, tại sao lại phải cãi vã trẻ con như vậy? Rốt cuộc cũng là muốn được gần gũi với ai kia.

Tại sao lại cảm thấy bối rối, cảm thấy nhớ nhung, cảm thấy không định nghĩa được? Chẳng phải đó gọi là xao lòng hay sao?

Không, Jaejoong không đơn thuần chỉ là một sự xao lòng. Nếu chỉ có như vậy, Yunho đã không có cái gan lớn đến độ nắm lấy tay cậu bước đi, bất chấp cả tương lai.

“Chúng ta đi đâu vậy?”

“Không biết!” Yunho ngay lập tức trả lời.

“Không biết là thế nào được!?”

“Bị phá đám riết nên giờ muốn được ở riêng thôi!”

“...”

“Em có đi không?”

“Sao cơ?” Jaejoong đứng lại, nhìn anh, ánh mắt khó hiểu.

“Bây giờ anh chả biết chúng ta sẽ đi đâu cả, càng không biết rồi sẽ đi được đến đâu, nơi đó như thế nào, đường có bao nhiêu trở ngại. Liệu em có đi với anh không?”

Tóc đen mở to mắt nhìn anh, mặt nghếch ra. Yunho thật sự còn không biết bản thân vừa nói cái gì, toàn bộ lí trí đang bị tình thế đưa đẩy. Nào bộ trống rỗng, chỉ biết làm theo cái gọi của tiềm thức.

Jaejoong sau một hồi sốc đến ngơ ngác thì giật mình bừng tỉnh, cúi xuống nhìn chăm chăm vào bàn tay của hai người đang nắm lấy nhau. Sau cùng dịu dàng lên tiếng.

“Anh đã suy nghĩ kĩ chưa? Tôi đã nắm tay ai rồi là không buông ra đâu đấy!”

“Thế thì may quá, anh cũng vậy!” Yunho mỉm cười.

“Tôi sẽ đeo theo anh tới chết luôn đó, dù sau này anh có khóc lóc, năn nỉ ỉ ôi. Tôi cũng nhất quyết không buông đâu!”

“Ừ, anh biết!”

“Sau này dù anh có nói gì, làm gì. Thậm chí phá sản nghèo đói, bản cùng khổ rách áo ôm, tôi cũng không tha đâu!”

“Anh biết!”

“Dù anh có đi đến chân trời góc bể, lên núi xuống biển gì, tôi cũng theo\_\_”

“Anh biết, anh biết mà~” Nói rồi Yunho kéo tiểu yêu tinh lại gần, tay chạm lên mặt cậu “Vậy em có đi với anh không?”

Jaejoong im lặng, khuôn mặt không còn chút dấu vết nào của sự lạnh lùng, ương ngạnh. Đôi mắt bị mây lời sền súa của Yunho làm ngập trong tình cảm, nét mặt hiền lành. Cậu ngước lên nhìn thẳng vào anh, rồi nói như hơi thở.

“Anh biết mà~”

Yunho mỉm cười, theo đà cúi xuống. Hai người hôn nhau giữa khu vườn yên tĩnh, không ai nhìn thấy.

Tiếng chim vẫn vắng đâu đó, có mùi hoa sữa thoảng trong không khí, nắng chiều nhạt trải khắp nơi.

Tất cả không còn quan trọng nữa, vì Jaejoong đã ở đây.

## 15. Chương 11: Rượu Ngon Phải Có Bạn Hiền

“Cái gì? Về sớm á?” Yunho thật muốn gào lên, nhưng cuối cùng chỉ có thể hỏi mấy câu cụt ngủn như thế.

“Đáng ra là phải đi thực tập hai mươi ngày nhưng thời tiết bắt đầu chuyển xấu nên rút ngắn chỉ còn mười lăm ngày thôi!”

“Tức là sáu ngày nữa?”

“Dạ. Nếu tình hình tệ đi thì có khi tụi em còn phải về sớm nữa, một là anh hai về tới nhà rồi mà phải không?”

“Không, ý anh là em sẽ phải về sớm thật á?” Yunho lập lại, không hề nhận ra sự ngớ ngẩn của mình.

“Anh hai, bộ có chuyện gì sao?” Changmin – cậu em trai yêu dấu đang vì vụ tận miền cao của anh - cuối cùng không kiềm được, buông một câu nghi ngờ.

“Không, cũng không có gì...”

Anh âm ừ, suy nghĩ về việc mình với Jaejoong. Ở đây gạo đã lờ chất nước đặt lên bếp rồi, thật chẳng biết phải làm sao nữa.

Yunho không muốn gia đình mình phải đón nhận ngay một cú sốc sau khi vừa trở về từ chuyến đi chơi vui vẻ, vả lại chuyện anh với tiểu yêu tinh thậm chí còn chưa bắt đầu được một tháng, nói ra chả khác nào gãi ngứa cho mấy cái lý luận xã hội sắt đá của bố mẹ.

Nhưng nếu như phải giấu giếm và lén lút thì còn khổ sở hơn. Anh không muốn làm một thằng đàn ông hèn nhát đến độ không có cả cái gan thừa nhận những chuyện mình đã làm, những điều mình đã nói. Và hơn hết, anh không muốn Jaejoong phải buồn.

Nên bước tiếp như thế nào? Câu hỏi thật khó để trả lời.

“Thật ra thì cũng có...” Yunho ngập ngừng, ngược mặt nhìn lên trời, tay siết chặt cái điện thoại di động. “Khi em về, anh sẽ nói cho em biết!”

Nói rồi nhanh chóng cúp máy. Anh ghét phải giải thích hay bị dò hỏi vào lúc này. Thở dài, Yunho nhắm mắt, thầm xin lỗi ba mẹ mình rồi lấy lại sự bình tĩnh, từ sân sau đi lên nhà trên.

---o0o---

Đúng là tình yêu khiến thế giới này trở nên muôn màu vạn trạng.

Lúc chưa hiểu lòng nhau thì lòng vòng đủ chuyện, lúc đã tình ý tương thông rồi thì chuyển qua hành động đầy dụng ý.

Yunho không cố tình - hoặc là sự vô ý có chủ đích mà chính bản thân cũng không tự nhận biết được - nhưng kết quả cuối cùng luôn là anh tìm mọi cách để được ở gần yêu tinh tóc đen.

Dĩ nhiên là Jaejoong không phiền hà gì, nếu có, lúc ban chiều ở vườn cây, cậu đã cho anh ăn đấm thay vì ôm hôn anh như thế. Nhưng Yoochun bạn thân mến của anh thì khác, xem ra rất bức xúc.

Yoochun dĩ nhiên không biết gì về việc hôn hít, càng không biết Yunho với tóc đen đã có một bước tiến quan trọng trong mối quan hệ tình cảm, nhưng bạn anh có thừa khả năng quan sát để soi ra sự mờ ám trong ánh mắt và cử chỉ của hai người bạn anh.

Chiều nay sau màn chạy trốn đến thế giới riêng, Junsu đã bằng một nỗ lực phi thường tìm thấy anh trai mình, sau đó tiện thể mắng té tát luôn về việc để đi lạc, còn liên lụy theo cả anh, khiến mọi người này giờ túa đi tìm đến xanh cả mặt. Yunho nhìn thấy bộ dạng bị em mắng đến im thin thít của Jaejoong thì xót lắm, tính đứng ra đỡ đạn cho người yêu thì bị cậu nắm tay kéo lại.

Thế là cùng Jaejoong trưng ra bản mặt ngây thơ, ngâm bồ hòn làm ngọt.

Buổi tối, cả hai tỏ ra rất bình thường, nhưng trong cái sự bình thường đó, dĩ nhiên là chứa cả đồng bất thường. Chẳng hạn như ánh mắt Yunho trao cho tóc đen, đem đi cân đường chắc có thể mở được cả một đại lý bán lẻ.

Jaejoong thì kín đáo hơn, vẫn vẻ lạnh lạnh khó gần nhưng rõ ràng là cũng đang hướng về anh.

Trái tính trái nết ở chỗ, ngay lúc người ta đang cần cái gọi là khoảng không gian để phát triển tình cảm thì người người trên thế giới này lũ lượt kéo đến làm phiền.

Từ lúc bước ra khỏi vườn cây đến khi leo lên giường tắt đèn đi ngủ, hai người hầu như không được ở riêng với nhau. Lúc thì phụ dọn dẹp cùng bác trai, lúc thì trò chuyện cùng bác gái, bận nhất là kiểm kê, phân loại và vận chuyển mấy thùng táo cùng Yoochun. Thậm chí giờ phút hiếm hoi nghỉ lưng cũng bị vây quanh bởi Minh và Thu Vân. Yunho chịu, đành phải cắn răng mà gạt qua một bên vụ tình cảm cá nhân, hoàn thành vai trò người tốt việc tốt.

Nhờ sự tận tụy đó, đến tối, bao nhiêu xương cốt anh muốn rụng cả ra. Vì không muốn Jaejoong và Junsu phải làm nhiều nên Yunho giành hết mấy việc nặng. Yoochun suốt buổi liếc nhìn anh đến lệch cả con mắt. Trên mặt viết rõ ràng dòng chữ ‘đừng-hòng-giấu-tôi-tôi-biết-tổng-mấy-người-rồi!’, thật là làm anh đỏ mặt hời hợt cả áo.

Bố mẹ Yunho có gọi điện vào chiều ngày hôm qua. Đúng là đậm thêm không ít phần ray rứt. Hai người có vẻ rất vui, hoàn toàn không biết rằng con trai họ ở nhà đang lâm vào một tình huống rất khó ăn nói, sự yêu thương quan tâm lúc này của các bậc phụ huynh làm Yunho chỉ muốn khóc thét.

Thật ra thì ‘nước xa không thể cứu được lửa gần’. Lửa ở đây thì phải nói là đã được tạt thêm hóa chất vào rồi, càng cố gắng dập càng lan ra cháy mãnh liệt. Còn phải hỏi, ngọn lửa đó mang tên Kim Jaejoong cơ mà.

Chuyện này không phải đùa, không hề. Vì cục gạch Yunho đang sắp bị nung cho chảy ra luôn rồi.

“Yunho, mày làm cái trò gì thế!” Yoochun hỏi, khua tay trước mặt anh. Cả hai đang ở sân sau tắm rửa.

Yunho lúc này mới nhận ra là bạn anh đang ở cạnh. Sao này giờ không để ý nó nhỉ?

“Nhìn tao cái gì, làm gì mà đực mặt ra sáng giờ vậy?”

Mặc kệ tao đi. Cứ mặc kệ tao đi Yoochun.

“Nè có nghe tao nói gì không đấy, thằng quỷ!”

Nói nhiều thật.

“Yunho! Nè!”

Mà mình có nên bàn việc gia đình với Jaejoong trước không nhỉ?

“...”

Hay là mình\_\_

[Bóp]

Yoochun chơi luôn cái gáo múc nước vào đầu anh.

“Mày lên cái cơn gì vậy?” Yunho tức tối kêu lên, một tay vẫn đang ôm đầu.

“Mày xem cái thái độ của mình xem! Bất hợp tác như vậy đó hả?” Yoochun cự lại, đang xúc dầu lên chỗ sưng trên trán của anh.

“Thái độ cái con khỉ! Tao có làm gì mày đâu?”

“À ha, rất-có-làm-gì là khác, một là khai ra. Hai là ăn một trận. Ba là vừa phải khai vừa phải ăn một trận!”

“Bốn là đẹp, tao không khai và cũng không phải ăn một trận! Mà tao cũng chẳng có gì để khai với mày hết!”

“Đùa à, bộ mày nghĩ chơi với mày từ hồi còn bé tí tới giờ, tao không hiểu mày sao?” Yoochun dứ dứ nắm đấm trước mặt anh, bất mãn nói. “Người ta có thể bị cái vẻ ngoài điềm tĩnh của mày lừa, chứ tao biết tổng là mày đang lơ mơ suy nghĩ tận mây xanh rồi!”

“Ày, không phải!” Yunho ra sức phủ nhận. Hai tay chống xuống phản, hơi ngã người ra sau, đôi mắt nhìn lên bầu trời trong xanh phía trên. Hôm nay trời đẹp quá, mát và không một gợn mây. “Không có gì đâu Yoochun!”

“Nhưng mà\_”

“Không có gì đâu. Thật đấy!” Anh quay sang nhìn thẳng vào Yoochun, khuôn mặt hiền hòa, câu nói nhẹ nhàng bình thản. Đôi mắt nhìn thẳng, không chút e dè.

Và đúng như Yunho đoán, bạn anh khựng lại vì cử chỉ đó rồi thở dài quay đi, không nói gì nữa. Yoochun là thế. Luôn là một người tốt bụng kỳ quặc. Dù tỏ ra như thế nào đi chăng nữa, sự dịu dàng vẫn luôn hiện hữu trong Yoochun.

Anh chưa bao giờ là người thắng thế trong các cuộc cãi nhau, hoặc nói đúng hơn, Yunho luôn là người bị đè đầu cưỡi cổ. Thật không thể đếm hết biết bao nhiêu lần anh bị lâm vào tình huống dở mếu dở cười chỉ vì không thể cãi lại được Yoochun. Dĩ nhiên, anh cũng không vì vậy mà tức giận lâu. Bạn anh vốn là người sống với sự phóng khoáng và điên rồ như vậy. Một bản thể ưa trật tự như Yunho, nếu đã chêm chân vào cuộc đời của vòng xoáy Park Yoochun rồi, làm sao tránh khỏi việc chóng mặt nhức đầu được.

Nhưng anh vẫn có một vũ khí lợi hại, một tuyệt chiêu cuối cùng, chỉ sử dụng được với một mình Yoochun và luôn luôn giành phần thắng. Đó chính là sự thành thật của mình. Ngay lập tức Yoochun sẽ mỉm lòng, lắc đầu để anh muốn làm gì thì làm.

Nói theo một nghĩa nào đó. Yoochun thỉnh thoảng giống như bà mẹ sắp gả con.

“Jaejoong đang ngủ ở vòng ấy. Mày qua đó đi!” Yoochun nói sau một lúc lâu im lặng, nằm dài ra phản.

Yunho im lặng nhìn bạn. Đúng như anh nghĩ, Yoochun luôn biết. Ngay từ giây phút đầu tiên đã biết tất cả.

“Đừng nhìn tao, đi đi. Chuyện bác trai bác gái, cứ để tao lo. Đừng có hối hận với lựa chọn của mình là được!” Yoochun gác tay lên trán, đều giọng nói.

Gió thổi luồng qua tóc của hai người. Bầu trời vẫn thật xanh. Yunho tự nhiên thấy như mình vừa bước xuống một dốc đồi thoải và đang tiếp tục tiến bước trên con đường dẫn đến những con dốc, núi đồi còn cao lớn hơn. Không hề gì, có được một người bạn như Yoochun, tất cả những điều trên không thể khiến anh chùng bước.

“Cám ơn!” Yunho nói, trước khi quay đi có thể nhìn thấy nụ cười nở trên khuôn mặt của Yoochun.

---o0o---

Yunho lại rơi vào trạng thái bần thần. Anh đang nằm trên vòng, còn Jaejoong thì ngồi cạnh gọt trái cây. Đáng ra phải ngược lại mới đúng, nhưng do khi Yunho vừa tìm thấy Jaejoong, cậu đã thức dậy rồi. Thế là không nói không rằng, tiểu yêu tinh nói anh hãy lên đó nằm, còn cậu đi lấy đồ ăn xế.

“Jaejoong, em có hay qua khoa X không?”

“Hửm? Cũng có vài người bạn bên đấy!”

“Đứa em trai của anh học ở đó...”

“Changmin phải không?”

“Sao em biết?” Yunho ngồi dậy, ngạc nhiên nhìn Jaejoong.

“Thứ nhất, cậu ấy đỗ thủ khoa cơ mà, chưa đặt chân vô trường, cũng đủ cho người ta bàn tán xôn xao rồi. Thứ hai, mọi học sinh trong trường đều biết đến cậu ta, có thứ gì lan nhanh hơn tin tức về một anh chàng đẹp trai chứ? Thứ ba, làm sao mà không để ý được, cậu ta là em của...”

“Sao?” Yunho tiếp lời khi thấy tóc đen đột nhiên dừng lại.

“Không có gì, đừng quan tâm!”

“...”

Không gian lại im lặng. Tại sao lại trở nên ngưng ngừng như thế này, khó khăn lắm mới được riêng tư cơ mà, đã làm tới đó rồi, giờ ở cùng nhau có gì mà e với thẹn nữa?

“Ừm... Mai khi về tới Sài Gòn rồi, em tính làm gì?” Yunho chợt nhớ ra một chuyện, chuyển giọng nghiêm túc hỏi.

“Cũng chưa rõ, nhưng có lẽ là sẽ có hẹn!” Jaejoong đáp, tay đưa anh một miếng táo vừa cắt xong.

“Vậy sao...” Anh bỏ miếng táo vào miệng nhai ỉu xiu. Ông trời lại bắt công rồi.

“Ừ, sẽ có hẹn!” Yêu tinh tóc đen tiếp tục thản nhiên làm Yunho đau lòng.

“...”

“...”

“...”

“Trời ơi, bộ anh bị khờ hả? Suy nghĩ một chút đi!!” Jaejoong đột nhiên gất lên, đặt con dao cái cạch xuống đĩa trái cây.

“Anh...” Không nằm ngoài dự đoán, sự thật thà cù lần của Yunho lại cứ nhằm ngay mấy giây phút quan trọng này mà hăm hờ nhảy vào.

“Rốt cuộc thì lúc này anh muốn nói gì? Sao cứ chần chừ vậy?! Cái gì cũng phải dứt khoát triệt để đi chứ. Nếu đã muốn bắt đầu rồi thì còn e ngại gì lời người ta?”

“Anh...” Yunho nín bật khi thấy cái lườm sắc lẹm từ phía Jaejoong. Xem ra là đang rất quyết liệt.

Đến nước này rồi, anh không chịu thẳng thắn, thì chẳng phải là đàn ông nữa.

“Anh, điều anh muốn nói là sau khi chuyến đi này kết thúc, liệu em có muốn đi chơi với anh không? Kiểu riêng tư chỉ có hai người ấy! Anh với em thôi!” Yunho nói, nhìn thẳng vào người con trai bên cạnh. “Nếu em có hẹn, không sao, nhưng anh muốn chắc là em sẽ đi đâu đó với anh chứ, khi em đã rảnh rồi?”

“Phụt” Và thế là Jaejoong phì ra cười.

Anh đỏ ửng hết cả mặt, nhìn người mình yêu gập bụng cười đến chảy nước mắt. Anh lại nói gì sai nữa sao?

“Anh... thật là...!” Tóc đen dùng tay bịt miệng, ráng nín cười. “Có hẹn, là hẹn với anh đấy, anh giai ơi~”

Yunho ngêch mặt ra đúng hai giây rồi bưng lên một cơn xấu hổ. Kim Jaejoong, sao lại thích trêu chọc người khác như thế, có biết như vậy là quá đáng lắm không?

Xấu hổ hóa ra tức giận, tức giận hóa ra oán hận. Thế là anh đem hết sự oán hận của mình trút lên đầu Jaejoong. Nắm tay cậu kéo lại gần, dùng môi và lưỡi chặn mấy tiếng cười chòng ghẹo đáng ghét ấy lại.

Cái gì cũng phải dứt khoát triệt để đi chứ. Nếu đã muốn bắt đầu rồi thì còn e ngại gì lời người ta?

## 16. Chương 12: Yêu Nhau Buổi Sáng, Buổi Chiều Xa Nhau

Có người yêu là hàng xóm kể ra cũng hay, cãi nhau riết lại đâm ra quen thân, quen thân riết rồi lại thành ra quen nhau luôn.

Cơ mà có người yêu là hàng xóm kể cũng cực, gần nhau riết đâm ra cãi nhau, cãi nhau riết lại thành ra đá nhau luôn.

Không sao, mấy điều kể trên vốn không quan trọng. Cái quan trọng là, có người yêu là hàng xóm mà chẳng được gặp mặt, thì khác nào tự vả vào mặt mình mấy cái.

Chuyện chết tiệt cũng là do cái trường đại học của Kim Jaejoong và cái công ty của Jung Yunho anh mà ra.

Cả hai trải qua ngày cuối cùng thật êm ả chốn đồng quê để rồi trưa sửa soạn đồ đạc lên lại thành phố. Yunho phải cố gắng giữ một khoảng cách vừa phải với tiểu yêu tinh. Junsu nói xa nói gần gì, cũng đáng sợ chả kém anh trai mình, nếu muốn qua được ải cậu ta, đành phải dùng chiến thuật ‘mưa dầm thấm lâu’, từng chút một chứng minh cho cậu ta thấy rằng Jaejoong nhà cậu ta với Yunho anh đây là không thể sai vào đâu được.

Suy nghĩ thấu đáo là thế, anh nào ngờ mình phải ngay lập tức hối hận. Vừa về tới nơi, anh đã nhận được một cuộc gọi khẩn từ sếp lớn, nói bản thống kê về lượng chi tiêu đầu năm có sự nhầm lẫn, phải khẩn cấp làm lại. Ngặt một nỗi toàn bộ nhân viên trong phòng đều đang nhớn nhoe ngắm trăng thanh gió mát ở suối nước nóng phải đến mai mới về đến nơi, giờ dùng một cái bắt làm lại sổ sách, có gần hỏa tiễn lên người bay về cũng không kịp.

Điều đó đồng nghĩa với việc, trong vòng hai mươi tư tiếng tới, anh phải một mình làm hết công việc của cả một phòng. Quả là hạnh phúc.

Yunho lao lên công ty với tốc độ tên lửa, chỉ kịp nhìn Jaejoong một cái đầy hối lỗi. Việc hẹn hò thì thiếu gì dịp, cứ từ từ đã. Chỉ cảm thấy chút áy náy là vừa về tới nơi đã phải quên mình vì công việc, bù đầu bù cổ vào mấy con số, không kịp ừ hử gì với tóc đen một tiếng.

Sau một ngày vật vã trong phòng làm việc, anh về nhà trong trạng thái tả tơi không nói đâu cho hết. Bản thân còn không nhớ mình đã ăn trưa khi nào, ăn tối hay chưa. May mà công việc đã tạm thời ổn định, Yunho dẫu sao cũng đâu phải hữu danh vô thực, mới ra trường được hai năm đã leo lên tới cái chức này, có thể xếp vào dạng anh tài ngoại hạng chứ chẳng chơi. Chỉ ngặt một nỗi Yoochun, chính nó, cũng lại là nó.

Công ty khổng lồ anh đang làm việc là do ba của Yoochun sáng lập. Có thể nói là một người vô cùng chức cao vọng trọng. Tiền tài danh vọng, cái gì cũng có, chỉ vướng mỗi thằng con trai bất trị. nói đông làm tây, đường thẳng không thích chỉ thích đi đường vòng, thế nào cũng phải trái ý cho bằng được. Yunho chẳng khác nào cái bè cứu sinh của gia đình nhà họ Park, luôn ở cạnh quan tâm tới Yoochun. Một người bạn không màng đến cái gia tài khổng lồ mà Yoochun sẽ bị thừa hưởng một ngày nào đó.

Anh lại là người có năng lực, quyết đoán và cầu tiến. Ba của Yoochun một cũng anh, hai cũng anh, tin tưởng đến độ Yunho vừa ra trường đã ngay lập tức kéo anh vào công ty làm. Và không phụ lòng ông, Yunho luôn hoàn thành xuất sắc công việc của mình, dù có mắc không ít lỗi nhỏ nhưng cũng gỡ vô số rắc rối cho công ty. Mới có hai năm mà đã là trưởng phòng của một trong những bộ phận quan trọng nhất. Thành tựu mà một người ở cái tuổi hai mươi bốn, thật chỉ có thể mơ mà thôi.

Nhưng dĩ nhiên, dù Yunho có tài đến như thế nào thì điều tiếng vẫn là không tránh khỏi. Nói sao đi chăng nữa, anh vẫn là bạn thân của con chủ tịch. Càng giải thích càng lằng chằng, Yunho ghét như vậy. Nhân phẩm của anh, không phải là thứ có thể bị đem ra đánh đồng. Năng lực của anh, thời gian sẽ chứng tỏ cho mọi người thấy. Đó là lý do mà anh luôn siêng năng hơn người khác. Luôn xuất sắc hơn người khác.

Và theo như Yoochun nói, luôn một mình.

Cuộc sống như vậy mệt mỏi chứ, khi mà ai cũng trông đợi ở mình. Một cá thể xuất sắc và không-bao-giờ-mắc-sai-phạm. Yunho nhận ra đã tới lúc mình cần có ai đó bên cạnh, một ai đó không bị trói buộc bởi hình ảnh Yunho-tài-năng. Một người chỉ đơn giản xuất hiện bên cạnh và xem anh bình thường như một người có ưu, khuyết điểm.

Liệu có phải vì vậy, mà khi Jaejoong bước vào cuộc đời Yunho, mọi thứ trở nên thật rõ ràng? Nó lộn xộn, bị bối tung cả lên nhưng anh thích cái cách yêu tinh tóc đen sắp xếp lại chúng. Sắp xếp lại cuộc sống của anh.

Khi về tới nhà, gia đình họ Kim đã ngủ rồi, đèn đóm tắt tối thui. Yunho trong lòng không tránh được cảm giác buồn vu vơ. Có nên gọi điện thoại hay nhắn tin không nhỉ? Jaejoong đã cho anh số điện thoại vào ngày hôm qua. Nhưng quan trọng là để ... làm gì?

Bây giờ đã là mười hai giờ đêm rồi. Đáng ra ngủ lại ở công ty cũng được, nhưng anh ghét cảm giác lạnh lạnh ở đó, nơi nào bằng nhà mình cơ chứ. Với lại, đâu đó trong Yunho mong rằng sẽ nhìn thấy tiểu yêu tinh đang chờ mình về, nhưng xem ra là mơ ước hơi xa với hiện thực.

Khi anh vừa đóng cánh cửa sau lưng lại thì điện thoại rung lên. Tin nhắn đến từ ... Jaejoong!

“Công ty bắt làm tăng ca siêu cấp vào ngay mấy ngày nghỉ sao? Anh nên đệ đơn khiếu nại cấp trên đi! Ngủ sớm, không được chểnh mảng!”

Chưa kịp hoảng hồn đã nhận thêm được một tin nữa.

“Quên nói nữa, khỏi cần trả lời tin nhắn. Mau đi ngủ đi!”

Yunho mỉm cười, đến thật là hết cách với con người này.

Tối qua mang tâm trạng vui vẻ là thế, sáng hôm sau anh đã phải ỉu dột ngay. Trường đại học mở lễ hội truyền thống, do Jaejoong đã trốn ba bữa không tham gia phụ giúp gì nên giờ vừa trở về đã phải tức tốc bắt tay vào việc. Một tuần nữa, tức là lúc đoàn thực sinh năm nhất trở về, lễ hội sẽ chính thức bắt đầu.

Hai ngày liên tục, anh em nhà họ Kim ở ngoài đường nhiều hơn ở nhà, chỉ về để thay quần áo, lấy đồ rồi lại tức tốc đi tiếp. Yunho thấy vậy trong lòng rất lo lắng nhưng bản thân không biết phải giúp như thế nào, đành ngồi giương mắt nhìn người yêu tắt bật.

Sáng anh đi làm, Jaejoong đã ở trên trường, chiều anh về, Jaejoong đang lòng vòng đầu đó ở mấy con phố chợ. Tối, Jaejoong ngủ luôn ở nhà bạn.

Yunho không hiểu, thật sự là không hiểu, Chỉ ba ngày không làm việc thôi mà, còn đến gần cả tuần nữa mới đến ngày diễn ra lễ hội, đầu thế nào bận rộn đến thế. Nhất là khi anh cũng đã trải qua bốn lần lễ hội như vậy ở ngôi trường đó rồi.

Trong lòng bỗng nhiên nổi lên suy nghĩ không biết có phải Jaejoong đang tìm cách tránh mặt anh không. Cũng may mà ý nghĩa đó vừa nảy mầm đã nhanh chóng bị nhổ rễ rồi. Tiểu yêu tinh vẫn nhắn tin hằng ngày với anh. Chỉ khổ cho Yunho, khả năng sử dụng ngón tay với bàn phím điện thoại là vô cùng giới hạn, bấm xong một tin thì đầu bên kia đã dội bom xối xả đến hộp thư rồi. Thế là anh dậm ra tức giận, mỗi lần cảm thấy cần phải nói dài dòng một chút là ngay lập tức gọi điện.

Đến buổi sáng hôm nay, hai người không gặp nhau ngót nghét cũng ba ngày rồi. Yunho phải nói là vô cùng bức bối. Hàng xóm với nhau, tại sao lại có cơ sự này xảy ra cơ chứ? Chẳng phải trong mấy phim truyền hình dài tập tivi hay phát là các cặp tình nhân gần nhà nhau, chỉ toàn gặp nhau đến phát chán rồi gây sự để thêm tí sóng gió cho vui sao? Vậy thì tại sao anh lại rơi vào trường hợp ‘tuy xa mà gần, tuy gần mà xa’ như thế này.

Đến buổi chiều, Yunho chịu hết nổi, vừa dắt xe ra khỏi bãi gửi là phóng thẳng đi tìm Jaejoong. Bây giờ chắc chắn lại đang chạy vạy đâu đó ngoài đường, tốt nhất là gọi điện hỏi thẳng. Nghĩ là làm, anh ngừng xe lấy điện thoại nhanh chóng bấm số.

“Alo!” Jaejoong bắt máy ngay từ tiếng đổ chuông đầu tiên, xem ra lại vừa cầm điện thoại trên tay vừa đi đường rồi. Thối cấu thả không chứa mà.

“Em đang ở ngoài đường phải không? Anh nghe tiếng gió ồn lắm!”

“Ừm\_”

“Ừm cái gì! Đang đi xe mà cầm điện thoại trên tay hả? Mau tấp vào lề đi rồi nói chuyện với anh!”

“Không, tại có người chờ mà!”

Lúc này Yunho sực nhớ ra là yêu tinh của anh không có xe cơ mà.

“Nè! Em đang đi với ai vậy?”

“Junsu?” Jaejoong trả lời, tỏ ý không hiểu anh bực cái gì.

Yunho biết mình hở rồi nên chuyển giọng, nhỏ nhẹ nói. “Thôi, anh xong việc rồi. Về nhà rồi đi đâu anh chờ đi!”

“Anh lo nghỉ đi, vừa tan ca chẳng phải mệt lắm sao?”

“Giờ đi tìm em còn mệt hơn, nên chạy về nhà đi. Anh chờ!”

Yunho cúp máy. Nói chuyện với những vật thể xinh đẹp nhiều mero này, tốt nhất là nên hành động trước. Anh mỉm cười, cắt điện thoại rồi rồ ga, phóng về nhà. Đã lâu rồi mới có cảm giác của những người đang yêu.

Anh về trước Jaejoong chừng mười phút. Junsu chở anh trai mình trên chiếc way anpha màu đỏ không biết lấy từ đâu ra. Tóc đen bệ lỉnh kỉnh đồ đạc, thấy anh thì ra dấu chờ một chút, đi vào nhà quăng đồng đồ cái đui, bình thần khóa cửa trở ra.

“Anh đi với anh Yunho được chứ?”

Yunho nghe Junsu ái ngại hỏi Jaejoong. À, từ cách nhìn của Junsu thì anh trai của cậu ta vẫn rất ghét anh. Giờ dùng một cái bắt tiểu yêu tinh đi với anh, chẳng khác nào đang thúc đẩy cho chiến tranh thế giới thứ ba bùng nổ.

Jaejoong cười nói không sao rồi yển chuyển quay người, đi lại phía Yunho.

“Nhìn Junsu và cười cho đến khi nó đi khỏi...” Cậu thì thầm vào tai anh khi đã yên vị ở yên sau của chiếc AB.

Anh ngoan ngoãn làm theo. Tự nhiên thấy gai óc. Hai người như thể đang vụng trộm trước mặt các bậc phụ huynh vậy.

“Tại sao vậy?” Yunho hỏi qua kẽ răng, vẫn đang cười nhìn Junsu quay đầu xe.

“Anh muốn sống lâu mà, phải không?”

Anh tiếp tục cười, thầm nghĩ yêu tinh thật ra sợ em trai mình hơn cả ông trời. Dù Junsu trong mắt anh lẫn Yoochun đều không có gì nguy hiểm thì với Jaejoong nó hoàn toàn là một vấn đề khác.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Yunho thở phào, quay lại hỏi khi thấy Junsu quẹo vào hẻm bên trái rồi khuất bóng.

“Junsu nó nghĩ chúng ta đi mua thêm bóng đèn màu!”

“Ở ngã tư gần công ty anh có tiệm bán đồ điện lớn lắm\_\_”

“Anh đùa đấy hả?” Jaejoong nạt ngang, nhăn mặt khó chịu. “Giờ này ai đi mua bóng đèn!”

“Nhưng em vừa mới nói\_\_”

“Chẳng lẽ nói với em trai mình là anh đi hẹn hò với anh hàng xóm à?”

Yunho nín khe. Điều Jaejoong nói dĩ nhiên là đúng rồi. Quá đúng. Càng đúng hơn ở chỗ giờ anh mới mình sắp đi hẹn hò. Ra đó là lý do để mỉm cười giả vờ tiễn Junsu đi. Nếu không, chuyện gì xảy ra, anh cũng không dám tưởng tượng nữa.

Ruột gan Yungo đang nằm ngay ngắn gọn gàng trong bụng, bỗng chốc lộn tùng phèo vì phản kích. Thế ra là muốn đi chơi với anh. Trong đầu Yunho lặp đi lặp lại cụm từ đó không dưới vài trăm lần, miệng cười đến không đóng lại được. Mới hơn chục bữa trước còn muốn xối tung nhà nhau lên, giờ thì đã nắm tay dung dăng đi hẹn hò rồi. Ông trời thật biết cách làm thiên hạ điên đảo.

---o0o---

“Em bỏ việc đi như vậy có được không đó?” Yunho hỏi khi đang rồ ga đi qua đường lớn.

“Không sao!” Cậu bình thần, hơi thở phả vô tai anh nghe nhột nhột.

“Nhưng anh thấy em làm hoài chẳng xuể như thế...” Thật ra lòng anh đang nghĩ dù-giờ-em-nghĩ-lại-anh-cũng-không-cho-em-xuống-xe-đâu. “... có cần anh phụ không?”

“Chi tiêu đã có người tính rồi, anh không cần lo!” Câu này nói theo cách khác là ngoài-tính-toán-ra-anh-còn-biết-làm-gì-đâu.

“Không thì anh lên thử rồi phụ gì thì phụ, thêm người bớt việc mà!”

“Không cần, hôm khai mạc lễ hội anh lên coi là được!”

“Em sợ anh lên đó người ta biết hả?” Yunho thật thà hỏi. Cái suy nghĩ cậu đang tránh mặt anh mấy bữa nay tự nhiên vũ bão ủa về, phần khởi xep xuống nhanh hơn bong bóng xì hơi.

“Sao anh cứ tự ý suy diễn thế!” Jaejoong phát bực, xong thì thở dài, vòng tay ôm ngang eo anh, đầu ngả lên vai.

Yunho nín thở, theo quán tính lia mắt nhìn quanh, phát hiện ra mình vừa quẹo vào một con hẻm vắng, đường tắt mà hồi đó tiểu yêu tình chở anh phóng bạt mạt đến nỗi tưởng mình chết luôn rồi. Trong tích tắc, anh thấy như đang là giữa trưa, vì không còn tiếng động nào tồn tại hết, và cảm giác rõ mồn một nắng chiếu lên lưng mình, nóng bừng.

“Thôi, không nói ra thì anh lại thật thà khiến người ta phát quạu!” Tiếng người ngồi sau lưng Yunho trách mắng, vậy mà nghe vừa dịu dàng vừa êm tai, lan tỏa trong gió. “Em đang làm đồn luôn công việc của tuần sau!”

“Hả?” Yunho bất ngờ trở về hiện thực, thắng xe một cái, quay người lại nhìn tóc đen.

“Em đang đùa áy hả?”

“Làm đồn việc làm gì? Thấy mấy bữa nay em chạy như điên ngoài đường anh đã không nói rồi, giờ thì em nói anh là do em cố tình làm như vậy!” Tự nhiên Yunho nổi giận. Anh rất ghét những người tự làm tội làm tình mình. Thật chẳng khác nào những con thiêu thân ngốc nghếch, không biết bảo vệ bản thân.

“Jaejoong, em chỉ có hai cái tay, một cái đầu và hai cái chân thôi. Chưa kể không có xe. Em muốn trở thành siêu nhân sao?”

“Nếu hôm nay anh không gọi điện, em lại tiếp tục mần đi lang ngoài đường à??”

Jaejoong nghe anh mắng đến ngẩn ra, mắt mở to không chớp. Yunho đã nghĩ đến cảnh cậu xù lông, giương vuốt, meo meo cãi lại nào ngờ tự nhiên yêu tình ngoan ngoãn hơn cả con mèo, cúi đầu vể hổi lỗi nói một câu không ăn nhập gì.

“Ra cũng biết nổi giận cho ra hồn cơ đấy!”

Nói rồi liếc anh một cái đa tình tợn. Không phải Yunho là con người không giữ vững lập trường, nhưng bị nhìn kiểu đó, không mềm người mới lạ. Đang hùng hồn, không khí nghiêm túc bỗng nhuộm màu hồng, anh thật không biết phải làm sao nữa. Thế là đứng đực ra.

“Là lỗi của em, em xin lỗi, được chưa?” Hiếm thấy trên đời, lần đầu có một, người đẹp tóc đen của anh chịu nhận lỗi, còn là nhỏ nhẹ dịu dàng.

Chưa hết bất ngờ này, Jaejoong đã tổng thắng anh sang bất ngờ khác. Cậu từ tốn phân trần, mặt nhìn không có gì nhưng cảm ngày càng cúi xuống, có vẻ đang xấu hổ. “Tại lúc ở nhà bác Thẩm, anh nói khi nào rảnh chúng ta sẽ đi đâu đó... mà em về thì phải làm liên tục. Cũng không bận dữ dội gì nhưng cũng không hoàn toàn rảnh rỗi. Sau lễ lại tới kì thi... Nếu đồn việc làm, thì xong sớm nghĩ sớm, lúc đó...”

Yunho nghe mà hạnh phúc đến á khẩu. Giờ có thiên thạch đâm vào trái đất, chắc anh cũng chả chết được. Khi người ta lâm vào trạng thái đỉnh điểm của một cái gì đó, thường dễ làm những chuyện ngu ngốc không suy nghĩ trước. Và Yunho cũng không ngoại lệ.

“Vậy là vì anh à?”

Câu hỏi nhắm ngay trọng tâm mà phang thẳng. Yêu tình là sinh vật thích lẩn tránh, dù nó lộ diện đã khó, chỉ cần chút vô ý là nó ngay lập tức lủi đi. Jaejoong cũng không ngoại lệ, cậu vừa nghe giọng điệu như kết tội của anh đã ngay lập tức đỏ mặt, sáng giọng.

“Mau chạy tiếp đi!”

“Em làm vậy vì anh phải không?” Yunho lì lợm.

“Em nói là anh mau chạy tiếp đi!”

“Em làm vậy vì anh mà, phải không?”

“Không biết! Không hiểu anh nói gì hết, mau chạy xe đi!!”

“Nhưng Jaejoong\_”

“Aaa!! Không nghe! Không nghe!!”

## 17. Chương 13: Chờ Thấy Sóng Cả Mà Ngã Tay Chèo

Cuộc đời đúng là lắm thăng trầm biến động, sống tới năm hai mươi tư, cuối cùng Yunho cũng nghiệm ra điều đó.

Chân lý trên chính thức được đúc kết sau khi anh đi chơi với Jaejoong về. Chỉ có một từ thôi. Hạnh phúc. Hạnh phúc tới chết luôn. Ngồi trên xe mà Yunho cứ tưởng mình mọc cánh bay được.

Hai người đi vòng quanh Sài Gòn, vào công viên giải trí, sau đó đi xem phim rồi ăn tối. Mọi chuyện diễn ra suôn sẻ và tự nhiên tới nỗi khiến anh ngót giật mình.

Có thể vì quá hỉ hả như vậy, hình như Yunho quên mất một chuyện.

Không phải Yoochun. Mọi lần thì bạn thân mến của anh sẽ là bắt nguồn của mọi tội lỗi và lộn xộn nhưng lần này không phải. Anh đang sắp đối mặt với một thứ còn kinh khủng hơn. Changmin.

Changmin vốn chưa bao giờ trở thành tác nhân của sự kinh khủng – như Yunho đã nói, công việc cao cả đó thường được Yoochun đảm nhiệm, một cách vô cùng xuất sắc – nhưng đó là nếu anh không hẹn hò với một người đàn ông.

Sau một ngày rong ruổi khắp phố phường Sài thành, bịn rịn chia tay sao đó, cuối cùng Yunho cũng phải đối mặt với một sự thật đó là: anh đang yêu say đắm một người đồng giới và em trai anh sẽ có mặt ở nhà sớm hoặc muộn hơn ba ngày nữa.

Đến lúc này khóc cũng không thành tiếng. Changmin là một đứa thông minh – nếu không phải nói là quá thông minh – chắc chắn sẽ ngay lập tức nhìn ra được sự đối khác ở anh. Không sớm thì muộn cũng sẽ bị truy tố trách nhiệm hình sự, Yunho anh có cho lời khai giả với cảnh sát Changmin cũng như không. Luật sư Yoochun thì vốn không có khả năng bào chữa. Nhân chứng tại chỗ Kim Junsu thì hiện diện tại nhà bên hăm tư trên bẫy. Quan tòa với thẩm phán đi nghỉ mát về, chắc chắn chỉ có nước tù rục xương.

Chỉ lo cho tiểu yêu tinh, không biết rồi sẽ ra sao đây.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Yunho bắt đầu quá trình đếm ngược. Còn hai ngày. Không biết trong hai ngày này thì người ta nên chuẩn bị cái gì. Thật ra thì ai mà biết được phải chuẩn bị cái gì trong trường hợp sắp sửa ra-đầu-thứ-với-bố-mẹ-về-tình-trạng-yêu-đương-hiện-tại cơ chứ?

Yunho thở ngắn rồi thở dài, quyết định là cứ đi làm trước đã.

Vừa ra đến cổng đã gặp Jaejoong đang khóa cửa ngoài lại. Anh cười, nhanh chóng tiến lại gần.

“Hôm nay em lại lên trường hả?”

“Vì ai mà còn dám hỏi?!” Đôi mắt to lườm một phát. Cảm thấy thích hơn là thấy sợ.

“Lên xe, anh chở đi!”

Tóc đen nhìn anh một hồi rồi nở nụ cười hoan hỉ “Thôi, đưa xe đây em chở cho!”

“Một lần kinh nghiệm là quá đủ với anh rồi!” Yunho gạt đi gần như ngay lập tức. Nắm tay cậu kéo qua bên chỗ xe mình.

Thật ra thì ca làm việc của Mắt Mèo cũng không đến nỗi biến thái. Dù có biến thái thì cũng là theo chiều hướng có lợi. Anh cùng yêu tinh tóc đen có thể cùng nhau qua lại mà không bị Junsu tộp cổ. Nhưng đây cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều. Vụng trộm là không tốt. Yunho chắc chắn phải nhanh chóng tìm dịp công khai mình bạch một lần cho rõ ràng.

Anh nhớ hồi còn nhỏ, lúc chơi trò chơi hay bị lũ con gái lôi vào làm chú rể, sau đó rồi tiếp tục giả bộ đóng vai gia đình, có bố có mẹ. Mấy đứa con gái thì thích, còn mấy thằng con trai méo xệch mặt. Chỉ muốn trốn đi chơi bắn bi, tạt lon, đập hình... Lớn lên rồi thì không còn thích chơi mấy trò con nít nữa, chỉ muốn lập gia đình. Nói ra thấy buồn cười, mà đúng vậy thật.

Mấy bữa nay Yunho bỗng suy nghĩ nhiều về bố. Ông là một người nghiêm khắc, luôn muốn giáo dục các con trai trở thành một người đàn ông chân chính. Tâm nguyện lớn nhất đời ông là thấy anh cùng với Changmin có công danh sự nghiệp, cưới được cô vợ khéo, có con đàn cháu đống. Ước mơ như bao bậc phụ huynh khác.

Mẹ của Yunho là một người phụ nữ sâu sắc và nhạy cảm. Bà có thể sẽ thông cảm cho tình yêu của anh, nhưng chuyện đau lòng là không tránh khỏi.

Khi bước vào con đường này, đã biết là khó quay đầu lại. Yunho không đổ lỗi cho ngoại cảnh, do cơ thể, do cảm xúc bản thân hay do bất kỳ điều gì hết. Đặc biệt, nó càng không phải do Jaejoong.

Việc yêu đương là do chính anh chọn lựa. Có gan nắm lấy tay người ta, cùng người ta lái xe dạo phố. Thì cũng có gan nắm tay người ta đến trước mặt ba mẹ chịu đòn.

Yunho đã không thể hoàn thành một phần nào đó ước mơ của các bậc sinh thành, nhưng anh sẽ làm tốt những điều mình có thể làm. Sống thật có ích và hạnh phúc.

Đó chẳng phải là điều mà mọi người làm cha làm mẹ trên thế giới này đều mong muốn cho con mình sao?

“Jaejoong, hai ngày nữa là em trai anh về đấy!” Yunho thả nhẹ ga, chạy chậm lại, hơi ngả người ra sau, dịu giọng nói.

“Ồ, vậy sao?” Jaejoong lơ đãng trả lời, đang tập trung nhìn vào tin nhắn trên màn hình điện thoại. Cả hai đang đi trên một con đường nhỏ.

“Anh muốn giới thiệu em với nó!”

“Giới thiệu?” Người sau xe anh lúc này sức tỉnh, hiểu ra tầm quan trọng của vấn đề. “Ý anh là ‘giới thiệu’ em với Changmin sao?”

“Ừm, nếu em không muốn, anh không ép!”

Trống ngực Yunho lúc đó chắc kêu to không thua gì bom hẹn giờ, phập phồng, chờ đợi.

“Tại sao lại không muốn!” Cuối cùng, cậu thành linh lên tiếng. Giọng điệu trong phút chốc trở nên tự tin lạ thường.

“Thật sao?” Yunho gần như vỡ òa. Đây là bước đầu tiên để cậu và anh có thể chính thức ở bên cạnh nhau.

Mọi chuyện gần như hoàn hảo, cho đến khi yêu tinh mắt to xinh đẹp của anh thêm một câu cuối cùng, kết thúc câu chuyện hạnh phúc và mở ra hiện thực đầy bi thương phía trước.

“Thật ra, em chỉ lo cho anh khi phải ra mắt Junsu thôi!”

---o0o---

Quán Mất Mèo tồn tại được quả nhiên là một điều thần kỳ. Có một ông chủ như Park Yoochun, không những biến thái mà còn làm việc tùy tiện, không trước không sau. Ý tưởng táo bạo đến đâu cũng dám làm, thành công hay thất bại, cũng cười hề hề rồi “từ từ rồi tính cũng được~”. Việc kinh doanh vẫn còn hoạt động được, đã là đáng mừng lắm rồi.

Đó cũng là điều dễ hiểu khi lần nào Yunho đến quán, không gian lại có gì đó thay đổi. Không nội thất thì cách trang trí, không thực đơn tráng miệng thì cũng cảnh quang ngoài sân. Chỉ có Yoochun là không thay đổi, mặt mũi hám tài, lúc nào cũng vui vẻ cười cười ở phía sau quầy pha cà phê.

“Hahaha... Tao cảm thấy mày cưới Jaejoong cũng được. Cậu ta nhìn vậy chứ giỏi ba vụ nội trợ lắm!”

Yoochun hào hứng nói, khuôn mặt khả ố không để đâu cho hết. Yunho dùng muống lắc đều ly cà phê đá của mình. Thăm thở dài với bản thân khi đã ngu ngốc quyết định đến Mất Mèo.

“Mày thôi đi Yoochun! Đã đến đâu đâu cơ chứ!” Anh nói không nhìn bạn.

“Ừ, đúng rồi, mới gặp nhau có một tháng mà ra mắt gia đình rồi, chờ tháng nữa chắc tụi bây cưới nhau nuôi con đàn cháu đống luôn!”

“Cái miệng của mày không đảm chột là không yên được hả?” Yunho nhăn mặt, uống một ngụm cà phê. “Tao tới là để nói chuyện nghiêm túc!”

“Cái gì?? Chưa chi đã muốn bàn vụ cưới xin rồi?” Yoochun trợn mắt, đặt bình cà phê trên tay xuống bàn một cái cách “Tháng này với tháng sau không có ngày tốt đâu!”

“Thằng quý! Từ đầu đến giờ tao nói cưới hồi nào!” Yunho gất lên, giơ tay đâm vào vai bạn. “Làm gì nhanh như vậy!”

Yoochun nhăn mặt, ngay lập tức mất đi sự hứng thú, phủi tay thờ ơ. “Vây mò đến đây làm gì?”

Thái độ thật khiến người ta chỉ muốn xắn tay áo lao vào đánh nhau ngay lập tức. Yunho muốn than trời nhưng đành bấm bụng nín nhịn. Đây là Yoochun cơ mà, có thể khác đi được sao?

“Tao... thật ra tao muốn hỏi mày về Junsu!”

“Hả? Junsu?”

“Chuyện tình yêu của tụi mày thì sao lại liên quan đến Junsu?” Yoochun nhũu mày, nhìn anh ngờ vực.

“Bộ mày nghĩ có mình tao có gia đình hả? Rồi tao cũng phải qua nhà Jaejoong vậy!”

“A~~” Yoochun đập tay, tỉnh bơ nói “Vây ra tao là nhân tố quyết định!”

“Liên quan gì?” Anh không hiểu.

“Nếu chuyện tao với Junsu không thành, mày khó sống. Nếu chuyện tao với Junsu thành, xem như đồng hội đồng thuyền cả lũ!” Nói rồi cười ha hả, dài giọng “Không sao~ Không sao~”

“Tao quên mất bạn tao là mày!” Yunho thở dài, cảm thấy nếu trở lại được năm mình ba tuổi, chắc chắn sẽ nói ba không được để con ông chơi với con trai nhà họ Park, hậu quả về sau quả nhiên khôn lường.

“Mày bí xị cái gì!” Yoochun đập bàn khi thấy vẻ ừ ừ của anh. “Yêu đương mà yếu xiu vậy đó hả!”

“Mày có dám nói, tao sắp sửa bị Thúy Vân của mày giết đấy! Còn không biết anh em nhà họ Kim yêu thương nhau thế nào. Mày nghĩ Junsu có tha cho tao không?”

“Chuyện này thì khó nói!” Yoochun nhún vai, trả lời gần như ngay lập tức. “Junsu nhìn vậy chứ thật ra cũng dễ mềm lòng~”

“Hử?”

“Tao nói, Junsu nhìn vậy chứ thật ra cũng hay mềm lòng. Anh em nhà đó giống nhau phát sợ!”

“Vây sao?” Yunho đực mặt ra tiếp thu, lòng nghe rối loạn.

“Tao biết hai người đó trước mày cơ mà! Nhìn thế chứ ngoài cứng trong mềm. Miệng mềm thì hét ra lửa nhưng lòng không có vậy!”

“Jaejoong có thể tao không rõ, nhưng tao chắc Junsu không phải dạng bảo thủ, gạt bỏ hạnh phúc của anh trai mình đâu!”

Giọng của Yoochun khi nói những câu trên rất từ tốn, vừa có chút dịu dàng vừa nghiêm túc. Xem ra là bạn của anh yêu thật. Yunho bỗng nhận ra bấy lâu nay toàn Yoochun lo cho chuyện của mình, còn bản thân, chưa quan tâm đến chuyện của bạn bao giờ.

Phát hiện chấn động trên làm anh cảm thấy chút tội lỗi, bèn giả vờ nhìn ly cà phê, quấy quấy, chuyển chủ đề khác.

“Mà Junsu đâu? Không đi làm à?”

“Xin nghỉ mấy hôm nay lên trường rồi!”

“À, lễ hội~ Mày có tính đi không?”

“Đang cãi nhau, tao lên đó sẽ như Mỹ với Nhật Bản, bom nguyên tử nổ một phát tanh bành khu vực nhà trường!”

Yunho nín thính. Ra là còn khủng khiếp như thế.

---o0o---

Lễ hội thì đồng nghĩa với việc vui vẻ. Yunho hiện tại không biết nên vui hay buồn. Cổng trường đại học vào buổi chiều muộn, không những không vắng vẻ mà còn tấp nập người ra kẻ vào, chạy đôn chạy đáo.

Ngày mốt đoàn thực tập của sinh viên năm nhất về, qua tuần sau là hội hè bắt đầu. Do ngày về bị dời lại sớm hơn so với dự kiến, toàn bộ ê kíp chương trình phải vắt giò lên cổ mà chạy. Năm nào cũng vậy, dù chuẩn bị sớm bao nhiêu, đến sát ngày cả trường vẫn cứ loạn cả lên.

Yunho bị không khí náo nhiệt, tất bật làm cho nhớ lại những ngày tháng trước đây. Hồi đó mình cũng như vậy, bản thân gánh chức lớp trưởng, anh tối mịt tối mũi, suốt ngày lết ngoài đường.

Kỉ niệm thì rất nhiều, nhưng đáng nhớ nhất là vào năm thứ tư. Đoàn sinh viên năm nhất cũng về sớm hơn dự định, tham gia vào phụ giúp các anh chị khóa trên. Kết quả là không biết sơ sẩy thế nào, dàn giáo dựng lên để sửa lại cổng khoa X bị sập, làm bị thương gần chục sinh viên. Yunho lúc đó đứng ngay cạnh hiện trường, vội vã huy động mọi người cứu hộ. Lôi được ai ra thì vác/bế/bồng vào thẳng khu trạm xá.

Sau đợt đó nhà trường cách, thuê hẳn một đội giám sát từ bên ngoài, những công trình tu sửa nhỏ đều phải mặc đồ bảo hộ và tuyệt đối an toàn.

Yunho trong lòng tự nhiên phọt ra ý nghĩ, rốt cuộc Jaejoong đang làm ở khâu nào, nếu là công trình tu sửa thì nguy hiểm quá. Con người của tóc đen hình như có tật hay lơ mơ, lại gan dạ quá mức cần thiết. Cái lần đòi ăn thua đủ với tội thằng Nghĩa đã là quá quắt lắm rồi, nếu để một mình lâu thêm chút, không biết chuyện nghiêm trọng gì mà không dám đâm đầu vào.

Jaejoong hề thích là làm, mà hề làm là phải làm tới. Cảm thấy mình làm đúng thì không bao giờ chịu khuất phục. Điều này không hề xấu, nói cho cùng, nó cũng là biểu hiện cho việc tiểu yêu tinh đáng yêu của anh là một người vững vàng, kiên định. Nhưng vào một số trường hợp, nó lại bị phản tác dụng. Tức là để thêm hàng tá phiền phức chứ không giải quyết được cái gì. Chuyện với tội thằng Nghĩa cũng lại là một ví dụ.

Nghĩ không yên, Yunho dắt xe vào trường gửi, bắt đầu quá trình tìm kiếm người yêu.

Quả nhiên trái đất tròn, nhân duyên khéo lôi kéo, vừa vào thì đụng ngay Jaejoong đang vội vã đi ra. Yunho chụp lấy cạp, kéo về phía mình.

“Anh đây nè! Em đi đâu vậy!”

“Ủa? Em tưởng mình hẹn ở cổng, anh vô đây chi?”

“Tìm em!” Yunho trả lời, tự nhiên thấy rất nhiều ánh mắt tò mò của các sinh viên đang hướng về mình. Cuối cùng đành thở dài làm lơ, tập trung vào đôi mắt to của ai kia “Vừa nhớ ra bên trường có mấy cái dàn giáo ớn lắm!”

“Tháo rồi, xong hết việc dựng cảnh nên cũng tháo xuống hết!” Jaejoong tỉnh bơ đáp, sau đó quay lại nhìn thẳng vào anh.

“Sao?” Yunho bị nhìn dữ quá đâm ra lúng túng, nghiêng đầu nhẹ nhàng hỏi.

“Anh nhớ đi rồi nói!”

Jaejoong kết thúc, quay lưng đi trước, mái tóc đen hất ra sau, bay bay trong gió. Anh nhìn theo được một lúc, cuối cùng rút ra một kết luận.

Chắc chắn lại sắp vỡ lẽ ra cả đống chuyện đây.

## 18. Chương 14: Nhân Đây Mận Mới Hối Đào

Yunho tốt nhất là đừng có suy đoán nữa. Lần nào suy đoán là đúng y lần đó. Kết quả đều là mình chết thảm.

Nói đến đây, người đáng chết nhất chính là Park Yoochun. Đúng vậy, chính nó, luôn luôn là nó, có bao giờ là ai khác đâu!

Thật ra, mọi chuyện vốn đã tốt đẹp đâu vào đấy. Sáng hôm đó anh thức dậy, nhận ra rằng ‘A, hôm nay Changmin về!’. Bình tĩnh đánh răng, rửa mặt, thay quần áo chỉnh tề. Dự định dắt Jaejoong đi mua sắm ít đồ.

Đường đến trái tim người đàn ông một cách nhanh nhất, chính là tắt qua cái bao tử. Câu này lại càng đúng với Changmin – em trai của anh – một quý ông sành ăn chính hiệu. Yunho chưa bao giờ thấy ai có tình yêu mãnh liệt dành cho thực phẩm như vậy. Nhớ lại tài nấu nướng rất hoành tráng của tiểu yêu tinh hồi ở nhà bác Thẩm, anh chắc chắn không gây ấn tượng cho Changmin thì cũng phải để lại một dấu cộng to tướng.

Lần này em trai về, Yunho đành coi như mình chơi bài thí. Changmin là đứa biết suy nghĩ, rất hiện đại và trưởng thành. Tóm lại là có cơ hội để thuyết phục. Nếu trông chờ cái mồm Yoochun làm bè cứu sinh với cha mẹ thì chắc chắn sẽ như tàu Titanic, chìm ngấm luôn chứ khỏi nổi. Không phải Yunho không tin tưởng vào bạn mình mà hiện tại anh chàng cũng lâm vào tình cảnh yêu đương y hệt, không khéo bị phát hiện còn quy tội kéo bè lập phái, bắt chước nhau. Quan hệ không được bề trên nhìn nhận nghiêm túc mà còn bị gạt phắt đi.

Tóm lại, phải tranh thủ sự ủng hộ từ hậu phương, sau này có bị đuổi đánh thì ít nhất cũng còn Changmin ở lại năn nỉ.

Jaejoong xem ra không đọc được sự lo lắng sâu xa ở anh, khuôn mặt bình tĩnh leo lên xe để anh chở ra siêu thị. Yunho một lòng suy nghĩ, kết quả là lời hết tất tần tật những món em trai mình thích vào thực đơn, chất đồ đến chật kín cả xe đẩy. Sau một hồi quay tới quay lui, vẫn thấy không đủ, chân chừ mãi không chịu ra quầy tính tiền. Tới lúc này thì tóc đen nổi giận, nắm tay giật lại.

“Anh làm cái gì vậy, nuôi cả đội bóng hả?”

“Mua dư đi em, rồi về coi nấu được món nào nấu!”

“Em biết em nấu cái gì mà, anh đứng yên đi!”

Nói rồi Jaejoong đẩy xe trở ngược về mấy gian hàng, tay bỏ lại đồ trong xe về chỗ cũ. Yunho nhìn mà ruột gan thót lên thót xuống. Jaejoong à, em đừng có lựa ngay lúc này mà làm khó anh được không. Changmin đôi lúc cũng đáng sợ lắm, còn hơn cả Yoochun.

Thấy Yunho cứ đứng ngồi không yên, tiểu yêu tinh đành quay sang khoanh tay hỏi.

“Anh nói em biết là chuyện gì đi được không?”

“Mình nên mua nhiều đồ chút đi em, em trai anh nó ăn nhiều lắm!”

“Đừng bắt em hỏi hai ba lần cái chuyện mà anh biết mình chắc chắn phải trả lời thế! Có phải có chuyện gì rồi không?”

Jaejoong lại gần anh, tay nắm hờ vạt áo, đôi mắt to chăm chú quan sát từng cử chỉ trên khuôn mặt Yunho. Anh thở dài, nếu anh có thể qua mặt được con người này thì đã làm lâu rồi, thôi đành vậy.

“Anh sợ Changmin sẽ không chịu được cú sốc!”

Yêu tinh tóc đen nghe xong thì đực mặt ra, im lặng một chút nhìn anh. Yunho một lòng xin cậu hãy nói điều gì đó khả thi một chút, nhưng xem ra mong ước đó là quá lớn lao nếu người yêu của bạn là yêu tinh. “Chuyện đó là chắc chắn rồi!”

Từ Hải ngày xưa chưa chắc đã thấm thía nỗi khổ đau bằng anh bây giờ.

Anh hỏi lại, mặt xụ xuống như con nít. “Bộ em không lo hả?”

“Dĩ nhiên là em lo chứ! Cũng giống như chuyện em và Junsu với Yoochun thôi!” Jaejoong nhún vai, khẽ thở dài. “Nhưng ăn thêm vài miếng chẳng làm Changmin suy nghĩ khác đi chuyện của tụi mình đâu anh!”

“Anh biết, nhưng em... em huyt toẹt như vậy...!”

“Anh sợ hả?” Jaejoong hỏi, cúi xuống nhìn đầu đó trong giỏ xe.

“Một chút!” Yunho đi bên cạnh, thở dài đáp.

“Hối hận không?”

“Không bao giờ!!” Yunho ngay lập tức la lên. “Anh chưa bao giờ hối hận vì yêu em hết!!”

Thường khi cái miệng làm việc trước bộ não, kết quả thật chẳng ra làm sao. Trường hợp của Yunho cũng không ngoại lệ. Jaejoong trợn mắt lên dòm anh, mặt đỏ bừng bừng. Mà không chỉ Jaejoong, lấy đôi uyên ương làm tâm, quay bán kính một trăm mét, tất cả đều đang tròn xoe đôi mắt mà chiêm ngưỡng Yunho. Nếu sàn siêu thị không phải xi măng thì đã đào được lỗ mà chui xuống rồi.

“Em đừng có cười nữa, anh xấu hổ sắp chết rồi!” Yunho gắt, mặt vẫn còn đỏ tới mang tai, giả vờ chăm chú thái cà chua.

“Em mới là người bị anh làm xấu hổ xem chết thì có!” Jaejoong cự lại, cố gắng nhịn cười, tay cầm hũ gia vị đưa lên mũi hử thử.

“Anh...” Yunho tính nói mà không biết nói gì, nên cuối cùng đành im bặt.

“Lát nữa mà thấy không được thì cứ để em nói!”

Jaejoong nhỏ nhẹ. Anh nghe xong cảm thấy chút ngỡ ngàng, quay sang nhìn. Cậu vẫn đang rất chăm chú vào nồi canh.

“Cứ để anh!” Yunho dịu giọng, bỏ con dao trong tay qua một bên. “Dù sao anh cũng là anh của Changmin mà!”

“Vì vậy đó mới là vấn đề!” Jaejoong trả lời, dùng muôi múc canh ném thử. “Anh thử nghĩ xem, nếu một ngày nào đó Junsu nói với em nó đang yêu đương với Park Yoochun thì sao? Chắc chắn em sẽ đột tử chết ngay lập tức!”

Anh tính mở miệng nói thật ra thì Yoochun cũng không tệ đến cái mức đó thì đã bị Jaejoong quay lại lườm cho một cái. “Anh đừng có hòng mà bênh đấy!”

Nếu nói đến tệ, người yêu à, em không cảm thấy thật ra anh cũng đại loại giống Yoochun sao? Thử nghĩ ngược lại, một ngày nào đó em nói với Junsu rằng mình đang yêu đương với anh hàng xóm thì sao? Chắc chắn Junsu cũng sẽ đột tử chết ngay lập tức. Lúc đó, mới là đại thảm họa.

“Anh đúng là mãi, chẳng bao giờ thay đổi!”

Jaejoong giận dữ cắn nhằn khi thấy anh đực mặt ra trước tấm thớt và mớ cà chua. Những câu nói của yêu tinh tóc đen hay ẩn một dụng ý gì đó, thường xuyên làm cho Yunho quáng cả lên, không biết đâu mà lần. Như lúc này chẳng hạn, cậu nói như thể đã biết đến anh từ lâu lắm rồi, trong khi thật ra, họ chỉ mới gặp nhau được gần một tháng thôi.

Khoan đã! Yunho bỗng cảm thấy rùng mình. Mà có thật sự là họ chỉ mới gặp nhau được gần một tháng không?

“Jaejoong, em học chung trường đại học với anh mà phải không?” Anh hỏi, một chi tiết trọng đại khủng khiếp mà bây giờ mới chợt nhớ ra.

“Ừ, nhưng khác khoa!”

“Lúc đó em có biết anh không?” Yunho ướm lời, ngày đó anh là tài tử của khoa, khá nổi tiếng.

“Có, cả trường ai mà chả biết anh!” Jaejoong quay lại giơ tay nhờ anh đưa hũ bột canh.

“Vậy à...”

“Anh lúc đó chả biết em là ai đâu, nên không cần cố nhớ lại làm gì. Đến lúc mà mọi người biết em, thì anh đã tốt nghiệp, chạy biến mất tiêu rồi!” Nói rồi tay tóc đen thoăn thoắt nôm nôm gia vị. Khuôn mặt không cảm xúc.

“Anh\_”

“Không sao, có gì đâu mà anh buồn. Khoảng thời gian đó lúc nào em cũng tức đến muốn bóp cổ anh chết!”

“Hử?”

“Thôi, em không có ghét anh, đừng làm cái mặt đó!” Jaejoong bật cười khi thấy vẻ mặt sắp phát khóc của Yunho, quay lại luồn hai tay qua eo anh, đầu ngả lên vai, ôm nhẹ nhàng. “Anh thử nghĩ thích một người mà không biết làm gì, suốt ngày kiếm cớ đi vòng vòng như một đứa khùng, hai năm trời mà không có được một cuộc nói chuyện cho ra hồn. Anh nghĩ, có tức đến chết không?”

“Em ngày nào cũng hậm hực muốn lao vào bóp cổ anh chết cho rồi. Biết bao nhiêu người thích em mà sao anh không thích em?”

“Cái hôm em gặp anh, là vì em say, chỉ là muốn chọc anh cho bỏ ghét thôi. Nếu không phải nường tình bộ mặt thộn ra của anh, em đã bay vào bóp chết anh rồi!”

“Bây giờ hỏi ra cái gì anh cũng không biết, thật là, chả biết mấy năm qua em cay cú, buồn bã vì điều gì!”

Jaejoong nói một lèo, thật trơ tráo. Còn Yunho nghe xong chỉ muốn quay sang bức tường bên cạnh, đập đầu vào đó mấy cái. Anh dùng tay đẩy nhẹ vai của Jaejoong ra, nhìn vào mắt cậu, hỏi một câu rất thiết tình.

“Mấy năm qua là em thích anh thật hả?”

“Chứ anh nghĩ sao khi không em để một thằng con trai hôn?” Jaejoong nhú mày, khuôn mặt khi nhăn lại trông vẫn rất đáng yêu.

“Jaejoong, em không nói, anh...”

“Em đã nói là em không sao. Anh đừng có như thế!” Người trong vòng tay anh bật cười ha ha. Siết chặt cái ôm, lúi sâu vào lòng Yunho hơn.

Nói là như thế, nhưng trong anh tự nhiên cảm thấy chút giận. Không biết là giận ai, giận cái gì. Có lẽ là giận thời gian, giận mấy năm tháng đại học mà cũng có khi là giận cái tính vô tình hồ hững của anh.

Hai năm cũng là thời gian. Nào có ngắn ngủi. Vậy mà Yunho quay đi quay lại, đã lãng phí hai năm mà không hề hay biết. Cái khoảng thời gian đằng đẳng đó, ai sẽ đền cho Jaejoong đây?

Nếu hai năm không là lặng thầm và buồn bã, thì đã hạnh phúc bên nhau được biết bao lâu rồi?

Giận rồi lại thấy buồn. Lần này là Yunho buồn cho Jaejoong, buồn cho sự vô tư của mình, buồn cho hai năm lẽ bóng ngơ ngác tình yêu.

Ẩn sau một tiếng ‘không sao’ là biết bao nhiêu dưng khí và những đau lòng. Một người mạnh mẽ, sẵn sàng bỏ qua những thứ ‘có sao’, thì mới nói ra từ ‘không sao’ được. Nhưng những nỗi buồn là thật, mòn mỏi là thật. Đâu thể nào chối bỏ được?

“Không sao thật chứ?” Yunho hỏi lại, hai tay nâng mặt tiểu yêu tinh lên, nhìn vào đôi mắt đen một màu, không chút sắc phốt lẩn lộn.

“Ừ, em thấy không sao!” Mắt Jaejoong hơi sụp xuống, nhìn đi hướng khác.

“Vậy sao lúc ở quê, em la hét um sùm với anh như thế?” Anh dùng tay giữ mặt người yêu lại, cúi xuống sát cậu. “Nói anh nghe!”

“Em không có!”

“Em có!”

“Không có!”

“Em tủi thân phải không?”

“Em đã nói không có mà!”

“Vậy sao lần đó khóc!”

“Em không có khóc!”

“Em có khóc!”

“Em không có khóc! Anh thích em thật rồi thì sao em phải khóc cơ chứ? Nếu như lần đó anh...”

“Sao?”

“...” Cậu nín khe, cúi đầu nhìn xuống đất.

“Thôi mà, nói anh nghe!” Yunho kéo mặt cậu lên, hôn lên mắt một cái. Giữ nguyên khoảng cách gần sát giữa hai khuôn mặt, giọng thật trầm. “Nói anh nghe hết đi. Đừng giận nữa!”

“Chỉ là em nghĩ...” Mắt cậu long lên, y như ngày ngồi trên tảng đá hôm đó, gió thổi mạnh bạt vào người. Yunho tay khẽ vuốt mặt Jaejoong, hôn lên má cậu, im lặng lắng nghe. “... nếu như anh không chấp nhận thì sao?”

Nếu như anh không chấp nhận thì sao?

Nếu như anh hét lên thì sao? Nếu như anh cảm thấy ghê tởm thì sao? Nếu như anh tránh mặt cậu thì sao? Nếu như anh đánh cậu thì sao? Nếu như anh đâm ra căm ghét thì sao?

Rốt cuộc thì là ‘nếu như’ của cái gì? Không gì cả hay tất cả?

“Sau này em đừng như vậy nữa!” Anh nói, để trán mình dựa lên trán của Jaejoong. Cảm thấy như có một mớ lòng bùng vừa được gỡ ra, cúi xuống hôn tiếp lên mặt của tóc đen.

“Hửm?” Jaejoong dụi dụi vào người anh.

“Làm vậy anh buồn, em cũng buồn. Đừng vậy nữa!”

“Khéo dụ ngọt thật~”

“Vậy giờ muốn đến bù sao đây?” Yunho nói, siết vòng tay quanh người Jaejoong một cái, vùi đầu vào tóc và cổ cậu.

Tiểu yêu tinh cười hình hích, để con người to như con gấu là anh ôm cứng ngắc, vui vẻ nói vào tai. “Sau này thương em nhiều nhiều là được!”

Giây phút đó thấy hạnh phúc như sóng đánh vào bờ. Làm bờ cát khô hạn ngày hôm qua trôi đi. Còn lại một bề mặt mới toàn những hồi ức tốt đẹp.

À, mà một mạch này giờ, rốt cuộc thì Yoochun đã làm nên tội tình gì cơ chứ?

Không rõ lắm chỉ biết đó là một trong những cái tội rất to lớn của nhân loại. Vô tình trở thành bóng đèn trong câu chuyện tình yêu của người khác.

Vấn đề đó, kể ra cũng rất lằng nhằng, bắt đầu tận khi Changmin về tới nhà.

## 19. Chương 15: Yêu Nhau Chữ Vị Là Vị \*

Yunho ra ngoài hiên ngồi thì phát hiện trời đã tối đen, đưa tay nhìn đồng hồ của mình. Bảy giờ hơn.

Buổi ăn tối từ hồi chiều với Changmin vừa kết thúc và kết quả thì thật không biết nói sao. Anh không dám cho đây là một sự chấp nhận nhưng chắc chắn, nó cũng chẳng phải từ chối.

Buổi chiều chuẩn bị xong các nguyên vật liệu, Yunho cùng với Jaejoong nằm chơi một lúc ở sô pha, coi mấy bộ phim hành động, chờ đến khi Changmin gần về sẽ bắt đầu nấu nướng.

Mọi việc khá suôn sẻ, anh rất tự tin về khoản giới thiệu Jaejoong là người yêu của mình – nếu loại trừ việc cậu có cùng giới tính nam. Tiểu yêu tóc đen mặc một chiếc áo thun mỏng dài tay, cổ xẻ tim, quần jean. Tóm lại là rất xinh đẹp, Yunho nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi gật đầu lia lịa cho 10 điểm.

Changmin về tới cửa nhà, nhấn chuông vào đúng năm giờ bốn mươi lăm phút. Kể từ lúc đó đến bây giờ chỉ mới có hơn một tiếng trôi qua, vậy mà không biết anh đã xem đứng tim bao nhiêu lần rồi.

Yunho không kiềm được, rút điện thoại gọi cho bạn thân nhất của mình.

“Sao rồi?” Giọng Yoochun dồn dập ngay khi vừa bắt máy, xem ra cũng khẩn trương không kém gì anh.

“Đoán đi!”

“Đoán quái gì! Phun ra hết cho tao! Tao lo cho mày quần lên nãy giờ!”

“Tao còn chả biết nữa là!” Yunho xui xẻo, cảm thấy chí khí ngồi chiều giờ bay đi đâu hết.

“Không biết cái đầu mày, chứ nãy giờ mày không ngồi ăn cơm với thằng Changmin a?” Yoochun hỏi, càng sốt ruột hơn với sự mập mờ từ anh.

“Có!”

“Thế không-biết là sao??”

“Changmin vừa về nhìn thấy tao với Jaejoong đã nghi rồi, mặt nó tối thui. Có Thanh Thanh đi chung với nó nữa!”

Yunho nghe thấy một tiếng bộp ở đầu dây bên kia, có lẽ bạn anh vừa dùng tay đập vào đầu mình. “Sổ mày xúi quẩy thật!” Anh chàng cảm thán.

“Chuyện đó chưa đáng la làng đâu. Tao không thể đuổi Thanh Thanh về được, nhưng Changmin chủ động kêu con bé về. Tao nghĩ là lộ tẩy cả rồi!”

“Thế nó có làm ầm lên không?”

“Không, từ lúc đó đến tận ngồi vào bàn rồi tao nói về việc tao đang quen Jaejoong. Nó đều im lặng!” Yunho thở dài. “Nhìn nó ăn cơm mà hai đứa tao tim muốn nhảy cả ra ngoài!”

“Có dấu hiệu sốc chứ?”

“Không! Bình tĩnh hơn cả tao với Jaejoong! Mày ở đó dám còn tưởng tao mới là người phải ngồi nghe tin dữ ấy!”

Đầu dây bên kia im lặng một lát, cuối cùng kết lại một câu đầy bi thương. “Tao nghĩ mày nên chuẩn bị tâm lý đi!” Yunho thật muốn phát tiết với thằng bạn. Cuối cùng thì mày ở phe nào?

“Gọi cho mày để nghe vớ vẩn vậy đó hả?”

“Giờ Changmin đâu?” Yoochun chuyển đề tài đột ngột, nhắc anh quay trở về vấn đề chính. “Jaejoong nữa, không ở chung với mày à?”

“Ăn xong Changmin nói là cần trao đổi riêng với Jaejoong chút chuyện. Bảo tao ra ngoài một lát!”

“Hử?? Thế là mày bỏ đi luôn à, ổng không vậy?” Yoochun lên giọng la làng. Như thế mình mới là nhân vật chính ấy.

“Changmin không phải là người lỗ mãng. Tao tin nó. Với lại tao cũng đã nói Jaejoong là người tao rất trân trọng. Suy nghĩ kỹ rồi, tao mới đi đến quyết định này!” Yunho điềm tĩnh trả lời. Đột nhiên khi người khác bắt đầu bối rối, anh nhận ra mình vẫn còn bình tĩnh chán. Giọng nói bỗng trở nên đầy tự tin.

“Hôn nhân và gia đình đúng là nhiều lúc chả ăn nhập được với nhau!”

“Đừng nói cái kiểu nhát gừng đó. Chuyện của mày, bác trai mà biết thì tao cũng không cứu được đâu!”

“Cần mày nhắc, bản thân tao cũng biết ba mẹ tao thế nào mà!” Nói rồi anh nghe bạn mình thở dài một cái, nhẹ nhàng nói thêm “Nhưng tao mừng là ít nhất chuyện của mày vẫn tốt đẹp!”

“Không biết trước được. Còn chờ xem kết quả chút nữa thế nào!”

Yoochun cười ha hả, nói lảng sang chuyện khác. Yunho biết là bạn mình đang cố gắng lái anh đi khỏi vấn đề gia đình bên đó. Ngoài mặt, anh xem như mình bị cuốn theo thật nhưng trong lòng thì đã thông suốt. Yoochun đã giúp anh rất nhiều, là một thằng chơi không tính toán. Yunho nếu không giúp lại, chắc chắn, sẽ là thằng bạn tồi nhất trên thế gian này. Chờ khi mọi chuyện bên anh lắng xuống, Yunho chắc chắn sẽ có một buổi nói chuyện đàng hoàng với thằng bạn chơi thân hơn chục năm của mình.

“À, tao còn một chuyện muốn hỏi mày!” Anh nói trước khi cúp máy, chợt nhớ ra mình vẫn còn một vài vấn đề quan trọng cần làm rõ.

“Hửm?”

“Chuyện mày và Jaejoong quen biết bắt đầu từ đâu vậy?”

---o0o---

Bầu trời đêm ở thành phố thật nhàm chán, một màu đen kịt, chả có ánh sao nào. Yunho ngồi ở ngoài hiên tưởng chừng muốn ngủ quên luôn, cuối cùng thì Jaejoong cũng đã ra ngoài. Cậu đập vai anh rồi ngồi xuống bên cạnh, không nói gì, miệng cười mỉm chỉ.

“Sao?”

“Em lạnh lặn từ đầu đến chân!”

Yunho nhìn từ trên xuống dưới tóc đen một lượt rồi khẽ gật đầu, đưa tay vuốt mặt cậu. “Changmin nói gì với em thế?”

“Cũng không có gì...”

Anh nhận ra không-có-gì của người yêu mình, thường thường là rất-có-gì. Nếu không hỏi cho đến cùng, kết quả luôn là tiểu yêu tinh ôm hết phiền não cho mình, đúng là dạng người phức tạp, chắc vì vậy mà không rời mắt ra được. Yunho quay đầu lại nhìn vào trong nhà, Changmin xem ra đã lên lầu rồi. Anh quàng tay qua vai của Jaejoong, kéo cậu ngã vào lòng.

“Vậy thôi, anh hỏi em trước được không?”

“Hửm?” Cậu mở to mắt ra hiệu chuyện gì.

“Hồi đó em hay đến bar Yoochun làm uống say, rồi phun ra hết mấy chuyện về anh hả?”

“Ai nói anh vậy??” Jaejoong bật ra khỏi lòng anh còn nhanh hơn lò xo điện, mặt trong phút chốc đỏ lên, mí mắt giật giật.

“Xấu hổ gì, có phải còn là người dưng đâu, lại đây!” Yunho nói, cảm thấy giống loài yêu tinh nhiều lúc phiền phức hơn là xấu xa. Nghĩ rồi chỉ biết tự an ủi rằng dù sao cũng đã là thành đôi rồi.

“Yoochun nói anh phải không? Em không tha cho anh ta đâu!!” Jaejoong nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng xù lên vô cùng đáng sợ. Yunho thấy vậy thì nắm tay kéo lại gần, vuốt vuốt.

“Thôi mà em, chuyện xưa như trái đất rồi, nói ra chết ai đâu. Hồi đó thích anh mà lại đi kể hết với anh hàng rượu, thật chẳng hiểu nổi em. Chui vô mấy chỗ đó không sợ bị người ta lợi dụng à?” Anh vừa nói vừa xoa, cố gắng tìm cách níu giữ cái mạng sống vốn đang rất mong manh của ông chủ Park. Yoochun à, cùng lắm thì xem như là đền bù cho vụ mày phá ngang nộ hồn đầu của tụi tao. Tao chắc chắn Jaejoong sẽ rất nhẹ tay.

“Mấy người đúng là làm tôi xấu hổ đến chết đi được!!” Cậu giãy nảy trong lòng Yunho, cố dùng tay đẩy anh ra.

“Có gì đâu mà~”

“Mất mặt!! Mất mặt chưa từng thấy!!” Yêu tinh tóc đen la hét um sùm, thật là, chẳng phải bây giờ nhìn vào còn mất mặt hơn hay sao?

“Rồi rồi, anh biết rồi! Nếu nói mất mặt thì anh mất mặt hơn, giờ anh là người yêu của em, nên cái gì cũng là anh sai hết. Được chưa?” Yunho tay ôm tay vuốt, giọng lưỡi vô cùng ngon ngọt. Quả nhiên, chơi với người họ Park riết, tính tình anh cũng trở nên lơ đãng rồi.

Tóc đen ngồi trong lòng anh, quay người đi hướng khác, có lẽ là giận hờn vu vơ mà cũng có thể là quá xấu hổ để đối diện với anh. Đại loại theo những gì Yoochun kể thì công cuộc yêu thầm của anh cả nhà họ Kim cũng rất quần quai. Yunho bắt đầu học năm ba thì cậu vào trường, đến năm tiếp theo thì Jaejoong để ý đến anh, theo như lời ông chủ Park thì là do một tai nạn tình cờ, cuối cùng đôi theo Yunho lúc nào không hay. Mấy ngày đó Jaejoong thường chọc điên Junsu bằng đủ thứ trò kì lạ, chủ yếu cũng là vì muốn nhìn mặt anh.

Đến một ngày con trai thứ của nhà họ Kim chịu không nổi, phát tiết một trận cuồng phong. Tóc đen đành xui xẻo, làm anh ngoan con giỏi, không được tìm cơ sanh sự nữa. Một tháng sau thì héo còn hơn hoa vào mùa hạn, tìm đến bar của Yoochun uống rượu. Kết quả rượu vào lời ra, nắm lấy anh pha chế - tức Yoochun - tuôn một tràng chửi bới về cái người-nào-đó. Cũng may là tiếp theo, Junsu xót anh mình cứ buồn bã mãi, đành xuôi theo ý, muốn làm gì thì làm. Tuy nhiên rất tiếc, nạn nhân Park Yoochun đã bị nhầm trở thành đối tượng trút nỗi lòng, mỗi tuần một lần lại được Jaejoong lôi ra kể kể từ A đến Z chuyện của người-nào-đó.

Đến khi anh pha chế bị ba mẹ thân yêu lôi về Mỹ vì suốt ngày lông bông không nghề nghiệp ổn định, tiểu yêu tình mới thôi đến bar. Yunho thì bắt đầu chuyển nhà. Tóm lại, câu chuyện tình yêu đầy gay cấn đến đó thì tạm dừng cho đến khi Yoochun (trốn) về nước và Yunho với Jaejoong trở thành hàng xóm.

Mọi chuyện thật cũng không đến nỗi nào, nói ra thì cũng đều là hồi ức đáng trân trọng. Chỉ là do người yêu anh muốn giữ chút hình tượng nam nhi chí chí mà ém đi thôi. Quả thật, vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu.

“Thế sao lúc đầu lại thích anh vậy?” Yunho hỏi, dặt tay người bên cạnh đứng dậy, leo qua hàng rào, vào sân nhà của Jaejoong. Bên đây có một cái xích đu bằng gỗ nhỏ ở hàng hiên, phía trên là cây bông giấy mọc lan qua từ mái nhà bên cạnh, rất thoáng mát.

“Yoochun không kể anh luôn à?” Giọng yêu tinh đầy mỉa mai, xem ra vẫn còn rất bất mãn vụ tộc mạch của bạn anh. Cũng không trách được, vì Yunho là người hỏi trước cơ mà.

“Không, anh muốn nghe em nói!” Anh cười, hơi cúi đầu nhìn qua bên nhà. Đèn phòng Changmin đang sáng, có lẽ đã đi tắm rồi. Junsu hiện đang ở trường lo nốt công việc chuẩn bị lễ hội. Hàng xóm xung quanh đều là người già hoặc những người hay đi công ty tác xa, tóm lại rất vắng vẻ. Yunho bỗng nhiên thấy chút hài lòng, giờ thì thật sự chỉ còn lại mình họ thôi.

“Anh không nhớ thật sao?”

“Nhớ chuyện gì?”

“Lúc anh học năm tư, trường mình có sập dàn giáo một lần đó!”

“Hả?? Em lần đó cũng bị thương sao??”

“Không, sinh viên năm hai làm khâu dàn dựng sân khấu mà!” Jaejoong cười, dùng chân khê đung đưa xích đu gỗ mà họ đang ngồi. “Người bị thương là Junsu!”

“Anh cứu Junsu à?”

“Không, là em cứu!”

“...” Yunho đực mặt ra không hiểu.

“Junsu bị vết cắt ở tay, không nặng lắm nhưng ra hơi nhiều máu, em đưa nó vào trạm xá trước, kết quả là cái áo trắng bị dính máu!”

“...” Anh vẫn chưa rõ lắm.

“Anh lại tưởng em bị thương, thế là từ đâu xông tới, kéo tay em rồi vác lên vai, chạy một mạch đến trạm xá, thậm chí em còn chưa kịp nói câu nào, anh đã thả em xuống giường, nói nằm yên, rồi chạy biến đi mất!”

“Bác sĩ lẩn y tá nhìn em rồi nhìn theo anh. Thật lúc đó, em còn không biết anh bị gì nữa!”

“Anh nghĩ với tình huống như vậy, bảo em không ấn tượng sao được. Đã vậy cứu xong rồi anh còn không nhớ em là ai!”

Yunho xém xiu là té từ xích đu té xuống dưới đất. Quả thật là không còn gì để nói, vừa xấu hổ, vừa mất mặt. Lần đó quả nhiên là anh tham gia vào bên cứu hộ rất nhiệt tình, thậm chí lúc xong việc, bản thân từ lạnh lặn cũng xây xát đôi chỗ. Changmin nói bản năng người-tốt ở anh nhiều lúc quá mạnh, bất luận mấy trung ương thần kinh khác, thật không biết là họa hay phúc.

Từ ngày yêu Jaejoong, anh đã lâm vào tình huống vừa muốn khóc thét vừa muốn bật cười như vậy không biết bao nhiêu lần rồi. Lần nào cũng sâu sắc đến độ suốt đời cũng chẳng quên nổi.

Anh xấu hổ quá, giả vờ nhắm mắt cố gắng hồi tưởng nhưng xem ra là vô ích.

“Thôi, anh dừng lại đi!” Jaejoong cười khi thấy vẻ khổ sở của anh. “Em đã nói là không sao mà. Em biết là anh không nhớ, nếu không, hai năm qua hai đứa mình đâu có thế này!”

Yunho đưa tay gãi mặt. Tự nhiên thấy cũng đúng, xem ra khoảng thời gian sắp tới, phải bù đắp thật nhiều đây. Cụm từ ‘hai đứa mình’ quả là nghe êm tai ghê gớm.

“Hãy, thật là...~ em và anh có duyên với mấy cái gì đâu không. Dàn giáo trường mình sập, em thích anh. Nhà anh xém sập (vì nhạc nhẽo bên em), thì anh thích em. Sắp tới cái gì sập nữa thì tụi mình cười nhau đây!”

“Haha~” Jaejoong bật cười, ngả vào lòng anh, không trả lời. Yunho tưởng cậu coi đó là một câu đùa thông thường, cuối cùng thì thấy tiểu yêu tinh nghiêng đầu, nói thật khê bên tai. “Rào cản sập...~”

Anh sững lại vì mấy từ nhỏ nhẹ ấy. Cậu thì ngược lại, cười tươi rói, vòng tay qua ôm cổ anh, mắt khê liếc nhìn xung quanh để chắc chắn không ai nhìn thấy họ.

“Lúc này Changmin hỏi em, đã suy nghĩ kĩ chưa!”

Tự nhiên Yunho thấy tim mình đang đập bồng chập rì lại, từng nhịp một khó khăn. Anh chắc chắn lúc này, em trai mình đã có một cuộc nói chuyện rất nghiêm túc với Jaejoong. Một cuộc nói chuyện mà anh, dù là người trong cuộc, cũng không có quyền hạn quyết định.

“Vì anh là một người rất tốt, Yunho. Quá tốt! Nên nhiều lúc Changmin không tin tưởng vào quyết định của anh, nhất là trong những tình huống liên quan nhiều đến tình cảm như thế này!”

“Changmin hỏi, ai là người thích trước. Dĩ nhiên là em rồi! Và đó mới thật sự là vấn đề!” Giọng Jaejoong trầm xuống, nhưng vẫn giữ nét mặt tự nhiên nhất có thể.

“Yunho, anh là một người vừa tốt bụng, vừa thật thà. Dù rằng hơi cù lần một chút, hơi khô khan một chút, nhưng quả thật, vì vậy mà em thích anh!” Cậu ngưng lại, mỉm cười, đôi mắt to nhìn thẳng vào anh, tay vuốt theo những đường nét trên khuôn mặt.

“Nhưng đó là sự tốt bụng, sự dịu dàng dễ gây hiểu lầm. Có thể anh tự nguyện trong mối quan hệ này, nhưng anh ‘bình thường’ mà, có chắc là anh không hối hận? Mà quan trọng hơn, có chắc là tình cảm anh dành cho em bây giờ không hoàn toàn là do anh quá tốt? Anh chấp nhận vì không muốn làm em tuyệt vọng?”

“Changmin đã nói ra điều mà em rất lo sợ, Yunho... Vì lúc đầu là do em thích anh nhiều quá, và rồi anh đáp lại. Nhưng nhiều khi là do bản năng của anh hơn là do tình cảm thật sự. Đến một ngày nào đó, bản năng của anh dừng lại, tình cảm sẽ còn được bao nhiêu?”

“Và rồi còn em? Lúc đó em thật sự đủ mạnh mẽ và vị tha để anh ra đi không? Em chắc chắn là không đâu anh. Em là đứa vừa ích kỉ, vừa nhỏ nhen. Như em đã nói với anh lúc ban đầu, nếu anh nắm lấy tay em rồi, thì em sẽ theo anh đến chết, anh đi đâu, em sẽ theo tới đó!”

“... Em đã suy nghĩ kĩ với quyết định của Changmin. Thắng bé tùy vào anh, vậy thì giờ, em cũng chỉ hỏi anh một lần cuối. Anh nghĩ sao về chuyện của hai đứa tụi mình?”

Anh nghĩ sao?

Anh còn có thể nghĩ sao cơ chứ?

Những câu nói vừa rồi, Jaejoong có biết là nó sẽ gây tổn thương như thế nào cho tình cảm đôi bên không? Yunho cắn răng, đứng bật dậy, nắm tay người yêu kéo vào trong nhà. Anh cảm thấy mình sắp tức đến điên lên được. Những lời như vậy, cậu cũng có thể nói ra cho đành lòng được sao?

Jaejoong quỳnh quýnh rút chìa khóa mở cửa, hơi lo ngại trước sự giận dữ ngoài sức tưởng tượng của anh. Yunho kéo cậu tọt vào bên trong rồi đóng cửa một cái thật mạnh. Tiếp theo những gì có thể nhận thức được thì anh ấn cậu vào cửa và bắt đầu hôn.

“Đứng yên, động dậy là chết với anh!” Yunho dứt ra khỏi môi cậu, tuyên bố chắc nịch rồi lại tiếp tục, không để Jaejoong kịp phản ứng.

Tiểu yêu tinh im re, ngoan ngoãn để yên cho anh hôn hít, thỉnh thoảng kín đáo đáp lại. Đến khi tưởng là sắp đứt hơi tới nơi, Yunho mới buông cậu ra, vừa thở vừa nói.

“Anh hỏi em... anh vừa mới làm gì?”

“Hôn...”

“Ừ, anh vừa hôn đàn ông đấy! Thế có bình thường không?”

“Không...”

“Thế anh hỏi em, anh có hôn Yoochun không?”

“Anh với Yoochun có hôn...”

“Jaejoong!!”

“Không...”

“Anh cũng sẽ giết Yoochun nếu nó dám hôn anh!” Yunho nói, tay chống vào cánh cửa, dồn cậu vào giữa lòng anh và mặt phẳng phía sau. “Anh cảm thấy như vậy... rất là gớm!”

“Nhưng hôn em, không hề gớm tí nào!” Yunho vuốt mặt Jaejoong “Hôn rồi thì lại muốn hôn nữa!” Vừa dứt câu anh kéo mặt cậu lại gần, hôn thêm một cái chóc.

“Em nghĩ là vì cái gì hả?”

“Em có biết mấy lời mình vừa nói rất ngu ngốc không? Mọi người nghĩ sao, anh không quan tâm, quan trọng là em! Là em cơ!”

“Dù anh là người tốt, thì cũng có giới hạn. Em nghĩ anh chịu hôn một người chỉ vì họ thích anh sao? Vậy thì dám anh phải đi hôn hết người này đến người khác rồi!”

“Jaejoong, anh để em với Changmin là mong em thuyết phục nó, không phải để nó thuyết phục em!”

Quay đi quay lại, đúng là muôn nẻo con đường tình duyên. Không tránh được lúc nảy sinh hoài nghi. Tình yêu càng non trẻ, người ta càng dễ dấn ra lo sợ. Yunho biết rõ những chuyện như thế này, rồi cũng có ngày xảy ra, như mọi câu chuyện tình yêu trên thế giới, tất cả đều có bi kịch của riêng nó. Vượt qua được hay không, là còn tùy vào mỗi người.

Mọi nghi ngờ đều có nguyên nhân, nếu Yunho lúc đầu rõ ràng hơn, thì nó đã không có cơ hội lớn mạnh đến như vậy. Không phải lỗi của Jaejoong, là do sự bàng quang của anh.

“Vì sao lại chọn em hả Yunho?” Cuối cùng, đôi môi màu hồng nhỏ xíu của Jaejoong lên tiếng. “Em thật chẳng hiểu nổi anh suy nghĩ gì mà lại thích em!”

Thật ra anh còn chả hiểu. Yunho nghĩ như thế, nhưng tự nhiên khi tuôn ra thành lời, nó đột nhiên lại là một điều khác. Hình ảnh buổi chiều ngày hôm đó, Jaejoong bế Thu Vân cùng Minh đứng ngược chiều sáng, Cảnh cậu ngồi cô đơn trong đêm khuya, đom đóm bay đầy xung quanh. Giây phút cậu ngồi trên tảng đá một mình, quần áo ướt nhem... Tất cả, lần lượt lướt qua trong đầu anh, nhanh nhưng rõ từng chi tiết. Yunho tự nhiên cảm thấy như mình vừa nhận ra điều gì đó rất lớn lao, nắm lấy tay cậu, nói từng từ.

“Vì khi nhìn em, anh thấy được anh của mười năm sau sẽ có được những gì!”

“Hằng ngày vui vẻ cũng được, cãi nhau cũng được, thậm chí là em đánh anh cũng được. Chắc chắn chúng ta sẽ không phải cô đơn, sẽ nuôi thật nhiều con, sẽ sống không phải hổ thẹn với ba mẹ!”

“Anh không phải là anh người tốt, anh chỉ vì em thôi!”

Jaejoong lặng người nhìn Yunho. Không có gì báo trước được tương lai. Nhưng cũng không muốn quay đầu lại. Yunho không biết được số mệnh nhưng mọi người, chẳng phải ai cũng như vậy sao?

“Hãy cùng anh sống hạnh phúc suốt đời nhé, Jaejoong?”

Chắc chắn, phải sống thật hạnh phúc.

## 20. Chương 16: Anh Em Như Thề Tay Chân

“Cuối cùng, sao lại thành thế này!” Changmin ngồi khoanh tay trên ghế sofa, mí mắt giật giật.

“Changmin à\_”

“Những lời em nói ngày hôm qua... Bây giờ thậm chí hai người còn đốt cháy giai đoạn, đòi ở với nhau hả!”

“Changmin\_”

“Em không chấp nhận!”

“Cha\_”

“Không! Không! Không!” Changmin vừa nói vừa đập tay xuống bàn liên tù tì mấy cái. “Không được là không được!!”

“Anh không có nói là ở với nhau, anh chỉ nói là bọn anh có một mối quan hệ nghiêm túc\_”

“Ngưng!!”

Chàng trai ngồi trước mặt Yunho gơ tay ra hiệu. Khuôn mặt bị kéo xệch qua một bên, vô cùng khó coi. Anh không dám nói nữa, im re ngồi ở vị trí của mình.

“Anh hai à, em đã để anh tự quyết định vì em tin ở anh. Nhưng anh thậm chí còn không suy nghĩ phẩn bừa một cái như thế là sao?”

“Bừa gì mà bừa! Anh thật sự suy nghĩ kĩ lắm rồi, anh và Jaejoong sẽ hạnh phúc!”

“Ây! Anh đừng có trả lời liên như vậy!” Changmin đưa tay vò đầu, đáng điệu vô cùng bất lực trước sự chân thành đến phát bực của anh trai mình. “Thật tức chết đi được!”

“Changmin, cậu đã hứa rồi!” Jaejoong lạnh tanh nói một câu hạ màn. Khuôn mặt không cảm xúc.

“Anh đã không nói những điều cần nói!”

“Cứ hỏi Yunho xem. Anh đã nói đúng những gì chúng ta giao hẹn và Yunho đã chọn anh. Em không thể lật lọng như vậy được!”

“Chắc chắn anh đã biến tấu đi rồi, khúc gỗ như anh hai em phải nói thẳng vào mặt thì mới hiểu được!”

“Nè!” Yunho kêu lên bất mãn. Anh thật không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Changmin, em đã dám nói thì phải dám chịu. Anh đã làm đúng với những gì em yêu cầu và anh trai của em chọn anh. Sao em không chịu chấp nhận đi hả?!”

“Anh bảo phải chấp nhận làm sao khi mà dùng cái anh có một ông ‘anh dẫu’ cơ chứ!!” Yunho tính chen ngang nhưng hai người trẻ tuổi xem ra hoàn toàn không để ý gì đến anh, hăng say cãi nhau.

“Bộ em không biết nghĩ cho tương lai của anh mình sao??”

“Thì em đang suy nghĩ nè!! Chắc chắn là anh đã quyến rũ anh ấy!!” Changmin à, thật ra không phải như vậy...

“Bộ em nghĩ chuyện đó dễ lắm hả???” ...Yunho không biết nói gì hơn.

Từ nhân vật trung tâm của vấn đề, trong đôi phút, anh đã bị vớt sang phần cổ động viên không thương tiếc. Yunho nghe hai người cự nhau mà ù cả tai. Xem ra họ vẫn còn rất sung sức, không cần anh phải lo lắng nhiều. Đã có chút hoài nghi nhưng Yunho không ngờ em trai mình và người yêu lại có thể hợp rơ như vậy. Vừa mới gặp mà có thể cãi nhau long trời lở đất như thế bạn bè thân thiết thế này, thật chẳng khác gì tình bạn của anh và Park Yoochun. Yunho tin chắc tương lai cả hai sẽ có mối quan hệ em chồng – chị dâu hết sức tốt đẹp.

Nghĩ là thế, anh có chết cũng không dám nói ra. Hiện tại bây giờ bệnh ai cũng là châm dầu vào lửa, chắc chắn người cháy chết không ai khác ngoài mình. Nhưng nếu không ngăn lại, hai cá nhân trong truyền thuyết này dám sẽ cãi nhau giành giật anh đến sáng. Đúng rồi, đây là lúc Yunho chứng tỏ đức tính trưởng thành của mình.

“Thôi, xong chưa?”

Anh vỗ tay bộp bộp ra hiệu, giơ tay chắn ngang khoảng cách giữa Jaejoong và Changmin. Đưa tay cốc đầu từng người một, Yunho nhíu mày, hắng giọng.

“Changmin, Jaejoong lớn tuổi hơn em đó. Em không biết lễ phép sao? Còn nữa, giờ cậu ấy là người yêu của anh. Em tôn trọng cậu ấy là tôn trọng anh. Em có thể tôn trọng anh được không?”

Cậu em gạt đầu, thở dài ngoan ngoãn ngả người xuống lưng ghế. “Dạ!”

“Em nữa Jaejoong! Changmin nó là em của anh, em lại lớn tuổi hơn thằng bé. Em đi cự cãi với nó sao? Lớn hết cả rồi mà!”

“Anh làm như hồi đó anh không cãi với em ấy!” Yêu tinh tóc đen có thể nói là lợi hại hơn Em-trai một bậc. Đốp chất lại ngay câu. “Còn chưa kể anh với Yoochun ấy!”

“Jaejoong à~” Yunho dài giọng cần nhẫn. Ngay lúc này sao em còn có thể phân tích như thế.

“Rồi, em biết rồi. Sau này sẽ không gây nữa!”

“Ừ, tốt!” Anh thở ra một hơi. Cảm thấy như mình vừa lo xong vấn đề với em trai mình, giờ có thể yên tâm chuẩn bị tâm lý đón ba mẹ về.

Dĩ nhiên, đó chỉ là tưởng tượng của một mình Yunho mà thôi. Chiến tranh vừa dứt được một phút, thì...

“Nhưng em vẫn không đồng ý!!” Changmin bỗng nhiên bật lên nói. Khẩu khí còn hùng hồn hơn lúc nãy.

“Nè! Yunho đã chọn anh rồi, giờ Yunho là của anh!!” Jaejoong ngay lập tức đáp trả, xù lông mèo lên, cãi lại.

“Không thể nào! Anh hai em chưa có đủ thời gian để suy nghĩ!!”

“Em đúng là đồ lật lọng...”

“...”

“...”

Yunho thở dài đứng dậy, một tay nắm lấy tay Jaejoong, một tay ôm eo, từ từ lôi cậu ra khỏi phòng khách.

Mấy ngày tới chẳng biết phải sống sao đây.

---o0o---

“Ồ, Thằng Changmin nói đúng đấy!”

Park Yoochun thật đúng là chẳng phải bạn của anh. Mọi việc lộn xộn không thể nào không có bàn tay nó nhúng vào. Còn không, chắc chắn sẽ góp vui cho việc bé xé ra to. Cuối cùng hạ màn cười khà khà làm lo hết mọi hậu quả cho anh.

Nếu nói đùa đáng chết thì không ai khác ngoài nó. Lúc biết Jaejoong và anh gặp nhau rồi thì luôn tìm cách bày ra đủ thứ trò. Chuyện người ta sao với anh từ trước cũng không thêm nói, tới tận khi gạo vo sạch nước,

chuẩn bị nấu cháo luôn rồi thì mới tà tà ngồi vào mâm kê đùi. Yunho muốn trách trời trách đất, chỉ bằng trách con người vô công rồi nghề này đi.

“Mày đừng có nhìn tao bằng cái anh mắt đó rồi chửi xéo trong lòng như vậy, tao biết cả đấy!”

“Tao chả nề mày, chỉ là tao tiết kiệm hơi sức cho tao thôi. Có lần nào cái mồm mày không có cớ đâu!”

“Sau bao năm, cuối cùng cũng thấy mày thông minh một lần!” Yoochun nở nụ cười toét tới mang tai vô cùng hám tài. Tay với mấy miếng táo trong đĩa trái cây trên bàn nhai rôm rốp.

“Nói mày qua đây là để giúp tao, không giúp thì tao đuổi à!” Yunho kết lại. Cảm thấy mình không nên vòng vo với bạn nữa. Trái cây dạo này cũng rất mắc.

“Mới yêu đương mấy ngày với Jaejoong mà miệng lưỡi mày vậy đó hả?” Yoochun nhăn mặt bất mãn, từ từ ngồi dậy. “Đúng là tính tốt học ba năm chưa xong, thói xấu ba ngày đã thuộc lòng hết!”

“Nhà này chứa một mình thằng Changmin là đủ rồi, không cần thêm mày làm đồng đảng đâu!”

“À, nói mới nhớ! Tao vẫn đồng ý với Changmin!”

“Đồng ý cái gì?!”

“Mày nên suy nghĩ kĩ. Chuyện này không đùa đâu!”

“Tao biết không đùa mà, nhưng tao thật sự là không bỏ Jaejoong được!”

“Tao đâu có nói mày bỏ Jaejoong, công tao gắn vào cơ mà. Ý tao là mày suy nghĩ thiệt kỹ vào và thành tâm một chút. Không quan trọng là trong đầu mày sao, mà mày phải làm cho em trai với gia đình mày tin tưởng kìa!”

Yoochun dừng một lát. Khuôn mặt trở nên vô cùng nghiêm túc. Có một lý do mà Yunho thường hay nghe vào lời khuyên của bạn mình. Thứ nhất, con người Yoochun không bao giờ gói gọn suy nghĩ của mình, luôn đưa ra những lời khuyên tương đối và để anh tự quyết định. Dĩ nhiên là luôn hướng anh theo những cái tích cực.

Dù có ba gai một chút. Nhưng Yoochun vẫn là một người tâm lý và thấu hiểu sâu rộng.

“Mày chưa bao giờ dẫn bất kỳ ai về nhà Yunho. Cũng chưa có được một câu chuyện tình yêu cho đàng hoàng đúng nghĩa!” Yoochun nói tiếp. “Changmin nghi ngờ là phải!”

“Chuyện của mày giống như Việt Nam mình vào ngày ấy bị cả Anh, Pháp, Nhật đồn ầy!”

“Mày tưởng chỉ cần tuyên bố độc lập là thật sự Bắc Nam hoàn toàn giải phóng hả? Còn phải có quá trình rút quân hồi phục chiến tranh của chục năm sau đó!”

“Tóm lại, vấn đề là sự kiên nhẫn ở mày thôi. Nếu mày dẫn về một cô gái thì tao hoàn toàn tán thành, nhưng đã biết yêu đương như thế thì phải biết thân phận mà trường kì kháng chiến chứ!”

Yoochun miệng nói tay chân phụ họa, thật là đầy sức thuyết phục. Yunho khẽ thở dài, thằng này quả nhiên là chỉ được cái nói đúng.

“Mày nghĩ tao có nên lên lầu và nói chuyện với Changmin không?” Anh ngáp ngừng, nhìn lại thì hai anh em chưa có buổi riêng tư nào nói về chuyện tình cảm của anh cả.

“Ồ, còn không. Tao nghĩ mày cứ lên đó và xổ toẹt ra hết đi!” Yoochun hùng hổ.

Yunho thở dài. Em trai anh thật sự là một chín một mười với yêu tinh tóc đen. Nếu như phải chia phe thù địch, anh chắc chắn không muốn chung đội với Yoochun và càng không muốn phải đối địch với Changmin.

Đó là còn chưa kể, Yunho đang ở trên cương vị một người làm anh. Chỉ cần sơ sẩy một chút, có thể ảnh hưởng rất nhiều đến em trai mình.

Thấy khuôn mặt anh trở nên vô cùng trầm trọng, Yoochun bèn ái lên cầm thán một cái. Tay lục tìm gói thuốc trong túi, lấy một điếu ra đưa lên miệng, từ từ châm thuốc, chậm rãi nói.

“Cứ lên đi đã. Mày không muốn biết Changmin nghĩ gì sao? Có những chuyện, không nói sẽ không bao giờ người ta biết được. Anh em mày cũng chả thần giao cách cảm tới đó đâu. Muốn yên ả nhà cửa thì lên nói chuyện với nhau đi!”

Chỉ chờ có thế, Yoochun lừa anh lên cầu thang như lừa giặc rồi đứng chặn ở dưới, không cho anh đi xuống.

Bạn hiền à, nhiều lúc tao không biết nên tiếp tục hay cứ nghỉ chơi mày quách cho rồi! Hại chết tao cũng mày, cứ sống tao cũng mày, sau đó lại tiếp tục đẩy tao vào chỗ chết...

Changmin đang ngồi trên máy vi tính khi Yunho lên tới nơi. Cậu đeo tai nghe và đang nói chuyện qua mạng. Dựa theo cuộc đối thoại, anh có thể đoán ra ngay đó là Thanh Thanh.

Yunho gõ vào cánh cửa, ra hiệu cho em trai mình biết sự có mặt của một người khác trong phòng cậu. Changmin tháo tai nghe xuống, quay sang nhìn anh, khuôn mặt hoàn toàn bình tĩnh, xem ra đã dự trù trước anh sẽ lên đây tìm mình.

“Em rảnh không? Anh muốn nói chuyện một chút!”

Changmin nhìn anh rồi quay lại màn hình máy tính, nói nhanh vào micro trên tai nghe câu tạm biệt trước khi tắt máy.

“Sao, anh hai?” Cậu hỏi.

“Ừm... cũng là chuyện của anh...” Yunho ngập ngừng, tự nhiên thấy tay chân mình trở nên vương vís, thế là vừa nói vừa đi vòng vòng quanh phòng của Changmin. “Anh với Jaejoong ấy...”

“Em biết anh lên đây để nói chuyện đó mà. Nên em mới hỏi anh hai sao!” Changmin chậm rãi, khác với sự khích động hồi sáng. Em trai anh bây giờ đã trở về với vẻ trầm tĩnh, già dặn thường ngày.

“Tối qua anh có nói em suy nghĩ phải không? Anh chưa nói với ba hay mẹ. Anh muốn em là người đầu tiên cho anh biết ý kiến của mình về chuyện này!”

Changmin nhú mày, nói thẳng vào trọng tâm. “Em ý kiến được sao? Giờ em nói hai người đừng quen nhau nữa, sẽ tốt cho cả hai, thì hai người có thôi quen nhau không?”

Yunho thở dài.

“Không, em biết mà. Anh không bỏ Jaejoong được!”

“Dĩ nhiên là em biết nên em không muốn ý kiến. Chuyện lần này, em không tham gia. Anh có thể nói với ba mẹ bất cứ điều gì, em muốn đứng ngoài chuyện này!”

“Changmin\_”

“Anh hai!! Chỉ lần này thôi, đừng làm khó em được không?”

Khuôn mặt Changmin sau câu đó hơi tối lại, cậu nhìn đi hướng khác, không nhìn thẳng vào anh như từ nãy đến giờ nữa. Giọng có chút không chắc chắn.

“Nếu em đứng về phía anh, ba mẹ sẽ sao đây? Mỗi chuyện của anh đã khiến hai người đau lòng lắm rồi, còn em nữa chắc họ tức chết. Nhưng nếu em đứng về phía họ, anh sẽ chịu nổi áp lực sao?”

“Em không muốn ba mẹ đau lòng, cũng không muốn anh buồn. Chuyện này khó khăn lắm!”

“Hãy coi như em không biết đi, được không?”

“Chỉ lần này thôi, anh hai. Em thật sự, thật sự... là không nghĩ ra điều gì nữa hết!”

## 21. Chương 17: Đồng Vợ Đồng Chồng

Một chuyện phức tạp, khi nhìn theo một góc cạnh khác, có thể rất đơn giản. Một chuyện đơn giản, ở một mặt nào đó, lại vô cùng phức tạp. Mọi chuyện sẽ thay đổi khi ta thay đổi cách nhìn nhận của mình. Một vấn đề có n khía cạnh, một khía cạnh có n cách nhìn, một cách nhìn có n giải pháp.

Đại loại là như vậy, đại khái là như vậy.

Yunho có thể nên tìm cách nhập mớ lý thuyết đó vào đầu và làm sao áp dụng cho triệt để. Ví dụ điển hình như lúc này đây, anh, Jaejoong và Yoochun cùng nhau ngồi xuống với vẻ mặt vô cùng thê lương.

“Changmin quả nhiên lợi hại!” Yoochun phát tiếng pháo đầu tiên sau mười phút im ắng, mặt cười cười cầu hòa.

“Im đi, Yoochun!” Jaejoong ngay sau đó tìm cách bịt họng đại bác lại.

“Im rồi ôm nhau chết à, im lặng này giờ rồi, ít nhất cũng phải nói gì đi chứ!” Yoochun nói bên trái nhưng thật ra lại dụng ý muốn đánh bên phải. Yunho đã làm lì này giờ rồi.

Jaejoong thở dài, giọng hơi không chắc chắn. “Đáng ra chúng ta nên nói Junsu trước!”

“Đúng vậy, cách đó chết nhanh hơn!” Yoochun vui vẻ đề vào.

“Nè!” Người có mái tóc đen nhánh nhăn mặt, sắp sửa xù lông lên thì Yunho dịu giọng lên tiếng.

“Anh nghĩ Changmin nói đúng!” Lần này cả bạn anh và người yêu đều quay sang trợn mắt lên nhìn. “Chúng ta đã ích kỉ khi lôi thằng bé vào, đáng ra anh nên suy nghĩ chín chắn hơn!”

“Anh đang nói gì thế!” Tiểu yêu tinh kêu lên, ngồi xích lại gần Yunho, tay vòng qua cánh tay anh. “Chúng ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi!”

“Ừ, anh đã suy nghĩ rất kỹ cho anh, chứ chưa suy nghĩ cho Changmin và ba mẹ!” Yunho buồn bã đáp, nhận ra hình như mình vừa vô tình làm em trai buồn lòng.

Đáng ra anh chỉ nên thông báo và không nên trông chờ vào sự ủng hộ của thằng bé. Em trai anh hoàn toàn có quyền đứng ngoài sự việc này, nếu đã tỏ thái độ, chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Jaejoong nhìn anh chăm chú, chưa vội nói gì. Thấy đôi uyên ương có vẻ cần không gian riêng. Yoochun nhanh chóng đứng dậy, nói sẽ để họ một mình rồi chậm rãi ra khỏi phòng khách. Trước đi không quên nói sẽ gọi điện dặn Junsu tăng ca ở Mắt Mèo, trước mắt sẽ không về nhà để thêm chuyện.

“Anh đang do dự hả?” Jaejoong nhỏ giọng thì thầm. Anh vừa đi làm về, Changmin vẫn đang ở trường phụ nốt lễ hội sắp tới. Hiện tại căn nhà hoàn toàn yên tĩnh.

“Em không tin anh sao?” Yunho hỏi lại, quay sang nhìn vào đôi mắt đen của người yêu.

“Em tin anh!” Đôi môi nhỏ trước mặt anh ngay lập tức đáp. “Nhưng có vẻ như anh không tin vào bản thân thì phải!”

“Mình làm gì đây em?” Yunho thật tình hỏi câu hỏi mà trong lòng mình cũng vô cùng khúc mắc.

Làm gì?

Làm gì đây?

Đôi mắt đen tĩnh lặng của Jaejoong như có gió thổi qua, khẽ chút xao động rồi lại trở về vẻ ban đầu. Nhìn anh. Giống lắm mấy ngày gần gũi ở miền quê vắng người. Nét đẹp của cậu vẫn làm anh thoáng rung rinh, nhiều lúc không tin thật sự mình đã cùng người này tay trong tay.

Có thật chỉ mới chừng một tháng trước, họ còn mới bờ ngõ gặp nhau, cãi nhau sống chết, thậm chí còn hiểu lầm không ít bận? Đúng là có một cái vô hình gọi là duyên số, nó rất mờ ảo, nhưng nó cứ thần nhiên diễn ra.

“Anh nghĩ gì?” Jaejoong hỏi ngược lại.

“Anh\_”

“Em không biết Yunho, chúng ta như đang đi vòng vòng ấy!”

Jaejoong thở dài một cái, đầu ngả lên vai anh. Xem ra vấn đề này không thể một lúc giải quyết hết được, Yunho siết chặt bàn tay của người yêu. Cứ để thời gian quyết định vậy.

Quay đi quay lại, ngày lễ hội cũng đến. Thậm chí còn sớm hơn cả những gì mà người trong cuộc có thể dự tính. Trái ngược với không khí xung quanh, Yunho khá trầm mặc. Anh thở dài nhìn khung cảnh náo nhiệt, cảm thấy mình lạc lõng kinh khủng.

“Mày lại làm cái mặt gì vậy? Vui lên đi chứ?!”

Yoochun kêu lên khi thấy vẻ rầu rĩ đưa đám của anh. Tay nhanh chóng nhét cho Yunho ly coca cùng xiên cá viên nóng hổi.

“Changmin ở trường mấy bữa nay không về nhà, Jaejoong cũng có vẻ căng thẳng với Junsu lắm!” Anh rầu rĩ nói, thấy mọi chuyện lại đang trở về con số 0.

“Hôm nay đi chơi cơ mà, mày cứ tạm dẹp ba vụ đó qua một bên được không?”

“Ừ, ba mẹ tao sắp về rồi! Hôm qua còn gọi điện về hỏi thăm hai anh em!”

Đến đây thì Yoochun không nói nữa, chuyển qua dòm chăm chăm Yunho. Anh thở dài, uể oải ngậm ống hút trên ly coca.

“Lại đây!”

Nói rồi Yoochun kéo tay Yunho đi một mạch. Buổi chiều là thời điểm các gian hàng đồ ăn bắt đầu dọn dẹp và chuẩn bị các hoạt động thể thao. Trước khi anh kịp nghĩ ra bản thân đang bị dẫn đi đâu thì đã thấy mình đứng ở vòng cổ động cho cuộc thi chạy tổng hợp.

Jaejoong vừa xong công việc bên gian hàng bán bánh xèo của lớp, tay cột dải khăn đỏ lên đầu, chuẩn bị tham gia vào cuộc thi.

Thấy bóng dáng người yêu ở đường đua, tinh thần Yunho phấn chấn lên hẳn, anh đưa tay khẽ vẫy và thấy Jaejoong chú ý, mỉm cười vẫy lại với mình. Rồi cậu từ từ chạy lại phía anh, khuôn mặt hơi hồng lên.

“Anh vừa tới, em không nói cho anh là có tham gia thi thể thao nữa cơ đấy!”

“Em không có! Trong lớp vừa có người bị trật chân, em vào thay thôi!” Jaejoong phấn khởi cười, cơ thể tràn trề sức sống hơn bao giờ hết.

Yunho đột nhiên cảm thấy tâm trạng mình tốt hẳn lên, theo quán tính đưa tay vuốt hờ mép khuôn mặt và tóc của tiểu yêu tinh. Đúng là khi một mình, con người hay nảy sinh ra những nỗi lo sợ rất kỳ cục, chắc vì vậy mà họ cần ai đó bên cạnh.

Tự nhiên anh cảm thấy hạnh phúc lâng lâng khi biết ra mình đã có một người để chia sẻ khi cần thiết.

Đột nhiên thấy Yunho mỉm cười như vậy, Jaejoong hơi tròn mắt nhìn nhưng cuối cùng vẫn không hỏi gì, cậu có thể hiểu được cảm giác gần gũi mà hai người đang cảm nhận. Chợt nhớ ra một chuyện, tóc đen giắt tay Yunho, mắt liếc nhìn ra đằng sau.

“Hửm?” Anh ra hiệu chuyện gì và theo như sự gợi ý của con người xinh đẹp trước mặt, Yunho thấy được tụi ba thằng con trai từng chặn đường người yêu mình cũng đang đứng ở vạch xuất phát. “Tụi đó làm gì ở đây thế?” Anh chau mày hỏi.

“Thì!” Jaejoong ngắn gọn đáp.

“Anh bắt đầu thấy không ổn rồi đó!”

“Không sao, chuyện em với tụi nó cũng xử lý xong rồi. Lần này em chạy đoạn cuối cùng, chắc chắn phải thắng!” Cậu rất thoải mái, trái ngược với vẻ khó coi trên mặt Yunho, tay đưa lên hơi chỉnh lại cái khăn trên đầu. “Em có anh rồi, cần gì em phải sợ tụi nó!”

Em có anh rồi, cần gì phải sợ.

Em có anh rồi.

Có anh rồi.

Yunho thoáng mở to mắt ngỡ ngàng. Không phải là chưa từng ngọt ngào với nhau nhưng mấy chữ vừa rồi của cái cậu người yêu này làm anh xấu hổ quá cỡ. Như thế có được Yunho là cái gì lớn lao lắm ấy. Tin tưởng anh đến thế sao?

Ngay cái giây phút Yunho muốn giang tay ôm cậu vào lòng thì tiếng còi hiệu lệnh đột ngột vang lên. Thật là biết cách phá đám!

Jaejoong chỉ tay về phía trước, ra hiệu cho anh theo mình. Cậu chậm rãi đi về vạch đứng ở đoạn cuối cùng vòng đua. Đây là cuộc đua tiếp sức tổng hợp. Tóm lại sẽ có rất nhiều hạng mục. Yunho đã từng tham gia vào cuộc thi này nhiều lần khi còn là sinh viên. Nếu như vẫn không có gì thay đổi thì phần của Jaejoong sẽ là sau khi được người trước trao cho cây gậy trong tay. Cậu sẽ phải tháo nắp, xem tờ giấy ở trong ruột gậy và tìm đúng vật dụng/người mà tờ giấy yêu cầu để cùng vật đó/người đó chạy về tới đích.

Có một lần Yunho được xếp chạy cuối và điều được yêu cầu là một “Chậu hoa lan”. Người bên cạnh là “Bong bóng màu đỏ”. Năm đó, Yoochun thi cùng anh, sau khi nhìn xong cái yêu cầu đã lao luôn về phía ban giám khảo, vừa mắng chửi vừa trời chết chạy. Lúc kết thúc Yunho lại hỏi thì được chìa ra mẫu giấy ghi ba chữ rùng rợn “Thầy Hiệu Trưởng”. Giây phút đó quá hỗn loạn nên thay vì thầy, bạn anh lại chụp nhầm vợ thầy, thành ra thua cuộc. Còn Yunho, anh cũng phải liều mạng chạy lên tận phòng giáo viên mà lấy đại một trong những giỏ hoa lan mà sinh viên tặng trong ngày hai mươi tháng mười một, ôm chạy về đích.

Kỉ niệm thật kinh hoàng làm Yunho chỉ biết thở dài khi nhớ lại, anh hướng về nơi xuất phát, mong rằng năm nay sẽ cho người yêu anh cái gì đó bình thường hơn.

“Huýt!”

Và đã có hiệu lệnh xuất phát. Một loạt những tiếng hò hét đình tai từ phía dưới vọng lên gây ra sự hào hứng không kém cho những khán giả phía trên. Yunho khẽ nhướn chân, nhìn trên đầu người, cố tìm hình ảnh của Jaejoong. Cậu cũng đang nhìn anh, đưa bàn tay nắm lại với ngón cái giơ lên làm dấu hiệu rằng mình đã sẵn sàng. Chỉ chờ có thế, Yunho mỉm cười.

Đúng lúc đó anh phát hiện ra đằng sau lưng của Jaejoong, dãy lớp học đối diện, Changmin đang đứng dựa vào hành lang quan sát. Khuôn mặt nghiêm túc và không thể hiện biểu cảm.

Yunho theo quán tính cười nhưng em trai anh vẫn giữ nguyên thái độ. Nó làm anh chợt nhận ra người thẳng bé đang thăm dò là Jaejoong, không phải mình.

Chưa tới năm phút sau, đã bắt đầu có tiếng chân của những người chạy tiến tới chặng cuối cùng, lớp của Jaejoong đang dẫn đầu. Anh nín thở khi cây gậy được trao tới tay cậu.

Nhanh chóng lấy tờ giấy bên trong ra, khuôn mặt của tiểu yêu tỉnh lặng đi mất một giây.

Yunho lo lắng nhìn cậu, không biết tờ giấy kia liệu còn có thể cho ra yêu cầu biến thái đến cỡ nào, khiến cho người yêu anh phải sững lại như thế. Suy nghĩ của Yunho chưa chừng được ba giây sau đã có ngay câu trả lời. Jaejoong tông thẳng về phía anh rồi nắm chặt tay, bắt đầu chạy trở về vạch đích.

Rốt cuộc cái trường này lại bày ra trò gì vậy, bản thân của Yunho cũng không hiểu nổi, những người cùng chạy khác lúc này cũng đang náo loạn đằng sau. Trước mắt chỉ có một nhóm ngang sức ngang tài với đội của anh và Jaejoong.

Yunho nghe thấy cả người mình thêm rạo rức khi biết rằng đội đang tranh giành chức quán quân với hai người bạn anh không ai khác, chính là tụi thẳng Nghĩa. Xem ra là duyên đối đầu tiềm ẩn rồi. Jaejoong trái hẳn với bạn này, không thêm để ý đến địch thủ của mình, siết chặt tay anh mà chạy.

Mỗi bước chân vồn vã trong buổi trời chiều, đến khi chạm vào được vạch đích.

Từ phía loa của nhà trường thông báo rằng khoa của của Jaejoong đã thắng. Hàng loạt tiếng “A” thật lớn vỡ òa trong sân trường. Tiểu yêu tỉnh của anh gặp người thổ hồn hên, Yunho đưa tay vuốt lưng cậu, bản thân cũng cố gắng điều hòa hơi thở.

“Em có sao không?”

Jaejoong lắc đầu rồi từ từ cùng anh đi về phía ban giám khảo, họ phải kiểm tra giấy của người dự thi, để xem họ có làm đúng theo yêu cầu không.

Lúc đầu Yunho ngỡ rằng đó là một cái gì đó rất kì cục vì không tài nào anh nghĩ ra anh sẽ là gì mà có thể yêu cầu Jaejoong chọn cùng chạy về đích. Và hình như cả ban giám khảo cũng như vậy.

“Một từ tiếng anh bắt đầu bằng chữ S”

Cuối cùng là như thế, Yunho nhăn mặt. Yoochun à, tao không thể ngờ tao với mày có thể theo học và tốt nghiệp ra khỏi cái trường này. Thật là không chấp nhận được.

“Vậy đâu là thứ bắt đầu bằng chữ S?” Thầy Phó hiệu trưởng lên tiếng hỏi, ông là người giám khảo ngồi ở giữa, miệng nở nụ cười thú vị.

“Shirt!” Jaejoong đáp đơn giản rồi chỉ vào chiếc áo sơ mi trên người của Yunho.

“Lôi cả hiện vật và người đi à, cũng thông minh đấy chứ!”

Thầy nói vô thưởng vô phạt nhưng Jaejoong thì mỉm cười đầy yêu mị, mắt liếc nhìn Yunho một cái vô cùng tình tứ, ý rằng mình không phải như vậy. Anh nhường mày hỏi là gì, tiểu yêu tinh vờ quay đi, tay luông ra sau lưng anh, bắt đầu quệt mấy đường lên đó.

“Sweet heart”

(Người yêu dấu)

Yunho bật lên một tiếng cười, không ngờ con cáo nhỏ này dám qua mặt cả ban giám khảo như vậy. Cũng mưu mẹo lắm, riêng phần này cho thắng giải cũng đáng.

Huân chương vừa trao đến tay thì ngay lập tức bè đảng của cả khoa ủa về phía Jaejoong reo hò ầm ĩ, cuốn cậu trong dòng người cuồng nhiệt ăn mừng chiến thắng. Theo quán tính Yunho siết chặt tay mình, giữ người yêu khỏi bị lạc mất.

Tóc đen bên trên không thèm để ý, cả người quay đi hướng khác, cùng bạn bè chia sẻ niềm vui. Còn bên dưới thì cánh tay cũng nắm chặt lấy tay của anh, người đang đứng ở mép ngoài đám đông.

Giây phút này thật viên mãn và hạnh phúc. Dù cho tương lai có gì xảy ra thì hiện tại vẫn là thật, không thể chối bỏ được. Anh ngược lên tìm kiếm Changmin ở phía bên kia các dãy lớp học, bắt gặp được ánh mắt của em mình. Yunho nhẹ mỉm cười, giờ tay làm dấu hiệu chiến thắng.

Xem ra bản thân anh cũng đã đủ tự tin để biết mình cần gì và nên làm gì. Còn gì phải sợ nữa.

## 22. Chương 18:

Nếu buổi sáng chìm trong không khí náo nhiệt, buổi trưa chiều sôi động thì lễ hội âm nhạc vào buổi tối của đại học X còn đặc sắc hơn. Năm nay khoa Đông Phương mở hẳn một lễ hội Cosplay rất đình đám. Ngoài ra nhà trường còn cho học sinh tự do hơn trong việc trình diễn các tiết mục, vì vậy mà thể loại nào cũng có: hát, nhảy, kịch, múa, kể chuyện, tấu hài...

Yunho khá ấn tượng sau hai năm trở lại trường, do công việc quá bận rộn, nên chẳng bao giờ có cơ hội về thăm nơi này. Lại thêm những nhân viên trong công ty không tin tưởng vào anh. Yunho còn trẻ lại có quan hệ thân thiết với gia đình của chủ tịch nên bị đồn thổi rất nhiều. Cuối cùng thì những nỗ lực không ngừng đã giúp anh tìm được chỗ đứng của mình nhưng bù lại, Yunho gần như chả còn biết vui chơi, thoải mái nữa.

Như Changmin và Yoochun vẫn hay nói: Chán ngắt!

Năm nay khoa của Jaejoong thực hiện nghi thức đốt lửa truyền thống, ngoài ra còn có tiết mục nhảy múa rất thú vị. Khoa của Junsu thì chung tay dàn dựng một vở nhạc kịch, nghe nói là kể về cuộc đời của Mozart. Cậu sẽ tham gia hát nhạc nền cùng ban nhạc nghiệp dư của mình. Yoochun, dĩ nhiên đã tót ra cánh gà cùng một bó hoa thật lớn. Theo như trí nhớ của Yunho thì rõ ràng hai người này đang giận nhau cơ mà, bạn anh không hiểu sao lại cứ thích đâm đầu vào chỗ chết.

Học sinh năm nhất có phần thụ động hơn một chút, lớp của Changmin không chuẩn bị gì nhiều, nghe nói là một tiết mục ca hát, phần còn lại sẽ làm khán giả.

Yunho đảo mắt một vòng điểm danh người quen của mình đang ở đâu. Anh có thói quen bao quát mọi thứ như vậy, có cảm giác mình có thể phủ sóng và coi chừng được tất cả. Nếu lỡ có chuyện gì, Yunho sẽ nhanh chóng biết được từng người đang ở đâu.

Jaejoong hôm nay thì cực kỳ vui vẻ, cậu không ngại ngừng gác qua một bên vẻ lạnh lùng thường khi. Tóc đen cười nhiều hơn và luôn miệng cảm ơn những ai chúc mừng cho chiến thắng vẻ vang hồi chiều của lớp cậu.

Không phải là do anh khó tính, chỉ là số người bu lấy Jaejoong nhiều vô số kể, cả năm lẫn nữ. Điều này làm Yunho phải giăng ang ten bảo vệ của mình lên cao gấp vài lần, cố gắng đứng gần người yêu nhất hết sức có thể. Ấy vậy mà Jaejoong cũng không ngại ngừng, hễ rảnh tay một chút là cùng anh ra chỗ vắng vẻ ngồi nghỉ.

Lễ hội càng về sau càng vui vẻ tưng bừng. Sân khấu được lấn dần xuống cả phía dưới khán đài, cuối cùng mọi người tách ra, hình thành một hàng rào nối dài từ sân khấu đến đồng lửa giữa sân.

Yunho cùng Jaejoong đứng cạnh nhau, vỗ tay cổ vũ rất hăng. Giống như đang sống lại những ngày tháng sinh viên vậy, thật rất vui vẻ.

“Còn hai tiết mục nữa là đến Junsu đấy!” Jaejoong nói với Yunho khi mở điện thoại ra kiểm tra tin nhắn.

“Vậy là trước lớp Changmin một tiết mục thôi à?” Anh đáp, cố gắng ngóc đầu tìm xem Yoochun giờ đã chết dí cái chỗ nào rồi.

“Làm sinh viên năm đầu thật là sướng!” Yunho quay sang nhìn khi nghe tiểu yêu tinh nói câu này. Bản thân cậu làm sinh viên năm cuối cũng ăn chơi kém gì ai. “Đừng có nhìn em cái kiểu đó, em hiểu hết đấy!” Jaejoong lườm anh.

“Anh có nói gì đâu!” Yunho thở dài trong lòng, chưa chi mà cậu đã có tâm tính của mấy bà nội trợ hung dữ rồi. Sau này cưới về thật, chắc phải suy nghĩ cách đối phó một nghĩ luôn.

Trên sân khấu vừa đến một tiết mục hát nhạc trữ tình, mọi người đưa tay lên cao và nghiêng qua lại tạo thành một làn sóng. Ngay trong cái giây phút lãng mạn đó, đột nhiên Jaejoong chuyển chủ đề. “Yunho, nói em nghe, anh đang tính gì trong đầu vậy?”

“Ý em là sao?” Anh hơi thoáng giật mình, nhìn chằm chằm vào người yêu.

“Trước giờ anh luôn nền nếp, suy tính rất kỹ, đừng nói em anh chưa nghĩ gì về việc gia đình hai bên!”

“Ừ, anh có, nhưng chuyện đó\_”

“Anh quyết định sao cũng được, em sẽ theo anh!”

Jaejoong nói nhanh rồi vòng tay xuống dưới, cùng anh nắm tay.

“Anh muốn nói thì nói, anh muốn chúng ta giấu bí mật, thì sẽ bí mật. Em luôn theo anh!”

“Khoan, em đừng nói vậy!” Yunho nhú mày, có vẻ phật ý lắm. “Đây là mối quan hệ hai người, anh không thể muốn làm gì là bắt em làm theo được, em có quyền làm điều mà em mong muốn!”

“Ý em không phải là vậy!” Jaejoong mỉm cười, siết chặt tay anh hơn. “Ý em là, em tin anh!”

“Em biết sau khi nghe Changmin nói, anh đã suy nghĩ rất nhiều, trước giờ anh luôn chín chắn, chưa bao giờ làm ba mẹ buồn lòng chuyện gì. Giờ vì em mà phải sắp xếp lại mọi thứ trong cuộc đời mình... em thấy có lỗi...”

“Em không có, Jaejoong!! Anh\_”

“Em biết, dĩ nhiên là em không có lỗi rồi! Là tại anh yêu em mà!” Tiểu yêu tinh chặn anh lại, trầm lắng chưa được đến một phút đã lại lộ ra bản tính giảo hoạt thường khi. “Chỉ là em không biết nói gì nên nghĩ vớ vẩn thôi. Nhưng từ bây giờ, Yunho. Anh phải biết là em tin anh!”

Có một khoảnh khắc trong đời, khi bạn nghĩ mình không còn có thể yêu một người hơn được nữa, thì thực tế lại chứng minh rằng, vâng, mình hoàn toàn có thể. Không biết người yêu tóc đen này đã đi lạc đâu trong suốt cả cuộc đời Yunho, để rồi bây giờ xuất hiện và một hai đóng dấu cái rằm vào trái tim của anh như thế.

Con người ham vui, bên trong thích một đằng bên ngoài ghét một nẻo, con người đã từng thật cô đơn, con người đã rất xảo quyệt dẫn dụ anh. Cuối cùng lại trở thành chỗ dựa cho Yunho khi hai người gặp khó khăn. Thật quá sức thần kỳ.

“Em này, có bao giờ anh nói anh yêu em chưa?” Anh ngơ ngẩn hỏi, khuôn mặt xen lẫn ngạc nhiên cùng hạnh phúc.

“Rồi, nhưng em sẽ giả vờ là chưa nói bao giờ!”

“Anh yêu em sắp chết rồi!”

“Nói gì thế, em nghe không rõ, anh làm ơn chạy lên kia giật mi-rô nói được không?”

“...”

...

Lễ hội kết thúc vào tối muộn. Yunho ở lại đằng sau cánh gà, chờ gặp Yoochun cùng ra về. Jaejoong đã chạy đi tìm Junsu, màn trình diễn vừa rồi của cậu nhóc đã bùng cháy cả khán đài. Rõ ràng Junsu rất có năng khiếu về âm nhạc, chưa kể về bên ngoài thanh tú mềm mại như vậy, thật khiến khán giả yêu mến.

Nếu như trí nhớ của anh không lầm, rõ ràng ít ngày trước Yoochun còn nói anh là đã cùng Junsu chiến tranh Việt Nam lần thứ n, gặp nhau như bom hạt nhân thả xuống Nhật Bản. Tại sao cuối cùng bạn thân mến của anh vẫn lì lợm bám theo nhân viên Kim đến sau sân khấu vậy, cho dù có là ông chủ của người ta đi chăng nữa, như vậy cũng mặt dày dữ lắm.

“Khuôn mặt của mày khi nghĩ xấu người khác thật muốn đấm lắm, mày biết không hả?”

Giọng nói rất bất mãn của Yoochun vang lên tạm thời ngừng màn suy nghĩ của Yunho. Ngược lên nhìn, anh xém hét lên khi thấy bộ dạng ướm nhẹp của bạn.

“Mày bị gì vậy?”

“Junsu đổ thùng nước đá vào người tao!”

“Cái thùng đựng đá giữ lạnh ấy hả? Mày làm gì mà ra đến nông nổi này?”

“Tao thơm lên má một cái chứ có làm gì đâu!”

“...” Trong đầu Yunho hiện lên hai chữ ‘cho đáng’.

“Tao nhìn cái mặt mày là hiểu hết tiếng lòng của mày đấy, thằng trời đánh! Junsu suốt ngày cứ như vậy, tao bực rồi đấy! Thích thì nói quách ra là thích, tại sao cứ hành tao là thế nào!”

Yunho hơi bất ngờ khi nghe ngữ điệu của Yoochun, hình như là đang bực tức thật sự. Những người cà rồn như bạn anh, bình thường luôn lơ phớt rất nham nhở, nhưng trong họ luôn có phần rất nghiêm túc. Vì vậy mà anh luôn lo lắng khi thi thoảng Yoochun bộc lộ mặt nghiêm túc tình cảm của mình. Những người như vậy luôn giấu phần nhạy cảm ở đâu đó thật sâu trong lớp ngoài vui vẻ. Cho nên khi biết được họ thật sự suy nghĩ gì, người ta hay thấy xót xa vì sự vô tâm của mình.

“Ý mày là sao?” Yunho hỏi, lục tìm khăn giấy trong cái cặp mà Jaejoong đưa mình giữ.

“Mày không thấy gì thật hả?” Yoochun cau có, hắt xì hai cái liên tục. “Nếu Junsu thật sự ghét tao đến thế, sao không nghĩ quách đi, tìm công việc khác. Chưa kể Jaejoong cũng sẵn sàng làm mọi cách để cậu nhóc không đến gần tao!”

“Tao nói mày Junsu làm ca đêm ở tiệm. Tức là từ tầm sáu giờ chiều đến sáu giờ sáng, ngủ lại tiệm để trông chừng, vì vậy lương mới cao. Tao không có thiên vị bậy bạ đâu. Mày nghĩ vì lý do gì mà Jaejoong phải phản ứng gay gắt với tao vụ Junsu vậy? Junsu tính cách thế nào? Rất chín chắn trưởng thành, đâu cần Jaejoong lo nhiều. Thế tại sao cậu ta lại mặc kệ anh mình lo lắng mà ở lại làm việc ở Mắt Mèo hả?”

“Nếu Junsu không thích thì không cần đến Jaejoong tỏ thái độ gay gắt đâu. Mà không thấy lạ sao?”

Yoochun giận dữ nói một tràng khiến anh ngớ ra. Quả là anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó thật. Thần kinh nhạy cảm của Yunho đúng là không xài được. Nếu như Yoochun không nói, thì cả đến kiếp sau, anh cũng không bao giờ biết đồng chi tiết bất hợp lý đó.

“Hai anh em nhà ấy, chỉ được cái bướng bỉnh là y xì nhau. Sao cứng đầu y chang nhau như thế!!” Yoochun gắt, rút gói thuốc trong túi áo ra ngoài rồi kêu ầm lên khi thấy nó cũng ướt nhẹp, mềm nhũn.

“Mày có nhớ tao từng nói hai anh em nhà ấy giống nhau không? Chính xác! Giống nhau đến phát sợ luôn!!”

“Không bao giờ thật lòng cho tao nhờ, nhớ ban đầu Jaejoong quay mày như để không? Hãy hiểu là Junsu cũng tương tự như vậy đấy!” Yoochun quăng gói thuốc vào thùng rác, lấy tờ khăn giấy Yunho đưa cho lau mặt và tóc. “Chỉ có điều là\_\_”

Nói đến đây thì Jaejoong với Junsu từ trong cánh gà bước ra, đằng sau còn có một người con trai cao to, hình như là tay trống trong ban nhạc biểu diễn cùng Junsu. Khuôn mặt Yoochun lộ rõ ra hai chữ ghen tuông, gầm nhẹ lên trong họng, dang hai tay nhìn về phía Junsu ý hỏi ‘vừa ý chưa?’ rồi quay lưng đi thẳng.

Jaejoong im lặng không nói gì nhưng riêng biểu hiện trên mặt Junsu thì có vẻ buồn bã. Yunho thở dài, ra là chuyện bên đây cũng phức tạp lắm. Nhưng người ta, còn giận là còn thương. Xem chừng ông chủ Park với nhân viên Kim, người có tình người có ý, không sớm thì muộn, cũng gạo nấu thành cơm thôi.

Junsu nói rằng mình sẽ đi ăn mừng với ban nhạc vì đoạt giải nhì giải văn nghệ nên sẽ về sau. Cuối cùng đến lúc ra tới cổng chỉ còn anh, Jaejoong cùng Changmin với Thanh Thanh. Trong tình cảnh này mà phải đi cùng nhau, quả nhiên là ép tim mà.

Sau lần chị dâu - em chồng cãi nhau nẩy lửa lần trước, hai người đã tạm thời lắng xuống, nhưng Yunho không chắc chắn gì về hòa bình thế giới sẽ được thiết lập trong lâu dài, nhất là khi không khí cứ yên lặng đến đáng sợ như thế này.

“Sao năm nay em không lên hát?” Yunho hỏi Thanh Thanh khi cả đám bốn người đang ra bãi giữ xe.

“Em chưa kịp chuẩn bị gì hết, đợt lên Tây Nguyên, em say đủ thứ nên mệt quá, toàn nằm một chỗ mấy ngày đầu, đến sau đó khỏe hơn một chút thì phải đi làm bài khảo nghiệm bù, tóm lại là cũng rối lắm ạ!”

“Ừ, anh hiểu, sau này chọn đi đâu gần gần ấy em!”

“Gần nhất rồi đấy anh, lần sau có thể sẽ về Cà Mau nơi rừng ngập mặn ấy!”

Trường của anh sao lại có cái khoa biến thái như vậy.

“Tốt nhất là đi gần một chút, đi xa rồi thì ở nhà có chuyện động trời gì xảy ra mình cũng không biết!” Changmin nói, mắt nhìn thẳng phía trước.

Yêu tinh tóc đen, cho dù có người yêu rồi, thì vẫn là yêu tinh. Nghe thấy mùi ám chỉ xa gần liền vụt ngược lại em trai anh ngay lập tức. “Cậu nói vậy là sao?”

“Em rút kinh nghiệm bản thân thôi!”

“Sao cậu có thể ích kỷ với anh trai của mình như vậy!” Đến lúc này thì Jaejoong nổi giận, cậu dừng lại và lên giọng hỏi. “Cậu không bao giờ nghĩ anh mình muốn gì hay sao?”

“Tại sao mà không nghĩ cơ chứ! Bộ anh nghĩ trên đời này chỉ có mình anh có gia đình, mình anh biết yêu thương người khác thôi hả?!”

Thấy đôi bên chuẩn bị cãi nhau, Thanh Thanh xanh mặt, đưa tay nín Changmin lại. Cô bé rất hoảng sợ vì không hiểu sao đột nhiên tình hình lại trở nên căng thẳng như vậy.

“Nè, hai người đừng cãi\_\_” Yunho chen vào giữa, cố gắng làm nguội hai con người này lại, nhưng rõ ràng là muộn rồi.

“Cãi nhau là khi hai con người bất đồng quan điểm và không chịu nhường nhịn nhau. Anh hai nghĩ em muốn sao!” Changmin nói.

“Ý cậu là anh đang làm lớn chuyện phải không?”

“Em chẳng có ý gì cả, là do anh suy nghĩ trước!”

“Cậu nói bóng gió kiểu đó, rõ ràng là muốn chọc giận người khác!!”

“Nếu không có gì tại sao anh lại giận vì mấy chuyện bóng gió!!”

Hai người bắt đầu nói qua nói lại, mặc cho Thanh Thanh ra sức ngăn cản nhưng Changmin không quan tâm, Jaejoong cũng gạt Yunho qua một bên. Hai cái con người này, thật quá sức đi mà.

“Ngưng được chưa!!” Yunho hét lên, đi vào chắn giữa cuộc chiến. “Hai người không ngưng tôi bỏ hết cả hai bây giờ!!”

Tuyên bố vừa được đưa ra đã ngay lập tức có hiệu nghiệm, vợ lẫn em trai, ai nấy im re, thở hổn hển nhìn anh.

“Thanh Thanh, giữ cái thằng này lại!” Yunho chỉ vào Changmin rồi quay sang trừng mắt nhìn Jaejoong. “Còn em, ở yên đây cho anh!”

“Lần trước anh chưa nói hai người thông hả? Ai cũng quan trọng với anh, thích cắn nhau như thế, bộ muốn đuổi anh đi mới vừa lòng phải không?!”

“Changmin, anh tôn trọng quyết định của em, anh sẽ không hỏi gì em nữa. Anh với Jaejoong sẽ lựa thời gian thích hợp, từ từ nói chuyện với ba mẹ. Của cả hai bên. Và em, có quyền đứng ngoài vụ này, anh nói cho em biết không phải muốn ép em. Chỉ là anh tôn trọng và tin tưởng vào em!”

“Em là em trai anh, dĩ nhiên, em có tác động rất nhiều đến anh. Vì vậy anh muốn em nghe và hiểu rằng, anh đã suy nghĩ rất kỹ. Sau này, khi ba mẹ có la mắng hoặc là muốn đuổi anh đi chẳng nữa, anh mong em có thể lo cho hai người hộ anh, xem như đây là việc duy nhất anh nhờ em!”

“Hơi ích kỉ một chút, em hoàn toàn có quyền từ chối. Anh biết em không thể thay đổi chuyện của anh được nên ít nhất, anh muốn em cảm thấy mình có quyền của một đứa em trai!”

Khuôn mặt của Thanh Thanh sau khi nghe xong cả đồng trên thì ngơ ngẩn đến tội nghiệp. Cô siết chặt cánh tay của Changmin làm cậu phải quay qua và lắc đầu, dùng tay vỗ nhẹ lên tay cô, ý là ‘không sao’.

“Em không ngờ cũng có lúc anh đẩy hết trách nhiệm chăm sóc ba mẹ cho em đấy!” Cuối cùng Changmin nhướn mày nói, xem ra vừa thông suốt một chuyện.

“Sao? Ông anh hoàn hảo thường ngày hóa ra lại không hề hoàn hảo hả?”

“Không! Ông anh chán ngắt thường ngày hóa ra cũng có chút thú vị!”

“Vậy là sao?”

“Khi yêu người ta trở nên nói nhiều kinh khủng, tốt nhất là em phải ừ chứ sao!” Changmin nhún vai, mỉm cười với anh trai. Không khí cảm động chưa kéo dài được năm phút thì đã thấy cậu bắt mắt tiếp. “Vậy còn anh Jaejoong thì sao? Anh có gì muốn giáo huấn luôn không?”

“Haha... Changmin, thật chả giống em tí nào. Bọn anh sẽ nói chuyện sau, em không cảm thấy Thanh Thanh đang rất muốn được về nhà sao?”

Quả thật Thanh Thanh đang rất nôn nóng, nhưng không phải nôn nóng về nhà mà là nôn nóng muốn biết rốt cuộc là chuyện gì đã/đang xảy ra. Tóm lại Yunho chỉ đang tìm cách đuổi khéo thôi.

Biết rõ quá tâm tư bồng-dưng-rất-sến của anh trai mình, Changmin nắm lấy tay Thanh Thanh, gạt đầu chào rồi đi vào trong lấy xe tiếp. Trước khi đi hẳn còn quay lại nói một câu chọc ngoáy Jaejoong.

“Anh hai, về nhà dạy lại vợ đi!! Em chỉ nhận lời giúp anh chứ em chưa chấp nhận chị dâu như thế đâu!!”

“Nè!!” Jaejoong ngay lập tức xù lông mèo lên, kêu méo méo rất hung tợn. Yunho thở dài, vòng tay quanh eo giữ lại con người đang giãy giụa như tôm kia. Thật mất mặt quá. Dù rằng bãi đỗ xe lúc này rất thưa người rồi, nhưng khi nãy cãi nhau, cũng gây không ít sự chú ý. Jaejoong à, em đừng tạo thêm cảnh tượng cho người khác nhiều chuyện nữa.

“Nhưng... nhưng mà nó...”

“Jaejoong à, em không hiểu hả? Changmin nó không bao giờ quan tâm đến ai nó ghét đâu!” Yunho cười, vuốt tóc cậu, miệng kê sát vào tai của Jaejoong thì thầm. “Chẳng phải nó vừa công nhận em là vợ anh sao?”

Suốt cả buổi ra về, tiểu yêu tinh không ngừng cái miệng cần nhần. Dẫu rằng đã được giấy thông hành gián tiếp của em chồng nhưng xem ra, Jaejoong vẫn còn uất ức lắm. Tại sao không nói toẹt ra luôn đi chứ?

“Em trai anh sinh chòm sao gì vậy? Sao ác độc phải không?” Jaejoong tiếp tục màn mè con cầu xé của mình, nhưng thay vì cầu xé thứ làm mình bực, cậu giận cá chém thớt, quay sang cầu xé lỗ tai anh.

“Tháng hai, chung chòm sao với anh!”

“Hả?? Quả nhiên là bị em trai mình hút hết cái ma quái, nên anh mới cù lần thế này!!”

“Em đủ chưa?” Yunho nheo mắt, vừa phải lái xe vừa phải nghe dày vò tâm tư, thật bất công.

“À~ Đúng là ngoài anh ra, không ai thích nổi em~” Jaejoong rên rỉ rồi ỉu xìu ngả cả người lẫn mặt lên lưng anh. “Tụi thằng Nghĩa, người khác khoa, Changmin...”

Ai bảo em đi gây thù chuốc oán cho lắm vào. Yunho trộm nghĩ rồi chợt nhớ ra một chuyện. “Mà cái anh chàng lần trước đi SH màu xanh đến chỗ em là ai vậy?”

“Anh còn nhớ à? Lâu rồi, anh còn để ý làm gì!”

“Lâu cái gì, mới gần một tháng chứ mấy! Đừng nói anh bỏ cũ của em đấy!”

“Bồ bồ cái đầu anh! Đó là bạn của Junsu, chơi ghi-ta trong ban nhạc biểu diễn chung với nó ấy!” Hèn chi, lúc này lại thấy quen như vậy.

“Chỉ vậy thôi sao?”

“Chỉ vậy thôi chứ sao! Junsu là ca sĩ chính của nhóm nên rất được tôn trọng!” Đến đâu Jaejoong cười hình hích, tranh thủ đường vắng mà vòng tay ôm eo anh. “Anh ghen à?”

“Tò mò chút thôi!” Yunho chối.

“Thôi, đừng ghen, em thích anh nhất là được!”

“Anh nói là...” Ôi thôi, mặc kệ vậy.

“Yunho à, anh có hạnh phúc không?” Jaejoong đột nhiên hỏi tiếp, giọng nghe nhỏ lại nhưng rõ ràng. Từng tiếng một, thật gần với trái tim anh.

“Hạnh phúc đến chết luôn!” Anh thành thật trả lời, không cần hỏi tại sao. Đôi lúc, người ta chỉ hỏi thế thôi, không vì điều gì hết. “Vậy em có hạnh phúc không?”

“Đến sắp chết chung với anh được luôn!”

“Mình đừng nói từ chết xem ra hay hơn ấy!”

“Haha...”

Xe chạy thật chậm trên con đường nhựa, xung quanh vắng vẻ. Có những giây phút trong cuộc đời, đôi khi nhìn lại, khiến ta cảm thấy ấm áp không thôi. Nó làm cho hiện tại đen tối ta vẫn có thể mỉm cười, tương lai mưa giông ta vẫn mạnh mẽ đón nhận.

Trước khi thật sự yêu thương một ai đó, người ta thường suy nghĩ rất nhiều về các câu chuyện. Chê bai các câu chuyện của người khác, ngưỡng mộ các câu chuyện của người khác. Nhưng đến khi chính bản thân bị cuốn vào rồi, mình cũng không biết phải làm gì.

Nhưng dù sao đi nữa, hãy cứ hết lòng vì người mình yêu trước đã. Đã lỡ ghét rồi, thôi thì ghét cho trót, còn nếu là yêu, thì xin hãy yêu hết cả đường đi lối về.

Đó là điều mà lúc này, Jaejoong cùng Yunho đang suy nghĩ.

“Chúng ta, thật sự, đang rất hạnh phúc!”

Hết.

Xin chào các bạn, lại là tôi, YuLee đây.

“Yêu nhau yêu cả đường đi”, cuối cùng, cũng đã kết thúc rồi. Mong rằng các bạn đã có những giây phút thật vui vẻ với nó. Đây là lần đầu tiên, tôi theo một fic lâu như vậy, chưa kể nó là Fic dài nhất mà tôi từng viết. (17 phân đoạn, 22 chapter cho truyện chính) Suốt khoảng thời gian qua chắc cũng hành hạ các độc giả không ít (tôi thật xin lỗi) nhưng tôi rất vui vì có thể hoàn thành những gì mà mình đã bắt đầu.

Thật ra, ý tưởng viết ‘Yêu nhau yêu cả đường đi’ đến từ hai chuyện. Thứ nhất là MV ‘Give you hell’ của All American Reject XD Thật sự rất thú vị và tạo cảm hứng. Tiếp theo là bộ phim ‘Tiệm cà phê Hoàng Tử’, chắc các bạn cũng biết nó là hình mẫu của Mất Mèo rồi. Vì là Fic Au tôi viết đầu tiên, nên nó cũng để lại cho tôi nhiều kỉ niệm. Trước đó tôi toàn viết thể loại nonAu rất nặng về diễn tả tâm lý, khi viết, phải suy nghĩ rất nhiều (đặc biệt là khi viết Truly, Madly, Deeply, part Recuse me của Yunho làm tôi nhức đầu và không viết được một chữ nào trong suốt cả tháng tiếp theo) Thế nên khi viết Au, tôi muốn làm rõ tiêu chí của mình, dùng bối cảnh Việt Nam và tươi tắn một chút.

Câu chuyện bao quanh “Yêu nhau yêu cả đường đi” thật chẳng có gì lớn lao, cũng không nặng nề tâm tư, khóc lóc sầu thảm. Nhưng tôi thật mong khi đọc xong, các bạn có thể sống cuộc sống của mình tốt đẹp như họ. Người Châu Á luôn thịnh cái gọi là cuộc sống yên ổn, ấm áp cùng gia đình, đó cũng là điều tôi mong muốn. Có thể ở bên nhau trải qua những ngày của cuộc đời thì đã viên mãn lắm rồi.

Cảm ơn những ai đã đọc đến những dòng cuối này và ủng hộ tôi trong suốt khoảng thời gian hơn một năm qua. Các bạn đã khích lệ tôi rất nhiều. Và cuối cùng, xin cảm ơn các beta reader yêu dấu của tôi, những con người đã theo cùng tôi trong suốt quá trình hoàn thành “Yêu nhau yêu cả đường đi” – Emi, Zuu, Snowie và anh Quờ.

Đây là món quà tôi dành tặng cho sinh nhật năm ngoài của một người bạn, cô ấy sinh vào ngày 30/7, thật tiếc vì không thể hoàn thành vào ngày 30/7 năm nay. Nhưng dấu sao thì ngày mai (15/9) cũng là sinh nhật của tôi, coi như mình đã hoàn thành xong món quà đặc biệt dành cho bạn của mình, hoàn thành một việc trước cái tuổi mười tám ^^ (Haki, cảm ơn vì những điều chàng đã làm cho ta)

Thân,

YuLee

## 23. Chương 19-1: [ngoại Truyện 1] Yêu Nhau Mấy Núi Cũng Leo

Xin chào tất cả các bạn, tôi là Changmin, năm nay 19 tuổi, nhà ở gần trung tâm Sài Gòn, cách chợ Bến Thành chừng bốn mươi lăm phút đi xe máy – nếu như bạn biết đường, còn không thì tôi không biết. Theo như các bạn đã được biết thì lúc này tôi đang ở Tây Nguyên ngắm thác, cười vui. Dĩ nhiên là chẳng có liên quan gì ở đây nhưng cái tôi sắp kể mới là quan trọng.

Tôi thường nói, Yunho - anh trai tôi là một người rất cổ lỗ sĩ. Đến từng tuổi này mà còn chưa có mảnh tình vắt vai cho đúng kiểu. Người thì khô như ngói, chả có chút lãng mạn. Được cái mã là ngon cơm thì mặt mũi lúc nào cũng nghiêm nghị. Sống cứ như cỗ máy, đi làm, ăn cơm, dọn dẹp, tập thể thao, rảnh rỗi thì đọc sách, xem tivi. Cuộc đời chẳng bao giờ muốn vượt quá cái giá ngăn nắp mà mình đã dựng lên suốt hơn hai chục năm qua. Và tin tôi đi, đó là một cái giá cũ kỹ và chán ngắt.

Chả biết tới khi nào thì anh hai tôi mới chịu nhìn thấy gió đổi chiều, tìm chút mới lạ cho cuộc sống mình. Như tôi và Thanh Thanh chẳng hạn, từ nhỏ tới lớn đã tìm đủ thứ để nghịch ngợm. Mỗi ngày đều bày ra đủ trò phiêu lưu, khám phá, những lúc như vậy anh hai thường chỉ đứng nhìn, cho ý kiến hoặc khen chúng tôi giỏi, có chuyện thì đứng ra giải vây cho chúng tôi. Anh là một người anh tốt, nhưng lại không biết việc trở thành người tốt còn vô vàn cách.

Mọi chuyện chính thức có chuyển biến từ cái ngày gia đình chúng tôi quyết định chuyển nhà. Tôi thi đậu vào trường đại học mà mình mong muốn – ngôi trường mà anh đã từng học - nhưng nó ở quá xa nhà.

Hồi đó anh Yunho thường ở lại nhà của anh Yoochun. Vốn nhà của anh Yoochun cũng không ở gần trường cho cam, biệt thự họ Park ở tận khu Phú Mỹ Hưng quận 7. Nhưng do cha mẹ anh Yoochun sợ việc đi lại bất tiện nên đã mua sẵn một ngôi nhà ở gần trường cho anh. Thế là anh tôi qua đó ở kè hết cả 4 năm đại học, chủ nhật hay ngày nghỉ thì cả hai cùng nhau về nhà chúng tôi chơi.

Anh Yunho cũng vừa thăng chức, sắp chuyển qua làm ở một công ty cách trường đại học ba dãy nhà. Thế là gia đình tôi cùng tán thành việc chuyển hộ khẩu. Mọi thứ từ ngày đó xem như càng ngày càng đi lệch khỏi quỹ đạo kiểm soát của nó.

Khi thấy anh hai tôi công việc ổn định mà con trai mình thì chưa ra ngô ra khoai gì, ba mẹ anh Yoochun bắt [trối] anh về Mỹ. Công việc pha chế rượu đang làm dở ở một cái bar nào đó cũng phải bỏ lại, nhà cũng không kịp nhìn thấy chúng tôi dọn, mọi liên lạc điều bị cắt đứt.

Nhà tôi với nhà Thanh Thanh trước giờ cách nhau chỉ có dăm ba bước, dùng một phát sắp sửa xa đến mấy quận, thật tình trong lòng tôi ray rứt khôn nguôi. Dĩ nhiên là cô bạn của tôi không đầu hàng số phận, cô thi vào học cùng trường với tôi, vì vậy, nhà cũng quá xa cho việc đi lại. Thế là ngôi nhà mà anh trai tôi cùng anh Yoochun từng sống trong suốt thời sinh viên giờ đã được tận dụng triệt để. Cha mẹ anh Yoochun hứa sẽ cho Thanh Thanh ở không, chỉ cần đóng tiền điện nước mình xài. Ngoài ra, không cần đưa ông bà bất kỳ kỳ đồng nào.

Mọi việc xem chừng tốt không thể tốt hơn được nữa thì dùng một cái, rồi tung hết cả lên.

Cô gái mà tôi thầm thương trộm nhớ bấy lâu – Phương Tuệ Lâm thật ra rất thích anh trai tôi.

Thông tin trên gần như chính xác một trăm lẻ một phần trăm. Bạn tôi nói, Thanh Thanh nói, bạn cô ấy nói và chính bản thân tôi.

Từ lúc nhà cô ấy chuyển đến khu nhà tôi cách đây 1 năm, tôi đã bị tiếng sét ái tình đánh rầm một phát. Tuệ Lâm là một cô gái xinh đẹp, nước da trắng ngần, dáng người cao và thanh. Tính cách vô cùng sôi nổi, chín chắn lại còn thẳng thắn, bộc trực và rất mạnh mẽ. Cô đi đến đâu cũng nhận được thiện cảm từ người khác. Đáng ra tôi phải gọi Tuệ Lâm là chị, vì chị lớn hơn tôi hai tuổi, nhưng ít nhất trong suy nghĩ cũng cho tôi được xem Tuệ Lâm là một cô gái chứ không phải chị chứ! Tôi đã tìm mọi cách giả vờ, tỏ vẻ, bắt chuyện ... vân vân và vân vân... nhưng xem ra đều vô ích. Cô ấy cơ bản là không chú ý đến tôi. Nhưng lúc đó mọi chuyện vẫn chỉ lơ mơ và tôi thì vẫn còn ôm hy vọng.

Anh trai tôi vốn chẳng để ý nhiều đến cô, cho đến ngày chúng tôi treo biển bán nhà. Bạn cô ấy cùng bạn anh bỗng dưng lại trở nên thân thiết, liên tục tìm đủ cách hẹn hò hai người giùm nhau. Anh Yunho nhà tôi vốn sẵn dạng cù lần vô tâm, cứ đi mà chẳng chút nghi ngờ, dĩ nhiên, cả tình cảm người ta dành cho mình cũng không hề biết.

Tôi vốn từ một người vô danh với Tuệ Lâm bỗng dưng được thăng cấp trở thành em-trai-của-Yunho. Thường xuyên được lôi ra một góc để chất vấn đủ thứ về anh trai mình – như anh thích ăn gì, uống gì, xem gì...

Trong lòng tôi dấy lên biết bao nhiêu cảm xúc, một bên là người con gái tôi thích, một bên là anh trai tôi. Người mình thích bấy lâu, chẳng lẽ lại giương mắt nhìn người ta cướp mất, nhưng anh hai vốn từng tuổi này, cũng nên có người yêu, chưa kể hai người này lại trai tài gái sắc. Nhưng rõ ràng tôi là người đến trước, với lại, dù sao anh Yunho cũng đâu có cảm giác với người ta, nín kéo miễn cưỡng vô ích.

Thế là tôi chìm trong dần vật suốt cả tháng. Trong lòng lúc nào cũng thấy như có ngọn lửa âm ỉ, khó chịu vô cùng. Thanh Thanh chỉ im lặng quan sát mọi chuyện, thấy tôi buồn thì rủ đi ăn kem, xem phim... cốt yếu là muốn tôi đừng nhớ lại mấy việc không vui.

Khoảng thời gian đó Thanh Thanh có vẻ buồn.. Tôi cũng đã xin lỗi vì không dành nhiều thời gian cho cô bạn thân như hồi trước được, với lại tôi cứ mang trong người tâm trạng thất tình, chả còn muốn làm gì hết.

“Cậu thích cái chị Tuệ Lâm đó đến thế sao?” Thanh Thanh hỏi tôi khi cả hai đang ngồi ở Bạch Đằng ăn kem.

“Sao tự nhiên lại đi hỏi cái chuyện đó?!” Tôi gạt ngang, chắc lại sắp sửa giả giọng khuyên tôi ba cái triết lý vớ vẩn.

“Tớ không thích chị ta!” Nói đến đây cô bạn ngừng bật, cầm cúi xuống ly kem.

Guồng máy trong đầu tôi lại tự động lên dây cót chuyển động dữ dội. Thanh Thanh vốn trước giờ là người rất có suy nghĩ, tính cách hơi nghịch ngợm, lắm chiêu một chút nhưng cái gì cũng rất cân nhắc. Làm gì cũng có tình có lý, không phải là dạng con gái nhỏ mọn, bạ đâu ghét đấy. Nếu đã nói ra như thế, chắc chắn là bức xúc đến không kiềm được.

Tôi biết là thế nhưng lại nghĩ Thanh Thanh nhiễm thói xấu của mấy đứa con gái nhiều chuyện rồi nên sẵn giọng.

“Ghét là ghét làm sao! Người ta có làm gì đâu mà tự nhiên ghét người ta!”

“Đồ điên! Không phải như vậy!” Thanh Thanh cũng lớn tiếng nạt lại, khuôn mặt buồn bã thất vọng. “Tại vì ... chị ấy với anh Yunho rồi...”

Lần đầu tiên trong đời tôi thấy khó chịu như vậy. Chị Tuệ Lâm thích anh trai tôi. Giờ thì cô bạn thanh mai trúc mã từ năm 4 tuổi của tôi cũng thích anh trai tôi. Đáng ghét!

Lần đó tôi về nhà trong tâm trạng vô cùng bức bối, Thanh Thanh thấy nét mặt như muốn giết người của tôi cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng ngồi sau xe, về đến nhà thì vô thắng. Còn phần tôi vừa bước chân đến bậc cửa đã thấy anh Yunho hớn hờ chạy ra báo tin, nói rằng vừa thương lượng xong giá cả, người ta đã chịu mua, hai tuần sau sẽ dọn đến chính thức giao nhà.

Lúc đó nhìn thấy anh chẳng khác nào châm ngòi cho trái bom nổ chậm trong tôi. Tôi lơ phất anh bước vào trong nhà, cởi giày rồi đi thẳng vào phòng khách.

“Sao vậy Changmin? Cãi nhau với Thanh Thanh nữa hả?” Anh hai tôi ngơ ngác theo sau hỏi.

“Giờ em hỏi anh, giữa chị Tuệ Lâm với Thanh Thanh anh thích ai?” Tôi hằm hằm hỏi, trong lòng không tháo được khúc mắc này chỉ có mà tức chết. Không ngờ người tôi uống công theo đuổi bấy lâu lại quay qua thích một người vô tâm như anh trai tôi. Lại càng không ngờ chơi với nhau bấy nhiêu năm, Thanh Thanh lại có thể đối xử với tôi như vậy.

“Quý cả hai chứ!” Anh Yunho ngơ ngác trả lời, không hiểu được là tôi đang điên như thế nào.

“Không phải là quý, ý em là anh thích ‘đặc biệt’ ai trong hai người đó?!”

“Chẳng ai cả! Anh với Tuệ Lâm chỉ là bạn, còn Thanh Thanh...”

“Thanh Thanh thích anh đó!” Tôi hét lên, không muốn anh nói nốt luôn cái cụm từ khó nghe đó. Chết ít cũng phải để tôi tỏ ra là mình có chút hiểu biết của người trong cuộc chứ.

“Thanh Thanh thích anh???” Anh Yunho la lên, khuôn mặt đầy sự ngạc nhiên. “Chú mày bị điên hả? Sao mà Thanh Thanh nó thích anh được! Người nó thích là...”

“Sao anh biết không có!!!” Tôi bùng nổ. “Chị Tuệ Lâm thích anh bấy lâu nay, anh có biết không? Em thích chị Tuệ Lâm, anh có biết không? Vậy thì nhờ quái gì anh biết được Thanh Thanh có thích anh hay không chứ?!”

“Changmin!!! Lên cơn điên gì vậy! Thích Tuệ Lâm? Chú mày thích Tuệ Lâm??? Bộ mày điên hả, thế còn Thanh Thanh thì...”

“Thanh Thanh thích anh đó, biết chưa!!!”

“Biết! Biết cái đầu mày!!! Thanh Thanh thích anh hồi nào!” Yunho cũng gào lên. “Người con bé thích đang đứng chính ình ở đây mà vô cớ la hét nè!!!”

“Anh nói láo!! Anh thì biết gì cơ chứ!!!”

“Không biết là mày ấy!! Ngốc vừa vừa thôi! Chẳng lẽ con bé phải dán lên đầu chữ ‘thích’, mày mới cho là con bé thích mày sao???”

“Nhưng... nhưng...” Tôi nghe đến đây thì ù cả tai, đặc cả óc.

“Mày đồ thủ khoa cơ mà, sao lại ngu thế chứ!!!” Anh trai tôi tức tối mắng. “Nếu mày đã xác định thích Tuệ Lâm thì cũng tránh xa Thanh Thanh ra. Không lại làm con gái người ta buồn, gia đình hai bên mừng hựt!!”

Nói rồi anh Yunho bỏ lên lầu, để lại tôi như thằng ngốc đứng đực giữa phòng khách.

Đêm đó tôi không ngủ được, nằm trần trọc suy nghĩ. Tôi với Thanh Thanh đã trải qua cả một tuổi thơ êm đềm, rất nhiều kỉ niệm. Gia đình Thanh Thanh dọn đến cạnh nhà tôi năm cả hai 4 tuổi. Cùng học chung một trường mẫu giáo, cùng lớp. Mỗi ngày mẹ tôi với mẹ Thanh Thanh thay phiên dẫn hai đứa tới trường. Do chuyển trường không quen biết ai, Thanh Thanh bám lấy tôi cứng ngắc như cái phao cứu sinh giữa biển, tôi đi đâu cũng đi theo, đứng xếp hàng cũng nắm chặt tay không buông.

Đến năm sáu tuổi lên lớp 1, chúng tôi lại vào chung trường, ngồi chung lớp. Cả hai điều hiếu động, bày đủ thứ trò không hiểu nổi. Suốt ngày chạy ra công viên gần nhà đào bới, chôn xuống những hay ho mà mình tìm được hay được người khác tặng, hẹn nhau khi lớn sẽ cùng đào lên. Lớn hơn chút, Thanh Thanh được mẹ mua cho một bộ đồ chơi bán hàng bằng inox, nghe lũ bạn nói là những dụng cụ nổi niêu trong đó đều nấu được thật nên cả hai bày nhau làm thử.

Tôi để dành tiền quà sáng mua mấy cây nến nhỏ xíu đủ màu hay dùng để cắm bánh sinh nhật với một lọ kẹo nho nhỏ, chia cho Thanh Thanh ăn hết rồi giữ lại cái lọ. Năm ấy cả hai chỉ mới lớp 3, vẫn còn nghĩ rằng phù thủy là có thật, lúc nào cũng muốn chế biến thử mấy thứ kì dị giống trong phim. Cả hai lên đi hái hoa, bứt lá từ mấy cái cây nhà hàng xóm rồi chạy về điều chế “thuốc”. Những cánh hoa được xé ra, bỏ vào cối giã nhỏ, lá được bứt ra lấy phần mủ màu trắng sữa, thêm chút nước, mấy viên kẹo bi nhỏ xíu.

Trong lúc Thanh Thanh làm mấy chuyện đó, tôi có nhiệm vụ lấy trộm đồ bật lửa của ba, tìm mấy cục đá to nhưng bằng phẳng kê hai bên rồi đặt cái nồi inox bé tí xíu lên, thấp nến để ở dưới. Lần thứ nhất làm chúng tôi gặp trục trặc đồng nên không cháy được, lần thứ hai nửa chừng thì trời mưa. Tới tận lần thứ ba mới thành công, cả hai chăm chú ngồi chờ nồi nước sôi dưới sức mạnh của 5 cây nến nhỏ xíu. Sau khi xong, chờ nước nguội, tôi đổ vào cái lọ kẹo rỗng, chạy ra nhà bác Hồng bán tạp hóa đầu đường, trước nhà có một cây bàng, trên đó là dàn dàn những con kiến lửa bự thật bự.

Do tạt nước chúng không chết nên tôi với Thanh Thanh quyết định chế ra một thứ gọi là “thuốc diệt kiến” để dọn triệt để chúng. Cả hai hăng hái lấy thứ đó tạt lên dòng kiến đang di chuyển không ngừng, hồi hộp chờ đợi phản ứng. Xem ra vẫn không khác kết quả lúc dùng nước lạnh là mấy. Chúng tôi quyết định sẽ lại thử nghiệm tiếp, hai đứa cứ lập đi lập lại cái hành động ngốc nghếch cho tới khi anh Yunho phát hiện và méc với cha mẹ tôi. Kết quả là cả hai được một trận đòn nát đất.

Đến năm lên cấp 2, tôi có được chiếc xe đạp cho riêng mình, Thanh Thanh cũng vậy, hai đứa ngày nào cũng cùng nhau đạp đi học. Lần này tuy không được may mắn cùng lớp, nhưng nhờ về bí xị rất kịch của tôi với Thanh Thanh, bác gái quyết định chuyển lớp cho cô bạn qua cùng với tôi. Hai đứa lại có cặp có đôi như trước.

Chúng tôi không ngồi chung bàn, có hội con trai con gái riêng, nhưng vẫn cho nhau một vị trí rất quan trọng. Tới những ngày thứ bảy, chủ nhật rảnh rỗi, cả hai lại bắt xe buýt đi ra Sài Gòn hay các công viên lớn chơi. Có lúc cũng đi cùng với anh Yunho và anh Yoochun, nghĩ lại lúc nào cũng vui. Đến năm lớp 9, Thanh Thanh tham gia các hoạt động trường lớp rất tích cực, còn tôi thì thi vô đội tuyển học sinh giỏi. Đến hè là chúng tôi cùng về thăm ngoại của Thanh Thanh, ông bà tôi đều đã mất nên năm nào tôi cũng ăn ké ở nhà ông bà Thanh Thanh chừng một tuần. Thường thì lúc đó tôi hay cùng cô bạn đi chọc lũ bò ở bãi cỏ gần nhà hay vác cần đi câu cá, chiều chiều thì đi phụ Ngoại nấu cơm chế củi... bao nhiêu áp lực học hành của cả năm dồn lại cũng tiêu tan hết.

Đến khi lên thành phố, chúng tôi tận hưởng kì hè còn lại bằng cách bày đủ thứ trò, thường là đi học một lớp ngoại khóa nào đó. Mỗi năm một màu sắc, lúc nào cũng có những kỉ niệm đáng nhớ.

Chuyện cứ như vậy bình lặng trôi cho đến năm lên cấp 3, tôi với Thanh Thanh vẫn như hình với bóng. Bạn bè trêu chọc nhiều nhưng cơ bản chúng tôi đã quá quen rồi, ai nói gì cũng bỏ ngoài tai. Chọc riết rồi cũng chán, thế là mọi người tự động xem chuyện chúng tôi như một điều hiển nhiên.

Ở lứa tuổi bốc đồng đó, mỗi lần tôi cãi nhau với cha hay anh trai, việc đầu tiên tôi làm là rủ Thanh Thanh

ra bờ kênh la hét cho đã rồi về. Những lần như vậy, cô bạn thường không nói gì, nhìn tôi gào thét, chửi bới, rồi ôm tôi để tôi mặc sức khóc.

Những lúc Thanh Thanh có chuyện buồn hay giận gì ai đó, việc đầu tiên cô bạn làm là rủ tôi đi ăn đồ ngọt, sau đó cô sẽ biến sức giận thành sức ăn, cứ thế vừa ăn vừa tra tấn lỗ tai tôi bằng cách kể hết uất ức ra, cuối cùng là vịnh dự đưa hóa đơn cho tôi thanh toán, ngồi sau xe, dựa đầu vào vai tôi gật gù ngủ.

Thân nhau là thế, hiểu nhau là thế nhưng tôi chưa bao giờ nhìn chuyện tôi với Thanh Thanh theo nghĩa đó. Ý tôi là tình yêu.

Thanh Thanh là người con gái rất quan trọng với tôi, có thể nói là cả đời này chẳng ai có thể thay thế được, nhưng tôi chưa bao giờ xem cô bạn thân là đối tượng để mình yêu đương. Đến giờ vẫn vậy.

Nhưng tôi chợt nghĩ, là do cảm xúc của Thanh Thanh dành cho mình bị hoàn cảnh làm cho ngộ nhận, dẫn đến sai lệch. Hay do tôi là người đã không định hướng rõ ràng ngay từ đầu, đến bây giờ mới tự hỏi bản thân, rốt cuộc giữa tôi và cô bạn thật sự là như thế nào?

## 24. Chương 19-2: [ngoại Truyện 1] Yêu Nhau Mấy Núi Cũng Leo (2)

Trong số các câu chuyện tình yêu tệ hại nhất thế giới, câu chuyện của Changmin tôi phải nói là nằm trong những cái dưới đáy bảng, tức là vô cùng tệ hại, cùng cực tệ hại.

Chuyện yêu đương đơn phương kể ra đã thấy vô vọng, chuyện bị yêu đơn phương, nói ra còn kinh khủng hơn.

Sau khi biết được việc Thanh Thanh có tình cảm với tôi trên-mức-bạn-bè thì đã kéo theo không ít rắc rối. Trong đó đáng kể nhất phải là việc đối mặt của hai chúng tôi.

Thanh Thanh không hề hay biết tôi đã nhận ra tình cảm của cô bạn, hằng ngày vẫn vui vẻ bình thường còn tôi thì ngược lại, trở nên sượng trân như khoai bị hư. Thậm chí luôn tìm một khoảng cách thích hợp để né tránh người ta. Việc này kể ra thật ngu ngốc, nhưng tôi có cảm giác nếu không làm vậy thì tình bạn của chúng tôi sẽ không còn.

Ông anh trai nhà tôi không phải là dạng nhạy cảm gì, nhìn vào còn thấy khó chịu, nói gì đến một cô nàng đã chơi với tôi chừng ấy năm như Thanh Thanh.

Cô bạn gần như phát khùng lên. Thật ra thì cũng không trách được, người ngu ngơ là tôi, giờ người dở chứng cũng là tôi. Chỉ tội cho Thanh Thanh, không hiểu nguyên căn nguồn cội ở đâu cả.

“Nghiêm túc đấy chứ Changmin?”

“Hoàn toàn nghiêm túc!”

“Nhưng chẳng phải mọi chuyện rành rành ra đó rồi sao?”

Nói thật, anh Yoochun được mệnh danh là một chuyên gia về tình trường, quả nhiên chẳng sai. Vì chuyên gia chẳng bao giờ chịu nói điều mà người ta hiểu cả. Hôm nay đã cất công thỉnh hẩn một ông thổ địa tình yêu về nhà, dù muốn dù không, cũng phải làm rõ những khúc mắc trong lòng.

“Nếu em nhìn mà thấy được thì anh có thể ngồi đây ăn quyết đồ ăn, xài chùa tiền máy lạnh nhà em sao?” Tôi cay cú nói trong khi đang gọt trái cây. “Em chỉ là không biết phải xử sự thế nào cho đúng thôi!”

“Còn xử sự gì nữa, không thích thì nói quách ra là không thích. Hai người làm bạn, thế là xong!”

“Vậy không được!” Tôi kêu lên, nhăn nhó mặt mày. “Em không muốn làm Thanh Thanh buồn!”

“Thế thì đồng ý đi!”

“Vậy càng không được! Lừa dối chỉ tổ làm mọi việc tệ đi thôi!”

“Chú mày hay thật nhỉ?!” Yoochun đập bàn cái rầm. “Thế này không được, thế kia cũng không được. Chẳng lẽ suốt đời cứ trốn tránh nhau thế này à? Vậy thì tốt nhất bây giờ anh khuyên mày nên lên Thiếu Lâm Tự luôn đi!”

“Anh nổi điên với em cũng vậy, em còn đang muốn nổi điên với mình đây, thật là chẳng biết phải làm sao hết!” Tôi kêu lên còn thậm nã hơn.

Thấy tôi chả khác nào con tôm sắp bị quăng vào nồi lẩu, tuyệt vọng vùng vẫy, thế là anh Yoochun im bặt, không chỉ trích gì thêm. Việc này không phải khó nghĩ ở chỗ là thích hay không, mà là có còn được tình bạn hay không. Bản thân tôi đây còn mâu thuẫn giữa ý muốn của mình. Nhiều lúc cố gắng tưởng tượng xem nếu như tôi và Thanh Thanh thật sự thành đôi thì sẽ như thế nào.

Cuối cùng tôi rút ra một kết luận, nếu chuyện đó có xảy ra thật thì là vô cùng hoàn hảo, vẹn cả đôi đường, bộ phim kết thúc hạnh phúc. Tính cách đã biết quá rõ nhau, gia đình chúng tôi cũng chẳng có gì để bàn cãi, con đường tương lai cả hai đều rộng mở. Chưa kể còn có mối quan hệ mười mấy năm thời niên thiếu chống lưng ủng hộ. Cái gì cũng như ý trời sắp đặt rồi, chỉ còn đợi chúng tôi nhảy vào cho đúng đội hình đội ngũ nữa thôi. Thử hỏi tôi còn ngại ngần cái gì?

Thì cũng chính là chuyện tình yêu cả. Tôi không dám nói mình không có cảm giác với Thanh Thanh, nhưng tôi cũng không nói là có phải yêu hay không. Điều đó đến với tôi rất mơ hồ. Thậm chí còn không thực bằng việc tôi với chị Tuệ Lâm.

Sau lần ghen tuông vô cùng trẻ con với anh Yunho. Tôi chợt nhận ra tình cảm của mình với Tuệ Lâm lúc đó thật chả chín chắn tí nào, thậm chí có phần ngu ngơ. Nhưng dĩ nhiên đó cũng là thất tình, không chối cãi được. Dù rằng sau đó chị Tuệ Lâm và anh trai tôi cũng chẳng tiến tới đâu – lý do chủ yếu là vì anh Yunho nhà tôi cứ trơ ra, chẳng đáp lại người ta chút ý tứ nào – nhưng tôi cũng không vì vậy mà tấn công.

Có lẽ tình cảm tôi dành cho chị chưa vượt qua được cái ngưỡng của nó. Hoặc có khi là do sự thiếu ý chí trong tôi, sợ ánh mắt Thanh Thanh nhìn vào cuộc tình này.

Tôi bắt đầu lo lắng về việc một ngày nào đó. Khi không còn có thể tránh mặt được nữa, không còn giả vờ ngu ngơ được nữa. Thanh Thanh sẽ chop lấy tôi và nói rằng cô ấy yêu tôi. Tới lúc đó, vì tình bạn tôi sẽ phải nói thật – mà nói gì thì hiện tại đầu óc tôi cũng chưa nghĩ ra được, nhưng chắc chắn, tôi sẽ mất cô bạn mãi mãi.

“Mọi lời khuyên đều là tương đối Changmin. Cơ bản thì chúng vô nghĩa!” Anh Yoochun nói khi thấy tôi ngồi đăm chiêu suy nghĩ, mãi chẳng ừ hử gì.

“Thật ra chỉ có một người trong số mười người đi xin lời khuyên vì họ thật sự không biết phải làm gì. Còn chín người còn lại, đều là để tìm cái cớ cho bản thân mình thôi!”

“Người hiểu rõ vấn đề nhất là người trong cuộc, người nhìn rõ cục diện vấn đề nhất lại là người ngoài cuộc. Người ta thường đã đưa ra quyết định sẵn trong lòng mình trước cả khi xin lời khuyên của một ai đó. Nếu người kia nói đúng ý với họ, thì xem như đó là một động lực đi, còn nếu không, họ cũng sẽ làm theo ý của mình mà thôi, đặt lời khuyên kia vào một nơi khác!”

“Changmin, rõ ràng là em hiểu rõ điều mà bản thân cần, chỉ là em sợ phải chọn thôi. Vì việc chọn lựa có thể sẽ khiến em mất mát hay hối hận. Nhưng vì nó khó khăn đến vậy nên em càng phải chọn. Không thì đến một ngày nào đó, điều em muốn tuột mất rồi, có trăm ngàn lời khuyên cũng chẳng làm được gì!”

Anh Yoochun kết thúc bài nói chuyện ngay sau đó, đứng dậy vỗ vai tôi rồi đi ra ngoài.

Quả nhiên là quẹo phải quẹo trái gì cũng phải đi đường cái.

Sáng ngày hôm sau, tôi lên trường xin nghỉ ba ngày rồi đi một mạch về nhà thu xếp hành lý. Lúc leo lên xe khách rồi, mới nhắc điện thoại báo cho anh Yunho và mẹ, nói rằng sẽ đi chơi một vài ngày cho khuây khỏa, mọi người không cần lo.

Điều đặc biệt của chuyến đi là tôi không hề nói với Thanh Thanh một tiếng. Đêm hôm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, thế là quyết định thử thách tình cảm của mình – nhưng quan trọng nhất là chờ đợi ở cô bạn – không nói không rằng đóng gói đồ đạc tìm về miền hoang dã.

---o0o---

Xe tới nơi vào tầm trưa của ngày hôm đó. Cơ thể phải nói là rã rời, những ngày trước đi cùng Thanh Thanh còn có người nói chuyện, trêu ghẹo. Giờ đi một mình mới thấm thía cái gọi là tha phương một mình. Tôi

trách trời trách đất gì được, chỉ biết xóc ba lô lên lưng, lội nắng đi trên con đường đầy sỏi.

Ông bà ngoại của Thanh Thanh đang ngồi uống trà ngoài hè, vừa thấy tôi thù lù xuất hiện thì giật cả mình, xem xiu là đổ cả ly tách. Lúc đó tôi mới sực nhớ ra là mình chưa báo gì cho hai người cả, thật là đáng trí không chịu nổi.

Mùa hè nào tôi với cô bạn cũng về đây. Lần này không phải hè, cũng không có Thanh Thanh. Bỗng nhiên trong lòng gợn lên suy nghĩ, tại sao lại chọn nơi này để thực hiện chuyến hành trình?

Đến buổi trưa ăn cơm với ông bà. Hai người gạn hỏi vì sao lại đột xuất về thăm như vậy, tôi chỉ cười cười nói chung chung là được nghỉ vài ngày trên trường, đi chơi cho thanh thản đầu óc. Khuôn mặt hai người rõ ràng là không tin tưởng chút nào vào cái lý do ầm ương đó, nhưng vẫn xem như là không biết gì, vui vẻ gấp cá gấp thịt cho tôi. Dầu sao thì tôi cũng không lo gì, cùng lắm thì ông bà cho là tôi giận dỗi bỏ nhà ra đi dầm bữa thôi.

“Ông bà đừng nói ai cháu ở đây nhé!”

Tôi nói thêm khi dọn chén đĩa. Lúc đi tới bồn rửa sau nhà, tự nhiên thấy cái chén có in hình hoa màu xanh của Thanh Thanh úp ngay ngắn trên kệ. Mỗi khi về đây, cô bạn chỉ ăn cơm trong cái chén đó, nhất quyết không là cái nào khác. Nhiều lần đã bị tôi lớn tiếng mắng vì cái tính kỳ cục, chẳng biết học từ ai. Thanh Thanh chỉ cười nói con người ai cũng có những cái nét riêng không thể thay đổi. Dầu cho có quái dị thế nào đi chăng nữa, thì đó cũng là chính mình. Mất đi rồi thì làm sao người khác nhận ra được.

Tuy là nói như vậy, nhưng tôi biết Thanh Thanh sẽ không bao giờ thay đổi. Mà dù có đi chăng nữa, trong mắt tôi cô vẫn luôn khác biệt. Nếu lạc nhau trong biển người, tôi vẫn dễ dàng tìm ra.

Tôi nhớ hồi đó, nhà hàng xóm của Thanh Thanh có nuôi một con chó. Cái con này rất kỳ lạ, nó không sủa ai bên nhà cô bạn hết – trừ cô. Cứ mỗi lần tôi đùa Thanh Thanh về, con chó lại chạy ra, giật muống bung mắc xích, hướng về phía cô bạn gầm gừ hăm dọa.

Khỏi nói cũng biết, Thanh Thanh của chúng ta kêu la rùm trời về sự bất công kia. Thậm chí còn nghiêm túc suy nghĩ về việc tham gia hội bảo vệ động vật để làm rõ cho chú chó kia biết là cô thật ra rất yêu quý vật nuôi. Dĩ nhiên, tôi cũng làm tròn nhiệm vụ của mình là cốc đầu thuyết giáo cho một trận. Yêu ghét là chuyện không tránh được ở đời, người ta thương mình thì cứ lại gần, người ta ghét thì biết làm sao được, phải biết tự thân mà tránh xa xa ra.

Tuy là nói như vậy, nhưng tôi biết Thanh Thanh rất coi trọng những điều đó. Tình cảm là thứ không điều khiển được, nhưng nó lại có thể khiến mọi người bị tổn thương. Ai lại muốn bị ghét chứ, ai mà chẳng muốn được yêu thương?

Vì biết rằng Thanh Thanh sẽ không thay đổi, vì biết rằng Thanh Thanh luôn để tâm đến cảm giác người khác dành cho mình. Tôi càng sợ hãi làm cô bạn tổn thương.

Tính cách tôi vốn không quan tâm đến người khác nghĩ cái gì, càng không để ý đến chuyện của người khác. Nhưng cũng vì vậy mà nếu đã lỡ để ý rồi, tôi không tài nào dứt ra được. Bởi tôi như thế, nên không thân thiết ai nhiều. Mà cũng vì thế, mỗi người thân thiết được với tôi đều rất quan trọng.

Từ lúc đó cho tới sáng hôm sau, tôi chỉ nhận được một cuộc gọi hỏi thăm từ mẹ và lời nhắn từ bố - rằng ông không hài lòng việc tự ý đi bụi của tôi. Ông sợ tôi suy nghĩ lầm lạc gì đó, đi theo lũ bạn phá làng phá xóm.

Dĩ nhiên tôi cũng dính chính với ông luôn là tôi đã 19 tuổi đầu rồi và tôi chắc chắn sẽ về nhà ăn no ngủ kỹ sau hai ngày nữa.

Ba tôi thật không đánh giá đúng vấn đề. Nếu tôi thật sự có ý định quậy phá, mục tiêu của tôi phải là thống trị thế giới, chứ không phải ngồi xe khách ê cả mông về cái nơi miền quê này, càng không phải cùng ai cả. Tôi thích tự mình nỗ lực nhờ sự ủng hộ, động viên của người khác chứ không thích kết bè kết phái.

Anh Yunho cũng nhắn tin cho tôi, cơ bản vẫn là mấy câu thăm dò xem tôi lên cơn đồng bóng gì mà hành động như vậy nhưng dĩ nhiên, tôi đều đáp lại nước đôi, không rõ ý gì hết. Chỉ đặc biệt nhắc anh là đừng nói gì với Thanh Thanh. Lần này tôi muốn đi một mình.

Tin nhắn từ: Anh hai.

Em thật sự nghĩ Thanh Thanh nó không đoán ra em đang ở đâu sao?

Trả lời:

Không. Em nghĩ Thanh Thanh đã đoán ra ngay từ đầu rồi.

Tin nhắn từ: Anh hai.

Em đang trốn nó sao? Vậy thì chẳng phải vô ích à?

Trả lời:

Em không trốn, em chỉ đang chờ thôi.

Ngày thứ hai trôi qua, không cuộc gọi. Một tin nhắn từ đứa bạn cùng lớp hỏi về bài thuyết trình sắp tới.

Sáng thứ ba, nhận được một cuộc gọi từ anh Yunho. Tin nhắn từ anh Yoochun hỏi xem quá trình chạy trốn tình yêu của tôi tới đâu rồi.

Chiều ngày thứ ba, mẹ gọi hỏi xem sẽ về nhà vào buổi nào. Không có tin nhắn.

Tối ngày thứ ba, không cuộc gọi lẫn tin nhắn.

Sáng ngày thứ tư, tôi dậy thật sớm, sắp xếp hành lí. Trong lòng không gọn chút ưu phiền, dù xem ra Thanh Thanh đã không hề quan tâm gì tới sự bỏ đi đột ngột của tôi.

Tôi đã từng đọc một cuốn truyện tranh. Trong đó có nói một câu “Tình cảm là không thể vội vã”. Người ta mất một phần năm giây cho một tiếng sét ái tình, nhưng có khi phải mất cả đời để có được người đó. Thậm chí có là yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, tình yêu vẫn cần không gian và thời gian cho nó phát triển.

Trên đời có được bao nhiêu Romeo và Juliet cơ chứ?

Thật ra tôi không hẳn là người cầu tiến, nhưng dĩ nhiên, cũng có nhiều tham vọng của tuổi trẻ. Tình yêu chưa bao giờ là ưu tiên hàng đầu của tôi nhưng đối với nó, tôi luôn nghiêm túc một trăm phần trăm. Vậy mà tôi vì một chuyện-chưa-bao-giờ-là-ưu-tiên-hàng-đầu suy nghĩ suốt mấy ngày qua, xem ra cũng đã là hết sức rồi.

Ông bà ngoại tiễn tôi ra đến cửa, hai người cũng đã lớn tuổi, đường xá ở đây thì toàn cát sỏi, tốt nhất là nên để họ được yên ổn trong nhà, hơn là cùng tôi đi nắng mặt thân. Tôi ôm hai người, nói cảm ơn và hứa rằng hè sau sẽ lại về thăm.

Quay lưng nhìn con đường phía trước mà tôi sắp đi, bỗng nhiên thấy nó dài vô cùng. Có thể bây giờ chưa phải là lúc để tôi yêu một ai đó, hoặc rằng vào lúc này, tình yêu vẫn chưa vượt qua được cái ranh giới mỏng manh của nó để đến với tôi.

Nhiều lúc chính tôi còn nghi ngờ sự nhạy cảm của bản thân mình. Thứ đó cô bạn tôi luôn có thừa, nhưng tôi thì chịu. Thanh Thanh gọi nó là giác quan thứ sáu, còn tôi cơ bản là không quan tâm. Chẳng con trai nào lại đi quan tâm đến việc nhạy cảm như thế nào cơ chứ? Nhưng vì vậy mà nhiều lúc tôi dễ lỡ mất những điều tốt đẹp xung quanh mình.

Có lẽ vì tôi như vậy mà Thanh Thanh nói rằng thật may mắn, tôi có tài quan sát và sự tinh tế bù vào. Nếu không có thứ đó, Changmin tôi sẽ trở thành một phiên bản Jung Yunho thứ hai, nhưng cù lần và khô khốc hơn gấp bội. Ít nhất thì anh hai tôi còn có sự chân thành và mạnh mẽ. Còn tôi thì như người đứng đầu phe phản diện, không bao giờ ra mặt làm người tốt được – cô bạn ví tôi như thế đấy.

Càng nghĩ tự nhiên tôi lại càng thấy tâm trí mình rối bời. Xem ra mình thật sự bị chính những điều mình không bao giờ mong tới quấy nhiễu.

“Changmin, đi sai đường rồi kia!”

Xém xiu là tôi bị cái giọng đó làm cho té đập đầu xuống đất. Đến khi bình tĩnh lại, đã thấy Thanh Thanh mặc một chiếc áo thun trắng, quần jean, đứng chờ trước ngõ.

Thật đúng như tôi nghĩ, Thanh Thanh sẽ không bao giờ thay đổi cả. Thậm chí cho dù tôi có thay đổi thì với cô, tôi vẫn luôn như vậy. Nếu có lạc nhau trong biển người, vẫn có thể dễ dàng tìm ra.

Và tôi biết, Thanh Thanh không thay đổi, tôi cũng sẽ không bao giờ thay đổi.

## 25. Chương 19-3: [ngoại Truyện 1] Yêu Nhau Mấy Núi Cũng Leo (3)

Chuyện tình yêu quả nhiên là thứ, nói xa không được, nói gần cũng không xong. Khi tôi cứ mãi lạc trong mê cung của chính mình, thì tình cảm đã đi trước một bước rồi.

Tôi biết, ngay từ giây phút tôi xúc ba lô lên vai, bắt đầu chuyển đi thì cũng là lúc, trái tim tôi hiểu rõ những điều mà mình mong muốn. Tất cả cũng chỉ để tìm cơ cho Thanh Thanh bước vào trái tim tôi mà thôi.

Với tôi, cô bạn luôn biết cách mở mọi cánh cửa, dù không có chìa khóa. Giải được mọi trò chơi trốn tìm, dù không biết một chút gợi ý. Ở bên cạnh tôi, dù tôi có quay lưng lại.

Một người khiến tôi chẳng thể nào định nghĩa được người đó quan trọng với tôi đến mức nào.

---o0o---

Thanh Thanh đang chờ tôi ở phía đầu ngõ. Sự chờ đợi đầy nhẫn nại và trầm lặng. Bỗng nhiên trong thoáng tích tắc, tôi cảm thấy có cái gì vừa vỡ òa ra trong lòng mình. Không kiềm được đi một mạch về phía cô.

“Làm gì ở đây vậy?” Tôi hỏi, cố tỏ ra bình thường.

“Đi đón người ta chứ làm gì!” Thanh Thanh nhún mày, chỉnh lại cái nón lưỡi trai trắng trên đầu – quả sinh nhật tôi tặng năm ngoái.

“Sao biết thế?”

“Nè, bộ cậu tưởng cậu có nhiều chỗ thú vị để đi lắm sao? Đã đi trốn mà còn bày đặt trốn ở nơi dễ ợc, ai cũng biết!”

“Trốn hồi nào mà trốn!”

“Hay thật, nếu không trốn thì giấu giếm làm gì!”

“Anh Yunho nói hả?”

“Đừng đùa!! Changmin, cậu coi thường khả năng của tớ thế sao! Nhắm nửa con mắt, tớ cũng biết cậu bị gì, không cần ai phải nói hết!”

“Lợi hại thật, đem khả năng ấy đi phát điện thì sẽ giúp thế giới hòa bình thêm được vài triệu năm ấy!”

“Cậu cứ thích đem vấn đề đó ra nói nhỉ!” Thanh Thanh vặc lại, xoay lưng bắt đầu rảo bước. Hai người chậm chậm đi trên con đường đầy sỏi.

Cuộc đối thoại cứ được tiếp nối, tôi chưa bao giờ hết chuyện để nói với Thanh Thanh cả, dẫu là trong tình huống nào. Cô bạn luôn biết phải nói gì, về chủ đề gì, thậm chí là đoán được cả những điều tôi không nói.

Quá quen thuộc, quá gần gũi, quá thấu hiểu. Tại sao những điều đó lại khiến cho chuyện tôi và Thanh Thanh trở thành không thể? Nó sai ở đâu, hay là do tôi mãi vẫn chưa chịu mở to mắt nhìn ra vấn đề?

“Tại sao lại theo tớ lên đây?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, cuối cùng vẫn không tránh khỏi việc phải đối mặt với sự thật.

“Đã nói là đi đón cậu mà!” Thanh Thanh nói lại, xoay người một vòng nhìn tôi rồi trở về vị trí cũ, tiến thẳng phía trước.

“Ý tớ là tại sao phải theo tớ lên tận đây. Dẫu sao ba ngày nữa tớ cũng tự động lết về mà!” Tôi tiếp tục hỏi, nhìn lên bầu trời nắng chói chang vào buổi trưa. Tự nhiên có cái gì đó thật xa xăm.

“Vậy thì tại sao lại tự động bỏ về đây? Tại sao lại giấu tớ?!” Thanh Thanh đột nhiên đứng lại, quay lại nhìn thẳng vào tôi. Đôi mắt đầy uất ức, bắt đầu đỏ lên.

Tôi im lặng. Đúng hơn là không nói được gì, không biết nói gì. Câu chuyện của chúng tôi đã trôi qua êm đềm như dòng nước, đến bây giờ vẫn không thay đổi nhưng cũng vì nó đã quá dịu dàng như vậy, ký ức khiến

cho hiện tại thật buồn. Trong lòng tôi bỗng sợ hãi biết bao nhiêu, về sự không rõ ràng của mình, về những ngày tháng đã qua và tương lai vô hạn định không nói trước được.

Thanh Thanh đang nhìn về tôi, vẫn như vậy, từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi. Dẫu cho tôi giận dỗi, dẫu cho có cãi nhau, có những chuyện đau lòng đến bật khóc hoặc thậm chí là tôi quay lưng bỏ đi.

Thanh Thanh vẫn luôn nhìn về phía tôi.

Tình cảm đó và sự thiếu quyết đoán của tôi, đã dẫn đến tổn thương cho Thanh Thanh. Cho dù tôi không nhận ra hay giả vờ không nhận ra thì rốt cuộc, người khiến cho mọi chuyện rối lên, cũng chỉ là tôi mà thôi. Tại sao lại không chỉ đơn giản một chút, tại sao tôi cứ phải khiến mọi thứ phức tạp lên.

Đáng ra điều tôi cần chỉ là một chút dũng khí nữa thôi, để tiếp nhận tình cảm của mình. Đó là lý do tôi bỏ đi, lý do để tôi phải chờ đợi và suy nghĩ. Giờ đây, một chút nữa thôi, động lực để tôi tiến bước.

“Nếu một ngày nào đó, tớ phải đến một nơi rất xa. Cậu sẽ làm gì?”

Thanh Thanh ngạc nhiên vì sự thay đổi thái độ đột ngột của tôi, cũng như sự nghiêm túc trong đó. Cô bạn nghiêng đầu khó hiểu “Sao?”

“Nếu một ngày tớ phải rời đi, như du học chẳng hạn. Mỹ hay Anh hoặc thậm chí là Châu Phi, cậu sẽ làm gì?”

“Châu Phi á?” Thanh Thanh mắt tròn mắt dẹt.

“Ví dụ thôi, đừng có chú ý cái về đó!” Tôi thêm “Cậu sẽ làm gì Thanh Thanh?”

Nắng lúc đó thật gay gắt trên đỉnh đầu của chúng tôi. Những tia nắng đổ xối xả xuống như những cơn mưa thâm lặng. Thấm ướt tâm hồn và hong khô cơ thể, quần áo. Người con gái trước mặt vẫn chưa hết sự ngỡ ngàng, trân trối nhìn tôi như thể vừa nhìn một sinh vật lạ ngoài hành tinh. Liệu những lời bấy giờ đây, khi đã thành ký ức, có khiến chúng tôi mỉm cười hạnh phúc khi nhớ lại.

“Cậu có chờ tớ không?”

Tôi hỏi lại, vẫn rất nghiêm túc. Trong lòng ngổn ngang không biết bao là cảm xúc.

“Changmin...”

Giây phút trôi qua thật chậm chạp. Lồng ngực tôi không biết có còn đập phồng bình thường không nữa. Chỉ lần này thôi, cho tôi nhắm mắt có thể thấy được tôi của hai mươi năm sau sẽ đạt được những gì.

“...”

Sự im lặng cứ thế kéo dài, tôi nhìn Thanh Thanh, cô ấy nhìn xuống mặt đất. Hai bên không nói gì. Một người chờ đợi câu trả lời, một người cố gắng hiểu câu hỏi. Thật khó khăn, khi tình yêu thường không biết tự nói, nó toàn bắt con người phải làm thay những việc nó không thể làm được, dẫu rằng nhiều lúc, điều người ta làm được chỉ có thể là im lặng.

“Tớ không chờ!” Thanh Thanh đột nhiên ngẩng phắt lên, ánh mắt quyết liệt.

“Sao?” Tôi giật bắn cả mình.

“Tớ không chờ, Changmin. Tại sao tớ phải chờ cậu cơ chứ? Tại sao nào?”

“Tớ chưa bao giờ muốn phải ngồi một chỗ để chờ đợi cậu cả! Chuyện đó nghe thật ngu ngốc!”

“Nếu có, thì cậu hãy chờ tớ. đừng nghĩ rằng có thể bắt tớ chờ, Changmin. Nếu cậu thi vào đại học X, tớ sẽ cố gắng để được học cùng trường với cậu. Nếu cậu chuyển nhà, tớ cũng sẽ không bao giờ ngại phải ra ở riêng để được gần cậu!”

“Nếu cậu đi Anh, Mĩ, Singapo hay là Châu Phi, Brazil hay thậm chí vùng đất bị lãng quên nào đó vân vân... Tớ không quan tâm! Tớ chắc chắn sẽ không đợi, Changmin!”

“Vì vậy, cậu phải đợi tớ! Chắc chắn, phải đợi tớ!”

“Tớ sẽ đến đó...”

Thật sự, giây phút đó, tôi muốn khóc. Điều tôi muốn nói chỉ có thể ghen ứ ở cổ họng, nước ngập lên tận mắt. Tôi đang lo lắng điều gì? Tôi đang chạy trốn cái gì thế? Khi rõ ràng yêu thương mà tôi cần đang ở đây, tình yêu mà tôi hằng tìm kiếm ngay bên cạnh mình.

Tôi như một thằng ngốc, lẫn quẩn trong cái vòng của mình. Tại sao vào những lúc như thế này đây, tôi lại không có cái sự mạnh mẽ mà bản thân luôn tưởng nhầm rằng mình có thừa?

“Haha... cậu làm tớ phát khóc đây này!” Tôi lẩm bẩm, ngược mặt lên trời để nước mắt chảy ngược vào trong.

“Làm như thể tớ là chị Tuệ Lâm ấy!”

“Chị ấy còn lâu!”

“Im đi, cậu phát cuồng vì chị ấy!”

“Nói quá rồi!”

“Còn không! Nó viết hết lên mặt cậu, mỗi khi chị ấy xuất hiện!”

“Có sao?”

“Vâng, thưa anh. Nhìn cậu tội không thể tả trong mấy ngày chị Tuệ Lâm hẹn hò với anh Yunho!”

“Này, đừng nói như thể tớ là chó con thế. Với lại chị Tuệ Lâm không có hẹn hò với anh Yunho!”

“Nếu đứng trên phương diện anh Yunho thôi! Mọi người đều biết chị Tuệ Lâm thế nào với anh ấy mà!”

“Anh Yunho cơ bản là không xài được trong những chuyện này!”

“Nặng lời quá không~ Cậu cũng hơn gì\_\_”

“Đi coi phim đi!”

“Hả?”

“Đi-coi-phim

” Tôi dài giọng, tiếp tục sóng bước cùng Thanh Thanh trên con đường trước mặt.

“Tớ hiểu tiếng Việt! Nhưng cụm rạp Galaxy không chỉ tự động mọc lên trong vòng năm phút cậu biết không!”  
Cô bạn nhún mày, thật thiếu sự tinh tế mà.

“Đừng có vớ vẩn! Đi coi khi chúng ta về tới thành phố cơ!” Tôi nạt.

“À~”

“Và hãy hủy hết mấy vụ hẹn hò đám con gái vào cuối tuần đi!”

“Cái gì? Tại sao mới được?!”

“Vì cậu sẽ đi với tớ tới Đại Nam!”

“Tớ sẽ đi với cậu tới Đại Nam?” Khuôn mặt Thanh Thanh hiện rõ dòng chữ ‘tớ-làm-gì-có-hẹn-với-cậu-đi-Đại-Nam’

“Và buổi tối thứ tư tuần này cậu cũng bận!”

“Buổi tối thứ tư này tớ có bận á?”

“Cậu sẽ qua nhà tớ dùng cơm, mẹ tớ đãi!”

“Nhưng\_\_”

“Tớ sẽ kể chi tiết lịch của chúng ta vào tuần sau khi lên tới xe khách!”

“Từ lúc nào mà chúng ta có cả lịch trình của tuần sau vậy?”

...

...

Bóng hai người chúng tôi vừa đi vừa cựa cựa nhau in lên con đường nắng như đổ lửa. Tới khi lên xe ngồi, trong lòng tôi tự nhiên phẳng lặng như hồ nước. Thanh Thanh thiu thiu ngủ bên cạnh, đầu dật dựa hết trên vai tôi rồi tụt xuống phía trước, ngửa ra phía sau mỗi khi xe xóc. Tôi nhanh chóng lấy điện thoại ghi hết cảnh tượng xấu hổ kia. Mai này sẽ có chuyện vui lắm đây.

Lúc về tới nơi mới phát ra tôi cũng đã ngủ gục mất tiêu, đầu nghiêng sang dựa lên cô bạn thân. Nhìn vào tư thế có thể là rất lãng mạn, nhưng thật ra thì muốn trệt luôn cái cổ. Sự việc càng trở nên hồi hộp hấp dẫn khi bố mẹ mừng tôi trở về bằng một buổi họp gia đình vô cùng trang trọng.

Sau màn thuyết giáo của ba mẹ và cả ông anh trai, cuối cùng tôi cũng được thả về cái phòng yêu dấu của mình, vừa leo lên giường đã lập tức ngủ thẳng cẳng. Không lâu thì anh Yunho nói tôi chả khác gì con heo, gọi thế nào cũng nhất quyết không thức, nằm ôm cứng ngắc đồng mền gối suốt mười hai tiếng đồng hồ mới chịu ngóc dậy vì quá đói.

Tôi không nói gì từ lúc trở về. Chỉ đơn giản hỏi mẹ xem tuổi bao nhiêu thì thuận lợi để đám cưới và có con. Gia đình tôi có thể nói là gia đình ung dung nhất từ trước đến nay, nghe thế không những không cuốn lên mà chỉ điềm tĩnh trả lời. Cưới hai mươi tư, đứa đầu lòng hăm lăm hăm sáu là đẹp.

Đến lúc tôi ra đến cửa xỏ giày, chuẩn bị đi học thì thấy anh Yoochun ghé chơi. Xem ra anh rất hí hửng vì sự trở về của tôi. Dẫu sao thì anh Yoochun cũng hứng thú với tất cả những chuyện phiền phức như thế giới này - trừ chuyện của mình. Tương lai không sớm thì muộn, anh cũng sẽ phải chuốc vào mình cái phiền phức lớn nhất trên thế giới cho mà xem. Chuyện tình yêu.

“Sao rồi Romeo, mọi chuyện ổn chứ?”

“Anh là thứ cha xứ xấu xa nhất em từng gặp! Mà chắc cũng vì vậy mà may mắn là không có ai chết!”

“Haha~ Chuyện tình yêu của hai đứa bây thật vui hết tả!”

“Như con nít cấp một ấy!”

“Xùy, tình cảm trong sáng vậy thời nay khó kiếm lắm. Phức tạp quá cũng chẳng vui vẻ gì đâu. Nên tự biết trân trọng những gì mình đang có đi!”

“Anh là ai vậy? Tôi không quen anh! Mau trả anh Yoochun lại đây!”

“Thằng quỷ con này! Giờ thì vui vẻ rồi chứ?”

“Haha~ Đám cưới em sẽ phát thiệp cho anh đầu tiên, được chứ?”

Và tôi đã không thực hiện được lời hứa đó. Vì Junsu mới là người nhận đầu tiên. Anh Yoochun cũng không thấy làm phiền lòng gì, chỉ cười hích hích nói cứ để vợ anh lo. Vô cùng nham nhở.

Hôm đó, lúc trước khi hôn lễ bắt đầu, Thanh Thanh đột nhiên hỏi tôi lý do vì sao lại xoay một cái roẹt, chuyển qua là người theo đuổi cô. Tôi cười, nắm tay người vợ tương lai nói vì tình cảm phải đến từ hai phía. Thanh Thanh lúc đó cứ chạy mãi theo tôi, còn tôi thì vô tâm chưa bao giờ quay lại nhìn. Thế là đến một ngày vấp cục đá té một cú, chỉ trầy sơ sơ thôi, nhưng cũng đủ để nhìn rõ được người ở sau chạy đến đỡ mình là ai. Thế là tôi thử quay người, đi về phía cô bạn. Cuối cùng ở trung tâm thế giới, chúng tôi gặp nhau.

Vòng tròn chỉ có một cái tâm. Làm sao chúng tôi còn có thể lạc nhau được?

Ngoại truyện 1 - end.

## 26. Chương 19-4: Chuyện Ngồi Lê Đồi Mách

1.

Có một lần Yunho không kiềm được thắc mắc, chạy tới hỏi Yoochun.

“Tại sao quán lại tên là Mất Mèo?”

“Thì là Mất Mèo đó!”

“Cái đó thì ai chả biết, tại sao cơ?!”

“Chứ sao mới được?”

“Phải có lý do cho cái tên chứ!”

“Thế tại sao một cộng một bằng hai?”

“Tại\_\_”

“Tại sao bà bán bánh bao lại bán bánh bao?”

“Tại\_\_”

“Tại sao Changmin lại để ra sau mày?”

“Tại\_\_”

“Không biết chứ gì? Cái gì mày cũng không biết thì đập đầu vào đâu chết đi, hỏi tao làm quái gì!”

Nói rồi Yoochun đi thẳng.

2.

Một ngày nọ, bên cạnh Mất Mèo mở một tiệm cà phê cạnh tranh.

Yunho ghé qua thấy thế, liền lo lắng hỏi bạn.

“Mày đã có kế hoạch giữ khách chưa đấy?”

“Cái quán đó tên gì?”

“Phong Lan”

“...”

“Một tháng sẽ tự động đóng cửa thôi!”

Đúng một tháng sau, quán Phong Lan đóng cửa thật.

Đến một ngày kia, một quán cà phê khác lại mở đối diện với Mất Mèo.

Jaejoong biết được trong lòng cũng không yên, túm Yoochun lại hỏi.

“Cạnh tranh công khai kìa, tính gì chưa thế?”

“Quán đó tên gì?”

“Ánh Sáng”

“...”

“Hai tháng sẽ tự động đóng cửa thôi!”

Đúng hai tháng sau, Ánh Sáng đóng cửa thật.

Thêm một ngày đẹp trời khác, gần Mất Mèo lại có quán cà phê mọc lên.

Yoochun không làm ngơ được, ngoắc anh trai lại hỏi.

“Anh hai à, anh biết vụ gần mình vừa mở một tiệm\_\_”

“Quán tên gì?”

“... Tắc Kè Hoa”

“...”

“Ba tháng cũng sẽ tự động đóng cửa thôi!”

Đúng ba tháng sau, Tắc Kè Hoa đóng cửa thật.

Lần này, một quán cà phê xuất hiện ở góc đường hướng về phía Mất Mèo.

Junsu cuối cùng cũng không nhận được, tìm đến ông chủ nghe ngóng.

“Cuối đường nghe nói có một quán mới mở rất được, phải làm sao đây?”

“Thế à? Quán tên là gì?”

“Chuyện đó đâu quan trọng!”

“Tên gì?”

“Gốc Cây”

“...”

“Sao vậy?”

“Đúng là cái tên biến thái!”

Junsu tính nói thật ra cái tên của tiệm mình cũng biến thái không kém thì Yoochun bỗng nhiên rống lên.

“Chúng ta chết chắc rồi, mau nghĩ cách cạnh tranh đi!!!”

3.

Một ngày kia, bé Junsu mười hai tuổi chạy về nhà túm lấy Jaejoong, mặt mũi bàng hoàng.

“Anh hai, con trai mà thích con trai thì rất kì phải không?”

“Ế?”

“Ai nói em vậy?”

“Ai em hỏi cũng nói vậy hết!”

“Mặc kệ họ... Cái gì, em chạy vòng vòng đi hỏi mọi người câu đó sao?”

“Nhưng mà...”

“...”

“...”

“Thôi được rồi, nghe này Junsu. Khi thích một ai đó, thì làm gì có định nghĩa của từ ‘kì’, yêu thương thì có gì mà ‘kì’. Chỉ tùy cách nhìn nhận của mỗi người thôi. Em nên hiểu rằng...”

“Có một thằng con trai nói thích em!”

“...”

“...”

“Đúng là hành vi biến thái bại hoại xã hội mà!! Không được! Kim Junsu, anh cấm em!! Mau đá đít thằng oắt đó ra khỏi cuộc đời em ngay!!!”

“Nhưng chẳng phải lúc này anh hai vừa nói...”

“Anh không quan tâm!!!”

“Thằng đó là thằng nào? Làm sao nó dám làm như vậy?!!”

“Có phải nó học chung trường...”

“...”

4.

Hồ sơ trắc nghiệm nghề nghiệp của Changmin vào năm mười hai sau khi nộp về cho lớp trưởng và giáo viên chủ nhiệm đã bị trả lại sau ba ngày. Trong giấy bị khoanh đỏ hai dòng như sau.

Khuyết điểm: Có quá nhiều ưu điểm.

Ưu điểm: Không tìm ra khuyết điểm của mình.

5.

Yunho nói rằng Changmin thật bất trị. Ví dụ như:

“Changmin, sao lúc nào em cũng tỏ vẻ hơn người như vậy. Ra đời sẽ khó sống lắm đấy!!”

“Những kẻ phải đi nghi kị người khác mới là những kẻ kém cỏi. Người tài giỏi thường có đầu óc phóng khoáng và trái tim rộng rãi, họ không chấp những kẻ kém cỏi!”

Yoochun nói Changmin là một thằng oắt đáng ghét. Giống như:

“Cậu em thân mến, có muốn quen một em xinh tươi không, anh giới thiệu cho~”

“Xinh tươi?”

“Đúng đúng!”

“Tiêu chuẩn anh chỉ thấp như thế thôi sao?”

“Hử?”

“Số đo ba vòng phải cỡ siêu mẫu axy, tóc dài càng tốt, mắt to tự nhiên, cười có lúm đồng tiền, da trắng hồng, dáng người cao ráo, tính tình thùy mị nết na nhưng không được quá nhàm chán, hiền lành nhưng phải vui tính, cởi mở nhưng phải giữ được sự bí ẩn\_”

“Haha, nãy giờ nói gì quên mất rồi ta! Giờ mới nhớ ra mình đói bụng rồi, đi ăn thôi, Yunho à!!”

Chỉ có mình Thanh Thanh thấy Changmin dễ thương. Diễn hình là:

“Changmin, tại sao cậu lại cứ thích cãi lại anh Yunho và Yoochun vậy?”

“Vì vui!”

“Họ sẽ giận đấy!”

“Thì vậy mới vui.”

“Bây giờ cậu cự lại tớ, cậu nghĩ tớ có vui không?”

“Không!”

“Thì đó, bởi vậy anh Yunho\_”

“Thanh Thanh của chúng ta quá tuyệt vời để giận đối người khác mà. Chả bù cho họ, nhỉ?”

“...”

6.

Trường Changmin có một nam sinh rất đẹp, không những là đề tài bàn tán của các cô nàng mà còn là điều khiến các chàng sinh viên phải quan tâm.

“Tao cảm thấy thằng đó không đẹp tí nào!” Nam sinh số 1 nói với cả bọn Changmin.

“Thật ra thì nó cũng được, nhưng điệu bộ đàn bà quá, tao không thích!” Nam sinh thứ 2 thêm vào.

“Nó lì đời hơn cả mày đấy, nhưng gái đeo nhiều như thế, chắc cũng ăn chơi dữ lắm!” Nam sinh thứ 3 cũng không chịu thua.

“Cần quái gì biết nó đẹp hay không, cái kiểu nó là tao không ưa rồi! Thằng, chỉ được cái mã!” Nam sinh thứ 4 hùng hổ không kém.

“Đúng rồi, còn phải nói!” Cả đám tán đồng.

Changmin mặt mày không biến sắc, chỉ ra ngoài cửa sổ. “Người đẹp đó đang ở dưới kia!”

“Đâu? Đâu? Jaejoong đâu?”

Cả đám 4 thằng đàn ông lao ra cửa sổ nhìn không chớp mắt. Changmin lắc đầu, thiên hạ này đúng là, thích mà chẳng dám nhận.

7.

Mắt Mèo có một sân khấu nhỏ đặt ở góc quán, trên là chiếc piano để cho khách sử dụng tự do. Đến một ngày Junsu nói với Yoochun.

“Hay mỗi đêm cuối tuần mình chọn làm đêm âm nhạc, cho các nhân viên của quán lên biểu diễn?”

“Cũng được đấy!”

“Ông chủ biết đàn piano nhỉ? Yoohwan thì biết chơi trống. Tôi từng tham gia một ban nhạc vào thời cấp ba, có thể hát được~”

“Thế à, cậu thử giọng một bài nghe đi!”

“Thế muốn bài gì?”

“Lan và Điệp”

“...”

8.

Các nhân viên nữ trong công ty rất thích Yunho, họ thường tìm mọi cách tán công anh. Đến một ngày, anh chịu không nổi, đành nhờ Thanh Thanh đóng giả làm bạn gái dặt lên công ty để giới thiệu.

Các nhân viên nữ tụ lại hỏi chuyện.

“Em quen Yunho bao lâu rồi?”

“Dạ, một năm hơn rồi ạ!”

“Ồ, thế sao, vậy mà tháng trước anh Yunho lại nói với chị Kim phòng bên là hiện tại chỉ muốn tập trung cho sự nghiệp~”

“Vâng, anh Yunho đúng là chỉ tập trung sự nghiệp, đâu có thèm để ý ai, em ảnh còn bỏ quên nữa là~”

“Nhưng nghe nói mẫu người Yunho thích là người phụ nữ thành đạt~”

“Haha, em sắp thành đạt mà chị, anh Yunho không để em bê bối được đâu~”

“Yunho nhìn vậy chứ cũng khó chiều ý lắm, chị làm chung văn phòng với cậu ấy bấy lâu mà vẫn cứ giữ kẽ~”

“Em cũng đã nói anh ấy nhiều lần rồi, nhưng khổ cái anh ấy cứ gặp người lạ là lại khớp ngay, nói mãi chẳng được~”

“Người như anh Yunho đào hoa lắm, em liệu rắng mà giữ đấy~”

“Vâng, anh ấy nhìn vậy chứ được cái chung tình. Người ta làm sao thì làm, chứ anh ấy chỉ có mình em. Được thế nên em cũng mừng rồi~”

Sau khi đi về, Yunho rút ra một kết luận: “Phụ nữ là sinh vật đáng sợ nhất thế giới!”

9.

Yunho và Jaejoong hôn nhau ở vườn cây. Sau giây phút môi kề môi, Yunho lúng túng không biết nói gì. Jaejoong thấy thế liền đưa mắt lườm.

“Anh hôn dở ẹc!”

Tự trọng của anh rút lịch bịch từ tầng mười xuống thẳng tầng một. Mặt mũi đỏ lên, bối rối gãi đầu.

“Lại!”

“Hả?”

“Làm lại xem nào!” Jaejoong lườm anh một cái. Đôi mắt to như thế, khi lườm cứ như đang đưa tình ý vậy, Yunho nghe sao tuân vậy. Đến cuối cùng, anh thật sự không biết, mình đã hôn lại tổng cộng bao nhiêu lần nữa.

10.

Vào hôm đầu tiên Junsu gặp Yunho, sau khi vào nhà đã dựng đầu anh hai mình dậy, thuyết giáo.

“Hàng xóm mới của chúng ta là một người rất tốt bụng, anh đừng có quậy tung lên nữa đấy!”

“Ý em là cái anh Yunho bên đó ấy hả?”

“Chính xác, anh hai nên học tập người ta đi, sáng sớm đã quần áo chỉnh tề đi làm rồi! Một người vừa đẹp trai vừa dịu dàng tử tế!”

“Em căn cứ đâu ra mà phán bừa thế! Anh buồn ngủ chết đi được, để anh ngủ!”

“Nè! Anh hai cứ như vậy, sau này cô nào chịu cưới chứ!”

“Không cưới anh thì anh chịu, đâu phải ai cũng được toàn tài như cái-anh-hàng-xóm Yunho nhà bên~”

“Nè! Em chưa nói xong, anh đừng có ngủ!”

“Ừ, ừ, anh biết rồi. Mấy hôm nữa anh lên trường nộp luận án, em đừng cần nhằn nữa!”

“Ày... Ước chi em gả anh được, em gả quách anh cho anh Yunho!”

“...”

Hết ngoại truyện đặc biệt.

## 27. Chương 19-5: Chuyện Trong Nhà Ngoài Phố

1.

Quán Mất Mèo từ hai tháng trước bỗng nhiên trở nên buôn bán rất đắt, Yoochun quyết định sẽ tăng lương cho nhân viên của mình và kêu gọi mọi người góp ý thay đổi những điều chưa tốt của tiệm.

Cuối giờ, bảng báo cáo chuyển tay được ghi như sau.

Yunho: Đừng ăn cắp ý tưởng từ phim Hàn Quốc nữa.

Yoochun: Thuê thêm nhân viên.

Changmin: Mỗi phần món ăn trong quán không thể nhiều hơn được sao?

Thanh Thanh: Lần tới hãy nấu gấp đôi phần ăn cho Changmin và tính tiền gấp ba.

Jaejoong: Đổi tên quán đi.

Junsu: Giữ tên quán, đổi ông chủ đi.

2.

Yoochun nhân dịp sinh nhật năm mươi sáu tuổi của Changmin, muốn bày trò trêu chọc nên đã canh giữa bữa ăn đột ngột hỏi cậu một câu.

“Changmin, đồ em tổng thống cuối cùng của Việt Nam là ai?”

Changmin nhả mặt, nhai đồ ăn, không trả lời.

“Chắc chắc, em như vậy mà cũng gọi là người Việt Nam sao?” Yoochun vô cùng hí hửng vì lâu lắm mới bắt bí được Changmin.

Cậu nuốt thức ăn, uống nước rồi quay sang nhìn Yoochun. “Vậy mặt hình của tờ hai ngàn tiền giấy in hình gì?”

“ ... ”

“Dùng hàng ngày mà còn không biết, anh đừng có làm người Việt Nam nữa!”

3.

Thanh Thanh sau khi biết Yunho và Jaejoong quen nhau đã rất ngạc nhiên.

“Chẳng phải họ đều là đàn ông sao??”

“Ừ, vì vậy tớ muốn cậu\_\_”

“Jaejoong là cái anh hoa vương đẹp ơi là đẹp trường mình phải không?”

“Ừ, Thanh Thanh, cậu phải hiểu rằng họ\_\_”

“VẬY là cái anh đó cùng anh Yunho...”

“Thanh Thanh, nghe tớ nói, tớ chỉ muốn cậu hiểu rằng họ không có gì đáng để sợ cả, họ\_\_”

“Ồ, thích thế!”

“ ... ”

4.

Jaejoong luôn không vừa ý về việc mình không cao bằng Yunho, cậu bắt đầu uống sữa và tập thể dục nhiều hơn.

“Nhưng Jaejoong à, em phải biết đàn ông đến hai mươi hai tuổi đã hết cao rồi!”

Jaejoong cũng không thích việc Yunho khỏe hơn cậu, thế là cậu đi tập thể hình.

“Jaejoong à, tập tạ sẽ lùn đi đấy, mà anh như vậy là do tập võ chứ không phải tập tạ đâu!”

Jaejoong ghét nhất chính là mọi người luôn coi cậu là vai ‘yếu’ trong mối quan hệ cùng Yunho.

“Jaejoong, nhưng đúng là như vậy mà em...”

5.

Junsu có vấn đề cực kì trầm trọng với ông chủ của mình, hễ gặp là cãi nhau, không hôm nào yên ổn cho được. Thế là Jaejoong đưa ra một quyết định.

“Em nghỉ việc đi!”

“Không được, em không thích ông chủ nhưng rất thích Mắt Mèo!”

“Đổi ca xem!”

“Ca hiện tại đang làm là yên ổn nhất rồi!”

“Tự làm bản thân tàng hình đi, tránh xa Yoochun ra!”

“Anh hai, em trong mắt con người đó muốn phát quang luôn, làm sao mà tỏ ra bản thân như không khí được!”

“Vậy tìm đại người yêu đi!”

“Vô ích, người đó gian hơn cả cáo nữa, em xạo sự sẽ biết ngay!”

“Này, anh hỏi thật, rốt cuộc là nhà người ghét hay không ghét Park Yoochun thế?!”

6.

Sau khi chính thức qua lại, Yunho có dặn Jaejoong đừng bao giờ hỏi Changmin muốn ăn gì. Jaejoong mãi vẫn không hiểu vì sao phải như vậy, thế là một lần tò mò hỏi thử.

“Jaejoong, chiều nay anh nấu, em muốn ăn gì?”

“Thật sao? Vậy thì mì ý, cà ri, cánh gà chiên nước mắm, thịt kho hột vịt, cá thu chiên, canh chua cá lóc, sườn sào chua ngọt, rạm rang muối, tôm hấp muối chanh, tốt nhất là có nhiều rau củ một chút, canh súp, cà chua dồn thịt, su xào cà rốt có mực một nắng chiên thì càng tốt thêm mắm chưng, pa-tê...”

“Anh đã bảo em đừng hỏi cơ mà!”

7.

Thật ra khoa của Junsu cùng Thanh Thanh với Changmin nằm cạnh nhau, do cùng tham gia vào câu lạc bộ văn nghệ của trường nên Junsu với Thanh Thanh sau lễ hội đã trở thành bạn.

“Anh Jaejoong đẹp thật ấy!” Thanh Thanh nói trong cuối buổi tập hát của cả nhóm.

“Ừ, anh đang rất mong được gặp bạn gái của anh ấy!”

“... vậy sao ạ?”

“Anh ấy vừa nói anh là đã quen với một người rất tốt... haizz, anh chưa biết đó là ai nữa nhưng chắc chắn phải là một cô gái rất xinh đẹp nhỉ?”

“Dạ... em nghĩ không xinh một tí chắc cũng không sao đâu!”

“Ừm, thật ra vẻ ngoài với anh cũng không quan trọng. Nhỏ nhắn dễ thương cũng tốt!”

“Dạ... cao hơn một chút vẫn ổn mà anh!”

“Thì dấu sao vẻ ngoài cũng là phụ thôi, anh hai anh rất bốc đồng, Mong là quen được cô dịu dàng, nét na!”

“Dạ, hiền lành!”

“Cứ nghĩ tới ngày sau này anh trai đám cưới là anh thấy vừa mừng vừa lo, như tâm trạng mấy ông bố gả con ấy!”

“Dạ dạ, em hiểu mà. Cô dâu ắt hẳn sẽ rất đẹp!”

Hết buổi tập, Thanh Thanh gọi điện thoại cho Changmin, nói rằng bản thân mình thật tội lỗi.

8.

Tổng kết cuối năm được học sinh giỏi, bé Minh phấn khởi gọi điện thoại cho Yunho để nhắc về lời hứa lần trước. Mấy tháng sau khi từ nhà bác Thẩm về, hai người vẫn thường xuyên giữ liên lạc, Yunho rất yêu quý và coi Minh như một đứa em trai khác.

Vô tình hôm ấy Yunho không có nhà, thay vào đó là do Changmin bắt máy.

“A lô!”

“A lô!”

“Xin hỏi ai đầu dây vậy?”

“Dạ, cho em gặp anh Yunho!”

“Anh Yunho đi làm rồi, em tên gì để lát anh nhắn lại!”

“Em tên Xương Minh (Changmin), anh nhắn giùm em nhé!”

“...”

“?”

“Lớn lên em sẽ trở thành vĩ nhân đấy, tin anh đi!”

9.

Nhà Yoochun có một truyền thống. Ví dụ ông Park hỏi.

“Ngành X thì nên học đại học nào nhỉ?”

“Dạ, trường Y” Yunho đáp.

“Trường Z” Yoochun đáp.

“Vậy thì trường Y!”

Hay bà Park.

“Màu đỏ hay xanh nhạt hợp với bác nhỉ?”

“Màu xanh!” Yunho nói.

“Màu đỏ!” Yoochun nói.

“Gói cho tôi cái màu xanh!”

Hoặc Yoochun.

“Em có nên thử nghiệm khóa học đó không?”

“Có, thử sức đi em!” Yunho.

“Vớ vẩn, chọn cái khác đi!” Yoochun.

“Anh hai, cho em tiền đi, em muốn học!”

Yoochun cực kỳ bức xúc.

“Phản đối, sao mọi người có thể thiên vị như vậy!! Ai cũng nghe theo Yunho là sao!!”

“Yoochun, lớn rồi, đừng cứ như con nít thế, quán có khách kìa!” Yunho nhăn mặt nói.

“...”

Nhà họ Park, tức là bao gồm cả Yoochun.

10.

Tết, Jaejoong lì xì cho Yunho một phong bì lớn. Anh mở ra bên trong có một tờ giấy.

“Ra vườn, quẹo trái, đi thẳng mười bước, quay trái, đi thẳng, qua cửa, tiếp tục đi thẳng năm mươi bước, qua luôn địa hình gồ ghề, quay trái, đi thẳng tám bước. Quà cho anh ở đó”

Yunho im lặng. Đó chẳng phải là đường từ nhà anh tới phòng ngủ của Jaejoong sao?

11.

Một hôm, Yunho chợt nhớ ra có lần Jaejoong nói rằng Junsu đã đề nghị cho ban nhạc của cậu được biểu diễn ở Mắt Mèo vào mỗi tối thứ bảy nhưng Yoochun lại nhất định không chịu. Junsu nói là do ông chủ nhỏ nhạt, hiểu lầm cậu với anh chàng đánh trống tên Tâm có gian tình nên dùng chuyện tư áp chế chuyện công. Nhưng Yunho lại thấy hình như có lý do khác nên đành tìm đến hỏi bạn mình.

“Tao nghe nói mày không chịu cho ban nhạc của Junsu diễn ở Mắt Mèo. Sao vậy?”

“Mày nghe tên cái nhóm nhạc đó chưa?”

“Hôm hội trại ồn quá, nghe không rõ luôn, hình như là Cái Luống...”

“Là ‘Cái Xuống’\*!”

## 28. Chương 20: Ngoại Truyện 2: Trúc Xinh Trúc Mộc Đầu Đình

Xin chào, tôi là Kim Junsu. Mong là các bạn còn nhớ tôi. Còn không, chắc cũng không có gì lạ, vì dù sao tôi cũng quen rồi.

Bạn đừng vội kết luận bất kỳ điều gì qua câu giới thiệu trên của tôi. Không phải tôi đánh giá thấp bản thân mà muốn tự đánh giá cao cũng không được. Làm sao tôi có thể được nhiều sự chú ý, khi những người chung quanh tôi – nói cụ thể hơn chính là anh trai tôi – lại quá sức đặc biệt như vậy.

Nếu nói đến siêu sao, anh tôi phải xếp vào hàng siêu cấp sao. Ngoại hình, vấn đề nói đến thôi cũng đủ làm nên một bề dày lịch sử. Thành tích, chuyện kể ra thì sa số các chiến công. Tính cách, lạnh lùng huyền bí quyến rũ, đem trộn chung lại, pha thêm chút mật ong. Đó chính là anh hai tôi – Kim Jaejoong.

Anh tôi thường cho rằng tôi là người quá nghiêm túc, hay gò ép anh vào các khuôn phép. Thật ra nếu tôi không trưởng thành một chút, căn nhà này không biết sẽ trụ được bao lâu.

Không phải tôi muốn cần nhần nhiều lời nhưng tôi càng ngăn cấm cái gì, thì anh tôi lại càng đâm đầu vào làm trái ý mấy cái đó. Có lần tôi nói anh đừng lái xe bạt mạng nữa, chạy phải cẩn thận một chút. Kết quả ngay hôm sau, cảnh sát giam xe một tháng. Hỏi ra thì anh trả lời đến là vô tội.

“Em không biết thôi, trường đại học bên anh mở cuộc thi hùng biện!”

Tôi tức đom đóm nổ mắt to mắt nhỏ, chuyện thi hùng biện và anh trai tôi thì liên quan gì đến nhau! Thi hùng biện là dành cho sinh viên năm tư, sinh viên năm hai là anh nói sao cũng chẳng có bà con họ hàng gì hết.

Thấy núi lửa là tôi tức đến nỗi sắp phun trào, anh mới giả vờ hối lỗi, hứa sẽ không như vậy nữa. Nếu nói đến luồn lách luật lệ gia đình, không ai giỏi bằng anh tôi. Giỏi đến độ, hứa cái gì, thì chắc chắn là chuyện đó hết cứu vãn rồi. Thôi thì đừng mong chờ nhiều.

Tới năm tôi vô đại học, vì bên Mỹ, bố mẹ gặp khó khăn, cái gì cũng phải bán để gửi tiền qua. Không muốn các bậc sinh thành phải lo lắng, tôi nói dối trong điện thoại đó là tiền tôi với anh Jaejoong để dành. Cuộc sống ở Việt Nam của hai anh em chưa bao giờ thật sự thiếu thốn. Trừ việc không được cùng ba mẹ, hai đứa vẫn có điều kiện ăn ở rất tốt.

Anh hai tôi không có xe đi cũng chả có chút biểu cảm, bình thản đi nhờ xe bạn.

Một tuần sau, bạn anh nói anh là đứa kỳ quặc. Cứ bắt người ta phải chờ đi đường vòng, có lúc tự nhiên giở chứng, nói khát nước rồi bắt tấp xe vào lề, đứng mua trà sữa gần nửa tiếng. Đôi khi mua xong còn không thêm uống, bắt bạn mình phải uống hết.

Chưa thấy cái gì phi lý như vậy, tôi ngay lập tức lòi anh ra nói chuyện.

“Anh hai à, lại chuyện gì nữa đây?”

“Chuyện gì là chuyện gì?”

“Còn giả bộ! Anh mau em nói nghe anh lại đang mưu tính cái chuyện gì thế!”

“Mua trà sữa mà cũng có tội hả?”

“Cái kiểu mua trà sữa của anh thật không chấp nhận được! Anh lại muốn bày trò gì nữa đây?”

“Cái kiểu mua trà sữa của anh thì khác cái-kiểu-mua-trà-sữa của người ta ở chỗ nào cơ chứ?!”

“Anh có bao giờ chịu làm gì giống người khác đâu! Em thật là hết cách!!”

“Nè! Anh mua có ly trà sữa mà em nạt nộ anh vậy hả?”

“Em không dám! Em làm gì dám cơ chứ!!”

Tôi nói không dám, thì có cho vàng anh Jaejoong nhà tôi còn lâu mới dám. Người ngoài nhìn vào chắc cũng tưởng tôi mới là anh. Nhưng thực ra, con người tôi bên ngoài dịu dàng chả bằng ai, bên trong cũng chẳng cứng rắn gì. Từ ngày bị tôi hạch sách, anh đâm ra ngoan ngoãn lạ lùng, không đường vòng, không trà sữa, tóm lại là không gì hết nhưng mặt buồn buồn. Có bữa ngơ ngẩn ngồi lì ngoài cửa sổ, tôi thấy tội nên lại hỏi. Anh cười cười, nói:

“Junsu nhà ta còn nhỏ, biết làm gì!” Câu nói này chẳng qua là viết tắt của cụm từ vấn-đề-này-phức-tạp-ngoài-khả-năng-suy-nghĩ-của-em vì vậy tốt nhất là em-nên-lờ-tịt nó đi.

Những lúc như thế, mới cảm thấy mình thật bình thường so với những con người phức tạp như anh, chỉ biết bảo vệ họ một cách đơn thuần, vì cơ bản là không thể hiểu được hết tất cả mọi việc mà họ làm.

Cuối cùng tôi đành đầu hàng, chiều ý mặc kệ anh mình. Muốn đi đường tắt đường vòng, mua trà sữa bao nhiêu tiếng cũng được. Mọi chuyện hình như lúc nào cũng diễn ra theo cái quy luật như vậy, ngỡ anh Jaejoong thua, mà thật ra tôi mới là người chùn bước.

Nhìn anh sống có vẻ bạt mạng thế nhưng lại có những suy tính rất kỹ cho tương lai. Tôi thì ngược lại, có vẻ quán xuyến hết mọi thứ, nhưng trong tâm lại vô cùng đơn giản.

Đến độ một ngày, tôi cảm thấy mình thật vô vị.

Suy nghĩ này nói ra sẽ có nhiều người cho rằng tôi tự bi kịch hóa những vấn đề của bản thân, nên tôi chỉ để trong lòng. Cuối cùng, những cái vụ vớ vẩn dần phình chướng lên, trở thành nỗi ám ảnh lúc nào không hay, tôi thật sự là quá không... đặc biệt.

Mọi chuyện cứ im lặng tiếp diễn, cho đến một ngày, trên đường tôi đi học sắp mở một quán cà phê. Thật không hiểu nổi sự hoạt động phi lý của cái quán này, sửa sang sơ sài rồi quảng cáo cả tháng, chẳng biết để làm gì. Tôi nhìn một lúc rồi ngậy thơ gán cho cái suy nghĩ rằng chắc chủ quán đã nghĩ lại việc kinh doanh ở đây, nào ngờ đâu, chẳng phải như vậy.

Buổi chiều đi học bằng xe buýt về, ngang qua con đường cũ, tôi để ý thấy khu vực cái quán kỳ quặc nọ có rất đông người tụ tập, ồn ào cả một góc đường. Dĩ nhiên, với tính cách của tôi, chỉ lia mắt nhìn một chút rồi nhanh chóng vút nó ra khỏi đầu. Không quá hồ hững nhưng cũng không mấy quan tâm. Đến ngày hôm sau, chuyện tương tự cũng lặp lại. Rồi hôm sau, hôm sau nữa. Số lượng người có vẻ không giảm đi mà còn tăng thêm.

Sự tò mò trong tôi cũng cứ thế mà chộn rộn không ngừng nhưng tôi lại nhất quyết không vào đó tìm hiểu. Chắc tại cũng như bao người khác, tôi không muốn dấn vào mấy chuyện phiền phức. Anh tôi nói đúng, một ông già ở lứa tuổi đôi mươi.

Hình như những thứ bình thường luôn có sức hút mãnh liệt với những thứ đặc biệt. Lúc về tới nhà, tôi thấy căn hộ bên cạnh có người đến coi. Xem ra sắp có hàng xóm mới. Chưa kịp cười tôi đã cứng cả người khi thấy bóng người trong nhà đó bước ra.

Đó là thủ khoa năm nay của trường tôi, cũng là thủ khoa của khối Z trên toàn quốc. Khuôn mặt cậu ta bắt mắt đến nỗi, tôi nhìn một lần trên báo là có thể nhớ ngay. Học chung trường với một anh tài như vậy còn chưa đủ, giờ còn phải ở chung một khu vực, cuộc đời tôi quả nhiên không còn gì để nói.

Đi theo chàng-thủ-khoa còn có hai người khác, một nam và một nữ. Đều là những dạng toát ra cái mùi tôi-rất-đặc-biệt. Người con gái cũng là sinh viên của trường tôi, người nam còn lại thì có cảm giác hình như đã gặp ở đâu rồi.

Mọi thắc mắc của tôi, qua ngày hôm sau lên trường đều được sáng tỏ. Chàng trai trong truyền thuyết kia có tên là Changmin, nhân vật sáng giá đến độ chỉ cần nhắc đến tên cũng khiến ới người trong khoa tôi đang học ngất xỉu. Người kia là anh trai, một trong những tài tử nổi tiếng của trường ngày trước, đã tốt nghiệp và làm ở một công ty thuộc loại lớn nhất thành phố. Cô gái đi cùng cũng không kém, mỹ nữ nằm trong top hoa khôi của trường, ngày nào cũng được hội sinh viên đem lên diễn đàn bình luận.

Nghe bạn mình nói tràn giang đại hải mà tôi chỉ biết nín khe, không dám ho he gì. Đáng ra, như bình thường, tôi chỉ cần suy nghĩ đơn giản đi một chút và quan tâm đến những điều đáng để quan tâm. Nhưng nếu hay ho vậy, tôi đã là anh Jaejoong rồi. Bản thân càng ngày càng không thể nào chịu nổi hào quang của những người xung quanh.

Thậm chí nhiều lúc tôi nghĩ, những người bình thường như tôi được sinh ra, chắc là để chăm lo và làm nền cho những người khác – những người không-bình-thường.

Buổi sáng mấy ngày sau, tôi vừa tính ra trạm xe buýt thì thấy Changmin cũng đang ra tới cổng. Cậu ta nhỏ hơn tôi một tuổi, nhưng cao hơn tôi gần nửa cái đầu, thấy tôi nhìn, cậu cất tiếng chào rồi giới thiệu mình là hàng xóm mới.

“Mai đồ đạc mới chuyển tới, hôm nay đến ngủ lại trông nhà!” Changmin cười cười giải thích.

Tôi cũng cười, đứng xâ giao vài câu rồi tiếp tục công việc của mình, trong lòng thấy băng quơ. Hình như suy nghĩ bấy lâu nay hơi mang hướng than thân trách phận, ghen tức thì phải.

Là người đơn thuần, nhưng tôi rất sợ việc mình trở nên xấu xa. Ba tôi thường dạy tôi với anh Jaejoong rằng: Con người thường rất khó vượt qua thử thách vì họ hay tự coi nhẹ lời hứa, thích tìm cớ cho những suy nghĩ nhỏ nhen của bản thân. Vượt qua người khác thật ra dễ hơn nhiều so với vượt qua được chính mình, vì con người, cái tôi thường rất lớn, quan trọng là phải tự biết nhận ra khuyết điểm và sửa chữa. Việc tự bao che, giải thích là cho thấy sự ích kỉ, thói lười nhác. Đó là điều mà ba không bao giờ cho phép.

Những điều mà mọi đứa trẻ cho là nhàm chán và đến khi lớn lên không thêm nhớ, tôi lại luôn khắc trong lòng.

Thế là bữa đó, tôi đã làm cái chuyện mà từ trước đến giờ, tôi chưa từng và cũng không hề có ý định sẽ làm.

Băng băng đi thẳng vào cái quán cà phê kỳ quặc.

Mọi người gần như không ai để ý đến sự tồn tại của tôi, ai nấy cũng đứng bàn tán với nhóm của mình hoặc tụ lại một chiếc bàn nhỏ ở phía trong bức tường ngăn cách quán với lề đường. Kế bên dãy bàn trải khăn đỏ, một chiếc băng được dựng lên, để dòng phần lem nhem.

“Sẽ hậu tạ cho ai có thể tìm giúp quán được một cái tên thích hợp”

Tôi đọc xong thì không kiềm được việc dài mặt ra. Thật sự không còn gì để nói. Chủ quán ở đây là ai vậy. Tôi chắc chắn phải đi xem mặt cái người này. Đây không phải là đặc biệt, đây là quái dị.

Một số người biết tôi là nhân mới đến, liền lại hỏi chuyện, nói với tôi rằng nếu nghĩ ra tên rồi có thể vào trong, chủ quán đang ngồi ở quầy.

Thật ra lúc đó trong tôi sự bức xúc không biết từ đâu cứ ngùn ngụt lên, trong đầu thật ra chả có cái tên nào hết, cứ thế mà ngang nhiên xông thẳng vào trong tiệm.

Quán không có gì ngoài mấy vách tường vừa được sơn mới, bên trong trống không và ám bụi gỗ, mùn cưa. Một cái quầy bằng gỗ đặt ở giữa phòng, dựa vào vách tường ngăn cách với phòng bên cạnh, tôi đoán sau này nó sẽ là quầy pha chế. Vừa nghe tiếng chân tôi bước vào tới, người đàn ông ngồi ngay đó đã ngược lên nhìn.

Tôi ghét cái thể giới này không chịu được!

Chủ quán lại là một dạng nhân vật trong truyền thuyết khác. Khuôn mặt điển trai bình tĩnh nhìn tôi như thể đoán trước được hết chuyện gì sẽ xảy ra. Bỗng nhiên lúc đó, tôi mới nhìn ra sự nông nổi ngu ngốc của mình. Cơ thể đông cứng lại, đầu óc trống rỗng. Tôi đang làm cái gì thế này, giống như đang tự biến mình thành trò cười khi cố gắng so đo với những con người đặc biệt như vậy.

“Ở bên này, cậu đang ngăn đường người ta kìa!”

Thấy tôi cứ đực ra như vậy, người đó cất tiếng gọi. Giọng nói trầm nhất mà tôi từng được nghe, hơi khàn. Tôi giật mình nhìn xung quanh, nhận ra mình đang đứng giữa cửa ra vào, đành lẹ làng đứng tránh sang một bên.

“Cậu không thử thật sao?”

Người đó hỏi một lần nữa, tay chống lên cằm chờ đợi. Đôi mắt nhỏ với hàng lông mi rậm và đen nhánh. Tôi không biết phải đối mặt sao, đành làm thỉnh, nhìn lại không biết xấu hổ. Cuối cùng, thấy được sự vớ vẩn của mình, tôi quay đi, thở dài một tiếng, thôi được rồi, lúc nào cũng vậy, cuối cùng thì tôi cũng phải tuân theo ý muốn của những sinh vật đặc biệt.

“Tôi tưởng cậu đối ý không muốn tham gia chứ!”

Mắt nhỏ hỏi lại khi thấy tôi bước tới gần, khuôn mặt bày tỏ sự khó hiểu. Tôi không nói gì, chỉ đơn giản cầm lấy cây bút bị gán đó, nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng trên mặt quầy gỗ.

“Đừng nói tôi đến giờ cậu vẫn chưa có một cái tên cụ thể nha!”

Người đó mở to mắt, hỏi lại, có vẻ sốt ruột trước sự chần chừ lâu lắc của tôi.

“Anh im lặng một chút có được không?” Tôi nhú mồm nói, khẽ liếc nhìn lên. Đôi mắt ươn ướt nhỏ xíu vẫn đang chăm chú quan sát từng cử chỉ của mình, hàng lông mày rậm và cong khẽ rung rinh theo từng cái chớp.

Thật giống với những con mèo mà tôi từng nuôi.

“Cậu để lại luôn số liên lạc nhé!” Giọng trầm nhẹ nhàng nhắc nhở khi thấy tôi đã ghi xong.

“Không cần!” Tôi nói, nhanh chóng quay lưng rời khỏi nơi đó.

Một chuyến đi kì lạ, kết thúc một cách rất bình thường nhàm chán.

Ngày hôm sau đi học ngang qua, tôi thấy quán đã đóng cửa hoàn toàn, không còn bất cứ đám đông nào tụ tập nữa. Qua ngày kế tiếp thì bắt đầu có người đến sửa sang và trang trí. Xem ra người chủ quán kia đã tìm ra được cái tên thích hợp rồi.

Giống như mưa nắng ở Sài Gòn, chợt đến chợt đi. Tôi bùng lên một phát rồi lại thôi, coi như không có chuyện gì xảy ra. Sự thay đổi ở những người yên phận thủ thường như tôi thường chỉ mang tới những tai hại. Bớt suy nghĩ một chút, mọi chuyện sẽ lại đi vào quỹ đạo của nó.

Tôi nghĩ là vậy, nhưng ông trời xem ra không hề vừa ý với cái thái độ đó.

Nửa tháng sau quán cà phê chuẩn bị khai trương, tôi xém xiu té khỏi xe buýt khi nhìn thấy tấm bảng tên quán. Đó chính xác là cái tên không đầu đuôi, không ý nghĩa và cũng không hay ho gì, do chính tôi đặt.

Có lẽ không vậy, một cái tên như vậy cũng có thể trở thành tên quán cà phê sao?

Tôi thật muốn đến lôi cái con người chủ quán kì quặc kia ra mà hỏi. Bộ những người như mấy người phải tỏ ra thật đặc biệt, khác người mới cảm thấy hả dạ sao. Nhất là khi tất cả những điều bất thường đó đều là những điều tốt, những cái riêng biệt, khiến mình nổi bật lên giữa đám đông, khiến người ta yêu quý, trân trọng mình.

Sự ghen tỵ bùng phát, tôi lại muốn xông vào cái quán đó. Không phải xông vào anh trai tôi, cái cậu-thủ-khoa-trong-truyền-thuyết, cậu tài tử hay hoa khôi cùng trường. Tôi chỉ muốn xông vào “cái quán đó” thôi.

Nghĩ hùng hồn là thế, nhưng lần này, sự bộc phát của tôi đến nhanh, kết thúc cũng nhanh, đến trước cửa tiệm rồi, tôi đột nhiên cảm thấy mình thật ngu ngốc. Thế là đứng im. Rốt cuộc thì tôi muốn gì mới được? Chẳng lẽ ùng ùng vào chỗ của người ta và hét lên rằng tôi phát chán với việc bị mọi người lấn áp rồi, tôi chỉ là một người bình thường thôi, mấy người không thể để tôi yên được hay sao?!

Thở dài, tôi bỏ cuộc, quay người chuẩn bị bước đi thì vai bị một bàn tay chụp lại.

“Nè, nhóc!”

Cái giọng trầm đến độ chỉ cần đập vào tai là có thể nhận ra ngay. Tôi quay lại, nheo mồm khó chịu.

“Xin lỗi, nhưng tôi mười tám tuổi rồi!”

“Ồ, nhỏ hơn ba tuổi, vậy vẫn là nhóc!”

Nếu tôi là anh Jaejoong, chắc hẳn người này này giờ đã bị bẻ trụi xương.

“Anh muốn gì đây?” Tôi lạnh lùng.

“Tôi đang tìm cậu!” Người đó cười cười.

“Làm chi?”

“Tên của quán là do cậu đặt, tôi phải hậu tạ chứ sao!”

“Tôi đã nói không cần, vì vậy, anh cứ thoải mái lấy mấy chữ đó mà xài, tôi không đòi lại đâu!”

“Ha, cậu khó chịu thật!” Người đó bật cười, mắt nheo lại thành một đường gạch nhỏ xíu cong lên như hình lưỡi liềm. “Thật ra tôi muốn hỏi là cậu muốn làm thêm ở quán không, chúng tôi đang tuyển nhân viên!”

“Hử?” Tôi nhú mày, càng ngày càng không sao hiểu được hành động của người đối diện. Hai tay khoanh trước ngực, tôi hất mặt hỏi lại. “Tại sao tôi phải làm ở chỗ anh? Mà tại sao anh lại muốn thuê tôi cơ chứ?!”

“Thôi nào, sao cậu khó chịu vậy! Tôi đang hỏi thật tình mà~”

“Tôi cũng đang trả lời thật tình đó!”

“Tôi muốn thuê cậu là vì tôi muốn thuê cậu, được chưa? Còn lí do sao được nữa!” Anh chàng mắt nhỏ thở dài, tay mò vào túi lấy gói thuốc rút ra một điếu rồi châm hút. “Cậu thôi xù lông xù lá đi được không?”

Tôi thấy mình tự nhiên bị đối xử chả khác nào đứa con nít, Mặt đỏ lên, lớn tiếng nạt “Tôi không có!!”

“Vậy rốt cuộc, cậu có muốn làm hay không?”

Câu hỏi dứt khoát và thẳng thắn đến độ làm tôi chỉ biết im lặng. Thật ra bản thân cũng đang cần việc làm để chuộc lại xe, nhưng công việc từ trên trời rơi xuống quả nhiên là nằm mơ cũng không thấy. Đúng là cái quán biến thái. Tôi vừa muốn thử vừa thấy lo sợ về lời mời mọc quá dễ dàng của người lạ.

Vội lại...

“Junsu nhà ta còn nhỏ, biết làm gì!”

Câu nói đó của anh Jaejoong chạy sượt qua trong tôi chưa đến một phần nghìn giây nhưng bỗng chốc làm tôi thấy lạnh người. Con người sẽ chẳng bao giờ có được một bước tiến nào cả nếu họ chỉ ngồi yên một chỗ và than trách số phận. Rằng ông trời cho tất cả mọi người tốt, trừ họ.

Như tôi bây giờ, sẽ chẳng có được cái gì hết, nếu tôi tiếp tục ôm lấy những tự ti của bản thân và sống trong chìm lắng. Một sự thay đổi nho nhỏ cho những sự thay đổi lớn lao sau này. Người ta sẽ không có những bước kế tiếp nếu họ không chịu bước bước đầu tiên.

Tôi nắm chặt lòng bàn tay, cảm giác vừa phấn khích vừa sợ hãi. Máu trong người nóng lên, ra sức chạy khắp nơi trong cơ thể, thiêu đốt tôi hãy cứ làm đi. Không phải vì sự riêng biệt của bất cứ ai, không phải vì sự xuất sắc của bất kỳ ai. Vì đáng lẽ ra, người ta hãy cứ là người ta trước đã.

Buổi gặp gỡ ngày hôm ấy, kể lại dễ dãi ương ương, nhưng chỉ có khoảnh khắc đó là đáng nhớ hơn bao giờ hết. Có những điều tôi tưởng đã chờ đến hết cuộc đời rồi, cuối cùng lại tìm thấy trong một tích tắc. Khi chúng tôi gặp gỡ và nở nụ cười đầu tiên dành cho nhau.

“Ông chủ, xem ra đây là một ngày may mắn của ông rồi!”

“Tôi đã biết là cậu rất đặc biệt mà!”

## 29. Chương 21-1: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa

Quận Tam Tân đúng là cái quận kì lạ.

Yoochun, thanh niên hai mươi tư tuổi, cũng là ông chủ của quán cà phê Mất Mèo vừa nhận ra điều đó. Bản thân anh vốn luôn tự hào về độ biến thái của quán cà phê mà mình sở hữu, chưa kể đến sự mới lạ và cách quản lý quái dị.

Vậy mà mới tháng rồi, cuối con đường vừa được mở thêm một quán cà phê mới, công khai cạnh tranh với bên anh. Thật ra, chuyện này vốn không hề lọt vào tầm mắt của Yoochun nói chi đến quan tâm, nhưng cái quan trọng chính là...

À ha, quán cà phê gì mà lại tên ‘Gốc Cây’, thật không tài nào chấp nhận được!

“Thay vì ngồi đây lấy ống nhòm soi mói với chì chiết người ta, anh vận động cái mông của mình đi nghĩ kế hoạch giữ khách thì hay hơn đấy!”

Nhân viên thứ ba của cửa tiệm – Shim Changmin – bực bội lên tiếng, khuôn mặt lộ rõ hai chữ ‘khinh bỉ’ nhìn Yoochun. Không nên để ý nhiều, thằng oắt này chưa bao giờ để tâm tôn trọng bậc đàn anh cả. Dù mới vào làm có hai tháng nhưng đã nhanh chóng nhiễm hết thói hư tật xấu của nhân viên trong tiệm, không coi ông chủ ra gì.

“Ai lại dùng mộng để suy nghĩ bao giờ, em nghĩ gì vậy!”

“Anh nghĩ gì thì có, chỉ có anh mới nghĩ đến chuyện dùng mộng suy nghĩ!” Changmin nhăn mặt, thở dài lắc đầu cầm cây chổi đi vào trong tiệm.

“Anh Yoochun, anh thật sự tính ngồi đó theo dõi người ta cả tuần này luôn hả?”

Nhân viên thứ ba vừa đi, nhân viên thứ tư đã ra tiếp sức, cái tiệm này sao mà kì cục thế không biết. Từ nữ đến nam, thay phiên đi ra cầm rằm anh.

“Thanh Thanh, bộ em không có chuyện để làm hả? Khách gọi kia kia!”

Yoochun nhanh chóng đuổi khéo nữ nhân viên duy nhất của quán rồi quay lại với công việc lén lút dòm ngó của mình. Thanh Thanh trước khi đi không quên quăng lại cái dôm ngao ngán, chân nện thật mạnh xuống nền sàn gỗ bên dưới. Ông chủ Park hoàn toàn không quan tâm vì đã quên bằng mắt một chuyện. Ngoài hai nhân viên mới ra, trong Mắt Mèo còn có thêm hai nhân viên kỳ cựu khác.

“Park Yoochun! Anh có tin tôi một tay bóp chết anh không hả?”

Âm lượng rất đáng kinh ngạc, giọng hơi khàn lại cao như tiếng cá heo, nghe cứ rin rít, thật chói tai. Giọng như vậy, rõ ràng là chỉ có anh nghe thấy nó dịu dàng dễ thương thôi. Yoochun mãi nguyên cười rồi rất duyên dáng bỏ ống nhòm qua một bên, quay sang bắt chéo chân dôm nhân viên thứ nhất của tiệm.

“Ồ, cuối cùng cũng chịu đi làm rồi sao~”

Nếu nói giây phút nào trong ngày khiến anh mong ngóng nhất, thì ngay lập tức Yoochun sẽ trả lời đó là sáu giờ chiều mỗi ngày. Tại sao? Còn phải hỏi, đó chính là thời điểm Kim Junsu của anh tới nhận ca làm việc.

Dù rằng gặp nhau hằng ngày, nhưng thái độ đánh đá nhóc này dành cho anh không những không giảm mà ngày càng ghê hơn, gặp mặt là chửi, bái bai cũng chửi. Không sao, không sao, càng chửi là càng quan tâm. Có khi sau này chửi riết quen miệng lại đâm ra thích luôn không chừng.

“Ồ cái gì mà ồ, ông chủ à, anh không thể ngưng mấy cái hành vi biến thái của mình và trông coi cửa tiệm được sao? Lúc nào tới cũng thấy anh ườn ra như con mèo lười ấy!”

Mở miệng một mẩu hai chửi, Yoochun tính tình vui vẻ vạn năm cũng phải khẽ thở dài. Nói đi cũng phải nói lại, có lẽ là do lúc ban đầu anh hơi vội vàng một chút, thành ra bị người ta hiểu nhầm rằng anh muốn quấy rối tình dục. Thật oan uổng, Yoochun anh không đời nào làm ra loại chuyện đó. Có làm thì phải làm triệt để luôn, ai quấy rối nửa vời bao giờ.

“Hôm nay cậu đến sớm hơn mười lăm phút cơ đấy! Chắc là nhớ tôi lắm nhỉ~” Anh vén tay áo len màu đen của mình, nhìn đồng hồ cười tươi nói. Hoàn toàn lơ phất đi vẻ mặt bưng bưng lửa giận của người trước mặt.

“Đúng là đồ Lý Thông!!”

Junsu phun ra câu cảm thán cuối cùng rồi quay lưng bỏ đi thẳng, thậm chí không thềm chào hỏi gì. Nhóc này quả là không thống nhất, mới mấy tháng trước còn gào anh Sở Khanh, giờ đã thành Lý Thông. Bộ gọi một tiếng Yoochun là chết sao.

Cuối cùng Yoohwan em trai anh cũng đi ra khu trước cửa quán, dòm xem chuyện gì đang xảy ra. Trên đời này, chỉ có Yoohwan là hiểu anh nhất.

“Anh hai, anh làm ơn bớt ngồi không nhe răng cười, vào trong quán phụ giúp được không?”

Bốn người như một, đồng lòng chống đối anh!

---o0o---

Quán Mắt Mèo bắt đầu làm ăn đi vào quỹ đạo hơn ba tháng trước, mới đó mà đã gần một năm khai trương rồi. Khởi nói, công việc tăng đột biến, bản thân anh là ông chủ cũng phải xắn tay áo lăn vào làm như điên.

Ngay lúc đó Changmin cùng Thanh Thanh nói với anh là hai đứa đang tìm việc làm thêm, kiếm chút tiền mùa hè này đi phượt. Vừa nghe đến đây thì mắt Yoochun sáng rực như đèn pha ô tô, chớp lấy hai đứa nhỏ vui vẻ dúm vào bộ đồng phục của tiệm.

Ổ Mất Mèo, nam mặc quần tay đen, áo sơ mi trắng khoác thêm tạp dề đen dài đến đầu gối có phần bên trên cách điệu như ghi-lê. Nữ cũng tương tự nhưng mặc váy đen thay cho quần tây, trên cổ áo thắt thêm một dải nơ đen.

Vì khoản đồng phục đẹp, nước uống đa dạng, tráng miệng rất ngon lại toàn nam thanh nữ tú phục vụ nên khỏi nói, Mất Mèo tiếng lành đồn xa, càng ngày càng phát đạt.

Đôi gian phu dâm phụ Jung Yunho Kim Jaejoong sau khi chính thức yêu nhau quả nhiên là không coi ai ra gì, không những ít ra quán ủng hộ anh, ngược lại dạo này còn thường xuyên mất tăm mất tích.

Hai cái con người ấy đúng là đôi chim nhận quấy nhiễu người khác, lúc bắt đầu cả hai chửi nhau chí chóe. Cũng may, nhờ có anh can thiệp (?) mà được như bây giờ. Không những không biết ơn, đã vậy còn phụ xướng phụ tùy, anh nói em gặt, công kích anh hết lần này đến lần khác.

Yoochun ra sức day nghiêng bạn bè mình ở trong lòng, không hề biết nhắc Tào Tháo thì ngay lập tức Tào Tháo te te chạy đến. Yunho cùng Jaejoong lúc đó đã bước vào tới bên trong cửa tiệm rồi.

“Bản mặt nhăn nhó như đười ươi của mày chắc chắn là đang rửa xả tội tao chứ gì?” Yunho nhìn anh, nhướn mày rồi cùng Jaejoong leo lên phần ghế trước quầy pha chế, đối diện Yoochun.

Thằng Yunho cũng có thể được tính vào phần bạn hiền nếu như nó không sợ vợ như vậy. Từ ngày chính thức qua lại với Jaejoong, chí khí nơi thằng này giảm đi gấp bội, suốt ngày cứ dính cứng lấy người yêu.

“Ngoài nghĩ xấu cho bạn bè ra mày không còn chuyện tốt khác để làm hả?”

“Có, dĩ nhiên là tao có, bởi vậy mới ra đây ủng hộ cho quán mày nè!” Yunho đầy bức xúc nói, ánh mắt oan ức nhìn anh.

Yoochun, nhắm một con mắt cũng biết tổng cái đầu thằng bạn anh nghĩ cái gì. Con người Yunho trước giờ rất nền nếp nhưng lại đơn giản, thuộc dạng chân thật hơi cù lẫm. Thử hỏi với một người toàn năng như anh, sao có thể bị dạng như vậy qua mặt được.

“Muốn gì thì nói!” Anh một câu vào thẳng chủ đề. Còn bày đặt dùng từ ‘ủng hộ’, rõ ràng là ra kiếm chuyện.

“Dạo này Mất Mèo buôn bán được chứ?” Jaejoong hỏi thay cho Yunho. Đôi mắt nai màu đen mở to dòm anh dò xét.

“Nhờ ơn ông chủ, vẫn ổn cả!” Yoochun không khách sáo đáp.

“Thế không sợ cạnh tranh à?”

“Cạnh tranh? Cạnh tranh cái gì? Ai cạnh tranh?”

“Đó!”

Jaejoong đáp một câu ngắn gọn rồi đưa tay chỉ ra cửa sổ, nhìn thẳng về phía cuối ngõ. Quán Góc Cây đông vui náo nhiệt không tưởng, nghe nói đang trong tuần lễ sự kiện đặc biệt gì đó nên càng ầm ầm hơn.

Không nhắc đến thì thôi, hễ nhắc đến là gân máu của Yoochun muốn đứt ngay lập tức. Dẫu sao cái quán đó cũng sinh sau đẻ muộn, mọi người dựa vào đâu mà dám nói nó cạnh tranh với anh cơ chứ? Mất Mèo nói cho cùng cũng có thâm niên nghề hơn bên đó một năm, có thể lo sợ được sao?

“Vớ vẩn, lúc mới khai trương thì quán nào chả đông!”

“Ừ, nhưng mày nên biết là phía cuối đường sắp giải phóng mặt bằng để mở rộng công viên gần đó. Và rồi, thay vì tốn thêm chục bước xuống thăm Mất Mèo, họ sẽ vào Góc Cây cho tiện, phải không?”

Trên đời này, điều Yoochun ghét nhất đó chính là khi người ta chọt vào chỗ nhạy cảm của mình, đặc biệt khi họ chọt chỗ nào đúng chỗ đó. Càng đặc biệt hơn khi người chọt là thằng bạn thân khúc gỗ Yunho.

“Mày im đi được không?” Anh nhăn nhó dòm bạn, nhận lại được cái lườm cực kỳ hung dữ từ phía Jaejoong vì dám la rầy ông xã của cậu ta. Đúng rồi đúng rồi, hai người là đôi chim nhận quấy nhiễu công chuyện của người khác mà. Yêu nhau như thế thì dất nhau đi chỗ khác đi!

“Im cái gì mà im, trước giờ bác trai lẫn bác gái đều không ai tin tưởng mày. Mày cứ thích tùy hứng, chả bao giờ chịu yên phận một chỗ. Phải nhân dịp này mà phấn đấu làm ăn, chứng minh cho hai bác thấy là mày cũng có thể làm cái gì đó nên hồn. Tao không biết mày toan tính cái gì trong đầu, nhưng tao không muốn vì bị cạnh tranh mà Mắt Mèo phải đóng cửa!”

“Đóng đóng cái đầu mày, bớt nói gỡ giùm tao một cái được không?!”

Yoochun ngoài miệng thì nạt nộ thế chứ trong lòng biết rõ bạn mình muốn gì. Yunho nói cho cùng cũng là lo lắng cho anh mà thôi. Từ đó đến giờ, ba mẹ anh luôn tin vào nó nhiều hơn là tin vào anh. Lúc nào cũng nhờ vả thằng bạn này trông chừng Yoochun. Cũng vì vậy mà Yunho như ông cụ non, suốt ngày lẻo đẻo theo cảm rằm từ sáng đến tối.

Một phần khiến Yoochun quý trọng và chơi với Yunho lâu như vậy chính là do đức tính thiệt tình này. Chỉ là đường như khúc gỗ này không nhận ra điểm tốt của mình là gì. Đúng là được cái này mất cái kia.

“Anh hai ra chơi hả?”Ồ, nhân viên thứ nhất lại xuất hiện rồi.

“Junsu à, anh nói thật em nên nghĩ tới việc tìm kiếm công việc mới nếu Mắt Mèo đóng cửa đi!” Jaejoong quay người ra sau, ngay lập tức chắn tầm nhìn giữa Yoochun và Junsu. Quả là quá đáng.

“Mắt Mèo vì sao mà phải đóng cửa?” Junsu ngó ra, nhìn anh trai không hiểu gì hết.

“Cạnh tranh dữ dội, lại còn thêm ông chủ vô tâm chứ sao!” Yoochun nhăn mặt, nói xấu ngay mặt nhau mới chịu sao?

“Anh hai, anh nói gì vậy!” Junsu cũng nhăn mặt, giọng nói cũng nâng lên một tông. Phản ứng này bất ngờ đến độ cả ba người còn lại đều phải ngó ra. “Ông chủ biến thái thì có chứ cũng không vô tâm đến nỗi để quán đóng cửa đâu. Mắt Mèo không thể đóng cửa được, anh đừng có nói gỡ!”

Không cần kể đến Yoochun, cả Jaejoong cũng há hốc miệng khi thấy Junsu đột nhiên nổi giận. Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

“Anh... Ý anh không phải vậy đâu Junsu...” Bản tính sợ em trai trời sinh của Jaejoong đến lúc này thì bộc phát, đành nhẹ giọng giải thích.

“Tóm lại, ai thế nào cũng được. Em vẫn ở lại với Mắt Mèo!”

Xém xiu Yoochun đập luôn đầu xuống quầy cà phê.

“Junsu à, qua bên trái một chút!”

Yoochun ngồi gác chân lên bàn thanh thảo uống cà phê. Phía trước là Junsu đang nhón chân đứng trên ghế, khổ sở vật lộn treo bức tranh lên tường.

“Được chưa?” Cậu nhăn nhó nói, cả người nghiêng nghiêng sắp ngã.

“Ày, cái này vẫn chưa được, cao lên một chút!”

Junsu nhướn người đẩy bức tranh cao thêm một chút.

“Ấy ấy, cậu để cao quá rồi, thấp xuống xiu về bên phải!”

Junsu cũng làm theo.

“Bên trái chút... à không, bên phải đi. Không, thấp xuống nữa! Cậu làm sai rồi, thấp nữa!”

Tiếp tục làm theo.

“Không ổn, không ổn tí nào! Junsu à, cậu treo bức tranh như vậy mà cũng được sao! Mất cả mỹ quan xung quanh rồi, sẽ đuổi khách đó!”

“Anh nói cái gì hả? Nãy giờ tôi làm theo lời anh...”

“Xuống! Xuống thấp nữa! Ngay chỗ này nè. Nó đó! Đúng rồi! Chuẩn!!”

“Anh... Đây là chỗ ban đầu tôi treo kia mà!! Anh quá đáng vừa vừa thôi nhá!!!”

Ca làm việc ngày hôm nay lại bắt đầu với tiếng chửi bới ồn ào của Junsu. Yoochun như thường khi chỉ nghe rằng cười ha hả. Kết quả làm nhân viên thứ nhất giận đến độ khi đi ngang qua còn cố tình hất tay anh làm đổ cả ly cà phê lên áo. Không sao, hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen.

Dạo này hình như Junsu gắt gỏng hơn thường khi thì phải. Thật không nói nổi. Mới hai ngày trước còn bênh anh với Mắt Mèo chăm chăm. Hôm nay lại giở thói hung hăng thường khi, à không, có khi còn hung hãn hơn.

Thật không giống với lần đầu tiên anh gặp cậu ta. Rất trầm lặng như thể chất chứa gì uất ức lắm, rồi đôi lúc lại ngó ra. Tóm lại giống người ngoài hành tinh rớt xuống trái đất vậy. Yoochun vừa nhìn thấy đã thích rồi. Lúc ấy vừa về nước nên anh muốn bày đại ra cái gì đó cho vui. Cuối cùng chọn mở tiệm cà phê. Quán sửa sang cũng xong rồi, thiết kế cũng đã quyết định nhưng chỉ riêng cái tên là nghĩ mãi chả ra.

Thế là để tránh đêm dài lắm mộng, suy nghĩ nhiều sẽ mệt óc, anh dựng một tấm bảng ngoài tiệm đề ai nghĩ ra được một cái tên quán hay sẽ có quà tặng.

Tóm lại, Mắt Mèo chính là do Junsu đặt, cậu là người trao cho tiệm cà phê này tên tuổi cũng như phần sinh khí ban đầu. Sau đó Yoochun có tìm cậu để tặng món quà đáp lễ nhưng Junsu không chịu, có vẻ như cậu chỉ tham gia vụ đặt tên thế thôi chứ không có dụng ý gì đặc biệt. Dĩ nhiên, một đối tượng như vậy anh không thể để vượt mắt được. Yoochun thuyết phục Junsu hãy ở lại làm cho tiệm mình. Nói chung cũng vì một chữ duyên.

Kết quả là như thế này.

“Anh Yoochun, cà phê vừa được đem đến kìa! Anh xuống lầu kiểm tra hàng đi!”

Thanh Thanh đứng ở cầu thang gọi anh. Nhắc ra mới nhớ một chuyện.

“Thanh Thanh nè, em có biết ai học trường mình mà tên Tuệ Lâm không?”

“Dạ?”

“Chủ của quán Gốc Cây ấy!”

### 30. Chương 21-2: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa (1)

Nói thật, ‘Gốc Cây’ ảnh hưởng thì ít, ‘Tuệ Lâm’ ảnh hưởng thì nhiều. Đó là điều mà Yoochun ngộ ra ngay cái giây phút nói chuyện với Thanh Thanh.

Thay vì trả lời cho ra ngô ra khoai, mặt của cô bé ngớ ra rồi chạy biến xuống dưới lầu. Cứ như thể anh vừa nói một câu chửi thề gì vậy.

Đến buổi chiều ngày hôm đó, trong lúc Yoochun đang kiểm tra lại số cà phê mới nhập về thì thấy Thanh Thanh lại gần mình. Cô bé hơi bối rối nói.

“Ông chủ đừng nói vụ đó cho Changmin nghe nhé!”

“Vụ gì?”

“Chị Tuệ Lâm là chủ quán Gốc Cây!”

“Chị Tuệ Lâm? Bộ em quen à?”

“À... không hẳn.” Nói đó rồi Thanh Thanh quay đầu bỏ đi. Tuổi trẻ thật không tài nào hiểu nổi mà.

Nếu nói đến người bình thường thì giờ họ sẽ nghĩ cách hoạt động quán xá hiệu quả hơn. Vận động nhân viên tích cực làm việc cũng như mở đợt khuyến mãi nào đó để cạnh tranh. Nhưng rất tiếc, Yoochun còn xa mới là người bình thường. Tại sao Mắt Mèo phải thay đổi? Có khi cái quán Gốc Cây đó mới là phải cần thay đổi. Người đến trước, kẻ đến sau. Nghe vào là hiểu ai nên biết điều rồi.

Suy nghĩ chẳng hề mang chút tính kinh doanh nào nhưng được Yoochun coi vô cùng hợp lý. Anh ra ngoài lấy xe rồi chạy về nhà thay cái áo bị Junsu làm dơ ban sáng. Tuy có lau sạch vết cà phê rồi nhưng mặc một cái mới nguyên vẫn hay hơn.

Cả dàn nhân viên trong tiệm nhìn ông chủ tự tung tự tác thích-thì-đến-không-thích-thì-về biến đi đâu mắt cũng chả thèm hỏi. Sự tùy hứng của Yoochun, dính vào chỉ tổ thêm phiền phức.

Kết quả anh trở lại với áo sơ mi trắng được cắt đo vô cùng hợp với cơ thể cùng quần jeans đen đơn giản. Trên tay đeo đồng hồ, chân mang giày da lại còn có mùi nước hoa thoang thoảng.

Junsu đang đứng ở cửa giao cà phê cho khách, nhìn thấy dáng điệu bảnh tợn bất thường của ông chủ không khỏi trợn mắt.

“Điện giật anh hả?” Junsu không khách sáo hỏi một câu khiến Yoochun mất cả hứng giải thích.

“Cũng giống bình thường thôi mà!”

Vừa nói xong đã nhận lại một cái nheo mắt đầy nghi ngờ của Junsu. Yoochun chắc mềm nhóc này đang sắp sửa mở miệng mạt sát anh nữa thì nhận được một nụ cười hờ.

“Hôm nào cũng ăn mặc hàng hoàng một chút như vậy thì có phải hơn không!”

Có hôm nào anh ăn mặc không hàng hoàng đâu? Có quần có áo đầy đủ, không thiếu mảnh nào. Yoochun thở dài, Junsu đối với anh luôn là một ẩn số to bự.

“Anh lại đi đâu vậy?”

Junsu kêu lên khi thấy anh thay vì vào bên trong cửa tiệm lại quay lưng đi hướng ngược lại.

“Không có gì, đi thăm thú đó đây một chút!”

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con. Chính vì thế mà bây giờ Yoochun phải thẳng tiến về cuối đường, nơi quán Gốc Cây hiện diện.

Nếu nói đến Gốc Cây hơn Mất Mèo ở điểm gì thì chính là nó ‘bình thường’ hơn Mất Mèo. Tức là nó chả có gì độc đáo cả.

Phần ý tưởng là quán nước này như đang nằm lọt thỏm trong một gốc cây, các bức tường, bàn ghế cũng như vật dụng đều được phỏng theo gỗ hoặc làm bằng gỗ. Yoochun nheo mắt, người chứ có phải sóc đâu cơ chứ.

Chọn một bàn gần cửa sổ có thể nhìn thấy Mất Mèo từ đằng xa, anh ngồi vào ghế bắt đầu lật tờ thực đơn trước mặt.

Ở đây chủ yếu bán sinh tố với các loại cà phê sữa. Ấy, tóm lại là kiểu cà phê thiếu nữ chứ gì. Sao có thể cạnh tranh với một tiệm nước đa dạng sản phẩm như Mất Mèo được. Yoochun phì một tiếng rồi gọi thử ly cà phê sữa nóng đặc biệt.

Đồng phục của quán này khá đơn giản. Áo sơ mi trắng cùng quần kaki nâu nhạt. Phía trên túi áo có cài cái bảng tên nho nhỏ màu xanh lá. Anh đảo mắt xung quanh tìm chủ quán thì thấy một người con gái đang từ trong gian bếp đi ra. Thay vì mặc áo sơ mi trắng cô này lại mặc màu đen. Thậm chí cả bảng tên cũng không có. Không cần nói cũng biết ắt hẳn đó là chủ tiệm rồi.

Khác với tưởng tượng của Yoochun về một bà chủ quán xồm xồm, Tuệ Lâm là một cô gái trẻ trung và xinh đẹp. Nếu như không phải bản thân đã có ý trung nhân thì anh hẳn đã suy nghĩ đến việc tán tỉnh bà chủ này rồi.

Nhưng Yoochun không hề biết được một chuyện đó chính là Tuệ Lâm ngoại trừ vẻ ngoài ra còn rất thông minh. Vừa nhìn thấy anh ngồi ở một góc góc nghiêng đã ngay lập tức nhận ra đây là chủ quán Mất Mèo. Thế là cô chủ động lại gần ngồi xuống ghế đối diện.

“Không biết hôm nay ngọn gió nào đưa anh chủ đến đây nhỉ?”

Yoochun xém xiu bật tung ra khỏi ghế ngồi vì bất ngờ, đột nhiên thấy giống như mình làm việc xấu bị bắt quả tang vậy. Thật vớ vẩn. Quán nước mở ra, ai muốn vào uống chẳng được, cho dù anh có kéo cả cái quán Mất Mèo qua thì cũng là chuyện bình thường thôi.

“Thăm thú đó đây ấy mà~” Yoochun rất nhanh chóng lấy lại vẻ mặt dày thường khi của mình, cười hề hề đáp.

“À, thế anh thăm thú đến đâu rồi?”

“Chắc cũng gần xong rồi!”

“Thế anh hài lòng chứ?”

“Chưa ăn chưa uống thì làm sao biết được~”

“Sắp rồi!”

Câu nói vừa kết thúc anh đã thấy một ly cà phê sữa đặt cách xuống mặt mình thật mạnh. Thái độ phục vụ kiểu gì vậy? Yoochun ngược lên thì nhận được cái nhìn rất hung dữ từ anh chàng nhân viên vừa bưng đồ uống tới. Xem ra chuyện ông chủ quán nước cạnh tranh qua bên mình thăm thú không được đón tiếp đây lắm thì phải.

“Nhân viên của bà chủ coi bộ chu đáo ghê!”

Tuệ Lâm mỉm cười không nói gì rồi đứng dậy chào để ra quầy tiếp khách. Còn lại một mình một cỗi anh mới nhẹ nhõm thở ra, dùng muỗng khuấy khuấy ly cà phê. Nếu là Tuệ Lâm qua bên Mất Mèo thì còn lâu mới có chuyện bị nhân viên trong tiệm dằn mặt. Ngược lại, có khi cả đám nhân viên của anh còn ngồi xuống kể xấu ông chủ, khen ngợi đối phương nữa.

Yoochun tắc lưỡi cho số phận bi đát của mình rồi đưa môi nhấp một ngụm cà phê. Đáng tiếc ở chỗ, uống xong rồi mới biết số phận anh lúc này mới thật sự là bi đát.

Mất Mèo trải qua nhiều chuyện. Chuyện kinh doanh không có bao nhiêu nhưng chuyện phải chịu đựng mấy cơn đồng bóng của ông chủ thì nhiều không kể hết. Chứng minh cụ thể đó chính là khi Yoochun mặt mũi hầm hầm xông thẳng từ cửa vào bên trong quán. Rồi trước con mắt kinh ngạc của nhân viên trong tiệm, anh chộp lấy tạp dề, rửa tay, dùng nước ướt vuốt ngược tóc mái ra sau rồi bắt đầu chăm chú pha cà phê.

“Con gì cắn anh hả?” Junsu hỏi thêm một câu gây mất cảm tình nhưng Yoochun lại không mấy may quan tâm.

Trước con mắt ngờ vực của toàn bộ nhân viên lớn bé trong tiệm, anh đứng đó pha chế từ chiều cho tới tận tối đóng cửa. Thành phẩm thử xong đều nhăn mặt vứt qua một bên rồi xắn tay làm cái khác.

Đến khi dọn dẹp xong hết mà mọi người vẫn chưa ai dám về, đành tụ lại một cục nhìn ông chủ mặt mày nghiêm trọng.

“Anh Yoochun, chuyện gì nữa vậy? Chiều giờ anh thấy ghê quá!” Thanh Thanh lên tiếng hỏi đầu tiên, xoay đầu ngó nghiêng mấy chiếc cốc bày la liệt khắp trên mặt quầy. Trong mỗi cốc là mỗi loại cà phê với cách pha chế khác nhau.

“Thanh Thanh, em uống thử cái ly này hộ anh đi!” Yoochun giữ nguyên nét đăm chiêu, cầm cái ly gần mình nhất đưa cho Thanh Thanh.

Cô nhìn anh như thể ‘sao lại là em’ rồi đưa mắt dòm quanh. Mọi người trừ Changmin ra, ai cũng có cái nhìn khùng bố trốn tránh. Hề ông chủ đã lên cơn rồi thì chắc chắn phải có người hy sinh mà. Nghĩ rồi Thanh Thanh đành thở dài, quay qua Changmin ý chỉ cậu bạn mau đi rót nước sẵn để cứu mạng đi.

“Ừm... Cái mùi gì~” Thanh Thanh ngay lập tức ho sặc sụa khi vừa hớp một ngụm nhỏ, nhanh chóng đón lấy ly nước từ phía Changmin. “Anh bỏ cái gì vào\_”

“Em thử lại cái này xem!” Yoochun hoàn toàn làm lơ phản ứng đó, nhanh chóng đưa thêm một ly khác nữa.

“Thôi, em không uống nữa đâu. Mùi này\_”

“Vì em đã là người thử đầu tiên rồi, em phải thử tới cùng thì mới cho đánh giá được!”

“Sao lại có mình em cơ chứ?!” Thanh Thanh kêu lên.

“Sao em không nghĩ là anh tin vào khả năng đánh giá ở em hả?”

Nói đến tài ăn nói, quả nhiên Yoochun không dám khiêm tốn đứng hạng nhì. Anh nói cái nào là phải lắt léo, đi vào lòng người cái đó. Cốt yếu cũng nhằm đạt được mục đích không giống ai của mình thôi. Thật quá âm mưu.

Thanh Thanh sau đó một lúc thử thêm năm, sáu loại cà phê nữa, phải gọi là lên núi đao xuống chảo dầu. Mùi vị của nhiều cái rất kì lạ. Thậm chí có cái vì pha trộn nhiều quá mà đặc lại, uống vào làm đầu óc ong cả lên. Chỉ có cái cuối cùng là loại cà phê sữa nóng mà quán bán, rất thơm ngon.

“Rõ ràng vẫn cà phê bình thường mình bán là ngon nhất!” Thanh Thanh kết luận, cảm thấy may mắn vì cuối cùng cũng thoát được.

“Không... như vậy thì chưa được!” Yoochun nói thật nhỏ, mặt mày nhăn nhó cả lại.

“Sao mà không được, cà phê Mất Mèo vốn rất chất lượng mà. Anh còn muốn gì nữa!” Junsu đến lúc này không thể chịu im lặng được nữa, bắt đầu lên tiếng.

“Ừ, thì đúng vậy... nhưng mà chưa đủ!”

Nói đến đây thì Yoochun không phát biểu thêm gì nữa. Anh ra dấu cho mọi người cứ về trước đi còn mình thì ở lại dọn dẹp. Nói thật trong lòng anh bây giờ đang rất phiền muộn, dù sao cũng là anh chủ của Mất Mèo cơ mà. Cho dù có thần thông quảng đại, đẹp trai siêu cấp như anh đi chăng nữa thì cũng chỉ là con người thôi. Đâu không lại người ta thì vẫn phải chịu thua như thường.

Nghĩ ngợi耿耿 một hồi, Yoochun thở dài tiếp tục công việc dọn dẹp. Lúc ngược lên mới bắt gặp Junsu vẫn còn đứng chình ình đó, neho mắt lom lom dòm mình.

“A!!... Cái cậu này, muốn hù chết người ta hả!!”

“Anh la lối cái gì! Tôi với nhân viên trong tiệm mới bị anh hù chết thì có, suốt ngày cứ bày ra đủ thứ chuyện làm người ta lo sợ là sao!”

“Ầy~ Không có gì đâu mà!” Yoochun đáp thật nhanh theo quán tính.

“Không có cái đâu anh! Bộ anh tưởng tôi mù hả. Cho dù có bịt đi một con mắt rươi thì người ta cũng biết là anh có chuyện!” Junsu nạt lại. Anh em nhà họ Kim sao lại có thể đáng sợ như vậy.

“Ầy~ Junsu à, thật ra\_\_”

“Thôi, khỏi cần ‘thật ra’. Để tôi đoán luôn nhé!” Junsu giơ tay cắt ngang. Cậu đứng khoanh tay nhìn thẳng vào Yoochun, nét mặt vô cùng bình thản. “Lúc này anh qua Góc Cây thăm dò chứ gì?”

“Trong đầu anh nghĩ bà chủ thể nào cũng là một bà cô hơn anh gần chục tuổi. Trang trí quán thì thật nhàm chán còn nước uống thì dở tệ. Phải không?”

“Cuối cùng bà chủ té ra vừa trẻ lại vừa đẹp!”

“Chưa kể phần ý tưởng thiết kế của người ta lại rất mới lạ và bắt mắt!” Cái này thì sai à nha, bên ấy dàn dựng rất biến thái\_\_ “Và đó là theo thẩm mỹ của người thường không phải cái kiểu biến thái của anh đâu ông chủ!”

“Và quan trọng nhất là nước uống. Nó vừa độc đáo vừa ngon đến độ anh cảm thấy cuộc đời mình bị đát luôn!”

Có cần kể hết không nề mặt nhau như vậy không...

“Có đúng không ông chủ?”

“Có ai nói cậu nên chuyển qua khoa Tâm lý học chưa?” Yoochun nhăn mặt, cảm thấy mình vừa thua một cách rất ngoạn mục.

“Thật ra tôi thích khoa Nghiên cứu tâm lý tội phạm hơn!”

Anh chẳng nói gì nữa, thở dài tiếp tục lau dọn. Với tính cách của Yoochun chuyện chịu để yên cho người khác lấn tới như thế thì rất hiếm thấy. Chưa kể là bị người mình thích đàn áp. Hôm nay cũng đã đủ bị kích cho anh rồi, không cần thêm cái vớ nữa.

Có lẽ Yunho nói đúng, anh chẳng bao giờ yên ổn được với công việc nào quá một năm. Tính cách anh có phần dễ dãi, dễ từ bỏ khi cảm thấy mình hết hứng thú. Người ta nhìn vào sẽ nói là biếng nhác, là rắc rối, là phiền phức khó hiểu. Nhưng cho dù biết vậy Yoochun cũng không cảm thấy phiền, anh có đủ thứ cách chọc mấy người đó phải phát khóc mà tránh xa mình. Nhưng mà, không phải là họ toàn sai.

Anh chưa hết nhiệt huyết ở Mắt Mèo, nói thật anh vẫn còn rất nhiều tham vọng ở quán cà phê này. Chẳng qua chỉ là xuất hiện một thử thách nho nhỏ trong hàng vạn thử thách anh phải trải qua thôi. Lúc mới mở Mắt Mèo cũng khó khăn vậy, giờ cạnh tranh thì đã là gì.

Nghĩ thì nghĩ vậy chứ Yoochun vẫn nhớ về đồng quá khứ chẳng ra gì của mình. Luôn bỏ dở mọi thứ. Anh không muốn chuyện đó lặp lại nữa. Anh muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo để anh thôi cái trò chạy trốn đi. Anh không muốn một ngày nào đó khi hết hứng thú với Mắt Mèo thì lại bỏ như không có gì. Mắt Mèo phải tồn tại được lâu dài!

“Anh có cần trầm trọng đến vậy không?” Junsu lên tiếng hỏi, vẫn còn chưa ra về. Cậu tiến lại phụ anh dọn dẹp đồng ly tách, miệng lẩm bẩm cần nhân. “Bày ra cả đồng thể này...”

“Ầy~ Sao hôm nay Junsu nhà ta lại dễ chịu thế. Cảm tôi rồi phải không?” Yoochun cười ha hả chọc. Ở chung với nhóc này mà không chọc ghẹo sẽ không còn gì thú vị nữa.

Trái lại ở chỗ, thay vì sạt anh vài phát Junsu lại làm rớt cái ly trên tay xuống sàn vỡ cái choang. Yoochun chỉ kịp kêu lên một tiếng vì hết hồn rồi nhanh chóng vòng ra ngoài lấy chổi. “Đứng im!! Cậu đứng im để tôi quét bớt mảnh kiếng đi!”

Nhưng Junsu lại tiếp tục không nghe lời. Cậu trợn mắt thật hung dữ nạt một tràng rồi quay lưng lấy đồ đạc đi thẳng.

“Mới thay bộ đồ đằng hoàng một chút là đã ngay lập tức ăn nói lỗ lã rồi!! Con người của anh thật chẳng biết đúng sai thì phi gì cả! Đừng tưởng cứ thích nói gì thì nói thế! Tôi đúng là quá dư hơi ở lại đây!!”

Ồ, có liên quan gì nhau đâu?

### 31. Chương 21-3: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa (3)

Đối với một người bình thường, họ luôn có một ăng-ten nhất định để nhận thấy tín hiệu tình cảm từ một người khác. Nhưng đó là với người bình thường còn riêng Yoochun thì hoàn toàn khác. Anh mặc kệ chả cần bất sổng chi ráo, cứ tiến tới làm bữa thế nào cũng dính thôi.

Thật ra thì cũng tại Yoochun là người rất nhạy trong các vấn đề tính cảm. Người ta rục rịch cái gì là anh biết liền. Anh đâu có giống thằng bạn khúc gỗ Yunho. Còn thiếu nước người ta đập câu “Tôi yêu anh đó, đồ dân!” vào mặt thì mới tỉnh ra.

Dĩ nhiên, cái bản năng trời phú đó không phải luôn hoạt động tốt. Cuối cùng cũng có một trường hợp siêu cấp đặc biệt nằm ngoài vùng kiểm soát của Yoochun anh đây.

Kim Junsu!

Nói tóm lại là Yoochun cũng biết chắc là Junsu có tình cảm cho mình. Không thì dám mà cậu ta rời khỏi Mắt Mèo từ tám hoánh. Cơ mà khổ một chỗ, anh gần như bất lực trong việc moi cái phần tình-cảm ấy ra.

Với một ông cụ non có chứng yêu thương anh trai quá độ như Junsu, việc chấp nhận cậu ta thích anh còn khó hơn bắc thang lên trời.

Yoochun đã ra sức chọc ghẹo chỉ nhằm mục đích cho cậu ta tức quá phun đại ra rằng cậu ta thích anh. Nhưng Kim Junsu vẫn nhất quyết ôm mãi cái chuyện ấy trong lòng. Thật khó chịu quá đi mất.

Cũng vì tâm trạng âm ỉ trong lòng như vậy mà Yoochun chuyển qua tuốt tuần tuốt những bộ quần áo đen thui, màu sắc ảm đạm. Biết sao được, hễ mà anh tỏ vẻ ủ dột một chút ngay lập tức Junsu mắng sa sả là anh đang đuổi khách hả. Anh cúi gắt thì cậu ta một mạch bỏ ca làm. Tóm lại ngoài mặt chỉ được suốt ngày nhe răng cười hề hề.

Uất ức không biết trút vào đâu, dĩ nhiên cách chọn quần áo cũng tầm tối theo. Kết quả là mọi chuyện vượt ngoài mong đợi.

Junsu phát khùng lên ngoài mong đợi.

Không những không hiểu được tấm lòng của anh mà còn luôn miệng cằn nhằn, mặt sất.

Rốt cuộc làm sai ở đâu cơ chứ?

“Anh ơi, cho em một ly này và một ly này! Cảm ơn!” Yoochun trở về thực tại bằng cách mỉm cười thật tươi và ghi yêu cầu của khách vào quyển sổ nhỏ trên tay. “Mấy em có muốn dùng thêm món tráng miệng không?” Anh nhã nhặn hỏi lại, mắt liếc tìm Junsu đang ở trong quán.

“Vây có những món gì ạ?”

“Thực đơn đặc biệt hôm nay có Cupcake. Hai em muốn thử dùng không?”

“Vâng, vậy cho em hai cái đi ạ!”

Yoochun giả lã cười rồi giới thiệu thêm một số hoạt động của Mất Mèo. Cứ mỗi tối Chủ Nhật ở quán sẽ có một buổi trình diễn nhạc sống. Cái hay là sẽ không tính thêm phụ phí và có nhiều hoạt động bốc thăm may mắn. Quà tặng là những phần tráng miệng, thức uống đặc biệt của quán. Tuy không đắt tiền nhưng chất lượng luôn được đảm bảo.

Yoochun đọc lại những món khách yêu cầu lần cuối rồi quay lưng tính rời đi. Ngay lúc đó người con gái tóc xoăn trong hai người khách bỗng lên tiếng.

“Anh là ông chủ của quán phải không ạ?”

“À... vâng?” Anh đáp.

“Em có thể xin cái ‘card visit’ được không?” Cô gái đó cười, khẽ đưa tay vuốt tóc.

“À, dĩ nhiên. Đây! Mong em sẽ còn tiếp tục ghé ủng hộ quán!” Yoochun lấy từ túi ra tấm danh thiếp của Mất Mèo được thiết kế rất nhỏ gọn và dễ thương đưa cho cô.

“Em có thể xin luôn số điện thoại di động của anh được không ạ?” Cô gái hỏi khi thấy trên tờ danh thiếp chỉ có số điện thoại bàn ở quán. Đến đây thì anh biết ra cô ấy đang cố làm quen mình.

Làm ông chủ của quán cà phê quả nhiên là không sai mà.

Yoochun miệng cười tươi hơn hoa. Nhưng cuối cùng lại từ chối khéo bằng cách nói nếu muốn tìm anh cứ gọi qua số của quán cũng được. Cô gái hiểu ý nên cũng thôi.

Khổ một cái cô gái hiểu nhưng có nhiều người khác không chịu hiểu. Anh nhìn qua trái một chút đã nhận thấy sát khí sau lưng ầm ầm. Junsu đứng từ trong quán nhìn ra khu vực sân vườn với con mắt rất kinh khủng.

Tại sao yêu thương thì giấu nhem trong lòng còn ghen tuông hờn giận thì cứ tuốt tuột ra ngoài thế. Thật quá không công bằng.

“Changmin à, em cầm cái này vào trong đưa cho Yoohwan hộ anh!” Changmin đang đứng ở gần quầy bưng đồ ăn cho khách đã nhanh chóng bị Yoochun tóm lại.

“Bên kia khách đang gọi. Anh vào trong đưa cho Yoohwan đi!” Changmin nhất thời không chịu hợp tác, đẩy mẫu giấy ghi nước về phía anh. Cái thằng nhóc này, anh này giờ này bước vào đó chả khác nào nạp mạng.

“Ày, cứ để anh. Em chạy vào bên Yoohwan kêu làm mấy ly nước có tí xíu chứ mấy! Nhanh lên, đừng để khách đợi!”

“Nhưng mà...”

“Nhanh nhanh!”

“Ày! Anh thật là phiền phức mà!” Changmin không quên quăng lại một câu trước khi dằn dỗi quay đi.

Ồ, nhân viên cái quán này thật kì lạ mà.

Buổi chiều hôm ấy trải qua cũng khá yên bình nếu như lượng khách bên Mất Mèo không giảm đột ngột. Thường vào thứ bảy, khoảng bốn năm giờ quán sẽ rất nhộn nhịp. Cuối tuần nên bọn học sinh ở khu trường học ngay sát bên công viên cuối phố hay rủ nhau đi uống nước. Vậy là giờ bất thành linh một lượng lớn lại chui qua Góc Cây ủng hộ, Yoochun có chút lo lắng.

Địa thế ở cái quán đó chính là gần với khu trường học hơn anh chục bước chân. Chỉ có chục bước chân thôi mà tạo ra một ảnh hưởng to lớn như vậy. Chưa kể thứ cà phê sữa bên ấy bán rất ngon. Mùi vị uống vào một lần thì sẽ ngay lập tức ghi nhớ.

Tính đi tính lại, cái này có cho là chơi ăn gian không nhỉ? Vì anh cảm thấy Mất Mèo của bên mình chẳng thua họ cái gì. Chưa kể thiết kế quán lại rất thoáng đãng, có cả phần trong nhà lẫn ngoài hiên, trên lầu thì là phòng máy lạnh. Nhân viên ở đây ai cũng cao ráo, lịch sự, có học thức.

Yoochun nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng chỉ nghĩ ra được một cách. Hết ngày hôm nay nên đi đốt phong long.

Chính lúc đó đôi chim nhạn hay quấy nhiễu người khác lại xuất hiện. Nếu như mở miệng cần nhân anh nữa thì sẽ đuổi về ngay lập tức.

“Ủa? Hôm nay thứ bảy mà sao quán vắng thế?” Jaejoong phang ngay vào điểm khó chịu của Yoochun ngay từ câu đầu tiên.

“Vắng gì mà vắng. Khách hàng họ cũng cần nghỉ xả hơi chứ. Ai rảnh đâu mà đi uống cà phê suốt ngày! Không có gì đâu~” Anh phải tay, mặt vẫn tỉnh bơ như chẳng có gì.

“Bình thường thế nào mà cũng nhe răng ra cười. Hôm nay không cười xem ra nghiêm trọng rồi!”

Yoochun nhăn mặt nhìn bạn mình. Cái thằng này... “Ai xui khiến mày qua học chung khoa với Junsu chi vậy?”

Yunho ngớ ra. “Tao đâu có học khoa gì chung với Junsu đâu?”.

“Thôi, kệ tao đi!” Yoochun giận cá chém thớt, quạu quọ nói một câu.

“Thật sự là chưa nghĩ ra cách cạnh tranh à?” Jaejoong hỏi khi leo lên chiếc ghế cao ngay quầy pha chế ngồi.

“Trời sinh voi sinh cỏ. Cũng có phải Mất Mèo sẽ dẹp tiệm ngay đâu. Hôm nay đôi yêu đương nhăng nhít mấy người ra đây làm gì? Nếu không bạn phá hoại hòa bình thế giới thì ủng hộ đi!”

“Thái độ của mày vậy đó hả? Ra đây dĩ nhiên là ủng hộ mày rồi!” Yunho nhăn mặt nhìn Yoochun, dám bình thường ở nhà đã phát vào vai anh một phát rồi. “Cho tao mười hai phần mang về. Tám cà phê sữa. Ba cà phê đá, một ly ít đường. Thêm một sinh tố măng cầu!”

“Bộ tổ chức đám cưới hay sao mà mua nhiều dữ vậy?”

“Không, bên phòng tao ăn mừng dự án mới thành công!”

“Vậy Jaejoong đi theo làm gì?”

Yoochun nheo mắt nhìn qua bộ dáng thông dong của Jaejoong trên ghế. Đã nhanh chóng đến độ xen vào cả công việc bên người yêu rồi sao.

“Jaejoong đi phụ tao không được à?”

“Được! Quá được đi chứ! Chuyện gì mà chẳng được!” Yoochun lầm bầm, quay ra sau nói Yoohwan xay phần sinh tố măng cầu còn mình thì pha cà phê. “Hôm nào mà cũng có người mua chục ly vậy thì quá hay rồi. Mở căng-tin trong công ty nhìn vậy chứ cũng khá lắm!”

Anh vừa nói hết câu xong thì tự nhiên chưng hửng. Một tia sáng lóe xẹt qua trong đầu. Hình như một ý tưởng vừa được nảy ra. Một ý tưởng tuyệt vời!

“Tao biết rồi!!” Yoochun la ầm lên xém xiu đuổi hết cả khách trong tiệm.

Người ta chính là nói trong cái rủi có cái may. Trong giây phút cạnh tranh này lại nghĩ ra cách hữu ích như vậy. Mất Mèo trước giờ không có thể mạnh ở việc bán đồ uống đem đi hay giao hàng nhanh. Tóm lại chủ yếu vẫn là phục vụ tại quán thôi.

Nhưng bây giờ thì có lẽ nên khai thác những điểm này. Công ty, trường học là một trong những nơi có nhiều người uống cà phê hằng ngày nhất. Mỗi buổi sáng của họ có thể bắt đầu với việc đi uống cà phê rồi mới tiện thể ăn sáng. Các nhân viên, giáo viên đa số đều thích cà phê.

Nếu có thể trở thành ‘mối’ quen ở những địa điểm này thì chắc chắn sẽ thắng lớn.

Yoochun dĩ nhiên là không thể bỏ qua được công ty của ba mình rồi, đặc biệt là tòa nhà chi nhánh mà Yunho làm. Anh vừa cười sảng khoái vừa cùng một lúc làm thêm mấy chục ly cà phê rồi hằng hái đóng gói xếp lên xe.

“Ý tưởng đó thì hay rồi, nhưng mày tính triển khai ngay lập tức luôn hả?” Yunho e dè nói, nhìn Yoochun hăm hở leo lên yên xe.

“Phải làm ngay mới được chứ, bên mình nghĩ ra thì không sớm thì muộn bên họ cũng nghĩ ra thôi!” Nói rồi anh quay về phía cửa tiệm nói lớn. “Cửa tiệm để Yoohwan trông là được rồi. Junsu, Changmin với Thanh Thanh ra anh bảo!”

Đại loại kế hoạch sẽ là thế này, trước Mất Mèo trước giờ mỗi sáng sẽ có một dãy hàng nho nhỏ trước tiệm bán đồ uống cầm đi và ít bánh nướng, đến tầm trưa là dọn vào. Yoochun nói giờ Changmin và Thanh Thanh hãy ra khu công viên cuối phố nói chuyện với ban quản trị thử, xin họ cho mở một gian hàng bán cà phê đem đi vào mỗi buổi chiều tại đó. Còn Junsu thì đến khu đại học của mình hỏi thử xem bên trường có muốn thử dịch vụ giao cà phê tận nơi cho thầy cô không. Ngoài ra còn có các trái cây cùng tráng miệng ăn nhẹ, nếu đặt chung theo phần sẽ được giảm giá.

“Anh thích nghi cũng lẹ nhỉ?” Changmin nheo mắt nhìn Yoochun, rõ ràng là mười mười nghi ngờ.

“Nghe anh đi, lần này là không sai vào đâu được!” Anh cười ha hả cực kì hăm tãi, gạt trống xe rồi cứ thế đề ga.

Đến cuối cùng thì mọi nhân viên của Mất Mèo đều phải trợ ra nhìn ông chủ tùy ý muốn làm gì thì làm. Junsu không thèm có lấy một phản ứng, cứ thế mượn xe máy của Changmin lên trường đại học của mình.

Hôm đó kết thúc đại thành công. Yoochun dễ dàng thuyết phục được chuyện buôn bán với bên công ty của Yunho. Cũng một phần lý do là tại anh là con của chủ tịch. Nhưng vấn đề đó không quan trọng, nhân viên sau khi uống thử cà phê ở Mất Mèo đều rất hài lòng. Cứ coi như là có dùng thêm quyền trợ giúp từ người thân đi, nhưng ít nhất cái này cũng được công nhận.

Về phía Changmin cùng Thanh Thanh thì cần đích thân Yoochun lên nói chuyện và bàn vụ hợp đồng. Bên đại học của Junsu là chờ phản hồi từ giáo viên. Nhưng xem ra cả hai phía đều có ý ưng thuận cả.

Dĩ nhiên đạt được kết quả tốt như vậy, ông chủ Park lại được có mà nhăn răng ra cười suốt ngày. Cả quán Góc Cây bây giờ cũng chả còn mối bận tâm nữa.

“Bởi vậy mới nói là trời không phụ người hiền. Nếu như chuyến này thành công thì cứ thế mà đánh mạnh ra các trường học và công ty khác!”

Yoochun nói khi pha cà phê cho mọi người. Lúc này quán đã đóng cửa, toàn bộ nhân viên ngồi lại bên trong để cùng anh bàn về phần việc trong tháng tới.

“Nhưng như vậy vào tầm sáng và trưa sẽ rất bận ấy. Phải có người đi giao hàng nữa. Em với Changmin làm từ tám giờ sáng đến mười một giờ, đến bảy giờ tối tại em mới lên làm tiếp. Ca của anh Junsu thì bắt đầu từ năm giờ. Bình thường giờ chiều chỉ có anh Yoochun với Yoohwan thôi. giờ giao hàng thế này, toàn rơi vào buổi trưa, mình lấy người đâu ra?” Thanh Thanh vừa vào đã nhảy ngay vào vấn đề, nhìn ông chủ Park đây á ngại.

Trái ngược với sự lo lắng nơm nớp của toàn thể nhân viên, Yoochun vẫn cứ kiêu rãnh rồi cười hề hề, vừa kéo ghế ngồi vào chỗ vừa thông thả đáp. “Thì thuê thêm người thôi, kinh doanh phát đạt thì phải thuê thêm người, chuyện tốt chứ sao?”

Ngay sau đó mọi người im re, len lén trao đổi ánh mắt.

"Hầy, có gì thì nói, đừng có ra ký hiệu mờ ám, vô ích thôi!" Anh nói, thở dài.

"Nói? Nói cái gì mới được, nhân viên cái tiệm này bị anh quay như chong chóng mà còn hó hé cái gì nữa!" Như thường khi, mọi chuyện chỉ trích đều không thể bắt đầu nếu thiếu Junsu.

"Có cần gay gắt vật không? Chẳng phải mọi chuyện đều đang đi theo hướng tốt sao?" Yoochun nhăn mặt, lần này rõ ràng anh làm việc đàng hoàng cơ mà. Chẳng lẽ Junsu lại đem chuyện ghen tuông hồi sáng ra để lấn át việc công sao?

"Gay gắt? Ông chủ à, ông có biết là nhân viên của Mất Mèo này lên xuống theo tâm trạng của ông chủ không?" Junsu đập bàn một cái rầm. "Bình thường thì cứ tốt đi đâu thì đi, lúc về thì lại nằm ườn ra nói cái này nói cái kia. Lúc có quán ra cạnh tranh, nhân viên góp ý thì cứ cười nhăn nhở, đến lúc có chuyện thật thì không lo làm việc, bu lại một chỗ làm trò biến thái theo dõi người khác. Thành linh nổi hứng bất tử là quảng cho người ta một mớ việc, bỏ cả quán xá. Có ông chủ nào kiểu như vậy không?" Dù công hay tư thì cái này cũng quá lắm rồi.

"Ày, cậu là nhân viên còn yêu quý Mất Mèo như vậy, chẳng lẽ người làm ông chủ như tôi không muốn bảo vệ nó? Tất cả những việc tôi làm, người ta không hiểu tôi cũng không quan tâm nhưng cả Junsu mà cũng không hiểu sao?"

Yoochun vừa dứt câu thì Junsu đơ cả ra, năm giây sau mặt cậu đỏ bừng lên rồi nghiêng rằng nói lớn.

"Ai... ai phải hiểu cho anh cơ chứ??? Đừng có nói chuyện vớ vẩn!!"

"Anh... anh Junsu à, bình tĩnh!" Yoochun kéo tay của Junsu khi thấy cậu đứng bật dậy.

"Junsu, không phải cậu không nói, thì cũng không đồng nghĩa là tôi không hiểu đâu. Chẳng phải cậu rất thích..."

"Không được nói nữa!!!"

Junsu tức khí đẩy ghế bỏ về. Thẳng thừng một mạch chẳng thèm quay lại. Giờ thì Yoochun giận thật rồi đấy.

## 32. Chương 21-4: [ngoại Truyện 3] Yêu Nhau Chẳng Ngại Đường Xa (4)

"Tôi sẽ nói Junsu nghỉ làm ở Mất Mèo!"

Buổi sáng hôm sau Jaejoong gọi điện thông báo một cách lạnh lẽo cho Yoochun. Anh cũng không ngạc nhiên, bản thân vẫn còn rất giận vụ ngày hôm qua.

"Cũng được, cho tôi hai tuần để tìm người thay thế!"

"Tôi muốn nó nghỉ liền!"

"Hợp đồng lao động của cậu ấy không cho phép điều đó!"

"Giờ lại giở giọng ông chủ sao?" Jaejoong tức giận nói. "Gia đình tôi dạo này đang có chuyện. Còn nữa, anh có biết hôm qua về Junsu nó..."

Nói đến đây thì Jaejoong ngưng bật. Yoochun không cần đoán cũng biết Junsu-nó thế nào. Hai anh em nhà này, cảm tính y chang nhau.

"Một tuần? Không trả giá hơn nữa!"

Cuộc đối thoại tới đó thì đại ý là đã xong. Yoochun cúp máy, trong lòng chắc mẫm tầm chiều nay Yunho sẽ kéo qua tìm anh thôi. Không chịu nổi mấy người này, ở bên nhau đâu phải ngày một ngày hai. Vậy mà hành động cứ như con nít.

Trên đời này, không có chuyện yêu đương nào nhằm bằng chuyện yêu nhau mà cứ cà rồn làm khổ nhau. Yoochun ghét cái kiểu ta bà như vậy, gì chứ tình cảm một là một, hai là hai. Tới là phải tới bên luôn.

Bản thân anh cũng biết việc chấp nhận mình thích một người đàn ông là rất khó nhưng Junsu đang làm mọi chuyện rồi hơn khi cứ đùn đẩy như vậy.

Nếu cảm thấy mình không được thì nên tránh xa anh ra. Tránh xa, thật xa ngay từ buổi ban đầu. Nhưng không, cậu lại để mình cuốn vào. Đâm đầu đi làm ở Mắt Mèo để rồi ra sức hăm hè anh nhằm che giấu tình cảm của mình.

Như vậy mà cũng chấp nhận được sao?

"Dĩ nhiên là không rồi!" Yoochun tự trả lời câu hỏi trong đầu mình, dụi điếu thuốc vào gạt tàn.

Một tuần này xem anh làm như thế nào.

Đi làm đúng giờ, tan ca đúng giờ. Mặt mũi tươi tỉnh, ăn uống bình thường, quan hệ đối ngoại đối nội tốt.

Một tuần này Yoochun đã làm như thế đó.

Thái độ này có thể coi là chuẩn mực của sự biết điều. Junsu vẫn không một lần đoái hoài gì đến anh. Con người này xem ra cũng biết cách giận lắm.

Mấy ngày nay Yunho cứ qua lèm bèm riết mỗi khi có dịp. Chủ yếu là về những vấn đề mà anh bỏ ngoài tai.

"Mày quyết định cho Junsu thôi việc thiệt hả?"

Chẳng hạn như câu hỏi vừa rồi. "Ừ, mày hỏi câu này từ đầu tuần đến giờ rồi!" Yoochun đáp, ung dung đứng lau ly.

"Nghỉ làm rồi là không gặp nhau nữa đâu đó nha!" Yunho nhấn mạnh thêm một lần nữa.

"Thì sao?"

"Thì muôn đời cách biệt chứ sao!" Yunho vẫn chưa bỏ cuộc.

"Nghỉ làm bộ đóng phim sao mà cường điệu quá vậy. Không gặp thì chịu chứ biết sao giờ!"

Yunho nhăn mặt, dòm vẻ thờ ơ bất hợp tác của Yoochun. Cuối cùng cũng chịu không nổi mà vào thẳng vấn đề. "Bộ mày không thích Junsu nữa hả?"

"Thích, thích chứ sao không. Thích dữ dội, thích gần chết luôn, dòm nè, trán tao nó muốn viết luôn hai chữ Junsu trên đó rồi thấy không!" Yoochun vuốt phần tóc mái lên để lộ cái trán cao, chìa ra cho bạn coi. "Vấn đề là Junsu hổng có thích tao nên chịu thôi!"

"Sao hôm bữa ở lễ hội trường mày tự tin vụ này lắm mà. Còn nói Junsu cứng đầu nên mới không..."

"Thôi thôi, tao nói gì tao quên hết trơn, mất trí nhớ rồi. Mày làm ơn hỏi vụ khác giùm đi. Bộ tao với mày chỉ có nhiêu đó chuyện hả?"

"Không phải..."

"Vậy thì nói chuyện khác!"

"Nhưng Jaejoong..."

"Tao tính tiền ly cà phê gấp đôi giờ à!"

"Thằng này... Yoochun! Khoan, đứng đó Yoochun! Mày đi đâu vậy?"

"Khách kêu!"

Yunho là người trước giờ không mồm mép, dĩ nhiên là cãi không lại Yoochun rồi. Nhưng vợ thằng này thì khác, hung dữ thấy ớn. Sau hôm bữa gọi điện xin nghỉ việc dẫn mặt anh xong, Jaejoong vẫn còn uất ức lắm, mấy lần đi ngang qua Mắt Mèo rồi chạy thẳng vào ngõ ghé vô Gốc Cây uống.

Dĩ nhiên là Yoochun thấy hết chứ, thấy rõ ràng từng cử động một. Nhưng anh không chấp, trò con nít này như mèo cào, còn không đủ thấy ngứa.

Dù ai làm gì đi nữa, chỉ cần không phải là Junsu thì không tài nào tác động đến anh được. Lâu lắm rồi, à không, phải gọi là lần đầu tiên, anh thấy mình nghiêm túc với một mối quan hệ.

Cho dù sau này Junsu có nghĩ làm đi chẳng nữa, đâu có nghĩa là Yoochun không được quyền đến tìm cậu. Có khi ít đụng mặt anh một chút, cậu sẽ dằn lại, dễ chiều hơn thì sao. Như vậy cơ hội của anh càng cao.

Đến khi Yunho ra về, Mất Mèo chuẩn bị đóng cửa thì Yoohwan nhờ anh ngồi xuống nói chuyện một chút.

"Hôm qua bạn em có gọi điện nói là nó ô-kê lịch làm việc rồi, có thể bắt đầu từ ngày nào cũng được!"

"Ồ!" Yoochun phản ứng đúng một câu rồi thôi.

"Anh, mình sẽ thuê bạn em thật à?" Yoohwan mãi một lúc sau thấy anh mình cứ dằn mặt ra thì sốt ruột hỏi.

"Ừ!" Yoochun không ngần ngại khẳng định.

"Vậy anh sẽ từ bỏ luôn phải không?" Yoohwan hỏi nốt câu trọng tâm.

"Từ bỏ? Từ bỏ gì?" Yoochun không hiểu lắm.

Yoohwan nhướn nhướn mắt làm dấu. Anh vẫn không hiểu. Cuối cùng cậu phải nói toẹt ra. "Anh Junsu ấy?"

"Chết anh mày cũng không bỏ!" Yoochun thở dài đáp, lại đến nữa hay sao. "Yunho vừa làm cho anh một mớ rồi, thật sự anh không muốn nói thêm gì về vấn đề này nữa đâu Yoohwan!"

"Thật ra em cũng chẳng phải là khuyên nhủ gì đâu. Anh hai có nghe ai bao giờ cơ chứ!" Yoohwan nhanh chóng dội một gáo nước lạnh. Cả gia đình anh cũng không ai thêm bênh anh thì phải. "Junsu cũng có kể với em một vài chuyện về gia đình, em nghĩ là anh nên nghe. Không phải anh ấy muốn câu gắt hoài đâu!"

Yoochun không hề nghĩ giây phút như vậy sẽ đến, nên cũng chẳng chuẩn bị chút tâm lý gì cả. "Hử?"

"Anh biết là ba mẹ của anh Junsu và anh Jaejoong đều ở bên nước ngoài hết. Từ nhỏ hai anh em đã phải dựa vào nhau mà sống. Anh Junsu lại là người rất tự lập nên thường lo rất nhiều việc trong nhà!" Yoohwan từ từ nói, hai tay đan vào nhau để lên bàn. "Anh ấy còn nói là anh ấy nghĩ anh Jaejoong hình như là không thích con gái, nhưng mà anh không dám hỏi!"

Khoan đã... Yoochun lơ mơ đoán ra được vấn đề rồi.

"Anh hai nghĩ đi, gia đình chỉ có hai thằng con trai. Đứa lớn đã như vậy, phận làm con, làm sao anh Junsu có thể nghĩ đến chuyện chấp nhận anh được?"

"Bây giờ dù có thích anh thế nào đi chẳng nữa, cũng là không được. Mà nếu đã biết là không được thôi thì nên giữ khoảng cách một chút. Anh thấy đúng không?"

"Chẳng đúng chỗ nào cả!" Yoochun đáp ngay lập tức, phá tan nát cuộc trò chuyện tâm lý.

"Anh hai! Em đang nói nghiêm túc mà!" Yoohwan kêu lên, vẻ mặt sắp mếu tới nơi.

"Anh mày cũng đang nghiêm túc đây!" Anh lặp lại, vẫn không chịu hiểu chuyện, tiếp tục hăng hái kết tội. "Chỉ cần cậu ta nói ra, anh sẽ từ bỏ ngay, buông tha cho cậu ta ngay lập tức. Cốt lõi vấn đề cũng là do Junsu cứng đầu không thừa nhận thôi!"

"Tất cả đều là tại cậu ta cả!"

Đổ thừa nhau à, trò này Yoochun giỏi từ tận ngày còn mẫu giáo. Cậu Kim Junsu đó chưa xong với anh đâu.

---o0o---

Kết thúc của Yoochun chính xác là ở cửa nhà họ Kim, tay ấn chuông ầm ỹ. Tự nhiên cảm giác có người cũng đã trải qua cảnh này rồi, ai thế nhỉ?

"Rồi rồi, ra liền!"

Tiếng nói vọng lại trả lời, và cánh cửa đẩy vào để lộ ra... Yunho đang ở bên trong.

"Sao mày lại ở đây?" Yoochun nhăn mặt hỏi.

"Tao mới phải hỏi câu đó. Tao qua nhà người yêu tao. Sao mày lại ở đây?"

"Bộ mình mày có người yêu hả?" Yoochun nói rồi dùng tay tìm cách đẩy cái thân hình bồ tượng của Yunho qua một bên, nhón chân dòm vào trong. Jaejoong đang đứng ở hành lang nghe điện thoại. "Mày tránh ra coi, tao vào tìm Junsu!"

"Mày công nhận linh thật. Lúc nào không nên xuất hiện là có mặt mày ngay lập tức. Hôm khác đi, hôm nay không được!" Yunho nói khi lấy tay chụp lên mặt Yoochun đẩy ra.

"À ha, tao biết ngay mà!" Yoochun đáp, dùng sức tháo tay của bạn mình. "Yunho, để tao vô, chuyện này không đùa đâu!"

"Jaejoong lúc xin nghỉ phép cho Junsu cũng nói bận việc gia đình rồi, chính là lúc này nè! Mai rồi mày hãy đến!" Yunho vẫn không chịu thua.

"Jaejoong, cậu mà không cho tôi vào, tôi sẽ nói cho Yunho nghe hết mọi chuyện xấu của cậu ngày đó. Không chừa cái nào!!" Yoochun rống lên khi đã quá bức bối với thằng bạn không biết phân nặng nhẹ, phản bội anh em. "Nói hết, không chừa một cái gì lại. Mọi điều cậu nói với tôi ở quầy bar\_\_"

"Anh có im cho người khác nghe điện thoại không??" Jaejoong từ trong nhà giận dữ hét vọng ra.

"Nè! Tôi cần nói chuyện với Junsu!!"

"Hai người chẳng còn có quan hệ gì để mà nói nữa hết!!"

"Không quan tâm!! Junsu!!" Yoochun hét âm lên, không cần biết mắt mặt hay không nữa.

"Yoochun à, mày đừng có\_\_" Yunho tìm cách giữ anh lại.

"Junsu!!"

"Junsu không có nhà! Đã bảo anh về đi cơ mà!!"

"Junsu!!!!"

"Mấy người làm cái trò gì vậy???"

Cảnh tượng hỗn độn dừng lại khi Junsu xuất hiện, đứng ở trong nhà nhìn ra, mặt đỏ ửng lên vì giận.

"Ba người ai cũng lớn to xác rồi mà đi cãi nhau la làng như con nít hỏi coi có ra thể thống gì không?!"

Lần này thì cả đám chết chắc!

"Jun... Junsu à!" Jaejoong vội vàng cúp điện thoại, lúng túng liếc nhìn Yunho rồi chuyển giọng nhỏ nhẹ. "Không có gì đâu, tụi anh cần bàn một chút chuyện thôi. Giờ anh, Yunho với Yoochun sẽ ra chỗ khác bàn ha\_\_"

"Anh hai đứng yên đó!" Junsu nheo mắt nói, hai tay khoanh lại trước ngực. "Anh không đi đâu hết! Làm ơn giải thích rõ cho em hiểu (là) "bận chuyện gia đình" ở đây là chuyện gì? Nhà mình có chuyện gì bận? Và em nói với anh là xin nghỉ hộ em một thời gian ở Mắt Mèo, em không nhớ là nói xin nghỉ luôn!"

"Em... em nghe này giờ hả?" Yoochun thấy nét mặt Jaejoong chuyển qua tái xanh, rõ ràng là đang có chuyện mờ ám. Và đúng như anh nghĩ, Yunho thở dài một cái.

"Mấy người la to như vậy, cả khu này còn nghe thấy!" Junsu đảo mắt, tránh không dòm Yoochun. "Giờ anh hai nói nghe xem nhà mình có chuyện gì?"

Sau đó là một sự im lặng đến đáng sợ. Anh không hiểu gì hết nên càng không dám lên tiếng bậy bạ, cứ để anh em nhà này xử lý với nhau trước đã.

"Thật ra thì cũng không có gì\_\_"

"Anh hai!!" Junsu cắt ngang khi thấy Jaejoong lấp lửng. "Không có nói dối! Anh biết rồi em cũng sẽ gọi cho mẹ để kiểm chứng thôi mà!"

"Nhưng mà..." Jaejoong ngừng bật khi nhận được cái nhìn nghiêm khắc từ phía Junsu. Cậu đành tiu nghỉu nói. "Mẹ có em bé rồi!"

Chuyện này quả nhiên là không ngờ trước được. "Hả?" Yoochun và Junsu đồng thanh.

"Tuần trước mẹ vừa báo anh, nhưng do lớn tuổi rồi nên không biết là có giữ đứa bé hay không, bác sĩ bảo để một tuần theo dõi coi thế nào rồi quyết định..."

"Vậy là lúc này mẹ gọi để báo phải không?" Junsu hỏi.

"Ừ..."

"Vậy là chúng ta có em hay không?"

"Có, chúng ta sắp có em."

À, ra là thế. Ra là lo Junsu sẽ tiến đến với anh vì tin đó chứ gì. Yoochun liếc Yunho một cái, ý nói "tao xử mày sau", sau đó hướng nhìn Jaejoong miệng cười đắc chí. Giờ thì ông trời cũng giúp anh nhé.

"Chuyện đó thì tốt chứ sao? Có gì mà anh phải giấu?" Junsu mỉm cười đáp, vẫn làm lơ Yoochun. "Em sẽ gọi cho mẹ để nói chuyện, có lẽ mẹ với ba nên về Việt Nam một thời gian để mình tiện chăm sóc. Tuổi này mang thai cực lắm!" Nói rồi cậu quay lưng bỏ vào trong.

Jaejoong thấy thế thì cũng đi theo.

"Junsu! Khoan đã!" Yoochun nói khi thấy hình như chẳng ai để tâm đến sự tồn tại của anh hết. "Mình cần nói chuyện!"

Con người của anh từ trước đến giờ vì luôn bỏ cuộc nửa chừng nên chưa thật sự đạt được thứ mình muốn bao giờ. Vì thấy nhàm chán, nên ngừng theo đuổi. Vì thấy mệt mỏi, nên thôi hoài công cố gắng. Cuối cùng thì trắng tay.

Nhưng vì Junsu, vì gặp được Junsu, anh không muốn như vậy nữa. Yoochun muốn được cậu nhìn nhận. Dẫu cho có bị từ chối, anh vẫn muốn thử đến cùng.

"Nói gì?" Junsu đáp cộc lốc, không quay lưng lại.

"Chuyện anh với em!"

Yunho chụp tay của Yoochun ám chỉ nên dừng lại. Anh dòm bạn, cười cười. Những người như anh, càng cười là càng không làm theo ý người khác.

"Anh nghĩ em là một nhân viên rất tuyệt vời. Mất Mèo mất đi em thì không được rồi. Em nghĩ sao nếu nể tình ông chủ như anh mà ở lại?"

"Nè..." Jaejoong tính xen vào nhưng bị Yoochun quay sang làm dấu "suyt" rồi nhanh chóng nói tiếp.

"Bấy lâu nay anh làm phiền em rất nhiều, nhưng em vẫn hoàn thành tốt mọi nhiệm vụ của mình. Chúng ta lúc nào cũng cãi nhau, đó là chuyện bình thường thôi, chẳng lẽ lần này lại vì tí xiu chuyện mà anh phải mất một nhân viên như em!"

"Vì vậy... Anh nghĩ chúng ta nên nói chuyện!"

"Anh..." Junsu nói để rồi sau đó im lặng. Cả bốn người đứng yên không ai nói gì, không khí chột đâm ra cực kỳ ngột ngạt.

Cuối cùng, Yunho vỗ vào vai Yoochun một cái, ý bảo anh muốn làm gì thì làm, sau đó kéo tay Jaejoong ra khỏi nhà. Cánh cửa đóng lại sau lưng trả cho anh cùng Junsu khoảng không gian riêng tư nghiêm túc hiếm có.

Hai tay của cậu thả xuống, nắm chặt lại, hình như còn hơi run run nữa. Yoochun nhìn thôi cũng đủ biết là cậu đang suy nghĩ căng thẳng thế nào. Tiến lại gần, anh đặt hai tay mình lên vai của Junsu và cảm nhận được một cơn rung mình nhẹ.

"Em có suy nghĩ về tình cảm của anh mà phải không?" Yoochun nhỏ nhẹ hỏi. "Anh có nghe Yoohwan nói. Anh biết với em gia đình là quan trọng nhất, chấp nhận một thằng đàn ông như anh là điều không thể. Nhưng chẳng phải mọi chuyện sẽ kết thúc trong hồi tiếc nếu như chúng ta thậm chí còn không nói rõ cho nhau biết cảm giác của mình với đối phương sao?"

"..."

"Junsu à, anh thật sự nghiêm túc với em. Và em cũng biết rõ là hai chữ "nghiêm túc" với anh nó hiếm hoi thế nào. Nhưng khi anh nói như vậy thì anh sẽ không thay đổi đâu."

"..."

"Em... Em cảm thấy thế nào?"

"..."

"..."

"..."

"Em vẫn không chấp nhận được phải không?" Yoochun nói khi từ từ bỏ hai tay khỏi người Junsu, cảm giác bị cự tuyệt thì lúc nào cũng giống nhau. Càng im lặng càng bứt rứt xót xa.

"Dù sao thì anh vẫn mong em tiếp tục làm việc ở Mắt Mèo, em là một nhân viên tốt. Anh... Ít nhất thì chúng ta cũng có thể làm bạn!"

Vẫn không có tiếng trả lời. Yoochun không nghĩ là mình nói gì hơn được nữa. Đến lúc phải ra về rồi.

Chính là khi anh vừa quay lưng đi được hai bước thì bị một lực đẩy tới từ phía sau đánh ụp tới, ngã thẳng xuống sàn nhà.

Mặt của anh đập phải nền đá, còn đầu vể đẹp trai nữa. Yoochun ngóc dậy tính mắng cho Junsu một trận vì dám mưu sát người vừa bị thất tình thì nhận ra lưng mình rất nặng.

Dĩ nhiên là nặng, Junsu đang nằm trên trên, hai tay vòng quanh eo anh ôm cứng ngực.

"Nè... Junsu..."

"Yoochun khùng!"

"Hả?"

"Đồ điên! Biến thái! Dê xôm! Sở Khanh!"

"Nè..."

"Khùng! Ngốc! Không có lý lẽ! Suy nghĩ bệnh hoạn!"

"..."

"Công tử lỏng lẻo! Ông chủ không có trách nhiệm! Ăn hiếp nhân viên cấp dưới! Không nói lý lẽ!"

Ai mới là người không nói lý lẽ? Chửi một tràng như vậy...

"Đồ công tử bột này, ai muốn làm bạn với anh! Đi chết đi!"

"Bị thương về tâm hồn lẫn thể xác như thế này thì không chết cũng lạ!" Yoochun đáp, dùng một tay ôm lấy mũi, chắc là tiêu luôn rồi. Từ từ xoay người lại, anh nhận ra Junsu đang úp mặt vào lưng anh, hai tai đỏ lét.

"Tôi bị gì mà lại chọn người như anh!" Junsu nói câu này rất nhỏ. "Chắc chắn là bị mù rồi!"

"Hả?" Yoochun khựng lại trong vòng mười giây, gần như không thở. Tổ tình kiểu gì vậy? "Em nói to lên được không? Anh chẳng nghe gì hết!"

Junsu im lặng, càng dúi sát mặt vào lưng anh hơn. Nói thật là cậu cũng không có nhẹ, làm một cú quá mạng rồi tổ tình thế này thì anh thiệt quá.

”Junsu à, chúng ta đổi vị trí được không? Em xuống dưới sẽ tiện hơn đó! Ái!!” Junsu cắn thẳng một phát lên lưng anh.

”Nè! Không dùng răng\_\_ Ái!! Anh cũng biết cắn đó, ái da!! Junsu!!”

”Anh đã nói là đau mà! Đừng có cắn!!”

...

Mãi về sau này, khi đã ở cùng nhau vài năm rồi, Junsu mới mở miệng nói với anh ba từ quan trọng đó. Vào lúc Yoochun đang pha cà phê và lảm nhảm về chuyện thêm chi nhánh mới cho Mắt Mèo. Kết quả hôm đó bề mặt một bình pha cà phê với hai cái tách.

Đoạn đường anh và cậu đi, có thể luôn dài, vòng vèo hơn những người khác. Nhưng vì yêu nên không cảm thấy ngại. Người ta có nhìn và chê bai đôi tình nhân kì quái, ngốc nghếch, nhưng vì yêu nên không cảm thấy phiền.

Yoochun và Junsu đều nghĩ như vậy.

Chắc chắn, sẽ còn kể với bạn, vào một ngày đẹp trời nào đó.

### 33. Chương 22: Ngoại Truyện 4: Biết Người Biết Ta

Mọi chuyện lộn xộn trong khu phố hình như đều bắt đầu từ Mắt Mèo. Thanh Thanh nhận ra điều này sau hai tháng làm việc tại đây.

Dấu hiệu đầu tiên đó chính là ông chủ, cô không biết phải nhận xét thế nào cả. Sếp (có thể tạm cho) là một người tốt. Tuy tính tình hơi nặng nề một tẹo, nhưng cách đối xử với nhân viên thì rất tốt. Ngoại trừ việc hay đi chọc phá anh Junsu ra, chưa thấy sếp mắng chửi, hăm hè ai bao giờ.

Theo như Thanh Thanh thì đó cũng là một dạng dịu dàng.

Dấu hiệu thứ hai nữa chính là chuyện Mắt Mèo có rất nhiều điều thú vị. Phần thiết kế ý tưởng ban đầu rất giống một bộ phim Hàn Quốc, nhưng sau đó một thời gian thì sếp đã thay đổi rất nhiều theo ý thích của mình.

Phần lầu trên được thiết kế lại, ban công làm một vườn hoa mini với dàn leo phủ kín phía trên tạo bóng râm. Chưa kể kinh doanh còn bày thêm các dịch vụ giao hàng cho các công ty, trường học.

Làm ăn buôn bán ngày càng phát đạt, công việc cũng nhiều hơn. Trước mắt, quán phải tuyển thêm hai đến ba nhân viên mới.

Thanh Thanh sẽ không thấy gì là khó khăn, nếu như sếp không mỗi ngày đưa ra vài điều kiện vô lý.

Như mấy tháng trước có quán cà phê ra cạnh tranh với Mắt Mèo, sếp ngay lập tức bày đủ trò, thậm chí đảo tung cả giờ giấc của nhân viên. Chưa kể còn gây ra một trận cãi nhau rất to với anh Junsu, tưởng hai người đã không thể làm việc chung nữa. Ai ngờ một tuần sau lại thấy anh Junsu tươi tắn đi làm lại, thậm chí còn vui vẻ rạng rỡ hơn gấp bội. Sếp đúng là người biết cách dàn xếp.

”Em đã bị lừa rồi Thanh Thanh à!” Changmin nói sau khi nghe cô đưa ra những nhận xét trên.

”Sao?”

”Thứ nhất, em đừng gọi anh ta là sếp, đặt lòng tin nhầm người rồi. Thứ hai, mọi chuyện đều là do anh Yoochun gây ra, dĩ nhiên anh ta phải là người dọn dẹp rồi. Em khỏi khen làm gì!” Changmin đưa ra hàng loạt lý lẽ khi đang quét sàn nhà. Ngay cạnh đó là Thanh Thanh đang thu dọn ly tách từ phần bàn khách vừa rời khỏi.

”Thật ra em thấy Mắt Mèo lớn mạnh như thế này chẳng phải cũng là do anh Yoochun biết cách kinh doanh sao? Dù hơi phiền phức ồn ào một chút, nhưng anh ấy chưa làm em, anh, anh Junsu, hay anh Yunho thất vọng bao giờ!”

Cô nói, cảm thấy những điều trên đều là lý lẽ thật lòng. Changmin là người thông minh, nhưng đôi khi không tự nhận thức được tính cách của mình. Nói không tin tưởng Yoochun, nhưng vẫn chấp nhận cùng Thanh Thanh làm việc tại Mắt Mèo. Thậm chí còn rất hiểu ý sếp nữa.

“Nên nói em là người ngây thơ hay ngớ ngẩn đây!” Changmin cảm thán, đưa tay xoa đầu Thanh Thanh, miệng thở dài. “Cô bé ngoan~”

“Anh đừng làm thái độ như kiểu em đã bị hại vậy chứ!” Thanh Thanh nhăn mặt kêu lên, nắm tay Changmin gạt ra. Có thể loại bạn trai kỳ cục vậy sao.

“Chẳng lẽ em không nhận ra mọi rắc rối trong cái quận này đều tụ lại ở Mắt Mèo sao? Anh thật chẳng hiểu em nghĩ gì!”

Changmin nhún vai, hốt đồng lá khô cùng rác bẩn vào cái xô rồi đi đến thùng rác lớn ngoài cửa tiệm bỏ vào. Ai nói Thanh Thanh không-nhận-ra? Để làm người yêu của ông cụ non như Changmin, cô không thể nào không-nhận-ra được.

Nhưng Mắt Mèo chẳng phải cũng là nơi vui vẻ náo nhiệt nhất cái quận này luôn sao? Cuộc sống phải có thử thách, sống gió để rồi giải quyết được nó thì mới thú vị chứ.

Hoặc ít ra là Thanh Thanh nghĩ như vậy.

Đó là cho đến khi ông sếp không-bao-giờ-chịu-yên-phận bày thêm trò.

“Chỉ tuyển thêm nhân viên nữ?!” Bốn nhân viên cùng một lúc kêu lên.

Thanh Thanh tròn xoe mắt dòm bảng thông báo vừa được sếp in ra, chuẩn bị đem dán vào cửa.

[Tuyển hai nữ nhân viên phục vụ từ mười tám đến hai mươi lăm tuổi. Có ngoại hình và kỹ năng giao tiếp. Không nhận học sinh đang học cấp ba. Có khả năng văn nghệ và mắt thẩm mỹ.]

“Có khả năng văn nghệ và mắt thẩm mỹ?” Yoochun đứng cạnh Thanh Thanh nhăn mày hỏi, tưởng mình đọc lộn.

“Ừ, cái này quan trọng!” Sếp đáp.

“Nhân viên phục vụ thì cần quái gì khả năng văn nghệ với mắt thẩm mỹ?!” Cô quay qua nhìn Junsu, người vừa lên tiếng. Mặt mũi anh chàng vô cùng bất mãn.

“Sao không? Tối chủ nhật nào quán cũng tổ chức văn nghệ cây nhà lá vườn cơ mà, không biết ca hát thì làm thế nào được?”

“Thì phục vụ nước chứ sao!” Changmin đáp, thả dài cái thượt, vứt tờ giấy tuyển dụng như vứt rác bỏ đi. “Thuê nhân viên để phục vụ khách chứ để nhảy múa hát ca hội hè cho anh à. Thật là!” Nói rồi Changmin quay lưng, chuẩn bị bỏ đi, sau đó không quên quay lại nói một câu. “Em ở đây với Thanh Thanh là được rồi. Tuyển đến hai nữ, hơi bị đánh giá thấp em đấy!”

“Haha, Changmin lại nhạy cảm quá rồi!” Sếp cười phớt lờ, làm cô chẳng hiểu gì cả, hết quay qua dòm bạn trai rồi lại dòm ông chủ. “Quán toàn đàn ông thế này, có thêm nữ chẳng phải hay hơn sao?”

Ra là thế, chính là vì chuyện này sao? Thanh Thanh quay phắt về phía sếp. Sếp thật chu đáo, còn lo đến cả những điều này. Vậy mà bấy lâu cô tưởng ngoài chuyện suốt ngày ngồi cười hề hề và đề ra mớ chỉ đạo biến thái, sếp chẳng để tâm gì mấy.

“Nói tóm lại vẫn là không tin tưởng em chứ gì!” Changmin hừ mũi, sau đó phát hiện ra đôi mắt vô cùng hâm mộ của cô đang dành cho sếp thì ngay lập tức chêm thêm câu. “Một mình em lo đến mấy cô nàng phiền phức còn được!”

“Sao em lại phiền phức?” Thanh Thanh chưng hửng, trợn mắt dòm Changmin.

“Đi ra ngoài dọn bàn!” Nói rồi nắm tay cô kéo tọt ra ngoài. Thật chẳng có lý lẽ gì cả.

Ngoài Mắt Mèo ra, Thanh Thanh còn một địa điểm nữa thường xuyên lui tới. Đó là nhà của Changmin với anh Yunho.

Nói đến anh Yunho, cô chỉ có thể trầm trồ khen lấy khen để mà thôi. Anh ấy là anh trai của Changmin, cực kỳ đẹp trai, cao ráo, lại còn rất giỏi giang nữa. Hiện tại anh Yunho đang làm trưởng phòng tại một trong những công ty lớn nhất của thành phố, mặc dù anh ấy chỉ mới hai mươi bốn tuổi thôi.

Trước đây có một đạo Thanh Thanh hay hình dung bạch mã hoàng tử trong mấy câu chuyện cổ tích giống như anh Yunho vậy. Dĩ nhiên là không đời nào cô nói chuyện này với Changmin, thế nào nó cũng trở thành chuyện cười trong tuần cho coi.

Tuy rằng Changmin khác với anh trai mình rất nhiều, nhưng thỉnh thoảng Thanh Thanh lại thấy hai người giống nhau.

Chẳng hạn như khi anh Yunho có người yêu. Tuy rằng người đó là đàn ông nhưng rất xinh đẹp. Lần đầu tiên nhìn thấy cô ngỡ cả người, cứ mở to mắt dòm theo mãi. Sau đó Thanh Thanh luôn miệng khen không ngớt, chỉ có Changmin là mặt mũi bí xị như bánh đa thấm nước.

“Em thấy anh Jaejoong đó rất đẹp mà! Trường mình nhiều người theo anh ấy lắm!”

“Liên quan gì! Vẫn là đàn ông thôi. Suốt ngày xà xệch bên anh trai của người khác, nhìn sao cũng không ưa con mắt được!”

“Em tưởng anh không ưa ai là chả thèm bỏ người đó vào mắt chứ!”

Cô vừa dứt câu đã thấy Changmin quay sang ngó mình chằm chằm, cuối cùng thở dài một cái.

“Sao em cứ thích để ý thế! Thật là~”

“Thì đó là chuyện của anh mà, em phải quan tâm chứ!” Thanh Thanh cũng thật thà đáp, không ngờ dùng một phát làm Changmin đỏ mặt. “Anh mới thật-là ý, lúc đầu quen em chẳng phải anh hùng hổ lắm sao?”

Cô nói, nhớ lại hồi sau khi đón Changmin ở nhà ông bà ngoại, tự nhiên anh khi không đòi đi coi phim, ăn uống, công viên đủ các kiểu. Sau đó mặc kệ cô bất ngờ, tuần nào Changmin cũng lôi cô đi chơi. Lúc thì đi dạo, lúc thì mua đồ về nhà nấu ăn, lúc thì cà phê yên tĩnh.

Tới hơn một tháng sau Thanh Thanh mới bừng tỉnh, nhận ra mình như bị cho vào tròng, ngoan ngoãn làm theo Changmin mọi chuyện.

Thế là cô chịu không nổi, tới trước mặt anh hùng hồn tuyên bố là cô sẽ không để anh lôi kéo dễ dàng như vậy. Sao lại có chuyện Changmin cứ muốn làm gì là làm, phá hủy hết mấy cái lịch trình của cô cơ chứ. Thanh Thanh cũng là một thiếu nữ cần có khoảng không gian riêng cơ mà, sao lại\_\_

“Chẳng phải chúng ta đang hẹn hò sao?”

Changmin chỉ ngẩn ngơ đáp như vậy, và mọi ý chí đang sôi sục trong cô tắt ngấm. Chúng ta đang hẹn hò sao? Cái này phải để Thanh Thanh hỏi mới đúng. Chúng ta hẹn hò hồi nào? Trong suốt khoảng thời gian qua Changmin còn chưa nói được lời bày tỏ tình cảm với cô nữa thì nói chi là hẹn với chả hò.

“Chứ cả tháng qua không phải hẹn hò thì gọi là gì?”

Câu tuyên bố làm Thanh Thanh gần như chết lặng, cô kiểm đi kiểm lại. Thôi chết rồi, đó chính là hẹn hò chứ là gì. Cô đã bị biến thành bạn gái của người khác mà không hề hay biết, hẹn hò cả tháng mà cũng không hề biết là mình đang-hẹn-hò.

Thật chẳng khác nào bản thân đã bị lừa cả. Vi phạm quyền công dân trầm trọng. Cái này có đem đi kiện được không nhỉ?

“Cái này anh đồng em thuận, chúng ta bắt đầu một mối quan hệ bình đẳng và yêu thương lẫn nhau. Không nên câu nệ tiểu tiết làm gì!”

“Đừng có nói cái kiểu dễ nghe như vậy. Mà từ khi nào ‘cậu’ lên làm ‘anh’ vậy?”

“Chứ em muốn chúng ta cặp bồ vẫn gọi nhau bằng cậu-tớ sao?”

“Vừa mới nói quan hệ bình đẳng, không nên câu nệ tiểu tiết còn gì?”

“Cái quan trọng là yêu thương lẫn nhau. Lời nói chỉ là hình thức. Tầm lòng mới là trên hết. Cả hai chúng ta đều hiểu lòng nhau mà!”

“Anh chủ yếu là muốn em tự nguyện làm bạn gái anh mà không cần phải tốn công sức tỏ tình chứ gì? Sao lại có chuyện tình yêu lạ lùng như thế này?”

Hai người nói qua nói lại như vậy đến cuối buổi, kết quả Thanh Thanh vẫn phải tiếp tục quá trình hẹn hò không bàn cãi. Lúc ấy cả tẹo hối lỗi Changmin còn không có, bây giờ vì một câu nói của cô mà đổ mặt, quả nhiên là lạ đời.

“Chuyện yêu đương sống nhẵn như em với anh mà còn có thể thì em nghĩ anh nên mau chóng chấp nhận anh Jaejoong đi. Như anh đã chấp nhận làm ở Mắt Mèo với em ấy!”

“Sao em nói chuyện chẳng liên quan gì vậy?” Changmin nói rồi nằm dài ra ghế sofa, đầu gối lên đùi cô.

“Liên quan chứ sao không? Chẳng phải anh luôn cảm rằm sếp nhưng vẫn rất quý anh ấy sao?” Thanh Thanh đảo mắt, thò tay vào bịch khoai tây chiên trên tay của anh.

“Gen nhà anh có phản ứng tương thích với gen nhà họ Park. Em có thể lấy ví dụ là anh chơi thân với Yoohwan chẳng hạn. Đây là vấn đề thuộc phạm trù tự nhiên, anh không thể chống lại được!” Changmin cười méch môi.

Lúc nào người này cũng đưa ra một mớ lý thuyết thật dài dòng, không ai hiểu, để diễn đạt một chuyện vốn rất đơn giản nhằm nhiều sự. Còn lâu Thanh Thanh mới bị lừa.

“Chuyện vô lý như vậy mà anh cũng nói được sao? Em thấy anh rất thích anh Jaejoong thì có!” Cô kết lại, Changmin nằm xém sặc. “Đừng chối, không sớm thì muộn anh cũng sẽ phải ưng thôi. Gen nhà anh có phản ứng tương thích với anh Jaejoong mà!”

“Em bắt buộc phải chống lại anh sao?”

“Đúng quá còn gì. Mọi người đều đã hạnh phúc rồi, anh để cho thiên hạ thái bình đi!”

“Em lại học theo thói bao đồng của anh Yoochun đó hả?” Changmin nhăn mặt, vẫn chưa chịu ngồi dậy.

“Em nói lý lẽ thôi!” Cô nhún vai, khẽ vuốt tóc bạn trai. “Anh không cảm thấy bây giờ mọi chuyện đều rất tốt à?”

“Thế nào?”

“Anh Yunho cuối cùng đã tìm được người anh ấy thật lòng yêu thương. Chẳng phải từng có lúc anh lo rằng anh ấy sẽ suốt đời sống như khúc gỗ sao? Bây giờ thì không cần nữa rồi. Tính cách của anh Yunho và anh Jaejoong tuy trái ngược, nhưng kết hợp bù trừ cho nhau, như vậy càng tốt hơn.”

Chúng ta cũng đã tìm được một công việc tuyệt vời. Ông chủ thì chẳng bao giờ la mắng, lại có thể thường xuyên gặp gỡ bạn bè, người thân. Ai nấy đều vui vẻ. Một cuộc sống như hiện tại không phải ai cũng có đâu!”

Thanh Thanh im lặng quan sát thái độ của Changmin sau đó. Cô thật sự muốn biết anh sẽ phản ứng như thế nào. Tất cả những lời trên đều xuất phát từ trong đáy lòng cô. Nếu như ‘kết thúc hạnh phúc’ có chọn một điểm dừng thì đây ắt hẳn là giờ khắc thích hợp nhất rồi.

“Đúng là chẳng cãi lại em!” Changmin nói sau một khoảng rất lâu, vươn vai ngáp dài, nét mặt thật thư giãn thoải mái. “Em yên tâm đi, mọi chuyện rồi cũng sẽ đi theo đúng quỹ đạo của nó thôi.”

“Vậy là anh ủng hộ rồi nhỉ?”

“...”

“Changmin à?”

“...”

“Nè, Changmin à!”

“...”

“Anh đừng có ngủ, đây là đuôi của em mà!”

“...”

“Changmin!”

“...”

“...”

Ngoại truyện 4 - Hết.

### 34. Chương 23-1: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (1)

Cúp điện nói sao cũng là chuyện không tốt.

Mắt Mèo cúp điện còn chán chê hơn, cả dàn nhân viên ra ngoài hiên ngồi quạt ruồi, hưởng chút gió mùa hè. Bởi vậy chuyện mua máy phát điện rất quan trọng, chỉ có điều ít người hiểu được điều này.

“Cúp điện là chuyện nhà nhà, người người, cả khu phố này chịu. Ai bảo cậu ra quán cà phê của người ta để rồi cay cú hả?”

Yoochun nhăn nhó nói, dùng kẹp xước vén ngược hết tóc mái của mình ra sau, người vận chiếc áo ba lỗ màu trắng, tạp dề đen buộc ngang thắt lưng.

“Ra đây là để tránh nóng. Quán cà phê kiểu gì mà máy phát điện cũng chẳng có, ông chủ như anh không sớm thì muộn cũng sẽ đổ đốn thôi!”

“Nè, ngồi trong quán người ta rung đùi uống nước mà còn chửi bới om sòm vậy hả??” Yoochun hung hăng cãi lại, chống nạnh lên hông.

“Ra uống ly nước mấy chục ngàn, máy lạnh không có, thái độ phục vụ thì không ra gì. Cái quán này lạ đời chưa!”

“Ồ hay... Cái người này...”

“Thôi, Yoochun! Thôi mà~” Trước khi Yoochun kịp nổi khùng lên thì Yunho vô ngăn lại. Jaejoong khịt mũi quay đi, không thèm đôi co nữa.

Nhưng chủ quán vẫn chưa bỏ cuộc, nhướn mày quay sang quát bạn mình. “Thái độ như vậy là sao! Yunho, mày coi lại bờ mày đi nha!!”

“Coi lại anh thì có!”

Jaejoong nói thêm một câu rồi đứng dậy, vươn vai vài cái rồi lấy tay quạt cho mát. Mùa hè đã nóng lại còn cúp điện liên miên. Không sớm thì muộn, cậu cũng thành cá khô cho mà xem.

Dĩ nhiên trời đã nóng rồi, đi gây lộn chỉ sinh thêm khó chịu mà thôi. Nhưng Jaejoong thể nào cũng không nhìn vừa mắt ông chủ Park của quán cà phê Mắt Mèo được.

Đúng vậy, không-sao-vừa-mắt được.

Bạn bè nghĩa là phải biết tương trợ, giúp đỡ lẫn nhau khi cần thiết. Đó chính xác là tôn chỉ mà Yoochun luôn đi ngược lại. Chuyện tốt không bao giờ thấy, chuyện xấu thì phải góp mặt cho bằng được.

Ví dụ như, khi biết Yunho là người mà Jaejoong cậu đây thầm quý mến suốt bấy lâu thì thay vì đứng ra giúp đỡ lại bày ra đủ chuyện tai quái, làm lộn tung phèo hết mọi dự định của cậu. Mà thôi, chuyện đó cũng chẳng đáng là gì. Tất cả mọi chuyện đều không đáng là gì so với chuyện con người này dám ra tay với Junsu.

Cuộc đời làm người hai mươi hai năm qua của Kim Jaejoong, quý trọng nhất chính là gia đình. Không đời nào cậu để em trai đi theo vết xe đổ của mình được.

“Thật ra anh thấy nó cũng không liên quan lắm!” Jaejoong giật mình khi nghe giọng của Yunho ngay sát bên cạnh.

“Anh làm em hết cả hồn!” Cậu thở dài một cái. “Chuyện em nhờ hôm qua anh đã hỏi chưa?”

“Vụ Yoochun với Junsu quen nhau ấy hả?” Yunho nhướn mày, quay đầu dòm ra sau lưng một cái rồi đáp. “Chưa, anh chả biết phải hỏi sao cả!”

“Là sao?” Jaejoong nhúm mày, tính tình anh-người-tốt của người yêu cậu lại trở dậy không cần thiết rồi.

“Chẳng phải đây là chuyện cá nhân sao em? Anh nghĩ Junsu cũng suy tính kỹ rồi mới... Em biết đó...”

Tối đây thì Yunho im luôn. Thật hết cách với mấy người này. Dĩ nhiên là Jaejoong tin em trai rồi, hoàn toàn tin tưởng. Cậu chỉ là không tin Yoochun thôi.

“Em vẫn thấy không ổn!” Jaejoong thành thật đáp, quay ra sau lưng nhìn toàn bộ nhân viên Mất Mèo đang ngồi tụ lại một bàn ngoài sân uống nước và ăn kem. Vì cúp điện nên quán để chế độ tự phục vụ. Đúng là kiểu quản lý kì dị.

Junsu vẫn tỏ thái độ bình thường, thật làm cho Jaejoong muốn phát rầu. Lúc này cậu cãi với Yoochun dữ dội như vậy, bình thường Junsu phải bay vào bênh Jaejoong và mắng cho ông chủ biến thái của mình một trận té tát rồi. Nhưng lần này thì không, người em trai đầu yêu chẳng có tí tẹo phản ứng nào. Thản nhiên ngồi uống nước mặc kệ anh hai cãi nhau thì cái.

Ba hôm trước tuyên bố mình sẽ đi làm lại ở Mất Mèo xong, thái độ của Junsu với Yoochun cũng thay đổi hẳn. Vẫn có bất mãn nhưng đi kèm theo đó là sự dịu dàng tiềm ẩn làm xém xịu Jaejoong tức chết.

Rõ ràng em trai của cậu đã bị hại. Với ai không với, sao lại là với Park Yoochun?

“Yunho, nếu bây giờ em nói tội mình tìm cách phá đám Yoochun với Junsu thì anh có thấy em quá đáng không?” Jaejoong nhìn anh thành thật hỏi.

“Em lên cơn gì vậy? Đừng bày trò nữa!” Yunho nhúm mày nhìn cậu, sau đó thêm một câu. “Em càng ngày càng giống Yoochun rồi đấy!”

“Đúng rồi, tính tốt học ba năm chưa xong, tính xấu học ba ngày đã hết. Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Chúng ta không nên chơi với Yoochun nữa. Anh mau vào trong nghỉ chơi anh ta đi, chúng ta dắt Junsu về!”

“Jaejoong, làm gì có chuyện em dùng vài câu thành ngữ là anh phải nghỉ chơi bạn thân nhất của mình! Hai chuyện này chẳng liên quan gì tới nhau cả!” Yunho thở dài, nắm tay người yêu dắt ra ngoài vỉa hè, xa khỏi chỗ cả bảy nhân viên Mất Mèo đang ngồi hóng tai nghe lén bọn anh. “Mà chúng ta đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn có chuyện nghỉ chơi hay sao. Em cứ nên để Junsu sống theo ý nó đi!”

“Trước giờ nó vẫn sống theo ý nó cơ mà, người bị quản thúc là em đây nè!” Jaejoong ai oán kêu lên, bắt đầu cảm thấy oan ức vì cả Yunho cũng không theo phe mình. “Giờ anh cũng bênh Yoochun phải không?”

Nói rồi cậu im lặng, không thèm nhìn anh nữa. Jaejoong thật sự không hề có ý định phớt lờ em trai mình cho một người anh chưa thể tin tưởng. Hơn nữa người đó là đàn ông. Hơn nữa người đó là Yoochun.

Yunho và Jaejoong đã yêu nhau rồi, và cậu có chết cũng sẽ không buông tha cho anh đâu. Vì vậy nhà chỉ còn Junsu thôi, dĩ nhiên không tính bé em yêu quý đang nằm trong bụng mẹ của cậu. Em còn nhỏ xịu, chưa ra đời, chưa nhìn thấy thế giới này, cậu không muốn lời trách nhiệm trút qua em. Nói cho cùng Junsu cũng là người tình cảm, dù bên ngoài luôn tỏ vẻ cứng rắn không bao giờ nhường bước nhưng bên trong thì lại dễ mềm lòng.

Mà rất có thể Yoochun là một trong những phút mềm lòng đó.

“Nếu như Junsu với Yoochun cũng cảm thấy vui vẻ như em với anh thì chẳng phải mọi chuyện đều tốt đẹp rồi sao?” Yunho nói khi cả hai đã im lặng một lúc lâu, đi dạo đến góc cuối phố đụng ngay tiệm cà phê Gốc Cây. “Mọi người đang hạnh phúc mãi ngàn năm nguyện với hiện tại thì cứ phải phá hỏng làm gì em?”

Đúng là anh-người-tốt. Jaejoong cảm thán trong đầu.

“Anh đúng là làm em tức chết đi được!” Dứt câu cậu túm anh lôi vào hẻm nhỏ ngay gần đó, hôn vô vấp.

Jaejoong sẽ tính anh hàng xóm này trước rồi giải quyết vụ Junsu sau.

---o0o---

Điều tốt đầu tiên khi được làm người yêu của Jung Yunho chính là gì?

Yunho là một người có tính hầu hạ. Tức là ngoài việc ngồi yên cho anh cung phụng ra, Jaejoong không phải làm gì nhiều. Đúng hơn là đôi lúc muốn cũng không được.

“Mai em đi lên trường hả? Để anh chở đi. Chiều tan học chờ anh rước luôn!”

“Nhà hư gì à? Để anh qua sửa.”

“Em ăn gì chưa, anh chở đi ăn. Không thích ăn ngoài? Vậy vào nhà anh nấu.”

“Chủ Nhật này em muốn đi đâu?”

“Tối đi ngủ sớm, anh có mua...”

“...”

Và đại loại là vậy. Jaejoong đang có cảm giác mình đang biến thành heo con hoặc một con mèo béo phì. Sáng chăm, chiều ẵm, Yunho cứ như mẹ của cậu vậy.

Chuyện này dĩ nhiên là tốt, nhưng đôi lúc cũng làm cậu muốn quạu lên được. Chẳng hạn như mỗi khi Jaejoong muốn làm cái gì đó nghịch phá một chút cũng bị cản lại ngay.

Nhưng Yunho bản chất vốn là anh-người-tốt nên cậu cũng chẳng muốn phàn nàn làm gì.

Lấy ví dụ chẳng hạn như hai người đi gặp mặt bạn bè ăn một bữa. Mọi người cả nam lẫn nữ sẽ thay nhau bắt chuyện với anh như thể trả lời. Jaejoong cũng phải bận tiếp bạn của mình. Điều đáng ghét chính là Yunho rất dễ việc chuyện nhận ra tình ý người khác dành cho mình. Nếu không muốn nói nặng hơn là đần độn. Bởi vậy mà tạo cơ cho đối phương tấn công kịch liệt hơn nữa.

Jaejoong ghen đến nổi tưởng xông vào được. Nhưng dĩ nhiên là không xông vào rồi. Việc đầu tiên cậu làm là giả vờ đánh đổ hết ly bia lên người rồi la ầm lên, tạo dựng một hiện trường vô cùng hoành tráng. Phần sau chỉ chờ Yunho nhanh chóng giúp cậu đứng dậy và thu dọn hết tàn cuộc.

“Không sao chứ?” Anh nhỏ nhẹ hỏi khi cậu lau phần bị dính trên vạt áo. Cả hai đang đứng ở trong nhà vệ sinh nam.

“Nước lạnh mà, em hơi giật mình xú thôi!” Jaejoong tỉnh bơ đáp, đưa mắt liếc nhìn ra cô nàng xinh xinh hồi nãy còn trò chuyện rôm rả với anh.

“Dạo này buổi họp mặt bạn bè nào em cũng làm đổ nước thế. Sau này cẩn thận hơn chút, lỡ phải nước nóng thì sao?” Yunho xả nước rồi vắt khô chiếc khăn tay đưa cho cậu lau mặt.

“Mình về đi anh!” Jaejoong nói sau khi nhìn ra cô nàng kia vẫn còn ngó nghiêng tìm kiếm anh.

“Nhưng vẫn đang nửa chừng tiệc mà?”

“Em mệt rồi, mình về đi!”

Cứ thế Jaejoong kéo tot anh ra ngoài, kiểm đại cái cơ là anh bận việc, cậu đi ké xe nên cũng phải về theo. Xong cả hai trốn chạy về nhà thành công.

Nhắc tới nhà, chúng ta có điều tốt thứ hai khi được làm người yêu của Jung Yunho.

Đó là cả hai gần như không bị ngăn cách bởi vấn đề địa lý. Chỉ cần mở cái cửa sổ cũng đã có thể nhìn thấy ánh đèn từ phòng người kia.

Với Jaejoong, thích một người là đàn ông và được đáp lại, đó đã là một chuyện rất mãn nguyện rồi. Bây giờ lại có thể ở bên cạnh người đó gần gũi như vậy. Nhân duyên chỉ có thể tốt với cậu đến thế là cùng.

Chỉ là, Yunho không chỉ sống có một mình.

Gia đình anh còn có ba, mẹ và em trai.

Ba và mẹ của anh đã trở về từ chuyến đi du lịch Thái Lan. Hiện tại hai người đang vui vẻ tận hưởng những ngày thư giãn ở nhà trước khi đi tiếp một chuyến du lịch xuyên Việt.

Yunho nói rằng ba mẹ của anh rất thích đi du ngoạn. Cả hai đều làm những ngành nghề mang tính nghệ sỹ. Ba là cựu tay trống của một ban nhạc rất có tiếng ở Sài thành ngày đó, giờ vẫn còn rất phong độ. Mẹ là người chuyên vẽ minh họa cho các truyện tranh thiếu nhi ở một nhà xuất bản lớn.

Không hiểu sao kết hợp của hai yếu tố hào hoa như vậy lại là một Yunho cục gạch và một Changmin nhìn người bằng nửa con mắt.

Nói thật là Jaejoong chẳng ưa gì em chồng của mình. Nếu không muốn nói thẳng ra là khắt khải. Lần nào gặp nhau cũng cãi sống cãi chết. Thằng nhóc đó nhỏ hơn anh tới ba tuổi mà chẳng để thương một tẹo nào.

“Tại sao buổi chiều được nghỉ hiếm hoi lại phải mở tiệc ở nhà hàng xóm cơ chứ?” Changmin cảm râm khi đang phụ anh trai nướng thịt. Hôm nay cúp điện nên quán cho nhân viên về hết, chỉ còn Yoochun với Yoohwan ở lại. Thật là làm Jaejoong muốn tự hỏi vì sao ngay từ đầu lại phải mời thằng oắt này.

“Jaejoong là hàng xóm nhà mình cơ mà. Chúng ta phải thân thiện với nhau chứ!” Yunho tự nhiên nói, quay ra sau nhìn phía xích đu mẹ anh đang giữ rịch lấy cậu nói không ngừng. Vì cậu học ngành thiết kế đồ họa nên cũng xem như là chung một phần nghề với bác gái.

Bồ bịch mà nhà gần nhau thế này vốn rất khó giữ bí mật. Jaejoong nghĩ chỉ cần hai gia đình thân thiết nhau một chút thì dù Yunho với cậu có qua lại thường xuyên nhà nhau cũng không bị cho là kì cục.

Chính vì vậy mà ba mẹ vừa đi nghỉ về, Yunho đã dắt cậu về nhà giới thiệu là... bạn thân của anh. Một người bạn mới, thân nhiên đập bỏ vị trí mà Yoochun giữ bấy lâu nay.

Nhưng mỗi lần qua nhà Yunho được tiếp đãi ân cần, Jaejoong lại có chút nhức nhối trong lòng. Việc này nói sao cũng là đối gặt ba mẹ của anh, nếu hai người biết được thế nào cũng sẽ cảm thấy như bị phản bội một cách khủng khiếp.

Jaejoong vì điều này là lo sợ vô cùng, chính vì thế mà không dám qua nhà của Yunho nhiều. Những khi cần đều nhắn anh hãy qua nhà mình. Mọi chuyện duy trì được tới đâu hay tới đó.

“Chúng ta hãy suy nghĩ về vấn đề này từ từ. Em muốn thưa với ba mẹ hay muốn giữ kín thì tùy em!” Yunho nói khi cả hai đang ngồi trên xích đu ăn thịt nướng. Ba mẹ của anh đã về nhà nghỉ sớm, ngoài hiên chỉ còn Changmin, Thanh Thanh và Junsu.

Từ sau khi quen với Yunho, Jaejoong chợt nhận ra mình có được một điều nữa hết sức đặc biệt.

Một nhóm bạn.

Jaejoong bình thường dĩ nhiên là nhiều bạn. Nói đúng hơn là không bao giờ thiếu nhưng không thật sự thân thiết. Còn hội nhóm Mất Mèo đều đến với nhau một cách rất tính cở và rồi vô cùng tự nhiên trở nên gần gũi như người nhà.

Trừ việc Changmin và Jaejoong hề đụng mặt là cãi nhau um sùm, càng phiền hơn khi Yunho coi điều này là dấu hiệu tốt đẹp của mối quan hệ em chồng-chị dâu trong tương lai. Thật vớ vẩn, thứ nhất ai nói Yunho được làm chồng. Thứ hai, quan hệ của cậu và Changmin qua con mắt nào của anh mà có thể thành hai chữ tốt-đẹp được.

“Việc ba mẹ thì em không muốn làm gì vội, em nghĩ chúng ta lần họ đều cần thời gian. Cái điều mà khiến em cảm thấy nóng vội chính là...” Jaejoong ngưng đôi phút rồi chỉ tay về phía Changmin đang ngồi nhai chóp chép rất khó ưa, dòm cậu kiểu vô cùng thách thức. “Em trai của anh sao có thể đáng ghét như vậy?”

“Haha, chắc nó thích em nên vậy ấy!” Yunho trả lời chẳng ăn nhập gì.

“Anh nhìn kiểu gì mà ra thành thằng oắt đó thích em cơ chứ? Bộ không biết đang mở tiệc nướng ở nhà của người khác hay sao?” Jaejoong cố tình nói thật to câu cuối để Changmin có thể nghe thấy. Rất tiếc, thằng nhóc ấy nghe thì nghe rồi, chỉ là ngay lập tức quay đầu đi không quan tâm.

“Cái thằng này!” Jaejoong nghiêng rằng, Yunho theo quán tính ngó quanh, nhìn thấy Junsu vẫn đang chăm chú nướng thịt rồi mới cẩn thận luồn ra sau giữ eo cậu lại. “Thanh Thanh, em đã bị lừa rồi!! Đừng quen thằng nhóc đó!!”

“Sao cơ ạ?” Thanh Thanh đang ngồi cạnh Changmin nhưng cách Jaejoong xa hơn nên không thể nghe rõ.

“Mặc kệ anh ta, chúng ta sẽ có thể ký giấy còn anh ta thì không!” Changmin nói to câu đó lần át tiếng la hét của Jaejoong.

“Giấy gì?” Thanh Thanh nheo mắt dòm Changmin.

Thằng oắt đó quay lại nhìn thẳng vào cậu, mỉm cười đầy mãn nguyện làm khẩu hình miệng hai chữ ‘kết hôn’. Jaejoong tức đến muốn nổ mạch máu, xù lông xồm lên.

“Thằng nhóc này!!!”

“Em... À không, Jaejoong à~ Bình tĩnh!”

“Anh hai, anh sao vậy?”

“Hố la, hoàng đế siêu cấp đẹp trai giá lâm đây~~ Tới đâu rồi? Phải đóng cửa Mắt Mèo sớm về chơi với mấy người đó!”

“Yoochun, mày xuất hiện không đúng lúc chút nào!”

“A, anh Yoohwan cũng tới a!”

“...”

## 35. Chương 23-2: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (2)

Cúp điện tiếp tục nói sao cũng không phải là chuyện tốt.

Nhất là khi cả quận Tam Tân đã mất điện đến hai buổi sáng liên tục rồi, Jaejoong lại ra ngoài Mắt Mèo đóng đô. Tiền vẫn phải trả đầy đủ mà cúp thì vẫn cúp, thật chịu hết nổi công ty điện lực.

“Mùa khô miền Nam thiếu nước, cúp điện là chuyện dĩ nhiên!” Yoochun nhún vai nói. Hôm nay quán đã mua thêm hai cái quạt tiết kiệm năng lượng, có thể chạy bằng pin sạc.

“Mày im giùm tao đi!” Yunho đập vào vai bạn khi thấy Jaejoong mặt mũi chau quạu sẵn sàng cãi nhau. Quạt thì quạt chứ không khí oi bức của miền nhiệt đới vẫn làm người ta khó chịu vô cùng.

“Tao có làm gì vợ mày đâu!” Yoochun nhăn mặt nói, bị Yunho đập thêm một cú vào chân. Junsu đang ở ngay gần đó.

“Đau đó mày!” Yoochun rít lên, xuýt xoa thật nhỏ, sợ Junsu nghe thấy. “Sao tụi bây còn chưa chịu nói đại đi. Sớm muộn gì thì em ấy cũng biết thôi!” Vừa nói vừa nhăn mặt cắn nhằn.

Yunho dẫn lại một câu khiến ông chủ quán cà phê im bật. “Nói hay dữ, có giỏi dắt Junsu đến trước mặt Jaejoong nói hết thử đi. Dẫu sao Jaejoong cũng biết hết rồi đấy thôi!” Đáng đời, Jaejoong nghĩ.

“Sao tao lại có khách hàng kỳ quặc như tụi bây cơ chứ!” Yoochun quạu đeo nói, còn giả vờ dần dỗi bỏ ra ngoài hiên, nơi vừa được mở thêm quầy nước hoa quả. Để bắt kịp thị hiếu mọi người muốn uống đồ mát vào mấy ngày này nên Yoochun dọn thêm bàn ghế ra ngoài sân, còn phần hiên sát vỉa hè trưng dụng luôn thành chỗ bán đồ uống mang đi.

“Sao chúng ta lại có ông chủ kỳ quặc như Yoochun cơ chứ?” Jaejoong hỏi, nhìn qua Yunho.

Anh hòa thêm. “Sao anh lại có bạn bè kỳ quặc như nó cơ chứ?” Nói rồi cả hai cùng phá lên cười, thưởng thức ly nước cam mát lạnh trong những ngày cúp điện.

Lúc sau vắng khách, Yoohwan với Thanh Thanh tranh thủ ngồi xuống góp chuyện cùng bọn Jaejoong.

Yoohwan và Yoochun sở hữu hai gương mặt mà người ta nhìn vào thì biết ngay họ là anh em. Nhưng về tính cách vì gần như hoàn toàn trái ngược. Yoohwan rất cẩn thận, tỉ mỉ, luôn có sẵn những kế hoạch tổng quát trong đầu. Tính tình thì dịu dàng, hiền lành, lại chịu khó quan sát mọi chuyện. Có lẽ vì thế mà Yoohwan chơi thân với Changmin, chưa kể hai người cũng cùng tuổi.

Về cá nhân thì Jaejoong yêu mến cả Yoohwan và Thanh Thanh. Xét trên phương diện làm con gái, Thanh Thanh là một thiếu nữ vô cùng bình thường. Chỉ có điều đôi khi lại nghĩ ra những ý tưởng rất không giống ai và cũng chẳng cần biết người ta nói thế nào, cứ thế lao đầu làm luôn. Không ít lần làm em chồng cậu phải nhảy dựng. Nói tóm lại, Changmin ví Thanh Thanh như bom nổ chậm, bất cứ khi nào thấy im re là hiểu sắp làm chuyện tà y đình rồi.

Một cô gái nhìn có vẻ yếu ớt lại có thể hù cho Changmin sợ mất vía thì quả nhiên không tầm thường tí nào. Jaejoong đánh giá rất cao phần tính cách ghê gớm này. Chưa kể cô là hoa khôi của khoa H bên trường đại học.

Bốn người chụm đầu bàn tán về loại bánh kem mới mà quán sắp đưa vào thực đơn. Yoohwan nói loại bánh này xuất xứ từ Ý, Yoochun tìm thấy nó trên mạng, thế là ngay lập tức tìm mua rồi gửi thư điện tử cho cả chủ trang bán online đó hỏi mua bản quyền công thức chế biến.

“Cũng có vẻ kỳ công nhỉ?” Jaejoong cảm thán, không nghĩ Yoochun sẽ đi xa thế cho một cái... bánh kem.

“Vâng, vì anh hai cũng có qua Mỹ vài tháng và đi du lịch khá nhiều nước rồi nên phong cách kinh doanh cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Trước khi về Việt Nam mở quán, anh ở bên ấy đi khắp các quán cà phê tham khảo.” Yoohwan chậm rãi giải thích. “Chỉ có điều loại bánh này khó làm kinh khủng, có rất nhiều công đoạn. Em chỉ sợ giá thành sẽ cao thôi!”

“Anh nghĩ mình có nên áp dụng phần bánh này đi cùng với nước làm thành một combo không? Hay chúng ta làm nó bán đặc biệt cho ngày sinh nhật chẳng hạn?” Thanh Thanh góp ý, bắt đầu rút cây viết và giấy trong túi tạp dề ra vẽ minh họa. “Này nhé, chúng ta có thể cách tân phần bánh một chút, nếu được em sẽ giúp anh. Giá thành cao có lẽ mình nên làm mỗi phần bánh to hơn một tẹo, đủ để hai người ăn, vậy giá cả sẽ giảm đi!”

“Ý hay!” Giọng Yoochun chen vào kèm tiếng vỗ tay bộp bộp làm cả đám giật bắn cả mình. “Có khách kia mấy anh chị!”

Hai nhân viên của quán quay sang dòm ông chủ kính yêu của mình một phát rồi đứng dậy, ai nấy thở dài một cái thấu trời. Jaejoong cười khúc khích khi thấy khuôn mặt Yoochun nhăn nhó cắn nhằn vì ai cũng thiếu hợp tác với mình.

“Dạo này em cười nhiều hơn đấy!” Yunho nói khi Yoochun mò về khu Junsu đứng để tán phét.

“Vậy sao?” Jaejoong hỏi, ngậm ống hút trong miệng.

“Ừ, hồi đó anh luôn thấy em có gì đó hơi cô đơn, nhưng giờ thì ổn rồi!” Yunho cười cười, đôi mắt một mí nhỏ lại. Dạo này ăn nhiều món Jaejoong nấu nên anh lên cân, người có chút mũm mĩm. Nhưng phần bắp tay và vai thì vẫn rất tuyệt vời.

“Lâu rồi em mới có cảm giác chung quanh mình luôn đông đúc, ồn ào như vậy. Thường nhà chỉ có em với Junsu thôi!”

Jaejoong nói, vì ba mẹ đã qua Mỹ cách đây bảy tám năm rồi nên chuyện nhà cửa luôn vắng lặng là điều hiển nhiên. Tất cả việc nhà cả hai anh em đều phải chia nhau làm, lên tới đại học Jaejoong phải lo cho Junsu chuẩn bị đi thi. Đến khi Junsu vào đại học, ba mẹ bên Mỹ lại gặp khó khăn. Junsu và Jaejoong đều phải đi làm tự túc thêm cho sinh hoạt phí. Thời gian đi chơi cùng bạn bè không nhiều, tiền lại chẳng dư dả, nhóm bạn cấp ba thì mỗi người mỗi nể khó liên lạc.

Mấy bữa tiệc mà lần đầu tiên Yunho đập cửa nhà cậu cũng là do người khác bỏ ra, cậu chỉ cho mượn địa điểm mà thôi. Vì nhà Jaejoong rộng, lại ở trong khu phố toàn những gia đình thường xuyên đi vắng.

Bởi vậy bạn bè thì nhiều nhưng nói đến thân thiết, chẳng có được mấy người. Chưa kể lên đại học, Jaejoong thường xuyên chẳng chịu nhường nhịn ai, gây được không ít mối cơ thù.

Bỗng nhiên giờ đây một cái có cả người yêu lẫn một nhóm bạn hữu, cậu không ngừng cảm thấy may mắn.

“Sau này sẽ không bao giờ phải như thế nữa!” Yunho mỉm cười nói, luồn tay xuống dưới bàn nắm lấy tay cậu. “Đúng hơn là đã dính tới thằng giặc nhà Yoochun rồi thì đời sống của em không được để yên nữa đâu!” Anh nói thêm và làm Jaejoong bật cười.

“Em đôi lúc rất khâm phục tình bạn giữa anh và Yoochun đấy!” Cậu nói, khẽ siết lại tay anh.

“Ừ, cảm ơn em. Đôi lúc anh còn phục anh nữa. Sao lại có thể chịu được nó gần cả hai chục năm qua nhỉ?” Anh di chuyển ngón trỏ của mình, quấn lấy ngón trỏ của Jaejoong.

“Hai người biết nhau lâu vậy sao?” Cậu ngạc nhiên, không quen dùng ngón cái cạ cạ vào lòng bàn tay anh.

“Em không biết sao? Tụi anh gặp nhau hồi ba bốn tuổi gì đó. Lúc đó hai đứa ghét nhau lắm, toàn canh nhau làm gì sai rồi chạy đi méc người lớn. Ai ngờ đến ba năm sau lại thành anh em cột chèo!” Yunho cười vì nhột, bất ngờ lật tay lại, đè tay của Jaejoong xuống và siết hờ.

“Thế anh có hối hận vì quyết định ngày đó không?” Cậu cười, để yên tay mình nằm trong tay anh.

“Làm bạn với Yoochun ấy hả? Có không nhỉ?” Yunho giả vờ suy ngẫm rồi nhìn ra ngoài hiên quan sát dàn nhân viên Mất Mèo đang làm việc. “Anh nghĩ đó là một trong những chuyện đúng đắn nhất mà anh từng làm!”

Ánh mắt của Yunho lúc nói những lời ấy vô cùng dịu dàng, bỗng nhiên làm Jaejoong cảm thấy mềm lòng theo. Bên ngoài hiên, Junsu đang gói hàng đưa cho khách còn Yoochun thì tính tiền. Cô gái nhận lấy ly nước rồi hỏi gì đó, Yoochun nhướn người qua chêm thêm một câu rồi cả ba bật cười.

Em trai mình vui vẻ như vậy, dĩ nhiên là Jaejoong cũng thấy vui. Nhưng con đường mà cậu và Junsu chọn không dễ đi tí nào. Vào vai anh trai, ai lại muốn em mình phải bước khó khăn. Jaejoong chỉ muốn em có thể yên bình mà sống thôi.

Từ trước đến giờ, cậu là người rất sốc nổi. Junsu tuy làm em mà phải chăm như gà mẹ chăm con, lúc nào cũng lo sợ anh trai gây ra chuyện tày đình. Chưa kể Jaejoong vô cùng cứng đầu, chỉ cần cậu nghĩ mình không làm sai thì có chết cậu cũng không nhận lỗi. Thậm chí sẵn sàng đấu tay đôi đến cùng, dù có bị nói là ngang ngược cậu cũng mặc kệ. Năm tháng trôi qua, cuối cùng Junsu tập quen dần luôn thói đi khắp nơi xin lỗi mọi người giùm cậu.

Jaejoong đã rất khó chịu vì điều đó, nói em trai đừng làm vậy nữa. Dẫu sao cậu cũng đủ lớn để biết cái gì đúng, cái gì sai. Nếu Jaejoong sai, cậu sẽ nhận lỗi, còn không, tại sao Junsu phải đi giải thích giùm cơ chứ. Như vậy khác nào nhận mình sai?

“Xã hội này đâu phân đúng sai nhiều, cái gì cũng là tương đối thôi. Nếu chỉ cần mình cho là đúng thì mọi người đều phải sai hết, vậy chẳng phải đã sinh ra n cái rồn của vũ trụ rồi sao. Nhưng anh hai, anh biết là mỗi người chẳng ai là trung tâm của cái gì trừ bản thân mình cả nên em có làm gì thì cũng là muốn tốt cho anh thôi!”

Junsu nói như vậy với nét mặt vô cùng trưởng thành. Tự nhiên làm cho Jaejoong cảm thấy mình bấy lâu vốn rất ngu muội. Biết là em trai chỉ muốn tốt cho cậu, nhưng cá nhân mỗi người cũng phải biết sống và chịu trách nhiệm theo cách riêng của mình chứ. Làm sao Jaejoong có thể cứ sống rồi để em trai đi loanh quanh sửa chữa cho được.

“Anh biết rồi, từ nay anh sẽ tự ý thức hơn nên em cũng đừng xin lỗi người này người nọ hộ anh mãi thế. Có những người anh cảm thấy không đáng nhận lời xin lỗi một chút nào, nhất là khi em chẳng làm gì họ cả. Cứ dẹp họ đi!”

“Anh nhất quyết là vẫn sẽ gây sao?”

“Anh sẽ gây cho đến cùng nếu cần thiết. Nhưng đó là tính cách của anh, Junsu. Chỉ cần ngày nào còn có em trai như em, ngày đó anh vẫn sống tốt được!” Jaejoong kết lại, sau đó cả hai cũng không nói về chuyện này nữa.

Nhưng cậu biết Junsu đã bót đi vòng vòng xin lỗi, mà thay vào đó, chỉ tập trung vào những ai thật sự có liên quan đến họ mà thôi. Như anh hàng xóm Yunho chẳng hạn.

Cho đến bây giờ, Jaejoong vẫn không tài nào tưởng tượng ra được chuyện Junsu sẽ chịu chấp nhận Yoochun. Đúng vậy, không bao giờ. Vì điều đó nghe thật thiếu lý trí, chẳng giống với em trai cậu tí nào. Nhưng rốt cuộc là do chuyện gì đã xảy ra?

“Không phải em không thích Yoochun. Đúng hơn, em cũng như anh, cảm thấy vui vì có người bạn như vậy!” Jaejoong nói, thở dài một cái.

“Thật chứ?” Yunho như mở được cờ trong bụng, hồ hởi đáp. “Vậy thì tốt rồi, anh tưởng em sẽ vì chuyện lần này đâm ra ghét luôn nó!”

Trong thoáng chốc, một tí ganh tỵ dâng lên trong cậu. Nói cho cùng, Yunho và Yoochun cũng là bạn thân hơn hai mươi năm, có những điều chỉ có họ biết, những người ngoài như cậu không bao giờ chen vào được. Những chuyện đó là của họ, và chỉ họ chia sẻ với nhau mà thôi. “Điều khiến em thất vọng là... Yoochun biết được những khía cạnh khác ở Junsu, còn em thì không. Càng nghĩ em càng bức. Như thế em bị đẩy ra ngoài lề vậy, rồi Junsu sẽ đi theo Yoochun luôn!”

Yoochun luôn luôn có Yunho là bạn thân. Dù sau này có chuyện gì không hay xảy ra giữa anh và cậu, Yoochun vẫn mãi là bạn của Yunho. Còn với cậu, mối quan hệ ẩn chứa rất nhiều sóng gió. Có khi chỉ cần ba mẹ anh biết, mọi chuyện phải kết thúc. Giờ thì đến cả Junsu cũng dần rời bỏ cậu.

Những suy nghĩ tiêu cực đó ập đến và làm Jaejoong cảm thấy quá sức để chịu đựng. Trước giờ cậu đã không có nhiều, giờ mất đi nữa thì còn được gì.

“Em không sao chứ?” Yunho hỏi khi thấy cậu im lặng một lúc lâu.

“Không...” Jaejoong đáp, buông tay anh ra để lại lên bàn. “Em chỉ là có chút suy nghĩ...”

“Thỉnh thoảng, anh thấy em cứ lơ lửng thế nào ấy!” Yunho nói, nhìn ra ngoài xem Junsu có để ý không rồi mới nhích người về phía cậu một chút. “Em cảm thấy nhóm chúng ta như thế nào?”

“Có thể gọi là vui vẻ!” Cậu nhìn theo hướng mắt của anh.

“Đúng vậy, anh cũng cảm thấy rất vui. Thật ra anh muốn cảm ơn em. Nếu như anh không gặp em thì có thể mọi chuyện đã khác đi hoàn toàn. Dù ít hay nhiều cũng là khác đi, và niềm hạnh phúc hiện tại sẽ không bao giờ tròn vẹn cả. Không ai trên đời này có thể thay thế được em, hãy giữ suy nghĩ như vậy!”

Yunho nói còn đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cậu một cái. Anh người tốt này lại muốn gì đây. Từ ngày trở thành người yêu của Yunho, Jaejoong chợt nhận ra nhiều khía cạnh khác nữa nơi anh mà trước đây cậu chưa từng nghĩ đến.

Tuy rằng ngoại hình và địa vị xã hội của Yunho đều khá cao, lại còn trẻ tuổi, nhưng anh không kiêu ngạo. Mới gặp, người ta có thể đánh giá là do anh cù lần hoặc như khúc gỗ sao đó. Jaejoong biết hoàn toàn không phải như vậy. Để đạt đến được vị trí ngày hôm nay, Yunho đã cố gắng rất nhiều. Thậm chí là nhiều hơn tất cả những gì người ta có thể tưởng tượng.

Vì vào làm ở một công ty có người quen là chủ tịch, anh chịu áp lực không hề nhỏ. Nhưng sau hai năm, Yunho vẫn có thể giữ được tính cách chân thật, hay vì-chính-nghĩa của mình. Điều đó làm Jaejoong cảm thấy rất đáng trân trọng.

Dẫu đôi lúc có ngốc nghếch chậm hiểu một chút, đó cũng là một khuyết điểm tuyệt vời. Nó khiến Jaejoong cảm thấy mình cũng hữu dụng cho anh, có thể giúp anh. Nếu Yunho hoàn hảo hơn nữa, cậu không nghĩ mình đủ tự tin để đứng cạnh anh.

Chưa kể, con nít càng ngốc càng dễ thương.

“Em biết mà! Trước giờ em vẫn luôn là cái rồn của cả nhóm đấy thôi!” Jaejoong lấy lại tinh thần nhanh chóng, vuốt vuốt tóc mình cho gọn gàng. “Thanh Thanh để cái gương cầm tay của con bé ở đâu ấy nhỉ?”

“Tâm tình của em cũng xoay chuyển nhanh ha?” Yunho phì cười, nhướn người dùng tay sửa lại tóc cho cậu. “Đề anh!”

“Junsu nó nhìn kìa!” Jaejoong tỉnh bơ chêm vào làm anh hàng xóm xém xúm té khỏi ghế ngồi. “Cứ mỗi lần anh xử sự như vậy, em thấy mới đáng nghi ấy. Bình tĩnh chút nào!”

“Bộ em không sợ sao?” Yunho hỏi, bộ mặt xịu xuống chẳng khác nào cún con. Tự nhiên làm cho cậu muốn bay vào nệm rồi cắn cho mấy phát.

“Em trai em cũng hiền lành chi, nó có sẵn một ông-gian-phu bị chà bá kể bên kia kìa. Chừng nào còn tên gian phu ở đó thì chúng ta dù bị phát hiện vẫn có thể sống tốt!”

“Vậy ra em tự nhiên vui lên là vì nghĩ đã có Yoochun làm bia đỡ đạn sao?”

“Cũng là chuyện bình thường thôi. Với em, anh ta còn có Junsu che đậy cho. Coi em đi, một mình chống mafia!”

“Mafia nào?”

“Changmin!”

### 36. Chương 23-3: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (3)

“Việc ba mẹ thích đi du lịch và em chịu làm lơ cho hai người không có nghĩa là hai người muốn làm gì thì làm trong nhà người ta đâu nha!”

Mới sáng ra đã nhìn thấy Changmin mặt mày chừ ụ đứng ở cửa nhà càm ràm, thật làm Jaejoong mất cả hứng đi hẹn hò.

“Đàn ông con trai mà tính cứ như bà cô già thế! Anh trai còn trẻ thì phải cho đi chơi chứ!” Cậu đốp chát lại ngay lập tức, vuốt vuốt mái tóc của mình. Hôm nay ra khỏi nhà đã chọn chiếc quần jeans ôm với áo thun cổ tim rộng màu đỏ nhẹ.

“Anh có biết mấy câu anh vừa nói giống y mấy ông già biến thái đi dụ dỗ thiếu nữ không?” Changmin nhún mày dòm Jaejoong, quả nhiên là không coi người lớn tuổi ra gì.

“Thì sao, cũng đã quen nhau rồi mà!” Cậu nhún vai.

Ngay sau đó thì Yunho xuất hiện, anh đang vừa đeo đồng hồ vừa tiến lại gần cửa. Jaejoong nhanh chóng đẩy Changmin qua một bên, tập trung mọi sự chú ý của mình lên anh. Hôm nay Yunho chải tóc lại, còn mặc một chiếc quần jeans xanh đen nhìn chân rất dài.

“Anh!” Cậu vui vẻ gọi, không thêm để ý nét mặt của Changmin đã tối hù.

“Mới sáng sớm ra mà hai người đã cãi nhau rồi sao?” Yunho ngay lập tức nhìn ra vấn đề, mỉm cười vỗ vai em trai nhẹ một cái. “Em đừng gây với Jaejoong nữa!”

“Em gây hồi nào? Là anh ta bắt đầu trước!” Changmin đổ lỗi cho cậu không chớp mắt. Con người này, vừa mở cửa đã sa sả những câu khó ưa vào mặt thì thử hỏi người ta không đốp lại sao được.

“Nè nè, em đừng tưởng chỉ cần lấy danh ‘con nít không biết gì’ là có thể nói gì thì nói nhé!” Jaejoong nói lại, đặc chí nhìn về mặt của Changmin nhần lại.

“Anh nói ai con nít?”

“Thôi thôi, dừng dừng. Anh xin hai người đó!” Yunho chen vào ngăn lại. Nhưng vì Changmin cao hơn anh nên Jaejoong vẫn thấy được thẳng nhóc kiếng chân lên lè lưỡi với anh một cái rồi quay người bỏ vào trong. Đúng là giặc bên Ngô không bằng bà cô bên chồng.

“Anh công nhận hai người sung sức thật!” Yunho nói khi cả hai đã lên xe đi đến đầu ngõ. Sung sức cái con khỉ, em trai anh tác oai tác quái thì có. Thằng oắt đó ngoài người yêu anh ra còn gây với ai.

Jaejoong nghĩ như thế nhưng chẳng thèm đáp, chỉ khịt mũi vài cái. Hôm nay nói cho cùng cũng là đi hẹn hò, không nên để vấn đề khác xen vào làm khó chịu. Dù cho Changmin có thích hay không thì Yunho cũng đã ưng cậu rồi.

“Hôm nay chúng ta đi đâu đây?” Jaejoong chuyển chủ đề.

Hôm qua từ Mắt Mèo về đột nhiên anh nói ngày mai chúng ta hẹn hò đi. Tuy bất ngờ nhưng cậu vẫn vui vẻ đồng ý. Công ty anh mấy bữa trước xảy ra vụ chập điện lớn, giờ thì cả tòa nhà phải tu sửa nên Yunho được nghỉ ba ngày. Nhưng dĩ nhiên công việc phải bê về nhà mà làm. Yoochun cứ lăm nhăm mãi về chuyện có khi cả thành phố bị cúp điện là do cái vụ bên công ty nhà anh ta cũng nên. Kết quả bị Yunho giảng cho một trận, chỉ vì Yoochun có tính cách chống đối các bậc phụ huynh từ ngày còn học mẫu giáo thì không có nghĩa là muốn nói gì cũng được.

“Chúng ta đi ăn sáng uống cà phê trước được không?” Yunho vui vẻ đáp, rẽ vào một con đường nhỏ vắng người. Từ ngày quen với cậu, anh trở nên chú ý với việc chọn đường đi hơn. Thay vì đường lớn, Yunho lại thích vòng qua các hẻm tắt, các đường hẹp. Dĩ nhiên là Jaejoong biết tại sao, như vậy hai người có thể thân mật hơn một chút.

“Quán nào cơ?” Cậu hỏi khi vòng tay quanh eo anh.

“Mắt Mèo!”

“Hử?” Jaejoong chưng hửng, ngẩng lên dòm anh chăm chăm.

“Em đừng lo, bây giờ mới bảy giờ sáng. Một tiếng nữa Changmin với Thanh Thanh mới tới. Hiện tại quán chỉ có Yoochun với Yoohwan thôi!”

“Vấn đề chẳng phải ở đó sao?” Mặt Jaejoong tối hù lại, hẹn hò mà phải nhìn mặt Yoochun là thấy chán rồi.

“Tin anh đi, anh lo hết cả rồi!” Yunho cười khi khi. Không biết anh cảm thấy thế nào chứ cậu thấy đụt kinh khủng.

Chữ ‘lo’ của Yunho, đúng là có lo thật. Một bàn hai người nằm ngay dưới mái hiên bên ngoài quán, cạnh cửa sổ, có thể nhìn vào bàn pha chế bên trong đã được dọn sẵn. Jaejoong nghi ngờ dòm Yoochun, thấy anh ta chẳng có phản ứng gì đặc biệt.

Ngồi vào ghế của mình, cậu nhìn quanh thấy quán chỉ có một hai khách đang ngồi đọc báo ở tuốt trong các góc, chẳng màng thế sự.

“Sao em thấy đáng sợ quá vậy?” Jaejoong hỏi, lật tờ thực đơn mình đã thuộc gần hết.

“Một phần bánh mì ốp-la với ly bạc xỉu!” Cậu nói với Yoohwan, người đang đối xử với cậu như một thực khách bình thường.

“Hai phần bánh mì ốp-la luôn ha. Anh cà phê đen!” Yunho gật đầu trả thực đơn lại.

Nhìn theo dáng của Yoohwan cho đến khi cậu ta đi khuất vào trong quán, Jaejoong không khỏi thấy kỳ cục. Dù cho có được giàn dựng trước đi chăng nữa thì chuyện mọi người tự đứng lịch sự với nhau thế này chẳng phải quái dị lắm sao.

“Trời hôm nay tuyệt nhỉ?” Yunho hỏi, cố tình đánh sang chuyện khác nhưng Jaejoong vẫn không tài nào tháo bộ mặt khó hiểu của mình xuống được. “Ày, em cứ coi như đến một quán cà phê bình thường là được. Hôm qua anh có dặn Yoochun sẵn rồi, em xử sự như vậy anh cứ có cảm giác mình vừa thất bại ấy!”

“Thì thất bại rồi chứ còn gì!” Jaejoong cười thầm trong bụng, giả vờ chua chát nói chọc ghẹo người yêu. “Mắt Mèo chả còn không khí Mắt Mèo tẹo nào!”

“Vậy sao?” Yunho ngay lập tức mắc lừa, ỉu xìu nói.

“Ày, tính anh ngàn năm cũng không khá hơn được a!” Jaejoong cười khúc khích, thấy mặt anh đực ra dòm mình được một lúc rồi mới lúng túng gãi đầu. Trong giây lát cậu cảm giác như họ vẫn còn trong những ngày đầu tiên gặp gỡ, cái ngày mà Mắt Mèo khai trương. “Sao anh lại chọn ra đây? Chẳng phải một tuần đã có năm ngày chúng ta ngồi ngoài này sao?” Cậu hỏi tiếp, nghiêng người dòm vào trong thấy Yoochun đang rất nghiêm túc pha cà phê.

“Thì chẳng phải đây là nơi em thoải mái nhất a? Dù sao chúng ta không như những cặp nam nữ bình thường khác nên anh nghĩ chuyện gì tránh được thì cứ tránh!”

“Tránh?” Jaejoong nheo mắt.

“Ừ, vì em như vậy nên đi đâu người ta cũng đã hay nhìn rồi...” Yunho nói nhỏ dần.

“Như vậy?”

“Đại loại là... Anh nghĩ chỗ quen sẽ khiến mình dễ chịu hơn!”

“Anh chắc không?” Jaejoong vẫn quyết truy cùng đuổi tận, mặc kệ cho anh đang cố gắng hết sức thể hiện tâm ý của mình.

“Hai phần ộp-la!” Yoohwan kịp thời xen vào, cứu bồ cho Yunho. Cậu cười khúc khích trong miệng, giả vờ e hèm rồi bắt đầu cầm muỗng nĩa lên.

Hai người tận hưởng nốt bữa ăn sáng còn lại một cách yên bình. Dù rằng nhìn thế nào Jaejoong cũng cảm thấy Yoochun phải cố gắng lắm để nặn ra được bộ mặt nghiêm túc không quan tâm.

Đến lúc tính tiền, Jaejoong cố tình ngược lên dòm anh ta cười một cái rất mãn nguyện. Yoochun vờ như chả thấy, quay lưng bỏ vào trong.

“Lâu rồi mới thấy anh ta để yên cho hòa bình thế giới!” Cậu bình luận khi cùng anh ra lấy xe.

Yunho cười khổ một cái, nhìn đồng hồ trên tay. Bảy giờ bốn mươi phút. “Đi coi phim thôi!”

Thật ra thì Jaejoong vẫn không hiểu lắm vì sao mình phải đi hẹn hò vào sáng sớm thế này. Cả hai vào ngay suất chiếu đầu tiên của rạp. Bộ phim được chọn là siêu phẩm mới về Người Nhện. Cậu có xem phần quảng cáo trên tivi, cực kỳ hấp dẫn.

Rạp vắng tanh, khán giả chỉ ngồi tùm lại ở bốn hàng ghế chính giữa. Jaejoong với Yunho ngồi hẳn về phía ngoài cùng một góc ở hàng thứ tư, hơi xa cách với mọi người.

“Vầy thoải mái hơn!” Anh nói khi cẩn thận luồn tay qua nắm lấy tay cậu.

“Sờ mó lung tung thì thoải mái chứ gì!” Jaejoong lườm Yunho một cái, nhưng người lại khẽ nghiêng hết về bên anh.

Sau đó thì cả hai không nói nữa, tập trung xem phim. Lúc ra về còn tranh luận không ngừng về cái kết và rằng thế nào cũng sẽ có phần tiếp theo. Hai người đi tiếp tới trung tâm thành phố, vào khu thương mại xem ít đồ. Chuyện là do ba mẹ của Jaejoong sắp từ nước ngoài về, lại còn mẹ đang có thai em bé nên cậu muốn chuẩn bị một chút.

Jaejoong chọn mãi không ưng ý được món nào, đành cùng anh vào một tiệm nước trái cây ngồi tán dóc. Chờ đến qua buổi trưa thì đi về siêu thị gần nhà. Kết quả là chiều cậu về về cả đồng đồ linh kinh, nói Yunho cứ về nhà nghỉ ngơi chút rồi lát qua cùng cậu ăn tối.

Tuy rằng mọi chuyện đang rất tốt đẹp, nhưng trong lòng Jaejoong vẫn không tránh khỏi phiền muộn. Chuyện ba mẹ anh thôi đã khó giấu rồi, giờ thêm ba mẹ của cậu về. Jaejoong cảm thấy việc duy trì mối quan hệ kín đáo này thật chông chênh.

Cậu vừa thở dài vừa nấu ăn. Junsu phải đến tối muộn mới về nên mọi chuyện có thể thư thả. Jaejoong nghĩ rồi tắt bếp, dọn ra mấy món cuối để đi tắm.

Có thể lúc ba mẹ về nước, cậu sẽ ra thú nhận sự thật vấn đề tình cảm cá nhân của mình. Nếu hai người không chấp nhận được thì đành chịu vậy, có lẽ cậu với anh sẽ ra ở riêng. Nhưng còn ba mẹ Yunho thì sao? Không phải Jaejoong không tin anh, chỉ là cậu không biết, liệu anh sẽ chấp nhận đi bao xa vì mình? Thở dài, cậu nhanh chóng dẹp bỏ suy nghĩ đó qua một bên. Hôm nay đang rất tốt đẹp, Jaejoong không thể cứ bị quan như vậy được.

Nhưng mọi chuyện chỉ tốt đẹp cho đến giờ phút đó thôi, cho đến khi cậu nghe được tiếng mở khóa và đẩy cửa.

Trong một phút, sóng não Jaejoong khựng lại rồi sau đó quay với tốc độ nhanh gấp một trăm lần lúc bình thường. Junsu về sao?

Cậu trông nhanh bộ đồ vào người rồi chạy vội ra cửa. Junsu đang tháo giày vào nhà.

Jaejoong thật muốn lần ra chết cho rồi. “Hôm nay em... Em không đi làm à?”

“À, anh Jaejoong! Hôm nay Yoochun cho em nghỉ ca tối!” Junsu đáp mà không ngược lên. “Anh đừng hỏi em tại sao. Em chịu. Tính cách người này thất thường còn hơn thời tiết Sài Gòn nữa!”

“Vậy sao...” Jaejoong méo cả mặt, ngay lập tức chạy vào trong chộp lấy điện thoại gọi điện cho Yunho. Đừng qua, trời ơi đừng qua!

Đầu dây bên kia đổ chuông chưa được một tiếng đã nghe chuông cửa nhà cậu reo.

“Để em mở cho!” Junsu nói trước cả khi Jaejoong kịp phản ứng, quay lưng mở cửa.

Đúng như dự đoán, Yunho xuất hiện với bộ dáng tươi cười đầy vô tội.

“Anh Yunho?” Junsu nhướn mày. Chết chắc rồi.

“Junsu?”

“Có gì không anh?” Junsu nhìn anh hỏi. Jaejoong từ đằng sau lưng em trai hươ tay tứ tung, miệng làm khẩu hình ‘không, không’.

“Đâu có gì đâu, anh qua ăn tối với Jaejoong!” Cuộc đời của cậu đã làm gì nên nông nổi này.

Đúng y như cậu đoán, Junsu vừa nghe xong liền quay sang nhìn cậu đầy khó hiểu rồi nhìn Yunho, rồi lại quay sang nhìn cậu rồi nhìn lại Yunho. “Dạ... Vậy à?”

“Ừ, hôm nay Yoochun cho em về sớm sao? Lạ nhỉ?”

“À vâng...” Ánh mắt của Junsu rõ ràng nói ‘chuyện anh mới lạ ý’. “Trùng hợp thật...”

Sau đó ba người đứng ngó nhau trong im lặng. Không khí trở nên vô cùng quái dị. Jaejoong nắm chặt tay mình lại, không biết nên ứng xử thế nào. Sống với em trai bấy lâu, cậu hiểu rõ tính của Junsu. Nếu như biết được Jaejoong quen với anh hàng xóm mà còn lén lút giấu diếm, mười mười là cậu sẽ chết không toàn thây.

Ngược lại với vẻ kinh hoàng của cậu, Yunho lại đặc biệt thư giãn. Thậm chí còn cười cười khi Jaejoong trừng mắt dòm anh. Người này đúng là điếc không sợ súng. Chết đến nơi rồi mà còn không biết.

“Vậy mình vào nhà nhé!” Anh đề nghị khi cả ba chẳng ai chịu nhúc nhích. Đến lúc này Junsu mới như bừng tỉnh, mở rộng cửa rồi rít nói.

“À à em xin lỗi, anh Yunho vào trong đi ạ!”

Từ lúc đó cho đến lúc cả ba ngồi vào bàn ăn tối, Junsu luôn dùng ánh mắt cảnh giác dò xét mọi hành động của cả Jaejoong và anh. Tình huống này ăn uống chi mà nổi.

“Công ty bên anh sửa chữa tới đâu rồi ạ?” Junsu hỏi mở đầu khi mọi người bắt đầu cầm đũa.

“À, thứ hai là chính thức đi làm lại. Nhưng mai là phải lên duyệt phần công việc mấy bữa nay làm ở nhà rồi!” Yunho vui vẻ đáp, gấp một miếng thịt bỏ vào chén của Jaejoong, còn mỉm cười rất trêu mến.

Cậu thật muốn lần ra chết luôn cho rồi, len lén liếc nhìn Junsu. Quả đúng như cậu đoán, em trai đang rất ngỡ ngàng dòm hai người chằm chằm.

Lông tơ trên người Jaejoong dựng đứng cả lên, cậu trừng mắt dòm anh thêm một cái nữa. Nếu Yunho không dừng ngay lại mấy cái hành động lộ liễu này lại thì cả hai sẽ chết còn thảm hơn Từ Hải nữa. Nhưng khổ một chỗ cái anh người tốt này thường chẳng bao giờ nghe theo cậu khi đến tình thế nguy cấp cả.

Suốt cả buổi ăn, Yunho nói rất nhiều, còn liên tục gấp thức ăn cho cậu, thỉnh thoảng là Junsu. Đến lúc dọn rửa còn tranh để mình làm.

Khỏi nói cũng biết khuôn mặt của Junsu khó coi đến thế nào, dấu chấm hỏi in đầy trên mặt, tranh thủ lúc anh rửa chén liền lôi Jaejoong ra phòng khách hỏi chuyện.

“Anh với anh Yunho có chuyện gì vậy?” Junsu hỏi thẳng vào vấn đề ngay từ câu đầu tiên, khuôn mặt cực kỳ nghiêm trọng.

“Ăn cơm thôi mà, đâu có gì đâu!” Jaejoong theo thói quen chối bay ngay lập tức.

“Ăn cơm? Hai người đàn ông ăn cơm với nhau mà phải nấu rồi bày biện cả đồng vậy sao? Anh hỏi em sao mà tin!” Junsu nhúu mày, thỉnh thoảng quay lại dòm xem Yunho vẫn còn ở nguyên dưới bếp chứ.

“Chứ em với Yoochun thì sao?” Jaejoong buột miệng, quên bém mắt em trai vẫn tưởng cậu không biết gì.

“Tụi em làm gì có...!!” Junsu nhăn mặt nói, nửa chừng thì dừng lại. Hai anh em dòm nhau.

Và rồi tiếp tục dòm.

Mãi đến một lúc sau, Junsu mới lấy lại bình tĩnh mà lắp bắp hỏi. “Anh... Anh hai biết rồi sao?”

“Anh...”

Đúng là cái miệng hại cái thân.

### 37. Chương 23-4: [ngoại Truyện 5] Yêu Nhau Cởi Áo Cho Nhau (4)

Trong những cái chết, Jaejoong không bao giờ muốn bị chết bởi cơn thịnh nộ của Junsu cả.

Vì đó là cách chết thê thảm nhất. Vong linh sẽ không bao giờ siêu thoát.

Nếu chết, ít nhất cũng phải chết trong vòng tay người mình yêu. Như vậy xem như cũng được sự an ủi cuối cùng.

Tình huống bây giờ không biết được tính như cái chết mãn nguyện nhất hay khủng khiếp nhất. Vì nó có liên quan đến cả Yunho và Junsu.

“Làm sao mà anh biết được?” Junsu hỏi, khuôn mặt cực kỳ nghiêm trọng.

“Anh có biết gì đâu mà~” Theo quán tính, Jaejoong ngay lập tức chối bay đi. Đây là một trong những thủ pháp sống còn mà cậu học được trong suốt khoảng thời gian ở với em trai: Cứ chối đến cùng.

“Anh hai, trò này không hiệu quả đâu!” Junsu đánh mặt, hai tay khoanh lại trước ngực. “Cái màn chối vô tội vạ của anh em hiểu quá rồi! Sao anh biết được chuyện em với Yoochun?”

“Thì...” Jaejoong xì mặt, lúc nào cũng bị em trai vạch mặt ngay từ câu đầu tiên.

“Chuyện đó ai cũng biết mà!”

“Ai cũng biết?” Junsu ngơ ngác hỏi. “Ý anh là...”

“Cả Mắt Mèo ai cũng biết mà. Em không để ý sao?” Jaejoong thở dài nói. Cả là người trí óc chậm chạp như Yunho còn nhìn ra, nói chỉ đến nhân viên Mắt Mèo. Thái độ của Junsu, càng tỏ ra ghét bỏ, càng rõ ràng việc mình có gì đó với ông chủ Park mà.

Đúng như cậu dự đoán, Junsu ngay lập tức chìm vào trầm tư, khuôn mặt vô cùng nặng nề. Từ trước đến giờ, tuy tính cách không thật sự lo xa, nhưng em trai cậu luôn suy nghĩ đứng đắn. Chưa bao giờ liều lĩnh, bặt mạng như Jaejoong cả. Có lẽ quyết định này đã khiến Junsu đắn vật rất nhiều, nhưng mọi người thì lại tiếp nhận nó tỉnh bơ như vậy. Xem ra cũng tạo một cú sốc không nhỏ.

“Em ổn không?” Jaejoong nhỏ nhẹ hỏi. Nói cho cùng cậu vẫn làm anh người ta, phải mạnh mẽ lên.

“Anh không giận sao?” Junsu hỏi, e ngại nhìn Jaejoong.

“Giận?” Cậu nhướn mày. “Muốn giết Park Yoochun thì có. Nhưng giận thì không. Dù sao đó vẫn là chuyện yêu đương của em mà. Anh nghĩ là em phải suy nghĩ kỹ rồi mới chọn người yêu là một người đàn ông!”

“Anh...” Junsu ngược lên nhìn anh, có chút xúc động.

“Vấn đề là ở chỗ, Junsu à, đó là Yoochun! Yoochun đó! Em có chắc không? Giờ đổi ý còn kịp đó!” Jaejoong chớp lấy vai em trai mình lắc lắc. Yêu ai cũng được nhưng sao lại chọn cái người đó cơ chứ.

“Jaejoong, em lại vậy rồi!” Yunho cuối cùng cũng từ dưới bếp bước lên, hai tay chà vào mép quần cho bớt nước. “Chẳng phải đã chấp nhận rồi sao?”

“Nhưng mà giờ Junsu thay đổi quyết định vẫn kịp mà phải không?” Jaejoong vẫn túm chặt lấy em trai không buông.

“Thôi em, đã biết là chuyện đã rồi mà!” Yunho nhẹ nhàng nói, từ từ tháo tay cậu ra khỏi Junsu.

Jaejoong dài mặt, bất mãn vô cùng. Lỡ đâu vẫn còn cơ hội cho em trai cậu hồi tâm chuyển ý thì sao? Cứ nghĩ tới khuôn mặt tự mãn của Yoochun là cậu muốn nghiền răng ken két.

Do mãi nung nấu mối thù vặt trong lòng mà Jaejoong không biết này giờ Junsu đang trợn to hai mắt dòm cậu và Yunho như thế nào.

“Hai người...” Junsu hoảng hốt nói.

Chết, lúc này anh gọi Jaejoong là ‘em’, đã vậy cậu còn đáp lại ngọt xớt nữa.

“Junsu à, chuyện này không giống như em...” Cậu cuống quýt giải thích nhưng lại bị Yunho chặn lại.

“Đúng rồi, bọn anh cũng đang quen nhau!”

Cái anh người tốt này...?!

Buổi tối ở nhà cũng có thể trở nên cực kỳ đáng sợ. Jaejoong tự nhủ khi miệt mài nhắn tin xỉ vả Yunho để rồi xóa hết đi.

Người yêu cậu quả là người đàn ông không thể đánh giá thấp được. Không làm gì thì thôi, đã làm rồi thì tới bến luôn. Kể cả Jaejoong cũng theo không kịp.

“Sao, em vẫn sống chứ?” Cuối cùng thì cậu quyết định gọi cho anh. Đầu dây bên kia vừa nhấc máy đã nghe được một câu chọc ghẹo.

“Dạo này mồm miệng anh cũng khéo nhỉ? Học tập Park Yoochun à?” Jaejoong xì một tiếng, nằm lẩn lẩn trên giường.

“Đừng xù lông với anh vội, Junsu nói sao với em?” Yunho vẫn giữ giọng mình thật dịu dàng. Không gian xung quanh rất yên tĩnh, xem ra anh cũng đang ở trong phòng của mình.

“Khá bình tĩnh, như khi em nói em biết về chuyện của nó với Yoochun vậy!” Jaejoong nói, nghịch mấy cọng tóc của mình, nằm ngửa đối diện với trần nhà.

“Ồ, phản ứng ngoài mong đợi. Vậy em ấy chấp nhận chúng ta chứ?” Yunho hỏi thẳng vào vấn đề làm cực tức vừa lặn xuống trong lòng cậu bùng lên dữ dội.

“Anh còn dám nói, tự nhiên khi không khai hết chuyện ra! Anh có biết em sợ gần chết luôn không?!”

“Haha~”

“Anh cười cái gì mà cười!”

“Hung dữ như em mà gặp Junsu cứ co rúm cả lại. Anh thấy thú vị thôi!” Yunho thật thà đáp từ đầu dây bên kia. Cơn giận trong lòng Jaejoong bỗng nhiên xẹp lép.

“Cũng lạ ghê. Junsu không làm gì anh nhỉ?” Cậu ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ kéo rèm nhìn sang nhà bên cạnh.

“Làm gì anh là làm gì?” Anh cười khê. “Anh đang hoang thế cơ mà!”

“Lúc anh về, nó lại túm lấy em nói em đừng làm hại gì anh đó!” Jaejoong nhăn mặt, nhớ lại vẻ hốt hoảng của Junsu. Rõ ràng là đâu có lo cho cậu. “Thái độ vậy là sao?”

“Haha~ Sao anh không thấy ngạc nhiên nhỉ?” Yunho bật cười rất sảng khoái, thật làm cậu tức gần chết. Cuộc đối thoại này chẳng nhuộm một tẹo nghiêm trọng nào.

Nhưng chỉ đến lúc đó thôi vì bất thành linh, anh chuyển qua âm vực khác hẳn. “Như vậy chúng ta có thể xem như Junsu đã chấp nhận không?”

Giọng nói của Yunho rất trầm và từ tốn, như thể sợ cậu sẽ hoảng sợ vậy. Ban nãy sau khi ba mặt một lời, Junsu đã đứng như trời trồng đúng năm phút liền mới có thể phản ứng lại. Em trai anh xin phép vào nhà bếp rồi rất lâu mới trở ra.

Lúc đó, khuôn mặt của Junsu vô cùng bình tĩnh. Thăng bé nhả nhận mời Yunho về nhà rồi nói cậu vào phòng khách để cùng nói chuyện.

Junsu hỏi hai người quen nhau bao lâu rồi, Jaejoong cũng thành thật trả lời là gần một năm.

“Mọi người lại biết hết chỉ có mình em là chẳng biết gì phải không?” Junsu nói sau khoảng lặng. “Em chả bao giờ để ý được gì nhỉ? Chuyện của bản thân hay chuyện của anh. Cái gì em cũng phát giác sau cùng!”

“Junsu...”

“Anh Yunho rõ ràng là người rất tốt mà. Em không có ý kiến gì đâu. Anh đừng làm hại gì người ta là được!”

“Em không phản đối sao?” Jaejoong hỏi với theo khi thấy Junsu đi lên cầu thang.

“Chẳng lẽ anh muốn em lòng lên phản đối sao?”

“Không, anh nghĩ em phải sốc hơn...”

“Thì em đang sốc đây!” Junsu thở dài một cái. “Nhưng em còn có thể với một người rồi rầm như Yoochun thì không lý gì anh lại không thể với người tốt như anh Yunho được!”

Đó là tất cả những gì mà họ nói với nhau. Jaejoong cảm thấy hơi áy náy khi đề điều này tới cuối cùng mới cho Junsu biết, có vẻ thăng bé hơi tổn thương. Đáng ra cậu nên tin tưởng em trai mình hơn.

“Ừ, cơ bản thì Junsu đã chấp nhận rồi!” Jaejoong đáp qua điện thoại, cảm thấy sức lực nguyên ngày hôm nay đã bị rút kiệt. “Sau này anh có tính làm gì thì nhớ báo em trước một tiếng!”

“Nếu anh nói thể nào em chả cản!” Yunho ngay lập tức đáp. Ừ thì cũng đúng...

“Mọi việc diễn ra thế này em không biết nên vui hay buồn nữa!” Jaejoong thở dài, nhận ra ở tầng trên của nhà bên cạnh, rèm cửa sổ vừa được mở lên.

Dáng người cao ráo cầm điện thoại khẽ gơ tay vẫy cậu. Xem ra người này cũng không đến nỗi khúc gỗ như Jaejoong nghĩ.

“Em biết gì không?” Yunho hỏi, bóng người kia cũng dừng lại. Rõ ràng là đang tập trung nhìn về phía cậu.

Jaejoong đưa tay ngoắc lại anh. “Nghĩ gì?”

“Em có một đứa em trai rất tốt ấy!”

Jaejoong mỉm cười, cảm thấy trái tim nhẹ nhõm vô cùng.

Sáng hôm sau, ngày Chủ Nhật đẹp trời. Changmin lại tiếp tục đón Jaejoong với khuôn mặt không mấy gì là thiện cảm. Hôm nay Junsu đã ra khỏi nhà từ sớm để đến Mất Mèo, cuối tuần nên lịch làm việc cũng bận rộn hơn ngày thường.

Đêm qua em trai của cậu nghỉ sớm, sáng lại đi trước cả khi cậu thức dậy, nên dĩ nhiên là có nhiều chuyện không nhận ra.

“Nhà mình bên này mà sáng sớm anh lại chui từ bên nhà hàng xóm về là sao?”

Changmin khoanh tay trước ngực chất vấn người đằng sau lưng Jaejoong. Ngày đẹp trời thế mà thăng bé này cũng rảnh đeo bộ mặt quạ quọ vào được.

“Bữa nào gặp em cũng sung sức nhỉ?” Cậu nhướn mày, cổ tình đứng xích về phía Yunho.

“Em hỏi anh Yunho chứ bộ!” Changmin vẫn không từ bỏ.

“Người yêu của anh, ở cùng anh thì sao chứ!”

“Đêm hôm khuya khoắt qua nhà anh làm cái gì!”

“Chứ em nghĩ đêm hôm khuya khất qua nhà anh làm được cái gì?”

“...”

“...”

“Changmin à...”

“Anh hai đừng có nói em anh ở đó từ tối hôm qua đến giờ nha!”

Changmin dòm Yunho. Yunho dòm xuống đất. Chỉ có Jaejoong là cười tươi rói.

“Đừng lo, anh đã giúp anh ấy trở thành một người đàn ông tốt rồi!”

“Jaejoong à, em đừng...” Yunho chưa dứt câu Changmin đã sập cửa cái rầm rồi đi một mạch đùng đùng thẳng lên lầu. Cậu vẫn giữ nguyên khuôn mặt vui vẻ của mình.

“Sao em tự nhiên lại đi nói với Changmin như thế?” Anh kêu lên ai oán, hai tay ôm mặt giờ đã đỏ ửng cả lên. Đàn ông đàn ông hai mươi bốn tuổi đầu, ngủ lại nhà người yêu thì có gì mà xấu hổ.

“Thế anh đã hiểu cảm giác của em đêm qua khi anh bất thành linh xổ toẹt ra với Junsu chưa?” Jaejoong hỏi, vẫn không chút ngại ngùng.

“Em thật là, dứt dây thần kinh xấu hổ rồi hả?” Yunho vẫn chưa ngẩng lên. Làm cái gì cũng đã làm hết rồi mà còn e thẹn.

“Sao? Anh sợ rồi hả?” Jaejoong hỏi, nhìn anh thật chăm chú. “Sắp tới ba mẹ em về nước, em tính sẽ chuyển ra ngoài ở riêng. Anh có muốn đến ở cùng em không?”

“Ở riêng?” Đến lúc này Yunho mới bình tĩnh, đôi mắt nhỏ ngạc nhiên mở to.

“Ừ, nhưng vẫn sẽ ở gần khu này thôi. Vì em muốn chăm sóc mẹ. Em không nghĩ là chuyện chúng ta sẽ giữ kín được với nhà nhà sát nhau như vậy!” Jaejoong nắm hai tay lại, cảm thấy có chút hồi hộp. “Nếu như gia đình em có hỏi, em muốn nói thật. Còn bên ba mẹ anh, anh muốn giữ kín cũng được. Tóm lại chúng ta sẽ tìm cách giải quyết.”

“Em vẫn muốn ở cùng anh một cách thoải mái nhất. Dù rằng chuyện chúng ta có như thế nào trong mắt người khác đi chẳng nữa!”

Những câu thật lòng cuối cùng cũng đã từ miệng cậu mà thốt lên. Đây là điều mà Jaejoong luôn mong muốn, đơn thuần mà cũng vô cùng khó khăn. Ở bên nhau thì sẽ rất nhiều sóng gió, mà xa nhau thì càng không nỡ.

Cậu đã nghĩ tới chuyện dọn ra ngoài ở từ lâu rồi, nhất là khi cậu nói ba mẹ hãy về nước. Căn nhà này không đủ cho bốn người, rồi còn em bé nữa. Hai mươi hai tuổi, chẳng phải đã đến lúc Jaejoong tự lập rồi sao?

Cuộc sống này quá sức rộng lớn, cậu không thể cứ rúc mình mãi được. Nhìn lại những ngày tháng trước đây thâm lặng quý mến Yunho, phí hoài rất nhiều thời gian, trong khi đáng ra cậu đã có thể bước tới gần anh và nói một tiếng ‘xin chào’ để bắt đầu mọi chuyện.

Yunho cũng vậy, Jaejoong cũng muốn cùng anh nhìn ra thế giới này, cùng anh đối diện với nó. Thật sự chẳng dễ chịu gì khi người ta cứ nói anh là khúc gỗ chỉ vì anh quá siêng năng cắm đầu vào công việc. Cậu biết Yunho cũng có nhiều hoài bão, nhiều kỳ vọng, và cậu cũng vậy, ở thế giới ngoài kia. Họ không nên phí thời gian nữa.

Họ có thể cùng nhau bắt đầu một cái gì đó mà trong suốt hai mươi mấy năm qua, họ vẫn chưa dám làm. Ngay bây giờ, ngay tại đây.

“Anh có muốn đi cùng em không?” Jaejoong lặp lại câu hỏi, đôi mắt nhìn anh không rời. “Cho dù gia đình chúng ta có nói gì, cho dù tất cả mọi người có nói gì... Anh có muốn đi cùng em không?”

Câu hỏi kết thúc rồi chìm ngấm trong im lặng. Yunho thần thờ nhìn cậu.

Đó là một buổi sáng Chủ Nhật vô cùng đẹp trời. Junsu đã đi làm sớm. Mất Mèo chắc đã mở cửa rồi. Changmin phát cơn thịnh nộ lên lần. Và Thanh Thanh vừa đến trước cổng nhà của bạn trai thì đã phải giật lùi lại.

Đó là một buổi sáng Chủ Nhật vô cùng đẹp trời. Yunho và Jaejoong đang hôn nhau.

Mọi chuyện vẫn thật tốt.

“Jaejoong đi đâu thì sẽ có anh ở đó mà!”

Ngoại truyện 5 - End.

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nhau-yeu-ca-duong-di>*